

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

tg:@novaebook

Ne pahasına olursa olsun gerçekler!

ON BİR'İ YIKMAK

On Bir Üçlemesi
JERRI CHISHOLM

Yerleşke On Bir'de esaretten kurtulmak imkânsızdı.

Adım Eve Hamilton, ben imkânsızı başardım.

Artık özgürüm.

Ta ki bu özgürlük tekrar elimden alınıncaya kadar. Karanlık yeraltı şehrine döndüğümüzde koridorlar her zamankinden daha tehlikeliydi. Yaşadığım kısacık özgürlük bende yararlı, güçlü, Yerleşke On Bir'in liderlerini korkutacak bir iz bırakmıştı.

Artık içimde bir canavar vardı.

Kontrol etmeyi derhâl öğrenmem gereken bir canavar, yoksa değer verdiğim her şeyi ve herkesi kaybedecektim. İlk başta da Wren Edelman'ı. Birlikte olursak her şeyin mümkün olabileceğini bana öğreten kişiyi.

Ama onun en büyük korkusuna dönüştüğümde birlikte olmamızın bir önemi kalır mıydı?

ISBN 978-625-6411-47-0

www.olimposyayincilik.com

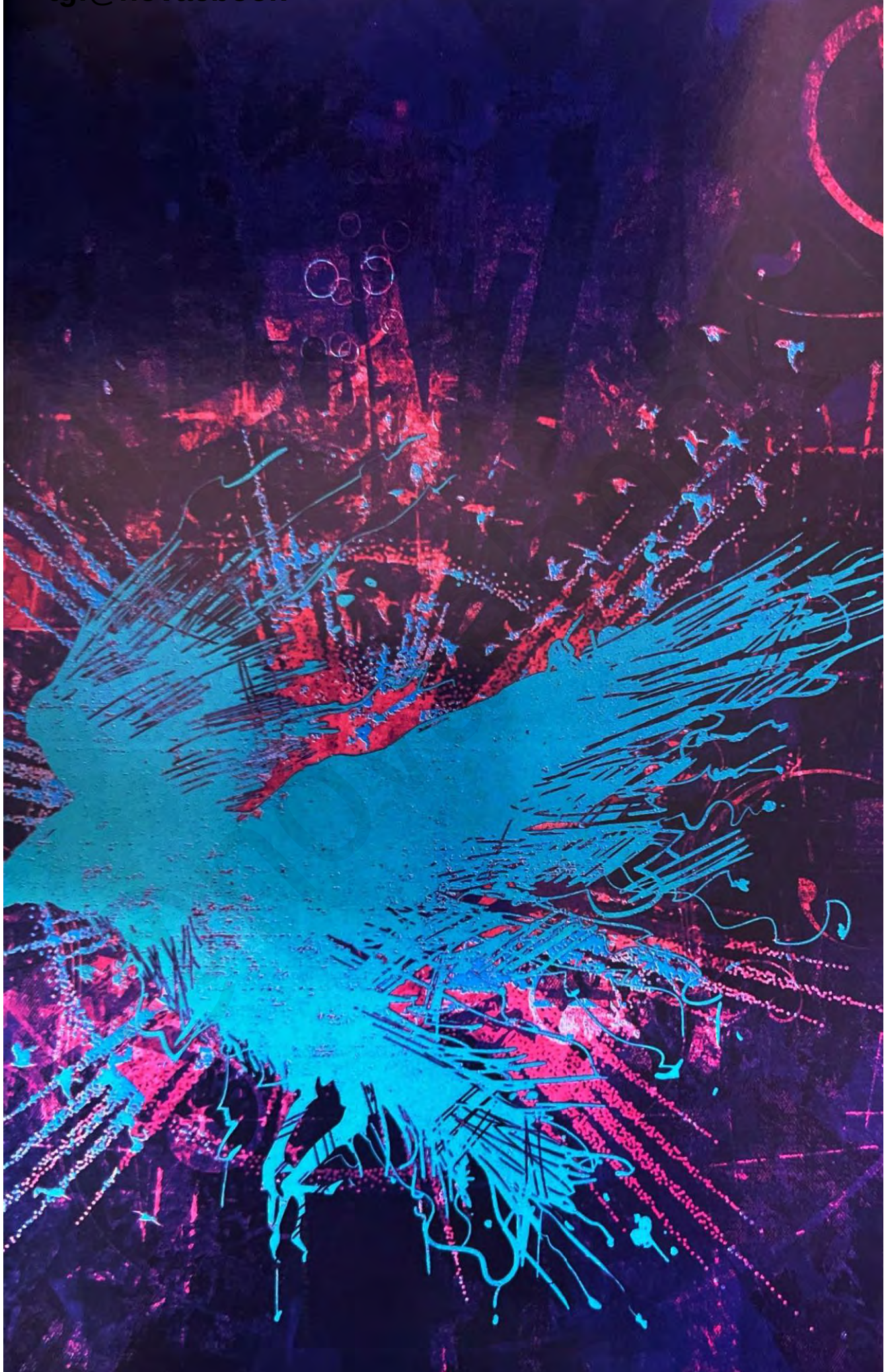
/olimposyayinlari

/olimposyayin

/olimposyayinlari

ON BİR'İ YIKMAK

On Bir Üçlemesi
JERRI CHISHOLM

On Bir'i Yıkmak

Jerri Chisholm

Orijinal Adı: Unraveling Eleven

© 2023, Olimpos Yayınları

© 2021 by Jerri Chisholm. First published in the United States under the title **ELEVEN Series 2 by Entangled Publishing**. This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through **RightsMix LLC**.

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Editör: Aydan Yalçın

Çeviren: Merve Özcan

Son Okuma: Sevda Kul

Sayfa Tasarımı: Betül Tok Altan

1. Baskı: Eylül 2023

ISBN: 978-625-6411-47-0

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposyayincilik.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86

info@yelpaze.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

ON BİR YIKMAK

On Bir Uçlamesi
JERRI CHISHOLM

Çeviren: Merve Özcan

j.a.p.'ya

“Eve. Kıpırdama.”

Kulağımdaki sesi alçak ve hırıltılıydı.

Bir saniye önce öpüşürken parmak uçlarım ensesini okşuyordu. Diğer elimse geniş omzunu kavramış sertçe tenine bastırıyordu. Yerleşke On Bir’den kaçtığımızdan beri ilk kez yürümeyi bırakmış, hatta ilk kez birbirimizle konuşmuştuk. Çünkü son bir saattir aşırı dalgın ve aşırı kaygılıydık.

Aşırı şaşkın.

Bence suçlu, botlarımızın altındaki topraktı. Bir de tepemizde ışıldayan gece göğü. Altımızda ve başımızın üstünde beton olmasına çok alışkındık. Ancak her şeyden öte, asıl nedeni sıcaklığın bizi aslında öldürmeyeceğinin verdiği sarsıcı farkındalıktı.

Tüm öğrendiklerimizin ve bize tüm öğretilenlerin aksine, canımızı bile yakmıyordu. On Bir’deki herkes buranın bir sauna, çıktığımız an bizi öldürecek bir ölüm sahası olduğunu düşünüyordu. Ne var ki bir saat önce gerçeğin bununla alakası olmadığını keşfetmiştik.

Zamanla üzerimizdeki şok hâli geçti, yürüyüşümüz yavaşladı ve birbirimize sarıldık: Öpüştük, sevincimiz kulaklarımızda kahkaha gibi gümbürdüyordu. Sonra Wren durdu.

Kasları kaskatı kesildi. Olduğu yere kilitledi. Bana tekrar, “Kıpırdama,” diye fısıldadı.

Tepemizdeki yıldızlar arkamdaki bir şeye baktığını görece kadar ışık yayıyordu. Bakışları sabit ve dudakları gergindi. Yüzünde endişeye yakın bir ifade olduğunu fark ettim.

Boynunun etrafındaki ellerim yumruk hâlini alarak savaşımaya hazırlandı; savaşımaya hep hazırlardı. Bağırsaklarım düğüm düğüm oldu. Kısa bir an için tekrar kendimi yeraltında gibi hissettim. Gülerek bu düşüncüyü kafamdan atmaya çalışırken bir ses duydum: yaprak hışırtısı. Yalnız olmadığımızın nazik ama keskin bir göstergesiydi bu. Zihnimde silahlı ve koruyucu giysili gardiyanların bizi ayak bileklerimizden çekerek sürüklediği bir görüntü belirdi.

Hayır, kaçışımızdan haberdar olmaları imkânsızdı.

Ancak hiçbir şey imkânsız değildi.

Yer üstünde hayatta kalmanın imkânsız olduğunu sanıyorduk, sonra dışarı çıktık. Bu yüzden Wren’in sözlerinin tersini yapıp arkamı döndüm.

Döndüm ve daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm.

Yer kabuğunun altındaki tünellerde yaşayanlar için tamamen beklenmedik, tamamen yabancı bir şey. “Bir hayvan mı?” diye mırıldanınca büyük canavarın kulakları seğirdi. Sanki ondan bahsettiğimizi anlamıştı. Yanıma inen kollarım dışında hareketsizdim. Sırtım dikti.

Altı metre ötede bir açıklıkta duruyordu. Ay ışığında parıldayan boncuk gözleri olmasa hiç fark edilmezdi. Karanlığın içinde yok olurdu. Kısmen doğuştan gelen korku ve hayranlıkla gözlerimi ona diktim.

Keşke canavar böylesi sakinliğine rağmen belirgin biçimde tehlikeli olmasaydı.

Belki onu gözümde büyüttüm. Belki de kaslarım onu yenebilirdi. Sonuçta Dövüş Ligi'nde büyümüşüm. Dokuz yaşından beri benden daha büyük ve görünüşte daha güçlü olan insanlarla savaşıyordum. Belki de nazik bir canavardı.

Ne var ki bunun doğru olamayacağını biliyordum. Wren de biliyordu. Usulca elini benimkine doladı. Beni geriye doğru çekti: bir adım, iki. Canavar geri çekilmemizi izliyordu, sonra ağır kafası hafifçe kalktı. Öne doğru iki adım geldi.

Artık pençelerini görebiliyordum, Yerleşke On Bir'in yemek tabakları kadarlardı. Bıçak gibi keskin, kavisli tırnakları yan yana sıralanmıştı.

"Kaçmalı mıyız?" dedi gergin bir ses, kendi sesimi güç bela tanıdım.

Wren başını iki yana salladı. "Sanmıyorum." Bir kez daha elimi çekti. Böylece bir kez daha, sanki camın üstünde çıplak ayakla yürüyormuşçasına geri çekildik ancak bu kez canavar hareketsiz kaldı. Bu kez bizi takip etmedi.

Aniden içim umutla doldu.

Uzaklardan keskin bir çığlık geldi: Bu garip dünyayı yuvası olarak gören kuşlardan biriydi. Canavarın kulakları kıpırdadı.

Geriye doğru iki adım daha attık.

Güzel, çok güzel. Yakında gözden kaybolacak, geçmişte kalan bir anıdan başka bir şey olmayacaktık. Üstelik daha da önemlisi, Yerleşke On Bir'in gardiyanları için de geçmişte kalan bir anıdan başka bir şey olmayacaktık. Bizi yeraltına sürükleyemeyeceklerdi. Hiçbir güç bunu yapamayacaktı.

Ama sonra botumun topuğu yerde sert bir şeye takıldı. Bir kök ya da taş olabilirdi. Düşmeden önce dengemi zar zor sağladım.

Yine de sarsıldım. Nabzım hızlandı.

Canavar için de sarsıcı olmuş ki ruh hâlinde bir şey değişti.

Artık başı bir saniye öncesine göre daha eğikti ve kulakları düzdü. Artık karnından hem gürleyen hem de boğuk bir ses

geliyordu. Artık kalbim eskisinden iki kat daha yüksek sesle gümbürdüyordu.

“Hemen...” dedi telaşla Wren ama cümlesini bitirmeye fırsatı olmadı.

Canavar bize doğru atağa geçti.

Kaslarımız hareketlendi ve var gücümüzle canımız için koşmaya başladık. Karanlığın derinliklerine, küçük bir tepeye ve ardından dar, ağaçlarla dolu dik bir yokuşa doğru çıkarken, dallar ayaklarımızın altında kırılıyordu. Hızlıydık, vücutlarımız bunun için eğitilmişti.

Ancak Wren’in bacakları benimkinden daha uzundu ve hliyle benden daha hızlıydı. Ay ışığı altında başının bana doğru döndüğünü ve temposunun düştüğünü gördüm.

Eli benimkine uzandığında devam etmesi için ona bağırdım...

Belki dinlerdi. Bundan şpheliydim ama bir umut yine de söyledim. Sonra ne oldu bilmiyorum çünkü bir şey neredeyse boynumu kıracak bir kuvvetle sırtıma vurdu. Çarpışmanın üzerinden bir milisaniye geçtikten sonra kendimi yüzüstü yerde buldum. Tırnaklarım toprağa gömüldü. Alnım sivri bir taşa çarparak yarıldı.

Ayağa kalk, Eve.

Biraz önce korkuya kapılmıştı ve bu canavarın faydasınaydı. Artık korkmuyordum çünkü olan olmuştu. şimdi tetikte ve hazırdım. Bir savaşçı gibi.

Ama sonra canavar arka ayakları üzerinde kalktı, benden bile daha uzundu. Yarım saniye sonra bıçak gibi sivri bir pençe bana doğru savruldu. Tırnakları havayı keserken tam zamanında geriye doğru sıçradım, i organlarım bu darbeden zar zor kurtulmuştu. Bir an sonra yumruğumu tam yüzünün ortasına geçirdim.

Yumruğumun altında bir insan burnunun ezilmesi hissine alışkındım. ıkardığı sese ve parmak boğumlarımın sızlamasına alışkındım. Rakibimin gözlerindeki şok ve panik dolu bakış-

lara alışkındım. Ancak bu farklıydı. Çatlayan kemik sesi, şok, panik veya ağrı yoktu. Sadece canavarın kararmış dudakları bariz bir öfkeyle gerildiğinde ortaya çıkan korkunç manzara vardı. Bir de bazıları yüzük parmağımın uzunluğunda hançer gibi sarı dişler.

Bu, yenebileceğim bir rakip değildi.

Yumruk ve tekme atmanın anlamı yoktu. Botumdaki bıçağa uzanmanın bir mantığı yoktu. Bu yaratığın doğal bıçakları vardı. Ayrıca hızlıydı. Güçlüydü.

Tıpkı bir silahın namlusuna baktığım zaman tamamen güçsüz kaldığım anlara benziyordu.

Silah.

Silahımı bulmak için belime uzanmak yerine canavara doğru atıldım ve kollarımı boynuna dolayıp başımı kaba kürküne bastırdım. Wren onu vurana kadar burası en güvenli noktaydı. Aksi takdirde beni pençeleriyle parçalar, dişleriyle deşerdi. Üstelik hepsini ben daha tetiği çekmeden yapardı.

Gücümün her bir zerresiyle tutunup ateş etmesi için Wren'e bağırdım. Tutundum ancak güç bela.

Ben var gücümle tutunmaya çalışırken canavar da aynı şekilde direniyordu. Hayvan gerilip sarsıldı ve ben tüm bu süre boyunca Wren'i bekledim. Yakında olmalıydı. Yakında olmalıydı!

Silahı doğrultmuş olmalıydı.

Silahı doğrultmuş olmalıydı!

Daha fazla tutunamayacaktım. Kafamın içinden bu düşünceler geçerken bana uzanan pençesiyle kavrayışım gevşedi. Sırt üstü savruldu, mürekkep karası gökyüzü gözümün önümde belirdi.

Hızlı, ağır ayak sesleri duydum ve ardından görüşüm karardı.

İKİNCİ BÖLÜM

Karanlık. Karanlıkta doğmuştum ve karanlıkta ölecektim. **K**En azından öncesinde özgürlüğü tadabilmişim. Amacım buydu, hedefim her zaman buydu. Kafeste hayatta kalmaktansa özgür ölmeyi tercih ederdim.

Son nefeslerimi verirken bunu unutmamalıydım.

İşte tam da o sırada nihayet bir silah sesi duydum.

Canavar üzerime yığıldı, ağırlığı ağzındaki hançerler kadar yıkıcıydı. Bağırđım. Daha doğrusu ciğerlerime yeterince hava çekebilseydim bağırırdım. Pençeler giysilerimi yırttı. Acıdan görüşüm bulanıklaştı.

Sonra üstümden kalktı.

Nihayet oksijen alabildim. Ve ihtiyatlı da olsa hareket edebildim. Kan uzuvlarıma hücum ederek derimdeki kesiklerden dışarı aktı. Gözlerim yaşlardan arındığında canavarın bana olan ilgisini kaybettiğini fark ettim. Gözlerini yalnızca Wren'e dikmişti, bunun farkına varmak beni gülümsetti.

Bir mermi daha patladı, sonra bir tane daha. Başka bir tane daha. Ağaçların arasından bir şiir misali yankılandılar.

Yüze inen bir yumruk gibi toprakta patladılar. Normalde bu sestən nefret ederdim ama o anda dalga dalga etrafıma yayıldı. Sonra yer salsıldı.

Ölümcül yaratığı yenmek için kaç mermi gerekti bilmiyordum ama boşa çıkan metalin kayaya temasıyla çıkan bir ses duydum ve bir silahımızın eksildiğini anladım.

Sonra Wren tepemdeydi, yakışıklı yüzü endişe doluydu. Ancak endişesi çabucak geçti. Artık kaşları çatıktı: kocaman gözleri, nazik ağzı ve düz burnu. “Sen cidden *gölüyor musun?*” diye bağırdı. “Öldüğünü sandım!”

Bunun üzerine daha çok gülmeye başladım.

İç çekti. Eliyle başımı çevirdi ve parmaklarını gözümdeki yaranın üzerinde gezdirdi.

“Taşa çarptım,” diye açıkladım nefes nefese.

“Hımm. Bence yaşayacaksın. Peki ya geri kalanın?”

Elleri vücudumda gezindi ve parmakları giysimdeki yırtıklarla tenimdeki kesiklere ulaştığında irkildim. “Derin değiller,” dedi sonunda. “Şansın varmış.”

Kollarımı boynuna doladım. “Bir dahaki sefere daha hızlı ateş et.”

“Zamanlamamın tamamen arkasındayım,” dedi, alnını başımdaki kesikten uzağa dayarken. “O şeyin ne kadar güçlü olduğunu görmek istedim.” Karanlığa, yere düşen canavara doğru baktı. Sonra bakışlarını bana çevirince gözlerinde muziplik dolu parıltıların dans ettiğini gördüm. “*Senin* de ne kadar güçlü olduğunu görmek istedim.”

Tebessüm ettim. “Ee?”

Kaşlarını çattı, sonra derin düşüncelere dalmış gibi çenesini sıktı. “Çetinceviz. Evet,” dedi en sonunda karar vererek.

Sırıttım; kendime engel olamamıştım. Çünkü özgürdük. Öpüşebilir, bağırabilir ve koşabilirdik. Yerleşke On Bir’den üç yaşındayken acımasızca atılan küçük kardeşim Jack’i arayabilirdik. Sonsuza dek paşa gönlümüz ne isterse onu yapabilirdik.

Artık Daniel veya Landry'den korkmamıza gerek yoktu. Gardiyanları görünce korkuya kapılmamıza gerek yoktu. Tabii onlara bu tatmini yaşatmamıştım ama o işkence artık temelli bitmişti; alçak tavanlar ve geri dönüştürülen hava. Çöp gibi davranıldığım, iş seçeneklerimin ciddi oranda sınırlandırıldığı ikinci katta doğmanın adaletsizliği de. Artık kendi halkını keyfekeder katleden acımasız bir rejimin vatandaşı değilim.

Artık özgürdüm. Sonsuza kadar özgür. Sonsuza kadar *özgür*. Çünkü yeryüzü artık kavrulmuyordu. Burada, yukarıda hayatta kalabilirdik.

Wren ve ben... Bu düşünceyle sırtımdan aşağıya bir ürperti yayıldı. Benim kadar şanssız birinin şansı nasıl bu kadar yaver gitmişti?

Vücudum canavar yüzünden yaralı olsa da aramıza hava bile girmesin diye onu iyice kendime çektim. Wren'in üstümdeki ağırlığına rağmen nasıl da hafif hissediyordum kendimi; sanki gece göğüne doğru yükselebilirmişim gibi. Çok güvende hissediyordum. Artık kaslarımın gevşemesine izin verebilirdim. Çok mutluydum. Az önce ölmeye hazır olduğuma inanamıyordum.

Uzun bir süre orada öylece yattık, birlikte nefes alıp olan biteni sindirdik. Sonra Wren, yanağımı gıdıklayan boğuk bir sesle, "Biraz uyumalıyız," dedi.

Ona daha iyi bakmak için başımı kaldırdım. "Burada mı?"

"Belki yakınlarda bir yatak vardır," dedi beni çimdikleyerek. "Tabii ki *burada*."

Güldüm ve rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken bunun ne kadar yeni bir deneyim olacağını fark ettim. Sadece şilte yerine sert, tozlu bir zeminde ya da yerin altı yerine üstünde uyumanın değil. Ayrıca yanımda bir oğlanla uyumanın.

Cesur davranıp vücudunun en sıcak kıvrımına sokuldum ve bunun hiç de korkutucu olmadığını anladım. Burada, Wren'in yanında güvende ve evimdeymiş gibi hissediyordum.

Zamanla soluklarımız sakinleşti. Gözlerim ağırlaştığında yüzümde bir gülümsemeyle uyumakla kalmayacağımı aynı zamanda sabah da ilk kez bir gülümsemeyle uyanacağımı fark ettim.

...

Bir süre sonra kuşların cıvıltısı beni uyumdan uyandırdı ve kendimi kocaman sırtırken buldum: tam da tahmin ettiğim gibi. Çünkü ışık gözlerimi dolduruyordu ve lamba yakmak zorunda bile değildim. Çünkü sadece güneş ışığı altında değil aynı zamanda *özgür* olarak da uyanmıştım.

Bu şimdiye kadar istediğim her şeydi. Hayır, aslında bu doğru değil. İstediğimden çok daha *fazlasıydı* çünkü yanımda Wren vardı. Ve şimdi elimizde zamandan başka bir şey yoktu. Bu garip yeni dünyayı keşfetmek ve Jack'i aramak için zamandan bol hiçbir şeyimiz yoktu. Gece, yanı başımızda koca bir yığın hâlinde yatan, tehlikeli ve bariz şekilde ölümcül bir canavarla karşılaşmış olmamıza rağmen çevre güzelliklerle doluydu. Bir cennetti burası. Ve Jack'in bu cennette öldüğüne inanmak imkânsızdı.

Öte yandan yeraltında ölmek kolaydı. Yerleşke On Bir cehennemdi. Ölüm hemen bir adım ötedeydi; sola bir yolculuk ya da sağa bir takla kadar kolaydı. Ama Jack bu vahaya salınmıştı ve onun burada hayatta kalmayı başardığını biliyordum.

Tıpkı Wren ve ben gibi.

Wren'in kolunu belimden dikkatle kaldırıp dik oturdum. Gözlerimden uykuyu silip etrafa baktım: sağa ve sola, yukarı ve aşağı, her yöne. Kardeşimin hâlâ yaşadığından emin olsam da sorun buradaki alanın uçsuz bucaksız olmasıydı. Üstelik benim gibi birine bu topraklar tamamen yabancıydı. Aklım almıyordu, zihnimde oturtmakta zorlanıyordum. Bu da her-

hangi bir yöne gitmiş olabileceğini ve bugüne kadar durmadan ilerlediği anlamına geliyordu.

Ama belki de ilerlememişti. Belki de yakınlarda kalmıştı, çevredeki ağaçların arasında yaşıyordu çünkü bu bildiği eve en yakın şeydi. Bu düşünceyle içim heyecandan kıpır kıpır oldu.

Sonra Wren'den onu uyandırmamaya çalışarak uzaklaştım. Sabah havası nemli ve ferahtı, bitip tükenmeyen kuş cıvıltıları haricinde de sessizdi. Öyle sessizdi ki yenik düşmüş canavara doğru ilerlerken botlarımın ormanın zemininde çıkardığı donuk yankıyı duyabiliyordum. Canavarın yanına diz çöküp parmaklarımı sert kürkünde gezdirdim.

O anda hayatta kalma savaşı vermediğim için kürkünün dokusunu ve kalınlığını takdir edebiliyordum. Pençelerini inceledikten sonra kafatası kıvrımının güzelliğini fark ettim. Hatta bu heybetli yarattığı ellerimizle öldürmüş olmanın yasını tutmaya başladım. Çünkü burada yapmak istediğim en son şey can almaktı.

Ancak nihayet yakındaki büyük bir kayaya oturduğumda yok olmak istemediğimi de fark ettim. Belki de buradaki hayat dengeden ibaretti. Belki de eski dünyada olaylar raydan çıkmıştı. Belki de kontrol edilemeyen insanlar sadece yok etmiş, yok etmiş, yok etmişti.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Wren'in sesi sessizliği delip geçti. "Keyfini mi çıkarıyorsun?" Artık uyanmış beni izliyordu.

Bacaklarımı kayanın kenarından salladım. "Biraz," dedim neşeli bir sesle.

Bir süre hiçbir şey demedi; sadece derin derin düşünüyormuş gibi çattığı kaşlarıyla beni inceledi. "Seni böyle mutlu görmek güzel," dedi en sonunda. Ardından, ben daha yanıt vermeden önce daha keyifli bir sesle, ağaç zirvelerini işaret ederek, "Bu şeylerin bitmek bilmez gevezeliğine itirazın yok sanırım?" dedi. Kara bir kuş emir almış gibi çirkin bir sesle göğe doğru öttü.

“Şeyler mi? Onlara *kuş* deniyor, Wren.”

“Ah,” dedi dramatik bir edayla. “Nasıl da bilgili.”

Başımı öne eğdim.

“Çok gürültücüler.” Esnemesini eliyle kapattı. “Birkaç saat daha uyumak iyi olurdu. Ve bir de düzgün bir şilte.”

“Elbette lüks şilte ararsın,” diye azarladım. “Ne de olsa *Seçkin*’sin.”

Beni bir dalla dürtmeye çalıştı.

Tekmeyle dalı kenara atıp ona doğru bir taş fırlattım.

“Nişan almada pek de iyi değilsin, Eve.” Yüzü sahte bir ciddiyetle doldu. “Çalışmaya devam etmelisin. O şeylerden biriyle yine karşılaşırsak elimizdeki en iyi savunma bu olabilir.” Dikkatini düşmüş canavara çevirdi, artık şaka yapmıyordu.

“Ben de bunu merak ediyordum,” diye kabul ettim.

Bana doğru geldi, kollarını omuzlarımdan aşağı indirip belime doladı. “Ee? Kurşunlarımız bittiğinde ne yapacağımıza dair bir fikre vardın mı?”

“Daha hızlı koşarız?” diye önerirken kollarımı beline dolayıp onu kendime çektim.

Başını eğip beni alnımdan, burnumdan ve en son da dudaklarımdan öptü. “O şeyden kaçabilmemiz için bir motora ihtiyacımız var. Sence ağaçlara tırmanabiliyorlar mıdır?”

Geriye çekilip ona hayretle baktım. “Neden? *Sen* tırmanabiliyor musun ki?”

Gülümsedi. “Haklısın. İhtiyaç olduğundan falan değil ama şaşırtıcı derecede büyük, garip bir şekilde vahşi hayvanları zekâmızla alt etmeyi On Bir’de bize öğretmemiş olmaları çok kötü oldu.”

Ben de gülümsedim ancak *On Bir’de* sözü zihnimde yankılanınca gülümsemem soldu. Sorun ben burada özgür ve mutluymyken arkadaşlarımdan ve ailemin tam tersi bir durumda sıkışık kalmış olmasıydı. Tutsak ve sefalet içinde.

On Bir'de. Keşke onlara dünyanın soğuduğunu söylemenin bir yolu olsaydı. Ben burada yaşarken onlar orada olduğu için hissettiğim vicdan azabı sonsuza kadar duymak istediğim bir şey değildi. Ayrıca sonsuza kadar yeraltında kalmalarını da istemiyordum.

Belki Wren'le iz bırakmadan sırra kadem bastığımızı anladıklarında olayı çözerlerdi. Belki de Wren'in annesi gibi sorumlu Seçkinler de bunu çözerdi. Belki de On Bir'in tamamı ileriki günlerde gelip bize katılırdı?

Sonra Wren, "Kahvaltıda ne var?" diye sordu ve tüm düşüncelerim yok olup gitti.

Gözlerimi kırparak ona baktım. Kahvaltı mı? Bu, yerleşkeye veda ettiğimizden beri aklıma bir kez bile gelmemişti. Ne var ki Wren konusunu açtığı için artık ben de *açtım*. Hem de susamıştım ve bu farkındalıkla karnımda ufak bir endişe ateşi yandı. Sesimdeki gerginliği özenle saklamaya çalışarak, "Belki de etrafta dolanıp neler var bakmalıyız," diye öneride bulundum.

"Elbette."

Kayadan aşağıya kayıp etrafımızı saran ağaçları inceledim. "Hangi yöne?"

Wren omuz silkip arkamı işaret etti. "Dün gece oradan geldik, bu da yerleşke orada demek. Gelirken yolda hiç yiyecek gördün mü?"

"Kafeterya falan görmedim," diye espri yaptım. Ancak neşeli sesimin altında kaygı ateşi gittikçe büyüyordu. Çünkü Wren'e de bana da her daim yemek hazırlanırdı. Yer altında ticari sera ve fabrikalarda yetiştirilip eğitilmiş personel tarafından bir mutfakta hazırlanan yiyecekler vardı ama burada bunların hiçbirisi yoktu.

Peki biz şimdi ne yiyecektik?

"Hadi, aynı yöne doğru ilerlemeye devam edelim," dedim bir süre sonra. "Bir şey bulacağımızdan eminim."

Bir dakika sonra sık ağaçların arasında yol almaya başladık, gözlerim artık ağaçların tepelerinde dans etmiyor ya da ufuk-

tan ağır ağır ve istikrarlı şekilde yükselen güneşe hayranlıkla bakmıyordu. Hayır, bunun yerine zemine kilitlenmiş, yiyeceğe benzeyen bir şey, *herhangi bir şey* var mı diye bakınıyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zaman su gibi akıp geçti. Beynim, burada olduğuma seviniyor, sonra On Bir'dekilere üzüyor ve ardından açlığa kayıp sonra tekrar başa dönüyordu. Bu dur durak bilmez döngü, geçen her saatle yemeğe daha çok kayıyordu. Sık ağaçların arasında yavaşça ilerledik, botlarım çamur içindeydi ve kıyafetlerim terden yapış yapıştı. Kehanet'in kuzeyinde duran dev kaya artık arkamızda, çok uzakta kalmıştı ama sık ağaçların arasından onu görmek için durdum. Artık bildiğim en tanıdık manzara buydu.

Wren de benim kadar sessizdi, ikimiz de yiyecek bulmaya odaklanmıştık. En sonunda, "Bu da ne?" diyerek sessizliği bozdu.

Etrafıma bakınca sıra dışı bir şey göremedim, yani artık bizim *yeni* sıradanımız dışında. "Ne ne?"

"Kokusunu alamıyor musun?"

Biraz daha yürüdüm ve sonra başımla onayladım. Tam olarak belirleyemediğim bir kokuydu ama yine de tatlı ve çok güçlüydü. İkimizin tepesinde duran tüm dalları mor çiçek demetleriyle kaplı bir bitki kümesini işaret ettim. Yaklaştık ve parmaklarımı tutamlardan birinin üzerinde gezdirdiğimde koku

daha da güçlendi. Ancak siyah sarı bir böcek belirip narin bir şekilde çiçek yapraklarına konduğunda elimi hemen çektim.

“Wren,” diye fısıldadım gözlerimi böcekten ayırmadan. Birlikte böceğin çiçekten çiçeğe uymasını, arada sırada bir şey yiyor veya topluyormuş gibi duraklamasını izledik. “Sence ne yapıyor?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Adını biliyor musun?”

Başını iki yana salladı. Sonra, “Yiyebilir miyiz sence?” diye ekledi.

Ona şöyle bir baktım. Benden daha aç olmalıydı. “Belki,” dedim, pek lezzetli görünmese de. Parmaklarımı ileriye doğru uzatıp elimi dikkatle üzerine kapatınca kanatlarının avucuma çarptığını hissettim. Bu duygu tam beni güldürmeye başlamıştı ki aniden yerini kor gibi bir acıya bıraktı.

Zıplayıp avaz avaz bağırınca Wren parmaklarımı böcekten uzaklaştırdı. Böceğin bir kısmı uçup gitti ama geri kalanı, hızla büyüyen bir izle çevrelenmiş olarak avucumun içinde gömülü kaldı. Beş yaşındayken Hunter’la oynadığımız eski bir teneke kutudan elime batan bir kıymığın acısına benziyordu biraz. Annem yemekhaneden aldığı bir çatalla kıymığı kazırken babam beni tutmak zorunda kalmıştı. Ne var ki hepsini alamadığı için kesik enfekte oldu. Haftalarca hasta yattıktan sonra nihayet iyileştiğimde bana elimi kaybetmediğim için şanslı olduğum söylenmişti. Hayatta olduğum için bile şanslıydım.

Hemen böceğin geriye kalanını dikkatle kavradım, kalbim korku ve heyecanın değişken bir karışımıyla boğazımda küt küt atarken onu çekip çıkardım. Acıyı dindirmek için başparmağımı yara izine bastırırken, “O şey de *neydi* öyle?” diye bağırdım.

“Emin değilim,” diye itiraf etti Wren. Sonra sırtıttı. “Zaten tadı de eminim pek güzel değildir.”

Onu tekmelemeye çalıştım, içimden ağlamak gelse de kendimi iki büklüm olmuş gülerken buldum. Wren yüzünde keyifli bir ifadeyle beni izliyordu.

Birkaç dakika sonra, acı hafiflemeye başladığında, “Al bakalım,” dedim. Bitkiden bir avuç çiçek koparıp eline tutuşturdum. “O böcek sahiden bunları *jiyorsa* belki biz de yiyebiliriz.”

“Mantıklı,” dedi çiçekleri burnuna götürerek. “Ancak yiyecek gibi kokmuyorlar. Parfüm gibi kokuyorlar. Yanılıyor muyum?”

Gözlerimi devirdim. “*Parfümün* nasıl koktuğunu sence ben bilebilir miyim, Seçkin? Bu pek ikinci kattakilere sunulan bir lüks değil de.”

“Büyük kayıp,” dedi beni dürterek, sonra bütün çiçeği ağzına tıktı. Hemen yüzünü ekşitip hepsini geri tükürdü.

“Güzel değil mi?” diye sordum, kahkahamı bastırmaya çalışarak.

“Değil,” diye doğruladı. “Ortalı kafeteryasındaki bir aylık patates püresini yemeyi tercih ederim.”

Patates püresi. Normalde tadı, lezzeti olmayan yapış yapış nişasta yığınlarından nefret ederdim ancak şu anda ondan biraz bile yiyebilmek için yüzük parmağımı feda edebileceğimi biliyordum.

...

Birkaç saat sonra güneş gökyüzünde yükseldi ve hava gece yarısından, hatta sabahtan çok daha sıcak hâle geldi. Giysilerim terden sıırıslılandı ve eskisinden daha çok susamıştım. Komik çünkü bu dünyada büyük su kütlelerinin olduğunu hayal etmiştim: Seçkin kütüphanesinde toprağın yerini suya verdiği pek çok resim görmüştüm. Yine de saatlerdir yürümemize rağmen tek bir damla su görememiştik.

Artık ne şakalaşıyor ne de konuşuyorduk. Sadece yiyecek bulmak için aşırı büyümüş bitkileri ezip geçmeye odaklanmıştık.

Ne aradığımızı bilmememiz ne kadar da kötüydü. Buradaki hiçbir şey yeraltında servis edilen patates püresine veya kurumuş bezelyeye benzemiyordu. Kırık bir lavabonun yanında bekleyen teneke bardaklar da yoktu.

Bu sabah hissettiğim endişe ateşi yoğunlaşarak boş karnımı doldurdu ve önümüzde duran en acil ihtiyaca odaklanırken Jack'i aramaya dair tüm düşüncelerim aklımdan uçup gitti.

Aklıma başka bir şey gelmediği için en son ne zaman yemek yediğimi hatırlamaya çalıştım. Epey olmuştu. Yerleşkeden ayrılmadan önce, sözde en iyi arkadaşım Hunter bana ihanet ettiği için hücreme aç hâlde kilitlenmişim. Ondan önce de zemin kattaki arınma adı verilen, hükûmet onaylı toplu katliamda hayatlarını kaybeden Paydaların yasını tutmakla meşgul olduğumdan bir şey yememiştim. Sanırım en son doğru düzgün bir yemeği günler önce yemiştim.

Yürüdükçe enerjim azaldı. Wren'inki de azalmıştı, bunu omuzlarının düşmesinden ve adım aralıklarının kısalmasından anladım. Güneş gökyüzünde alçalırken hızımız sadece sık ağaçlar nedeniyle yavaşlamamıştı. Kaslarımın pelte gibi yumuşadığını hissediyordum ve dik yokuşları inip çıkmak başımı döndürüyordu. Başım zonkluyor, öğle güneşinin sıcaklığı gittiği için artık titriyordum.

Birkaç saat daha süren ve hiçbir sonuç vermeyen arayıştan sonra devrilmiş bir ağacın yanında uyumaya karar verdik, ikimiz de tüm günü yürüyerek geçirmekten o kadar bitkin, açlık ve susuzluktan o kadar zayıflamış durumdaydık ki birbirimize iyi geceler diyemeden uykuya daldık.

...

Ertesi sabah uyandığımda kuşların neşeli cırıltılarını dinledim, sabah güneşini yanağımda hissettim, hatta tamamen özgür bir şekilde uyandığımı hatırladım.

Ancak gülümsemedim.

Wren'in de keyfi yerinde değildi, oyalanmadan yiyecek ve su aramaya yeniden başladık.

Birbirinden farklı olmayan saatler gelip geçti. Faydasız saatler. Midem guruldayıp ağrıyordu ve baş ağrım şiddetli bir şekilde geri dönmüştü. Her adımda, suya rastladığımızı hayal ediyor, güneş ışığının altında parıldadığını, Seçkin kütüphanesinde gördüğüm resimler gibi geniş ve uçsuz bucaksız olduğunu görüyordum. Ve her adımda, hayal kırıklığına uğruyordum. Aynı zamanda beynimde bir dizi görüntü canlanıp duruyordu: On Bir'de yediğim her şey, kızarmış ekmek gibi basit şeylerin bile görüntüsü gözümün önüne geliyordu. Düşündükçe salyalarım akıyordu.

Saatler geçti ve artık aşına olduğum endişe daha da kötüleşti. Ne yapacaktık biz? Ne olacaktı? Tam umudumu kaybetmeye başlamışken Wren tok bir sesle, "Eve. O tarafta," dedi.

Bakışlarını takip edince ağaçların arasında sinsice hareket eden bir şey gördüm. İlk başta bunun sadece bir serap, başka bir yanılsama veya beyin aldatmacası olduğunu düşündüm. Ama yaklaştığımda bir şeyin kesinlikle hareket ettiğini gördüm; kahverengi ve bulanık olması dışında suya benziyordu. Şaşkınlık içinde tökezleyerek yaklaştık, sonunda topraktan koparak suya girdim ve botlarımdan içeri sızan sıvıyı hissettim. Diz çöküp ellerimi daldırdığımda parmaklarımın arasından aktığını ve tıpkı su gibi görüldüğünü fark ettim. "Ne bu sence?.."

"Yeraltındaki suya benzemiyor," dediğinde sesinin ne kadar zayıf çıktığını fark ettim.

"Hayır," diye fısıldadım. "Benzemiyor."

İç çekti, sonra yanıma çömelip pas rengi sıvıyı dudaklarına götürdü.

"Tadı nasıl?"

"Su gibi," dedi doğrulayarak. "Sadece... pis su."

O kadar kötü olamazdı çünkü avuç avuç içti ve bir dakika sonra ben de aynısını yaptım. Her ne kadar pis su kulağa pek iştah açıcı gelmese de hayatım boyunca, hatta Dövüş Ligi takımım Mavi Devre ile bütün gün süren bir eğitimden sonra bile kendimi hiç bu kadar susamış hissetmemiştim.

Wren haklıydı: Tadı alışkın olduğumuz suya benzemiyordu ama doyurucuydu, birkaç dakika önce beni sarıp her şeyi tüketen endişe yavaş yavaş yatıştı. Belki de bu sayede zihnim aniden temizlenince suyun kenarında büyümüş kırmızı ufak meyveleri fark ettim.

Yeraltında ara sıra buna benzer yiyecekler görürdüm. Ortalarına sık sık taze meyve servis edilmezdi ancak ara ara Seçkinlerin ilgilenmediği artıklar verilirdi, bu yüzden tanıdık gelmişti. Bulanık suda elimden geldiğince hızlı bir şekilde ilerledim, tam önünde durup parlak kırmızı misketleri inceledim.

“Daha önce bunlardan yedin mi?” diye sordum Wren’e.

Omzumun üstünden bakıp başını iki yana salladı. “Rengi dışında yaban mersini gibi görünüyorlar. Daha önce yaban mersini yedin mi?”

“Bildğim kadarıyla hayır,” diye mırıldadım. Sonra bir meyveyi koparıp iki parmağımın arasında yuvarladım. “*Kırmızı yaban mersini* diye bir şey var mı?”

Sırıtmaya çalıştı. Ağzının kenarlarının yukarıya doğru kıvrıldığını gördüm ama daha çok yüzünü ekşitmiş gibiydi. “Öyle gibi,” dedi.

Yiyecek başka bir şeyimiz olmadığı için lokmayı ağzıma tıktım. Tadı acıydı, az kalsın tükürecektim. Ancak yemek yemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki yutkundum. Sonra daha fazlasını koparıp midemi onlarla doldurdum, Wren de aynısını yaptı, her lokmayla öğürsek de bunu görmezden geldik.

Meyveler bittikten sonra sudan çıkıp eskisinden daha mutlu bir şekilde ormanın zeminine oturduk. Başım artık susuzluktan zonklamıyor, midem açlıktan kendini tüketmiyordu, sırtüstü

uzanıp gerindim. Yere kocaman yayılmış hâlde yukarıdaki mavi gökyüzüne ve dumanımsı bulutlara baktım. Yorgunluktan bitip tükenmişim, hayatımda hiç bu kadar uzun süre yürümediğimi fark ettim. Hatta açlıktan ölmeye bile yaklaşmamıştım ki Yerleşke On Bir'in kumanyalarının ne kadar kontrollü dağıtıldığı düşünüldüğünde bunun bir nedeni vardı.

Ne var ki o anda her şey güzeldi. Her şey sakindi. Esintiyle titreşen yaprakları ve akıp giden bulutları izledim. Artık elimin şiş ve dün canımı fena yakan kızarıklığın olmadığını fark ettim ve bunun için minnet duydum. İçim *umut* doldu.

Yukarıdaki bu cennette her şey güzel olacaktı.

Tam Jack'i aramayı düşünürken Wren sallanarak ayağa kalktı ve çalıların arasında kayboldu.

Önce bir şey gördüğünü falan sanıp onu takip etmek istedim. Ama kustüğünü duyunca donup kaldım. Tüm umut ve minnet, endişe ve korkuyla yer değiştirdi ve birkaç dakika sonra ben de midemin bulandığını hissettim. Midem kalkarken başım dönüp durdu. Cildim artık güneşten dolayı yapış yapış değildi; soğuk bir terle kıyafetlerimi ıslatıyordu. Tepedeki ıslıl ıslıl yapraklar yanlara doğru bulanıklaştı, sonra ellerim ve ayaklarımın üzerine eğilerek öğürmeye başladım.

Kusmam bir türlü bitmek bilmedi. Kemiklerimdeki titreme ve beni bir ağacın dibinde top gibi kıvrandıran yüksek ateşle birlikte kustum da kustum. Uzaklarda bir yerde, Wren'in inlediğini duydum ve bulanık görüşümle karnını tuttuğunu gördüm. Acaba onun canı da benimki kadar yanıyor muydu?

Zaman akıp gitse de semptomlar dinmek bilmedi, dünya etrafımda dönüp dururken burada ölüp kalacak mıyız diye merak etmeye başladım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Karanlık belki dakikalar belki saatler önce çökmüştü. Ortalık kimsenin ve sessizdi. Bir ara baş dönmesinin, ağrıların, ateşin, mide bulantısının dindiğini ve uyuyakaldığımı fark ettim. Doğrulup Wren'i aradığımda baş ağrısının geri döndüğünü hissettim, âdeta kafatasıma doğrudan bir bıçak yemiş gibiydim. Dünya katran gibi ileri geri çalkalanıyordu ve ben yine uzanmak zorunda kaldım.

Sonra bakışlarımı etrafta gezdirerek Wren'i aradım. Bizi hasta eden şeyden benim hayatta kalmış olmam onun kaldığını da garantilemiyordu, bu düşünceyle acıyan kalbim küt küt attı. Nihayet vücudumu döndürecek kadar enerjiyi topladığımda onu karanlığın içinde buldum. Yan yatmış, başını koluna yaslamıştı: Yaşıyordu ama güç bela. Gözleri çukurlaşmış çökmüştü ve loş ışıktaki bile ne kadar solgun olduğunu görebiliyordum. Dudakları griye dönmüş, hatta titriyordu, yaşamla ölüm arasındaki ince çizgide yürüyordu âdeta. Muhtemelen ben de aynı şekilde görünüyordum.

Nefes alıp öksürdü ve boğuk, zar zor duyulan bir sesle, “Geri dönmeliyiz, Eve,” dedi.

Bir süre hareket etmedim. Sessizdim. Sözcükler zihnimde yankılandı. *Geri dönmeliyiz.* Şaka yapıyordu herhâlde. Evet, elbette şaka yapıyordu. Bu yüzden sözlerinin saçmalığına güldüm ya da en azından gülmeye niyetlendim. Ancak ağzım o kadar kurumuştur, o kadar az enerjim vardı ki tek yapabildiğim, “Haha,” diye fısıldamak oldu.

“Ciddiyim.”

Onu daha iyi görebilmek için başımı yerden kaldırdım. “Ne?”

“Burada en fazla bir gün daha hayatta kalabiliriz,” dedi o boğuk sesiyle “İlerlemeye devam edersek de eve asla ulaşamayız. Geri dönmemiz gerek.”

“Eve mi?” Dedim boğuk bir sesle. “O yere *ev* mi diyorsun sen?”

“Eve,” dedi otoriter bir sesle. “Öbür türlü *öleceğiz.* Geri dönmemiz gerek. Başka seçeneğimiz yok.”

Karnımda bir şeyler düğüm düğüm oldu. İnanılmaz derecede üşüyordum. “Geri dönemeyiz.”

“Neden?”

“Çünkü Yerleşke On Bir’den *kaçarken* neredeyse ölüyorduk. Çünkü... Çünkü *Jack* burada olabilir. Çünkü istemiyorum.” Başımı iki yana sallayıp ağrıyı görmezden geldim. “Geri dönmüyorum.”

“Sadece dinle,” dedi daha otoriter bir sesle. “Geri...”

“*Sadece dinle* mi?” O anda beynimde duygular alevlendi. Ayağa kalkıp titrek bacaklarımın üstünde durdum. “Asıl sen *sadece dinle.* Yerleşke On Bir’e *geri* dönmemizi öneriyorsun. Hani şu on altı yılın ardından nihayet kaçtığım o yere. Hani şu *kaçarken ölmeyi* göze alacak kadar nefret ettiğim yere. Hatırladın mı? Her şeye hoşça kal demeye hazırdım. Aileme, arkadaşlarıma, *sana.*”

Nefesini verdi, sonra dikkatlice ayağa kalkıp beni omuzlarımdan kavradı. “Eve, bunu iyice düşünmeni istiyorum. Aklini kullanmana ihtiyacım var. Buraya ölmeye hazırlıklı geldik. Değil mi?”

Başımı kaldırıp üzerimize yayılan, göğün bir ucundan diğer ucuna uzanan yıldızlara, gün boyunca bulutların yaptığı gibi gökyüzünü süsleyen binlerce ışık noktasına baktım. “Ee?”

“Buraya hayatta kalmaya hazırlıklı gelmedik.”

“Evet, *Wren*, bunu biliyorum. Yer altındaki herkes yukarının bin derece olduğunu sanıyor, yani hayatta kalabileceğimizi düşünmediğimiz *açık*. Ama artık dünyanın soğuduğunu biliyoruz. Ve hayatta *kalabiliriz*. E peki o zaman neden *şimdi* geri dönelim?”

Karanlıkta bana bakarken göz altları mosmor, çukur ve çökmüş olsa bile yine de düşünceli görünmeyi başarabiliyordu. “Çünkü kalamayız,” dedi net bir tavırla. “Burada biraz daha kalırsak öleceğiz. Ne yemeğimiz, ne suyumuz ne de başka bir saldırıyı atlatacak cephanemiz var.”

Sustum. Nabzım kulaklarımda atıyordu, az önce gökteki yıldızlardan süzülen ışık büyük ölçüde azalmıştı. Başımı iki yana salladım. İnancımı düştüğü oyuktan çıkarmaya çalıştım. Ne var ki yapamadım. Haklıydı.

Haklı.

Bu, patlayarak alev alev yanan binlerce parçaya bölünmek istememe neden oldu. Bu, kendi içime büzüşerek yok olmak istememe neden oldu. Ne var ki tek yapabildiğim taşla dönmek, her şeyden çok yuvam demeyi istediğim bu yeri sele boğmakla tehdit eden gözyaşlarımı bastırmaktı. Peki Jack’e ne olmuştu? Dokuz yıl önce Komutan Katz, Ted Bergess ve gardiyanlar tarafından yerleşkeden atıldığında dünya *soğumuş* olsa bile hayatta kalma şansı yok demekti. Sonuçta biz burada yaşamının bir yolunu bulamadıysak küçük bir çocuk nasıl bulurdu ki?

Sayılamayacak kadar, dayanılmayacak kadar çok duygu... Bir şekilde tutunduğum umuda ne kadar süre sarılmıştım? Olasılıklara meydan okuyup ilerlemenin bir yolunu bulma umuduna? Burada, cennette büyüdüğüm umuduna? Bu kadar yanıldığıma inanamıyordum. Bu kadar aptal olduğuma. Aniden göğsüme oturan baskıya inanamıyordum.

Sonra Jack'in yeraltındaki son anlarını yeniden hatırladım: yalvarışlarını duydum, annemin ıstırabını gördüm ve içimde bir şeyler solup öldü.

"Eve?" diye sordu Wren. "İyi misin? Söylediğimi duydun mu? Geri dönmemiz gerektiğini söyledim?"

Sertçe yutkundum. "Burada yaşayabiliriz. Geri dönmemize gerek yok," dedim net bir tavırla. İçimden tekrar, tekrar ve tekrar söyledim bunu.

Etrafımdaki dünya daha da karardı ve kendimi öyle üşümüş, öyle açıkta hissediyordum ki içim buzla kaplanmıştı âdeta.

"Burada açlıktan öle..."

Muhtemelen daha fazlasını söylemişti. Ama duyamayacak kadar yüksek sesle ağlıyordum. Hiçbir şekilde umursamayacak kadar kendimi kaybetmişim.

Bana dokunmaya yeltenmedi, teselli sözleri söylemedi. Hiçbirini beklemiyordum. Hiçbirini istemiyordum. Sadece tek başıma kalıp ağlamak istiyordum. Gözyaşlarım en sonunda tükenene, hep olduğum insanın katılaşmış bir kabuğu kalana dek ağlamak istiyordum.

Bunca şey yaşarken yine de umutluydum. Belki de Wren ile tanıştığımdaya olmuştu bu. Belki de Kehanet'te ilk kez öpüş-tüğümüzde. Belki de kafamı allak bullak eden oydu.

Zamanla soluklarım yavaşladı. Gözyaşları durdu ve gözlerimi kırparak ona baktım. "Geri gitmem hakkındaki kısım dışında söylediğin her şey mantıklı. Yerleşkeye dönmektense ölmeyi tercih ederim ve bu hâlâ benim seçimim."

Kaşlarını çattı. "Ben de bu seçimi yaptım, unuttun mu, Eve?"

“O zaman neden fikrini şimdi değiştiriyorsun?”

“Çünkü ölmek istemiyorum! Ve senin de ölmek istediğini sanmıyorum. Artık istemiyorsun. Tüm bunları gördükten sonra isteyemezsin.”

Bir parçam haklı olduğunu düşünüyordu. Sonuçta dünyada Yerleşke On Bir'den daha güzel bir şey var mı öğrenmek istiyordum ve artık var olduğunu biliyordum. Tenimde temiz havayı hissetmeyi, toprağa dokunmayı, uçsuz bucaksız alanlarda koşmayı istemiş ve bunu yapmıştım. Ancak bu geçici tecrübeler yer altında beni tatmin etmeye yetmeyecekti. Nasıl yeterler ki? Bu yüzden başımı iki yana salladım. “Geri gitmiyorum. Burada ölmeyi yeğlerim.”

“Yeğler misin sahiden? Çünkü düzgün düşündüğüne inanmıyorum. On Bir'den ayrıldığımızda, ikimiz de arınmadan dolayı sersemlemiştik ve sadece kaçmak istiyorduk. Bence sen aynı zamanda kardeşin burada yaşamanın bir yolunu bulduysa sen de bulabilirsin diye düşünüyordun.”

Donup kaldım. “Yani?”

“Yani artık gözlerinle gördün. Üzgünüm Eve, gerçekten. Bunun seni ne kadar kahrettiğini biliyorum.”

“On Bir'e geri dönmüyorum, Wren,” dedim titrek bir sesle.

Bir süre beni inceledi. Ay ışığı elmacık kemiklerine yansıdığında, yüzünün hatlarını eskisinden çok daha belirginleştirdi. Onu hayvani ve yabani göstermişti. “O zaman ikimiz de burada öleceğiz,” dedi sonunda.

Kaşlarımı çattım. Çünkü bunun olmasına izin veremezdim. Wren'in ölmesine izin veremezdim; o istemezken ona bunu yapamazdım. Yerleşkeye bensiz dönmeyecekti, bunu çenesini dikleştirmesinden anlayabiliyordum. Peki başka ne seçeneğim vardı?

Belki burayı bulmak, tecrübe etmiş olmak... Beni tatmin etmeye *yeterdi*. Belki de Jack'in burada yapayalnız olmadığını bilmek yerleşkedeki hayatı daha katlanılabilir kılırdı.

“Şu anda teknik olarak bir suçlu ve hücreye kilitli olduğumu unutma,” diye hatırlattım Wren’e.

“Kaçmayı planladığına dair bir kanıtları yok. Senin sözüne karşılık Hunter’ınki. Suçlu olduğunu buna dayanarak kesinleştiremezler.” Sonra yanıma yaklaşıp elimi tuttu, sıcaklığı kolumdan yukarıya yayılsa da göğsümün içinde oturan boş çukura ulaşmadı.

“Peki ya Daniel?” diye sordum duygusuzca. “Ve Landry. Bir hafta içinde mesleklerimizi seçmemiz gerekiyor. Bana gardiyan olduklarında hayatımı cehenneme çevireceklerini söylediler. Çevirmeyeceklerini sanma. Artık onlarla savaşamam da. Göreve alındıkları anda ortalıkta silahlarla dolaşacaklar, bense silahsız olacağım.” Ayrıca Dennis de vardı, burnunu kırdığım mor gözlü gardiyan. Dikkat etmem gereken bir diğer kişi de Ben’di.

Ay ışığı altında Wren bana imalı imalı baktı. Gözlerimi sımsıkı kapadım. Çünkü benden ne yapmamı istediğini biliyordum ve bu, beni hep hasta eden tek şeydi. Gardiyanlardan, Yerleşke On Bir’den nefret ettiğim kadar nefret ediyordum. Ne var ki Wren hem benim korkunç yerleşkeye dönmemi hem de gardiyan olmamın bir yolunu bulmamı istiyordu.

Saat yanıp söndü. Öğleni iki dakika geçiyordu.

Gözlerimi ona dikip baktıktan sonra kapıya kaçamak bir bakış attım. Wren'in yaklaşık bir hafta önce beni kurtardığı kapıya. Beni hücremde, bir mahkûm olarak tutan kapıya. Suç soruşturmam ileriki günlerde yapılacaktı; hani şu azılı suçlardan suçlu olup olmadığımı belirleyecek olan. Ama o zamana kadar tavana bakmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu. Ve saate.

Üç dakika.

Asla geç kalmazlardı.

Nihayet ağzımın sularını akıtan sesi duydum. Örtüleri üzerimden çekip kapının altındaki, günde sadece bir tane verilen yemek paketini kaptım. Teneke bir bardağın olduğu banyoya gittim. Suyun ısınmasını bekledim ve beklerken de lavabonun üstünde asılı aynadaki yansımaya baktım.

Hep bildiğim aynı yüzle karşı karşıyaydım.

Geçen iki haftada yaşadıklarımın rağmen, ben hâlâ bendim. Geniş ve düzgün hatlarım hâlâ aynıydı. Sağlam ve çevikti ama kesinlikle narin değildi. Şu anda gözlerim duygusuz bakıyordu,

onları gördükçe umudumu kaybediyordum. Çünkü güneş ışığıyla parlamıyorlardı. Özgürlükle canlanmamışlardı. Hiç olmadığım kadar tutsaktım.

Üstelik şimdi küçük erkek kardeşimin ölü olduğunu biliyordum. Ölü, ölü, ölü...

Bunu yapabileceğimi sanmam ne kadar da komikti. Dönebileceğimi ve yerleşke hayatını eskisinden daha kolay kabullenebileceğimi. Yer üstündeki dünyanın bir anlık tadının beni burada tutmaya yeteceğini ve Jack'in gerçekten göçüp gittiğini bilmenin bir şekilde bana huzur vereceğini düşünmem komikti.

Aksine çaresiz hissettiriyordu. Ne daha azı ne daha çoğu. Cehennemin derinliklerindeki bu yere dönüşümle birlikte büyük bir umutsuzluk duyuyordum.

Bakışlarımı gözlerimden alt dudağıma indirdim. Isırdığım için kırmızıları. Belki de kısa, kesik kesik uyku nöbetleri sırasında yapmıştım. Kaynar su gelince işaret parmağımı geri çektim. Bardağı dolana kadar altında tuttum ve dikkatlice masama geri götürdüm, orada yiyecek paketini açıp içine döktüm. En zor kısmı çözülmesini beklemektir. Sarı ve gri toz topakları yavaş yavaş dolarak beni sabırsızlandırıyordu.

Ama sabırsızlığa, çaresizliğe rağmen, en azından yarının daha güzel olabileceğine dair umudum vardı. Çok da fazla değildi tabii, en iyi ihtimalle zayıf bir umut denebilirdi. Ama yine de beynimin ücra bir köşesinden yankılanıyordu ve sanırım devam etmemi sağlayan tek şey de buydu. Umut ışığı, ironik bir şekilde, Wren'in gardiyan olmamı istemesinden geliyordu. Kendimi koruyabilmem için bunu istiyordu ama hücremde geçirdiğim saatler sırasında gardiyan merkezine giden bir yol bulmak için çok daha iyi bir sebep olduğunu fark ettim.

Gardiyanlar güçlüydü. Yerleşkedeki her çeşit yere ve kaynağa erişimleri vardı. Belki de... Belki de bu pozisyonu alırsam yiyecek ve su depoları bulabilir, onları yer üstüne çıkarmanın

bir yolunu keşfedebilirdim. Oradaki garip dünyayı evi belleyen ölümcül canavarlar için de silah ve cephane.

Evet. Bir gardiyan olabilirim... yer üstünde hayatta kalmanın bir yolunu bulmam mümkündü.

Şüpheli. Düşük ihtimalli. Uzak. Bu bir umut kırıntısı olsa da şu anda buna her şeyden daha çok ihtiyacım vardı.

İç çekip kapıya göz attım. Diğer tarafında bir ses vardı ama bana seslenilmiyordu. Sadece geçerken biri bağırıyordu.

Wren gelmeyi, bana arkadaşlık etmeyi ve düzgün yemek getirmeyi teklif etmişti. Şifreyi biliyordu. Hücreme girmesi onun için bir sorun olmazdı. Ancak ona olmaz demiş, suçluğum kanıtlanana kadar uzak kalmasını söyleyip o zamana kadar Yerleşke On Bir'in yasalarına uymasını istemiştim. En iyisi sorun yaratmamak olur, demiştim.

Ancak gerçek nedeni bu muydu?

Bardağı dudaklarıma yaklaştırıp içindekileri mideme indirirken parmaklarım titriyordu, bu beni açlıktan ölmekten alıkoyan tek şeydi. Tadı kan gibi olsa da mühim değildi.

ALTINCI BÖLÜM

Her saat başı yüz sınav. Bunu yapacak enerjiyi veya iradeyi bulmak zordu ama en azından zaman geçirtiyordu. Ayrıca daha iyi uyumamı sağlıyordu. Yataktan yuvarlanarak zemine indim. Yemek yemeden geçen günler yüzünden güçsüz düşmüştüm ve başım dönüyordu. Avuçlarımı soğuk betona bastırıp kendimi ittiğimde kollarım kasılıyor, oda etrafımda dönüp duruyordu.

Başımın dönmesine ve bayılacak gibi olmama rağmen ilk yirmi sınav kolaydı. Hep kolay olmuşlardır. Altmış olana kadar zorlanmıyordum. O noktada kaslarım avaz avaz bağırmaya ve durma arzusu karşı konulmaz hâle gelmeye başlıyordu. Ancak yine de bana dokunmadı. Yıllar içinde duygularımı bir torbaya koyup kenara bırakmakta ustalaşmıştım, tıpkı duygu göstermeyen yüzüm ve özenle rafa kaldırdığım gözyaşlarımla bu cehenneme inerken yaptığım gibi.

Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı.

Saçlarımdan boynuma ter akıyordu. Daniel ve Landry için hazır olacak, bu yerleşkenin bir üyesi olduğum sürece onlara karşı yumuşamayacaktım.

Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı.

Elbette ben bu yerleşkenin bir üyesiydim. Burada doğmuş-tum ve muhtemelen de burada ölüp gidecektim.

Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı.

Başka bir şeye inanırken aklımdan neler geçiyordu?

Sonunda dirseğimi vücuduma iyice çekip inleyerek sırt üstü döndüm. Gözlerimi kırptım ve tepemde pembe bir yüzün bana baktığını gördüm.

Yüz gülümsemeyle kırıştı. “Beni hatırladın mı?”

Ben. Beşinci hatta tanıştığım gardiyan. Beni en başta buraya kilitleyen. Açıgözlü bakışları ve güzel yüzlere düşkün olan. Evet, onu hatırlıyordum.

“Ne zamandır beni izliyorsun?”

“Yeterince uzun.” Dudaklarını yaladı. “Kaç sınav çekiyorsun?”

“Yüz,” dedim uzatmadan.

“Etkilendim. Pek tahrik edici değil ama, yanılıyor muyum? Bir kız tarafından alt edilmek yani.” Kaşlarını çattı ve kahkahası silindi.

Neyi tahrik edici bulduğun umurumda değil demek istedim. Ancak yapamazdım çünkü elinden birkaç santim uzakta, kılıfında duran bir silah vardı. Kendi silahım daha fazla arama yapılmasına karşı Wren’in beşinci kattaki dairesine saklanmıştı. Bu yüzden de burada güçlü olan Ben’di ve bu bilgi gırtlığıma bir çorap sıkıştırılmış gibi hissetmeme neden oldu.

Şu anda yer üstünde olsaydı Ben’in ıslak gözlerine bakmak ve omuz silkmek zorunda kalmazdım. Aramıza biraz mesafe koymak için geriye kaçmak zorunda kalmazdım. Ancak yer üstünde değildim çünkü Wren bizi buraya gelmeye zorlamıştı ve şu anda nedenini hatırlamıyordum.

“Ne yaptın ki?” Elinde tuttuğu asma kilidi işaret etti.

“Hiçbir şey yapmadım.”

Sırıttı. “Hepsi bunu der.” Sonra gözleri çıplak köprücük kemiklerime ve çıplak kollarıma kaydı. “Sorgulama birazdan başlayacak. Biraz düzgün giyinmek isteyebilirsin.”

Omuzlarımı dikleştirdim. “*Şimdi* mi?” Suç soruşturmam önemliydi; eğer suçlu bulunursam ciddi bir biçimde cezalandırılacaktım. “Bir bildirim olur falan diyordum...”

“Yanlış tahmin etmişsin. Bak, eşlik etme emri aldığım tek Aşağı Ortalı sensin. Genellikle üst katlarda çalışırım ama çoğu kız bluz, hatta etek bile giyer.” Sonra sıırıttı. “Bakmayacağıma söz veririm.”

Hâlâ uyurken giydiklerimi giyyordum: askılı siyah bir atlet ve eşofman altı. “Hazırım,” dedim omuz silkerek.

“Böyle mi geleceksin?”

Başım la onayladım.

“Hiç şansın yok. Sorgulamayı Yargıç Andrews yönetecek ve kapıdan bu şekilde girersen, daha kışının üstüne oturmadan seni suçlu ilan eder. Bence bir sakıncası yok tabii,” diye ekledi göz kırparak.

“Ben bir Aşağı Ortalıyım. Sence bir bluzum var mıdır? Çünkü yok. Eteğim de yok.” Yanından geçtim ve hücremin kapısını çekip açınca fena rahatlardım. Artık bir adam ve silahıyla içeride tutsak değildim.

Ancak bu rahatlama hemen dehşetle yer değiştirdi. Kırık camlar ayaklarımın altında rahatsız edici biçimde çatırdıyordu. Koridorun karşısındaki neon tabela tenimi hastalıklı bir yeşile döndürdü. Rutubetli hava sidik kokuyordu.

Odaklan, Eve.

Sorgulamam önemliydi, sadece bunu düşünmem gerekiyordu. Ayrıca günlerce hücremde kilitli kaldıktan sonra manzaranın değişmesini kutluyor olmam gerekirdi. Ne kadar ufak olursa olsun özgürlüğün fısıltısı bile tutsaklıktan iyiydi.

Döndüğüm ilk kapı Hunter’inkiydi. Kapalı olması kötüydü. Açlıktan güçsüz düşmeme ve başımın dönmesine rağmen ak-

lıma gelince bile kan damarlarımda yeniden can bulmuş gibi akıyordu. Gardiyan Ben'le konuşurken çenemi tutmam gerebilirdi ama artık arkadaşım olmayan Hunter'la konuşurken buna gerek yoktu. Ona bağırabilir ve küfür edebilirdim ki ikisini de hak ediyordu.

Bir ömür süren samimiyetten sonra beni yetkililere satmış olması hâlâ geceleri uykularımı kaçırıyordu. Sanırım iyi bir uykuyu ancak aylar, hatta yıllar sonra çekebilecektim.

Sonra Maggie'nin kapısına doğru döndüm ama bir el sırtıma dokundu ve Ben, beni ana koridora doğru itince düşüncelerim yarıda kesildi, içimdeki özgürlük fısıltıları hızla sustu.

...

Beşinci katta, hiç geçmediğim bir koridordaki zımparalanmış çelik bir kapının önünde durduk. Etrafım Seçkin katıyla ilişkilendirmeye başladığım aynı parlak yüzeyler, aynı beyaz ışıklarla çevriliydi. Ancak hiçbirisi geçen haftaki gibi görünmüyordu.

Bir hafta önce hepsi ışıldıyordu. Altın gibi parlıyordu âdeta. Ne var ki yer üstüne çıktıktan sonra daha bir eski, şatafatlı; zorlama ve yapay görünüyordu. Üstelik durum sadece buraya özgü değildi; tüm yerleşke farklı görünüyordu. Her zamankinden daha üzücü görünüyordu ki bunun mümkün olabileceği aklıma bile gelmezdi. Bir varoluş şakası gibiydi ve şu anda benim gerçekliğim olmuştu. Muhtemelen hep de öyle olacaktı.

Ben parmaklarını sıkıca koluma doladı.

“Elini çeker misin?” diye çıkıştım.

Yakınlaşarak vücuduyla yan tarafıma dokundu. “Kaçmanı istemeyiz, değil mi?” Beni daha da sıktı.

“Nereye kaçacağım? Yeraltında beton bir kutunun içindeyiz.” Tabii yerin üstüne çıkarmak için geniş besin ve su depoları bulmayı başaramazsam, gerçekten de bu lanet yeraltında lanet bir kutuya hapsolmuş olacaktık.

“Biliyor musun, en son koridorda karşılaştığımızda bu kadar hırçın değildin. Kendi kendime, ne kadar da tatlı be diye düşündüğümü hatırlıyorum. Artık böyle düşünmüyorum.”

Sonra kolumu var gücüyle sıktı. Canım yandı, acıdı ancak bunun yüzüme yansımalarına izin vermedim. *Ben duygusuzum, çelikten yapıldım*, diye hatırlattım kendime. Ben hiçbir şey hissetmem.

Önümüzdeki kapı tık sesiyle açıldı ve uzun boylu, gözlüklü bir adam gülümseyerek beni içeri çağırdı. Ben’in kolumdaki mengene gibi tutuşu gevşeyerek beni öne doğru itti. Sendeledim ama düşmedim.

İçeride duvarlar koridordaki gibi beyaz plastiktendi ve parlak ışıklar da aynıydı. Odanın ortasında tek bir sandalye ve uzak uçta arkasında üç koltuk olan bir masa vardı. Koltukların ikisi doluydu ve uzun bir adam masanın etrafından dönerek üçüncüye oturdu.

Üçü de erkekti. Seçkin erkekler. Hunter’ın tarafında olacaklardı şüphesiz.

“Oturun,” diye emretti ortadaki adam. Büyük ve kel bir adamdı, kalın kaşları hoşnutsuzlukla kalkmıştı. Diğer iki adamdan daha önemliydi. Bunu giydiği siyah kıyafetlerden ve çenesinin altındaki beyaz yakalardan anladım: Üniformasının üstünlük işareti. “Oturun,” dedi tekrar.

Bu adamın emirlerini uygulamak zordu ama Wren’i ve sorgulamayı geçebileceğimi söylediğinde gözlerindeki kararlı bakışı düşünerek oturdum. Oyunu doğru oynamak zorundaydım, tıpkı kabul ettiğim gibi. Fikrimi söylemem gerekiyordu. Her şeyin düzeleceğine dair ona güvenmeliydim.

“Ben Yargıç Andrews. Meslektaşlarım ve ben, bugün sizin sorgulamanızı yöneteceğiz.” Beni baştan aşağı süzerken kalemiyle masaya vurdu. Kötü bir koku almışçasına dudakları tiksintiyle kıvrıldı. Onu gücendiren kıyafetim mi, yoksa Aşağı Ortalı olmam mı anlamak zordu. Muhtemelen ikisiydi.

Sorun değil: Küçümsemeye alışkındım. İkinci kattaki bütün Aşağı Ortalılar üst katlardan, özellikle de beşinci kattaki Seçkinlerin küçümsemesine alışkındı. Seçkinler, yerleşkeyi yönetir ve bunu yaparken de yerleşkenin sunabileceği tüm lükslerin kendilerine sağlandığından emin olurdu. Geri kalanımızın sahip olmadığı lükslerin. Ama şikâyet edemezdim çünkü birinci kattaki Paydaların durumu çok daha kötüydü. İş yoksa pay da yoktu bu da tedarığın, yani kıyafetlerin ve bebek bezlerinin de olmadığı anlamına geliyordu. Ve ben de öğle yemeğini dağıtan gönüllülerden biri olduğum için karınlarını doyurmaya yetmeyecek artıklarla beslendiklerini biliyordum.

Bu yüzden Yargıç Andrews istediği kadar tiksinebilirdi, beni rahatsız etmiyordu, *hem de hiç*.

“İsminizi söyleyin,” diye emretti.

Derin bir soluk alıp sesimi bir oktav yükselttim. Yumuşak ve uysal tutmaya zorladım. “Eve Hamilton.”

“Katınızı söyleyin.”

“İki.”

“Hücre numaranızı söyleyin.”

“12404K.”

Sadece Andrews olarak değil, *Yargıç* Andrews olarak da bilinen büyük adam ellerini kavuşturdu, memnun ve tatminsiz bir edayla baktı. Sağındaki beyaz saçlı, yumuşak yüz hatlı adam boğazını temizleyerek keskin bir sesle konuştu: “Bayan Hamilton, şu anda 55.4-2 numaralı suçlamanız için sorgulamadasınız. Anlıyor musunuz?”

Başımınla onaylarken floresan ışıklar yüksek sesle vızıldıyordu.

“Evet veya hayır şeklinde cevap verin lütfen.”

“Evet.”

“Güzel. Söyleyin: Suçlu musunuz masum mu?”

Sandalyemde kıpırdandım. “Masumum.”

Üç adam birbirlerine baktı. Yargıç Andrews eğlenmiş görünürken diğer ikisinin yüzü sertti. Sonra uzun olanı iç çekti.

Gözlüklerini düzeltip bakışlarını bana dikti. “Neden bize bu suçlamaya yol açan olayı anlatmıyorsunuz?”

“Hangi olay olduğunu bilmiyorum,” diye yalan söyledim. “Neden hücremde kilitli olduğumu bilmiyorum. Hatta neden burada olduğumu bile bilmiyorum.” Şu anda ağzıma geleni söylemiyordum; bunu düşünmek için uzun gün ve geceler geçirmiştım. Çalışmış ve hazırlanmıştım. Yalanlarım özenle seçilmişti.

Uzun adam önünde duran notlarını kontrol etti. “Bayan Hamilton, bir başkasına geçmek için bu yerleşkeden ayrılmayı denemenin yerleşkenin yasalarına aykırı olduğunu biliyor musunuz?”

Sahte bir şaşkınlıkla başımı yukarı kaldırdım. “Ayrılmak mı? Evet, sanırım bunu biliyorum.”

“Vatandaşlarımızdan sadakat istiyoruz.”

“Elbette.”

“Hunter Thomas adında bir çocuk tanıyor musunuz?”

Yüzümü ekşitme dürtüme direndim. “Evet, arkadaşım olur,” dedim. “Neden?”

“Soruları biz soruyoruz Bayan Hamilton, siz değil. Şimdi, Bay Thomas’ın arkadaşınız olduğunu söylüyorsunuz. Doğru mu?”

“Kendimi bildim bileli öyle. Ara sıra ettiğimiz kavgalar dışında dostuz.” Adama gülümsemek için elimden geleni yaptım.

Bu sırada Yargıç Andrews koltuğunda titriyordu. Uzun adamın sözünü kestiğinde başka birine karşı sabrının kalmadığını anlaşıyordu. “Tünellerin nerede olduğunu biliyor musunuz, Bayan Hamilton?” diye sordu.

“Tüneller mi?”

“Evet, *tüneller*. Komşu yerleşkelere gidenler.”

Bakışlarımı pürüzsüz ve tertemiz tavana çevirdim. Tavan küflerden oluşan takımyıldızıyla bezenmiş ikinci kattan ne kadar farklıydı. “Şey,” diye yavaşça konuşmaya başladım. “Bir tanesinin nerede olduğunu biliyorum. Aşağıdan, birinci kattan

geçiyor. Orada bir arkadaşım var, bu yüzden biliyorum. Aslında orada birkaç arkadaşım var. Yemek vermek için gönüllü olduğum için...”

“Bay Thomas ile bu tünel hakkında hiç konuştunuz mu?”

“Aslında son kavgamız bu konu yüzündendi. Ne zaman oldu... Emin değilim. Belki de kapımın kilitli olduğunu fark etmemden bir gün önce falandı.”

Yargıç Andrews'un gözleri kısıldı. Oda öyle sessizdi ki neredeyse çatılan kaşlarının zımpara misali çıkardığı hışırtıyı duyabiliyordum. Yanındaki beyaz saçlı adam, “Bize bu kavgayı anlatın,” dedi.

Artık kalbim eskisinden çok daha güçlü gümbürdüyordu. Söyleyeceğim sözler önemliydi. Yanlış bir adım atarsam her şey boşa giderdi. Suçluluğum doğrulanır ve ceza alırdım. Parmaklarımı sandalyenin oturağına vurdum. Parmaklarımdan hiçbirini kaybetmek istemiyordum; bu genelde verilen bir cezaydı. Başka bir ihtimal olan ilk katta yaşamaya gönderilmek de istemiyordum. Ve cezası onaylanmış bir suçlu asla gardiyan merkezine alınmayacağından, zaten çok düşük olan ihtimalimi mahvetmek istemiyordum, hele de bu kadar çok şey ona bağlıyken. Zihnimde bir dizi görüntü çaktı: Daniel ve Landry silahlarını kaldırıp bana doğrultuyordu, yer üstünde Wren'le karşılaştığımız öldürücü yaratık, yemek depoları, su fiçileri, sallanan ağaçlar... Görüntüler bana işkence ediyordu. Bana şu anda ağzımdan laf kaçırmamam gerektiğini hatırlattı.

“Bayan Hamilton?”

“Şey, evet. Pekâlâ, kavga. Aslında iş arayışıyla ilgiliydi. Streslidir, bilirsiniz? Arkadaşlarım ve ben karar vermekte zorluk yaşıyoruz ve bu çokça, eee...”

“Strese?” diye sufle verdi adam. “Anlaşmazlığa?”

“Evet. Bu, anlaşmazlık. Neyse, Hunter'a tünel bakımıyla ilgilendiğimi söyledim...”

“O pozisyon için iş gezisine başvurdunuz mu?”

“Kaçırdım. Ama kavga ettikten bir iki gün sonra aşağıya kendim indim. İndim ve gardiyanla konuştum. Ona sorabilirsiniz. Ona tünel bakımı yapmakla ilgilendiğimi söyledim ve etrafa bakabilmem için tüneli benim için açmasını sağlamaya çalıştım.” Parmağımla oynayıp omuz silktim. “İşe yaramadı.”

Beyaz saçlı adam öne doğru eğildi. “Ve bu tünele olan ilginiz bir nedenden dolayı Bay Thomas’ı kızdırdı, öyle mi?”

“Öfkeden kendini kaybetti,” diye kabul ettim. “Çünkü birlikte mutfakta çalışacaktık. Kayıtları kontrol edebilirsiniz, birlikte mutfak gezisine falan gittik. Ama mutfak bana göre değildi. Ona ihanet ettiğimi söyledi.” Nazikçe ellerimi ovuştur-
dum. “Saçma bir kavgaydı işte. Sorgulanmam ile ne alakası var?”

“Suçlama numaranız 55.4-2. Bu yerleşkeden kaçma teşebbüsü oluyor. Hafif bir cezası yoktur.”

Onlara bakıp yüzümde hiçbir şeyi ele vermediğimi umdum. Sonra, “Sizce... Sizce gitmeye mi çalıştım?” diye fısıldadım. “Nasıl? Aşağıdaki tünellerden mi? Gardiyanı sadece bana göstermesini istedim. Yemin ederim. Ona sorun. Size aynı şeyi söyleyecektir. İçinden geçmeye hiç çalışmadım. *Yemin* ederim.”

“Kimse geçmeye çalıştığınızı söylemiyor, Bayan Hamilton,” diye çıkıştı Yargıç Andrews. Benden en az hoşlanan oydu, bundan adım gibi emindim. “Bay Thomas, tutsak olduğunuz gece o tünelden geçmeyi planladığınızı iddia ediyor.”

Yüzüme zorla bir şok ifadesi yerleştirdim. Ve sonra durmadan reddettim, reddettim ve reddettim. Tıpkı Wren’in söylediği gibi.

Nihayet sorular durdu ve üç adam önümde kaderimi belirlemek için bir araya geldi. Elle tutulur veya net bir kanıtları yoktu; sadece sözde en yakın arkadaşımın ifadesi vardı. Neredeyse dudaklarımın arasından alaycı bir kahkaha kaçacaktı ama tam zamanında engelledim.

İki yanındaki iki adam –uzun olanla narin yüz hatları olan– başıyla onayladı. Bana karşı çıkan ortada sırtarak otu-

ran büyük adamdı. Yargıç Andrews. Buradan, çıplak odanın ortasındaki tek sandalyeden bunu görebiliyordum.

Karar uzadıkça göğsüm daha fazla sıkışmaya başladı. Biraz önceki cesaretim, tabii vardıysa, buharlaşıp uçtu. Göğsümün içindeki gümbürtü gıdasızlıktan zayıf düşen kemiklerimi kıracaktı gibi geliyordu. Ancak sonunda, *nihayet* Yargıç Andrews boğazını temizledi. Avuçlarını birleştirdi ve ardından parmak uçlarıyla burnunun kemerini tuttu. Düşündü. “Bayan Hamilton. Hikâyeniz tamamen mantıklı geliyor.”

Umutlanarak oturduğum yerde doğruldum.

“Ancak ufak bir sorun var. Hiçbir kelimesine inanmıyorum.” Gözlerini kısıp dik dik bana baktı. “Bugün buradaki tavrınız beni kandırmıyor. Eğitimli bir dövüşçüsünüz, değil mi? Duyumlarıma göre, medeniyetimizin fitratı gereği acımasız bir canavarsınız. Bugünkü kıyafet seçiminiz, mükemmel bir şekilde gördüğümüz asi tavrınız, sizin gerçekten de Yerleşke On Bir’den kaçmayı planladığınızı düşündürüyor bana. Bence hücrenize kilitlenmemiş olmasaydınız tünelden geçerdiniz. Bence medeniyetimizi koruyan gardiyandan kaçmak için şiddete yönelirdiniz. Benim fikrim böyle ancak meslektaşlarım o kadar emin değiller. Şüphe duyuyorlar.

“Kanıt olarak kullanılabilecek çok az şey var; sizin sözünüze karşı Bay Thomas’ınki. Gerçekten... *gerçekten* bununla suçluluğunuzu kanıtlayamamamız çok yazık.”

Gözlerimi kırptım.

“Sivil hayata geri dönüyorsunuz.”

Yüreğim rahatlamayla küt küt attı. Ayağa kalkmaya yeltendim.

Ancak ben daha kalkamadan önce elini kaldırdı. “Biraz önce açıkladığım gibi size güvenmiyorum. Bu yüzden sizi izlemeyeceğimi, gerçek yüzünüzü göstermenizi beklemeyeceğimi, sizi tekrar karşıma çıkarmak için elime geçen ilk fırsatın tadını çıkarmayacağımı falan sanmayın sakın.” Koltuğuna yaslanıp

kollarını önünde kavuşturdu. “Ek olarak Güvenlik Departmanına hücrenize düzenli kontroller yapma emri vereceğim. Tüm mahremiyet haklarınız iptal edilmiştir. Umarım kendimi iyi ifade edebilmişimdir?”

İrkildim. Yer üstüne çıkarmak için yiyecek ve su kaynağı bulmaya çalışırken ihtiyacım olan son şey düzenli kontrollerdi. Daha az özgürlük, daha fazla kısıtlama, daha fazla *esaret* ise istediğim en son şeydi. Ancak başka seçeneğim olmadığı için başımla onayladım. “Kesinlikle.”

“Kesinlikle Yargıç...”

“A-Andrews,” diye kekeledim.

Sessiz kaldı ama kaşlarını kaldırdı.

“Yargıç Andrews,” dedim sıktığım dişlerimin arasında.

“Yüzümü hafızana kazı.”

Diğerlerine baktım ama ifadeleri okunmazdı. Dönüp Andrews’a baktım, ardından kendimi başımla onaylamaya zorladım.

“Güzel. Çünkü Yerleşke On Bir’de isyana yer yok. Ben de sizin içinizdeki isyanın tamamen ortadan kaldırılmasını sağlayacağım.” Ürkütücü biçimde gülümsedi. “Gidebilirsiniz.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Bir an sonra üç adam da gürültüyle sandalyelerini masadan geriye itti. Hep birlikte yanımdan geçerek çekip gittiler. Muhtemelen Andrews'un sözlerine endişelenmeli, hatta belli belirsiz bir şekilde tehdit altında hissetmeliydim. Ancak bunun yerine gülümsedim.

Ne doğrulanmış bir suçlu ne de tutukluydum. Beni hiçbir korkunç ceza beklemiyordu ve bu son düşünceyle birlikte âdeta midemde bir balon şişerek beni sandalyemden kaldırdı.

Ben beni koridorda bekliyordu. Tek gözünü kıstı. "Görünüşe göre birilerinin şanslı günü."

"Öyle görünüyor."

"Sanırım benim hizmetlerime gerek yok o zaman. En azından tam manasıyla."

"Hiç gerek kalmadı," diye homurdandım ve hızla uzaklaştım.

"Bu bir veda değil, Eve," diye bağırdı. Omzumun üzerinden arkama baktığımda sırtıttığını gördüm. Gözünü kırparken bakışlarında bir pırıltı vardı. "Çok geçmeden hücrene uğrarım."

Sadece kontrol etmek için, bilirsin. Yargıç Andrews'un emirleri. İyi bir kız olduğundan falan emin olmak için.”

Sözleri içimi titretti. Ancak sonra Yargıç Andrews'un sözlerini hatırladım. *Acımasız bir canavarsınız...*

Bu yüzden arkamı dönüp geri geri yürüdüm, yüzüne baskarken ben de göz kırptım. Sonra uzaklaştım, atriyumdan geçip üçüncü kata, Ortalı kafeteryasının bulunduğu yere indim. İçerisi neredeyse boştu, sadece birkaç düzine kişi oturuyordu ve hiçbir en büyük endişem olan Daniel ya da Landry değildi. Sonuçta onlar küçüklüğümden beri can düşmanlarımdı: kendilerinden alt tabaka olanları tekmelemekten keyif alan acımasız Dördüncü Kat Yukarı Ortalıları. Benim gibi insanlara karşı hep özel bir nefret beslemişlerdi. Benim gibi aşağıdan gelen ama yine de onlara karşı çıkan insanlara.

Oturup yemek yedim. Ağzıma tıktığım şeyin tatsız ve yapış yapış olması o anda pek önemli değildi. Sonuçta yemekti, gerçek yemek, gıda paketleri veya zehirli meyve değillerdi. Odanın karşısında bir adam broşür dağıtıyordu. Sully: Aşağı Ortalı sivil itaatsizliğin elebaşlarından biriydi. Pek sivil olmayan itaatsizliğin de. Kısa süre önce kendi gözlerimle vurulduğunu görmüştüm ve yine de burada Ortalı kafeteryasında topallayarak işini yapıyordu. Durup benimle sohbet etmez diye umdum. Ancak şanslı bir insan değilimdir, hiç de olmadım. Tabağımın yanına bir broşür fırlattı. Yakında başlayacak bir protesto içindi.

“Yukarı Ortalı değilsin,” dedi bana, ağzının kenarıyla konuşarak.

Kırıntıların sonuncusunu bitirirken ona baktım, sonra ona elimin tersini gösterdim. “Evet, değilim.”

“Zayıf biri de değilsin.”

“İkide iki,” dedim homurdanarak.

“O zaman neden yüzün tanıdık gelmiyor? Yukarıdaki götlerin duymasını istiyorsak kalabalık olmamız lazım.” Eliyle kulak memesini çekip tavanı işaret etti.

“Az önceye kadar hücreme kilitlenmişim. Bu senin için yeterince iyi bir bahane mi?”

Bu bilgi dikkatini çekmiş olacaktı, tavrının değiştiğini fark ettim. Hemen bu kadar açık sözlü davrandığıma pişman oldum.

“Ne için kilitlendin?”

Büyük bir yudum su içip elimin tersiyle ağzımı sildim. “Önemli değil. Bak, protestoya gelmeyi düşüneceğim.” Normalde broşürde ne yazdığını merak eder, katılmayı bile düşünebilirdim. Ancak şimdilik sadece arkadaşlarımı bulmak istiyorum.

“Düşünecek ne var ki?” diye ısrar etti. “Ya biz vatandaşların ya da sefa içinde yaşayan Seçkinlerin yanında yer alırsın. Seçkinsever misin yoksa?”

Sözleriyle taş kesildim. Seçkinleri sevmiyordum, hatta onlardan hoşlanmıyordum bile. Ancak Wren'den hoşlanıyordum ve bu gerçek Sully'nin beni düşman olarak görmesine yeterdi. Ona eskisinden daha dikkatli bir şekilde baktım. “Seçkinsever olan bir Aşağı Ortalı ile daha önce hiç karşılaştın mı? Aptalca soru sorarsan...”

Sivri dilim hoşuna gitmiş olmalı ki güldü. “Adın neydi senin?”

Adımı öğrenmesini istemiyordum. Yüzümü öğrenmesini istemiyordum. Sandalyemi geriye ittirerek kalktığımda en az onun kadar uzun olduğumu fark ettim. “Adım yok benim,” dedim yüksek sesle.

“Daha önce adı olmayan bir kızla karşılaşmamıştım,” diye seslendiğinde çıkışa giden yolu çoktan yarılamıştım.

Elimle kolumu ovalarken yolumda ilerledim. Kilo, hatta biraz da güç kaybetmişim. Sorun yoktu. Bugün Stadyum'a gider, kaslarım durmam için yalvarana kadar kum torbasına vururdum. Sonra yumruk atmaya devam ederdim. Ancak şimdilik Maggie'yi bulmak istiyordum. Ve Emerald'ı. Sanki son görüşmemizin üzerinden yıllar geçmişti.

Wren'i de bulmak istiyordum. Bana suç soruşturmasını geçebileceğimi, suçlu bulunmaya yetecek kadar kanıt olmadığını söylediğini biliyordum. Ne var ki ayrılmadan önce bana uzun uzun sarılmıştı. Kollarımı tutarken gözlerinden bir şey geçmişti. Sonucu öğrenmeyi dört gözle bekliyor olmalıydı.

Sonra donup kaldım.

İleride biri beni bekliyordu ama bu ne Maggie, ne Emerald ne de Wren'di. Aslında korkmam gereken biri değildi. Ancak *yine de* düşmanımdı. Sırtının bana dönük olması bile keyfimi kaçırmaya yetti. Gözüm karardı ve nefretin içimde yükseldiğini hissettim.

• *Hunter*. En yakın arkadaşım. Can dostum. Ona On Bir'den başka bir yerleşke için ayrılma planımı söylediğimde beni otoritelere ispiyonlayan çocuk. Hücreme kilitlenmeme neden olan. Sorgulamaya girmeme neden olan. Şimdiyse bütün gözlerin üzerimde olmasına neden olan.

İnsanları yararak ona ulaşmaya çalıştım ve dokunma mesafesine ulaştığımda ise onu öyle sert ittim ki beton duvara yapıştı. Hemen dönüp kendisini savunmaya hazırlandı ancak onu itenin ben olduğumu fark etti.

Aşağı Ortalı kafeteryasında ışık loş olsa da yüzünden şok ve hayretin geçtiğini gördüm. Adımı söylediğinde zar zor duyuldu. Üstelik nedeni etrafımıza toplanan kalabalığın gürültüsü değildi. "E-Eve..." diye kekeledi. "Eve, ben..."

"Sen *ne*?" diye tersledim, "Hücremde kilitli olduğumu mu sanıyordun? Şimdiye kadar doğrulanmış bir *suçlu* olduğumu mu?"

"Ama... Limon tatlısı. Sandım ki..."

Bana hayalet görmüş gibi bakıyordu. Sanki burada olmama tam olarak inanamıyordu. Nedenini biliyordum. Aramızdaki anlaşmaydı bu, mutfaktaki arkadaşına limon tatlısından bahsediyordu. Tabii kapıma asma kilit çoktan asılmıştı. Muhtemelen başka yerleşkeye kaçtığımı düşünmüştü.

Dudaklarım tehlikeli bir gülümsemeyle yukarıya doğru kıvrıldı. "Limon tatlısı mı? Neden bahsettiğini bilmiyorum. *Pislik.*" Onu tekrar sertçe ittim ama bu sefer saldırımı karşılamaya hazırdı. Duvara çarpmadan doğruldu.

Beni itmesini ya da bana vurmasını istiyordum ama gözlerinde bir damla bile öfke yoktu. Acımasızlığı daha derinlerde yatıyordu.

Bu yüzden de ona nefretimi kustum: "Seni iğrenç küçük *sıçan.*" Yoldan geçenlerin dirsekleri sırtıma çarpıp ihanetinin anıları beynimde yanıp sönerken parmağımla göğsüne vurdum. "Seni..."

"Eve, *lütfen.*" Artık ilk baştaki şok gitmişti. Burada, karşı-sındaydım ve ne yaptığını biliyordum. O da bildiğini *biliyordu.* "Anlamıyorsun," diye başladı ve kollarını etrafıma sardı. Bu, bana Yerleşke On Bir'den ayrılma planımdan ona bahsettiğim âni, onayını almak için çaresizce uğraştığım zamanı hatırlattı. Neredeyse sorunlarıma çözüm olduğuna inanmamı. Başından beri gözümün önünde saklandığını...

"Beni sattın!" diye bağırdım ona. Gözlerim yaşlarla doldu, onun ikiyüzlülüğüyle canım yandı. "Sen benim en yakın arkadaşımıydın ve *beni sattın.*"

"İnan bana..."

Ona tokat attığımda yanağı kıpkırmızı oldu. Avucum sızladı ama umursamadım. "Hiçbir şeye inanmam gerekmiyor," dedim ona. "Beni sattın. Sonsuza dek bilmem gereken tek şey bu. Bir daha yanıma gelip benimle konuşmaya çalışır, hatta bana bakarsan... seni yere sererim," diye ekledim. Ama onu tehdit etmek bana keyif vermedi. Son zamanlarda daha az şiddet göstermek için kendime hâkim olmaya çalışıyordum, hepsi bu.

Daha o tokadıma tepki veremedi birinin bana seslendiğini duyup döndüm, kahverengi saçlar ve içten bir gülümsemeyle karşılaştım. Maggie, daha ben Hunter'la işimi bitirmeden bana sımsıkı sarılmıştı.

Bir kez daha ruh hâlim değişti. Yani değişmiş olmalı ki gülümsüyordum. Son kucaklaşmamızın üzerinden yıllar geçmiş gibi kollarımı ona doladım. Bıraktığımda Hunter ortalıktan kaybolmuştu. Parmak uçlarında zıplarken ellerimi sıktı. “Özgürsün. Bu sorgulamadan lehine karar çıktığı anlamına geliyor, değil mi?”

“Sen nereden duydun?”

“Ne, en yakın arkadaşına ne olduğunu umursamadığımı mı sanıyorsun? Olanlardan sonra Wren’i kovaladım.”

“Hunter beni sattıktan sonra mı diyorsun?”

“Aynen.” Aniden kederli göründü. “Onu kendim tokatlayacaktım ama Wren bana senin kalmaya karar verdiğini söyledikten sonra bu işi kendi başına halletmeyi tercih edeceğini düşündüm.” Gülümsemesi geri döndü. “*Buradasın. O gece sandım ki...*” Gözlerinden bir şey geçti. Başka bir yerleşkeye gittiğimi düşünmüştü. Gerçek hedefimi bilmiyordu, çünkü bilemezdi. Kimse bilemezdi. Sonuçta yer üstüne çıkmanın bir yolunu bulmak aylar almıştı, zaten o da sadece Wren ve Seçkin bağlantıları sayesinde olmuştu.

Aslında bu teknik olarak doğru değildi: Hedefime ulaşmak için birini bile öldürebilirdim.

Daniel’in kesilen yüzü zihnimde canlanarak bana, onu hak etse bile öldürmeyeceğimi hatırlattı. Görüntü kışkırttı. İçimi rahatlattı. Ne var ki bir hafta önce özgürlüğümünden vazgeçmiş olmama rağmen... Jack’ten sonra farklı hissediyordum. İçim boştu. Ne ona ne de başkasına merhamet gösteremeyecek kadar boştu.

Belki de özgürlüğün tadına varmak beni değiştirmişti. Ya da belki de yer üstündeki başarısızlığım ve bu başarısızlığımın sebep oldukları değiştirmişti.

Maggie beni sarstı. “Kendinde misin? Şu anda kutlama yapıyor olmamız lazım! Yanılıyor muyum? Sorgulaman iyi gitti, değil mi?”

“Aklandım,” dedim.

Bir kolunu omzuma attı ve kalabalığın arasından ana koridora çıkıp hücrelerimize ilerledik. “Nasıl da güzel,” dedi heyecanla. “Olan bitenlere ne kadar üzüldüğümü bilemezsin. Önce Yerleşke On’u denemeye karar vermen. Sonra Hunter’ın bu saçmalığı yapması.” İç çekti. “Hayat son zamanlarda ne kadar da deliceydi. Ama dürüst olmak gerekirse geçen hafta kesinlikle zirve yaptı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Tam bir kaostu. İnsanlar arınma yüzünden acayip öfkeli. Şu ana kadar dört gardiyan öldürüldü ki bu bir rekor sayılır. İnsanlar buna da öfkeli. Gardiyanların hatası olmadığını söylüyorlar. Sadece yukarıdan gelen emirleri uyguluyorlardı, bilirsin? Kaosa kaos yani.”

Kaşlarımı çattım. Teknik olarak bu doğrudu. Zemin katı yok etme emri Sağlık ve Nüfus Kontrol Şefi Ted Bergess’ten gelmişti. Adına ve insafsızlığının boyutuna aşınaydım. Jack’in alınmasını, çöp parçası gibi çürümesi için yer üstüne gönderilmesinin emrini veren oydu. Yalnızca bu düşünce bile içimin ezilmesine neden oluyordu.

Yine de gardiyanlar suçsuz değildi. Cinayete ortaklık etmişlerdi. Silahlarını kaldırıp kurşun sıkmışlardı. Arınmayı imzalayan, kardeşimin cinayetini onaylayan Komutan Katz gibi.

“İsyanları duydun mu?” diye sordu Maggie. “Dur durak bilmediler. Ayrıca büyük kalabalıklar topluyorlar, normalin üç katı. Emerald bir iki tanesine gitti, inanabiliyor musun?”

“İyi yapmış.”

“Ben de gitmek istedim ama babam hücremde kalacağıma dair bana söz verdirdi. Çok tehlikeli olduklarını söyledi.”

“Öyle,” dedim ana koridora dönerken. Kahverengi tenli, kaslı ve uzun boylu bir kız bize doğru yürüdü. Gamzelerini gösterdikten sonra kolların belime doladı ve beni öyle bir havaya kaldırdı ki, başımı alçak tavandan korumak zorunda kaldım.

Emerald beni bırakınca kahkaha attım. Omzuna yumruk attım, sonra tekrar sarıldık.

“Bana seni bıraktıklarını söyleme!” diye bağırdı derin, kadehi gibi sesiyle. Bu sesi özlemiştim. “Bunu nasıl becerdin?”

“Kanıt yok. Benim sözüme karşılık onunki. Ayrıca güzelce bir arka plan öyküsü planlamıştım.”

“Eminim planlamışsındır. Bu seni yeniden Yerleşke On Bir’in tam teşekküllü bir vatandaşı mı yapıyor?”

Hayır demeyi ne kadar çok istedim. Vatandaşlığımdan vazgeçmeyi, üzerine basmayı, onu *çöpe çevirmeyi* o kadar çok istiyordum ki... Bunun yerine, “Evet,” dedim. “Bu cehennem çukuruna geri döndüm.”

“O bok çukuru On yerine cehennemi seçtin!”

Maggie gülmeye başladı ama sonra koşarak gelen iki adamın yolundan çekilerek koridorun kenarına geçti. Adamların boyunlarında zincir asılıydı. “Eylemler yakında başlayacak,” diye açıkladı, ben onların arkasından bakarken.

“Peki ya zincirler?”

“Baskıyı sembolize ediyorlar.”

Başımınla onayladım. “Yerinde olmuş.”

“Ayrıca fazla gürültü çıkarıyorlar,” diye ekledi Emerald.

İnsanlar geçtikçe geçti, bazıları zincirler içindeydi bazıları da eşitlik talep eden, hatta isyanla tehdit eden pankartlar taşıyordu. Ana koridordan bağırtılar yankılanıyordu. Maggie’nin babasının ona yaptığı uyarıyı düşündüm ve hızla hücrelerimize doğru ilerledik. Geçen hafta kaslarım yumuşamış olabilirdi ama kendim için değil dövüşemeyen arkadaşım için korkuyordum.

“Ee?” diye sordu Emerald. Omzuma vurdu.

“Ee ne?”

“Açıkla hadi. Bok çukuru yerine cehennem çukurunu seçmeyi falan.”

Ayaklarımın altındaki çöpler çatırdayıp ezildi, atılan alüminyum parçaları kalın botlarıma rağmen ayak kemiklerimi

acıtıyordu. Koridordan geçen insanların dirsekleri kaburgalarımın çarpıyordu. "Son anda Yerleşke On'un bana göre olmadığına karar verdim," dedim kısık sesle. "Büyük bir olay yok."

"Şimdi şunu bir açıklığa kavuşturalım. Sen Hunter'a On'a gideceğini söyledin. O da yerleşkeye söyledi. Yerleşke seni kilit altına aldı. Wren seni hücrenden kaçırdı. Sonra sen de her şeye rağmen On Bir'de, bile isteye kalmaya karar verdin. Öyle mi?"

"Bingo."

"Eve, sen tam bir kaçkınsın biliyorsun değil mi?"

Anonim yüzler yanımdan hızla geçip nefesleri, sesleri ve hareketleri kulaklarımda gürlerken bile güldüm. Kendi düşüncelerimi duyabilmem bile bir mucizeydi. Uzaktan slogan sesleri geldi. Çığlıklar. Metal şangırtıları.

Yer üstünde bunların hiçbiri yoktu. Huzur dışında bir şey yoktu. Yani neredeyse. Beni ve Wren'i kovalayan canavarı düşündüm ve elimin tersiyle gülümsememi sakladım. Bir saniye sonra da akabinde olanları hatırlayınca gülümsemem silindi. Susuzluk. Açlık. Bulantı.

Özetle başarısızlık. Ve şimdi buraya, Yerleşke On Bir'e geri dönmüştüm.

Emerald huzursuzluk seslerine karşı tamamen bağışık bir hâlde omzuma bir tokat attı. "Ciddiyim, dönmene sevindim. Hunter konusunda da endişelenme. Bir daha yanımıza gelirse başını götüne sokacağımı ona söyledim. Bu konuda şaka yapmıyorum."

İkisi kıkır kıkır gülünce içime sıcacık bir şeyler yayıldı. Hunter'ı gördüğümde hissettiğim öfkeden daha etkiliydi. Tatlı, hoş ve mükemmel derecede yatıştırıcı olsa da beni huzursuz etti.

Sanırım bugünlerde her şey beni huzursuz ediyordu.

Maggie koluma kolunu geçirdi. "Ee," diye başladı yavaşça, "son konuşmamızda... Wren'le ilişkin bitmişti. Hâlâ öyle mi?"

Süklüm püklüm olup gözlerimi devirdim. "Pek değil," diye kabul ettim.

Sonra üçümüz kol kola girmiş hâlde gülüştük ve kısacık bir an için dünü, hatta yarını umursamadım. Nerede olduğumu, nerede olmadığımı umursamadım. O an için sevgiyle çevrelenmişim ve sevgiyi seçiyordum, tek ihtiyacım olan buydu.

Sadece o ânın daha uzun sürmesini diledim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Karanlıkta uyandım, tıpkı tüm hayatım boyunca olduğu gibi. Komik olan, sonsuza kadar doğacak güneşe uyanmaya çok yaklaşmış olmamdı. Ah, ne kadar da yaklaşmıştım. Ve sonra her şey ters gitmiş, hepsi elimden koparılıp alınmıştı. Wren'in buraya dönme ısrarını düşünerek kaşlarımı çattım. Çünkü yer üstündeki dünya ne kadar garip ve bilinmez olursa olsun, ısı ve ışıkla kucaklanarak uyanmak istiyordum, bunu gerçekten istiyorum.

Dün günün büyük bir kısmını kum torbasının önünde geçirmiştim ve Hunter dışında tek bir düşmanla karşılaşmamıştım. Olan biten her şeye rağmen güzel bir gündü ve arkadaşlarımı tekrar gördüğüm için mutluydum. Ancak şimdi yalnızdım ve gölgelerle baş başa kalmıştım. Kenarları neon ışıklarla aydınlanan kapının altından sızıyorlardı. Pençeleriyle boğazımdan aşağıya iniyorlardı.

Bitkinlik bile uyumama yardım etmiyordu. Gardiyan Ben hücremi ziyaret etmeye karar verirse diye bütün gece bir gözümü kapıdaydı ve kulaklarıma ne zaman bir ses takılsa ellerim

yumruk oluyordu. Şişmiş gözlerimi ovalayıp inledim. Hassas dudaklarıma, ardından boynuma dokundum, sanki boynumun etrafına bir şey sarılmış gibiydi. Sanki yerleşkenin kendisi, özgürlüğün o keyifli tadıyla benimle alay ediyordu.

Tamam, o kadar da keyifli değildi. Ama yeraltına döndüğümünden beri, yer üstünde yaşanan tüm kötü anılar kenara atılma eğilimindeydi ve Wren'in yukarıda kalmak için çabalamak yerine beni buraya sürüklediğine inanamıyordum. Ama ona kırgın hissetmenin bir anlamı yoktu, bunu biliyordum, bu yüzden bu düşünceyi bir kenara bırakıp kendimi toparladım. Kaslarım sızlayarak itiraz etti ve ben bu histen zevk aldım. Bu, gücümü hatırlatıyordu ve bana dünü unutturuyordu.

Dehşetle beklediğim gün gelmişti. Asla gelmeyeceğini umduğum o gün. Aslında kaçınmaya kararlı olduğum gün.

Çünkü bugün akranlarım ve ben bir iş seçmek zorundaydık. Ve akla hayale sığmaz olanı yapmalı, gardiyanlığı ilk seçimim olarak belirlemeliydim. Yöneticilerimiz dışında, en çok hor gördüğüm gardiyanlığı. Beşinci Kat'ın altındaki en zalim, en güç sarhoşu, en dengesiz psikopatlardan biri, Daniel, Landry ve Zaar gibilerin ilgisini çeken psikopatlardan biri olmak istiyormuşum gibi davranmalıyım. Sırf canı istediği için ya da yukarıda rahatça oturan bir adam kendilerine söylediği için cinayet işleyenlerden biri olmak istiyormuşum gibi. Daha da kötüsü, Aşağı Ortalı'ydım. Böyle bir pozisyonu alma ihtimalim düşüktü. Utanç verici biçimde hem de. Üstelik başarısız olursam, düşmanlarım peşime düştüğünde yasal bir silahım, nüfuzum ve yumruklarım dışında hiçbir korumam olmayacaktı.

Aslında bu kısmen iyi bir şeydi. Silahlardan nefret ederdim, hep etmiştim. Ayrıca yıllar içinde yumruklarımla aram hep iyi olmuştur, bunu inkâr edemezdim. Ancak Daniel koridorlarda bir silahla yürüyorsa benim de bir tane edinmem gerekiyordu. Üstelik yer üstünde hayatta kalmam için gerekli malzemeleri

bulmaya yönelik en iyi ihtimalim bir gardiyan olmaktan geçiyordu ve bunu istiyordum.

Evet. Her şey bugünkü başvuruya bağlıydı.

Yüzleşmekten başka bir seçeneğim olmadığı için lambamı açıp botlarımı giydim. Fener ve bıçağı her zamanki gibi içine koydum. Üzerime küçük gelen siyah eski bir kapüşonlu giydim, sonra sarı saçlarımı örerek sırtıma saldı. Ardından Maggie'nin kapısını çaldım ve birlikte bir kat yukarı çıkıp Emerald'ı bekledik. On beş dakika sonra elimizde birer tostla bir banka oturmuştuk. Kafeterya tıklım tıklımdı, binlerce kişinin uğultusu kulaklarımdaydı.

Yer üstündeki sessizliği hatırlayarak orayı özledim. Buraya dönmüş olmaktan nefret ediyordum. *Nefret.*

"İlk başvuruları veren olmak buraya kadarmış," dedi Maggie asık suratla.

"Sıra öğlene kadar sürer," diye tahmin yürüttü Emerald, başını yumruğuna yaslayıp esnedi. Genelde geç kalkardı ve bu sabah onu kaldırmamız için birkaç dakika boyunca kapısını yumruklamamız gerekmişti. Gözlerinin altı mosmordu.

Benimkilerin de öyle olduğuna emindim. Tostumun yarısını ağzıma tıkıp Maggie'yi dürttüm. "Son kararın ne oldu?"

"Gazete için muhabir pozisyonu. Ama bunun hakkında konuşmak istemiyorum yoksa bininci kez fikrimi değiştiririm."

"Dövüşmeyi düşünüyor musun hâlâ?" diye sordum Emerald'a, ağız dolusu bir ısırik aldıktan sonra.

"Hücrende kilitliyken sana yemek falan vermediler mi?" diye araya girdi Maggie tek kaşını kaldırarak.

"Hayır."

"Hey. Benimkini al." Tabağını burnumun dibine itti ve ben de teşekkür ederek tabağını aldım.

Emerald ise inatçı görünüyordu. "Mavi Devre'nin bana ihtiyacı var. Bruno ortadan kaybolduğu ve sen izinli olduğun

için galibiyetler çok azaldı.” Dramatik bir tavırla durdu. “Sana gelirse... Sorsam mı?”

Maggie bana dik dik baktı, bardağı havada duruyordu. Şaşırmamıştım. Mutfak hariç hiçbir iş gezisine gitmeye tenezzül etmemiştim. Masanın altında parmaklarımı çıtlattım. “Dövüşeceğim, adımı yazın,” dedim onlara. “Tatilim bitti.”

Emerald öne doğru eğildi. “Cidden mi? Ara sıra mı dövüşeceksin, yoksa profesyonel mi?”

“Profesyonel olmayacağım.”

“Ee, o zaman ne yapacaksın?” diye sıkıştırdı beni Maggie.

Elimle yüzümü ovuşturdum ve örgümü parmağımda çevirdim. Önce tavana baktım, sonra masaya. “Gardiyan,” diye mırıldandım en sonunda.

“Pardon?” Emerald öne doğru öyle bir eğildi ki masa göğüs kemiğine dayandı. “Ne dedin?”

“Gardiyan dedin gibi geldi bana,” diye açıkladı Maggie yavaşça, “ama bu doğru olamaz.”

“Gireceğim falan da yok ya. Demek istediğim giremeyeceğim. Ancak tercihim bu. Gardiyan olmak.” Büyük bir olay değilmiş gibi davranırsam belki onlar da davranırdı.

Ancak Maggie’ye bir bakış attığımda çabalarımın boşa olduğunu anladım. “*Hadi* be,” diye bağırdı. “Gardiyan mı? Cidden mi? *Sen?*”

“Bize aklından geçenleri nasıl söylemezsin?” diye bağırdı Emerald masanın karşısından.

“Emin değildim. Yani yakın zamana kadar.”

Gözlerini üzerimden ayırmadan bana dik dik baktı. “Seni saflarına katarlarsa şanslılar.”

“Teşekkürler.” Gülümsememi bir parça tostun arkasına sakladım.

Maggie de bu sırada bankta oturduğu yerde zıp zıp zıplıyordu. “Bu çok güzel Eve. Daniel’ın sana bir an bile huzur

vermeyeceğini söylediğini hatırlıyor musun? Bir gardiyan olursan sana bulaşmayı *aklından* bile geçirmez.”

“Umarım,” dedim kasvetli biçimde.

“Yedek yazdın mı?”

“Hayır,” dedim net bir şekilde. Sonra yüzlerinde şok ifadesini göremeden, ikinci tercih pozisyonum olarak başka bir şey, herhangi bir şey seçmeyi önermeden ayağa kalktım. “Hadi şunu yapalım.”

...

Kalabalıkta Wren’le aynı anda birbirimizi gördük. Karalara bürünmüştü ve yer üstünde neredeyse açlıktan ölecek hâle gelmiş olmayı atlatmış görünüyordu. Zehirlenmeyi de. Geniş omuzlarını sıkıştıran insan seli arasında tamamen rahat görünüyordu ve diğerleriyle birlikte elimizde verilmeye hazır başvurularımızla sırada dikiliyor olsam da ona doğru ilerledim. Sanırım her zaman, ne yapıyorsam yapayım bırakıp ona doğru ilerlemeye razı olacaktım.

Yanına yaklaştığımda, “Aklanmışsın,” dedi kulağıma doğru. “Güzel haberleri dün aldım.”

“Benim sözüme karşı onun sözü,” diye kabul ettim. Bir nedenden dolayı gözlerine bakmadım.

“Bana kendin söylersin diye düşünmüştüm...”

“Yapacak başka işlerim vardı.”

“Başka işler mi?” Botlarıyla hafifçe benimkine vurdu.

Şu anda Wren’e gücenmiş olan yanım hareketlendi. Hemencecik o yanımı susturdum. Yardım etmeye çalışıyordu. Bizi *hayatta* tutmaya çalışıyordu. Ancak yine de şakalaşarak, “Anbean ne yaptığımı bildirmemi mi istiyorsun?” dedim. Sesimde pek engelleyemediğim bir hırçınlık vardı.

“Hâlâ iletişim yeteneğin üzerinde çalışıyor musun, Eve?”

Sesindeki sıcaklık karşısında parmaklarımı kapüşonlunun manşetlerine sokup nihayet ona baktım. "Acıkmıştım."

Bakışları bir an daha benimkilere kilitlendikten sonra vücudumu baştan ayağa süzdü. Bunu sıradan bir tavırla yapmış olsa da içimi ürpertti. "Kilo vermişsin," diye belirtti. "Hücrende kilitli geçirdiğin bir hafta hiç de hoş değildi sanırım."

"Doğru tahmin."

"Gelmeyi teklif ettim. Bana gelme diyen sendin..."

Elimi sallayarak sözünü kestim. "Ne söylediğimi biliyorum." Karnımda bir şeyler kıpırdandı. Kelebekler mi? Belki. Birbirimizi uzun zamandır *görmüyorduk*. Ancak karnımdaki kıpırtının bir diğer sebebi de gerginlikti.

Sorunun bir parçası da sanırım Yerleşke On Bir'den kaçışımızın öncesinde olduğundan daha farklı görünmemesiydi: tişörtü eskisi gibi pırıl pırıl, duruşu rahattı. Sanki yer üstündeki güzel dünyayı görmek onu hiç etkilememişti.

Belki de buna çok mana yüklüyordum. Belki de ben bir hafta boyunca kilitliken buradaki hayatın bensiz devam etmesine kızmıştım. Ya da belki de sadece bir duygu karmaşası yaşıyordum ve yolun neresi yukarıya neresi aşağıya gidiyor anlayamıyordum.

"Her şey yolunda mı?"

"Hım? Yani evet. Her şey yolunda." Bir süre bekledikten sonra botlarıma doğru, "Elbette yolunda," dedim.

Başıyla onayladıktan sonra saçımı kulağımın arkasına sığdırdım. "Berbat olduğunu biliyorum, Eve. Aşağıya dönmenin, bir gardiyan olmak için başvurmanın. Ama en azından yemeğimiz var, değil mi?"

Sözleri karşısında sırtımın dikleşmesini göz ardı ettim. Bunun yerine ona biraz daha yaklaştım ki bizi ayıran alan daralsın. Elim göğsüne bastırmak ve kaslarının altında atan kalbini hissetmek istedim, belki bu her şeyi tekrar güzelleştirirdi. Ancak bir şey bunu yapmama engel oldu.

“Eve?”

“Seni özledim,” diye ağzımdaki baklayı çıkardım.

Hafifçe güldü. “Hayatımın en uzun haftasıydı.”

“Öyle mi?”

“Hım,” diye mırıldandı ve beni sertçe kollarının arasına, nabzımı hızlandıran erkeksi kokusuna doğru çekti. Kaslarımın rahatladığını, bir an önce beni boğmakla tehdit eden bedenlerin arasında bir kayaya tutunmuş gibi hissettim. Sonra omzuma sertçe vuruldu.

Neredeyse umursamayacaktım, sonuçta koridor insanlarla doluydu. Neden endişelenecektim ki? Ne var ki o anda can yakacak kadar tanıdık bir koku aldım...

Sabunsu, acı ve kekremsi. *Daniel.*

Bu yüzden yumruğumu sıktım ve kendimi hazırladım. Sinmeyecektim, özellikle de beni merdivenlerde *öldürmeye* çalıştıktan sonra. Ancak bakışlarımı ona doğrulttuğumda tereddüt ettim. Hatta iç bile çektim. Yakışıklı yüzünü bozan o derin kesiği görmüştüm. Bana hiçbir zaman yakışıklı gelmemişt; sadece acımasızlığına aldırmayanlara öyle geliyordu.

Elmacık kemiğinden başlayıp burun kemerinden diğer kaşının ucuna kadar uzanıyordu, dikiş kalıntılarından oluşan noktalarla çevrili parlak pembe bir çizgi. Ve o yara bıçağımın metali tarafından oraya işlenmişti.

“Bana yaklaşmaman konusunda seni uyardılar sanıyordum,” dedim yavaşça.

Bir adım yaklaşarak başını eğdi ve doğrudan kulağıma konuşt. “Bunun bedelini ödeyeceksin, Eve. Şimdi değil. Koruman yanında dururken ya da o bıçak botunun içindeyken değil. Ama silahım olduğunda ve onu kafana doğrulttuğumda var ya? İşte o zaman ödeyeceksin.” Yüzündeki nefreti görebilmem için geri çekildi. Tamamen pembe ve parlak olan yaralı derisi kıırıştı.

Tam gitmek üzereyken onu durdurdum. Tişörtünü kavrayıp onu kendime çektim. "O zaman benim de bir silahım olmayacağını umsan iyi edersin," diye fısıldadım.

Bana son kez nefret dolu bir bakış atıp ortalıktan kayboldu. "Ne istiyormuş?" diye sordu Wren.

"Aynı şeyler."

"O kesik senin eserin sanırım?"

Yanıt vermedim. Elbette öyleydi.

Öyleydi ve gözümü her kırpışımında bunu yüzünde görebiliyordum. O bana kötülük etmişti ve ben de ona. Eşittik, ama şimdilik. Arkamı döndüğüm an tekrar saldıracaktı, tabii önce ben saldırmazsam. Bu farkındalık iç çekmeme neden oldu. Çünkü ne kadar gerçek olmamasını dilesem de Yerleşke On Bir'e dönmüştüm, en azından şimdilik ve burada, aşağıda hayatta kalmamın bir garantisi yoktu.

"Kanıyorsun," dedi Wren. Parmakları alt dudağıma dokundu.

Ağzımı sildim, sonra dönüp kalabalığın arasında ilerledim. Şu anda sıranın önünde olan Maggie ve Emerald'a yetiştim ve buruşuk başvurumu onlarınkiyle birlikte pencereden içeri ittirdim.

"Tam zamanında," dedi Emerald, dirseğiyle beni dürterek. Yanıt olarak homurdandım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Maggie.

"Yolunda," diye güvence verdim. Kaşelenmiş ve dosyalanmış başvuruma cam bölmeden donuk gözlerle baktım. Artık beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Muhtemelen gardiyanlık başvurumu reddedeceklerdi. Hayır. Muhtemelen değil. *Kesinlikle* reddedeceklerdi. Ancak Güvenlik Başkanı ve Wren'in eski sevgilisinin babası Jeffrey Sitwell buna gülene kadar reddedilmeyecekti.

Sonra bir şey fark ettim. Burun hizması takan siyah saçlı bir kız gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Sıranın birkaç sıra gerisinde duruyordu, tamamlanmış başvurusu elinde düzgünce

katlanmıştı. Yürümeye devam etmeliydim, bunu biliyordum. Günüme devam etmeliydim. Ne de olsa idari ofislerin bulunduğu dördüncü katta işim artık bitmişti. Ancak kendimi, “Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” derken buldum.

Hırçınlığının kokusunu alabiliyordum. Kulaklarımda çınladığını hissedebiliyordum.

“Belki olabilirsin. *Sürtük*.” Sonra dudakları tıpkı Yargıç Andrews’unki gibi hoşnutsuzlukla kıvrıldı ve sözleri birden kafamın içinde dönüp durdu: *Acımasız bir canavarsınız...*

“Sürtük mü?” diye tekrar ettim. Boynumda bir karıncalanma hissettim.

“Sıraya kaynak yaptın. Yukarı Ortalıların önüne üstelik,” dedi ve bana dört dövmeli elini göstermek için kaldırdı. “Bu ne cü...”

Sözünü bitirmesine izin vermedim. Bunun yerine kaslarım seğirerek tendonlarım devreye girdi ve yanağına, tam elmacık kemiğine bir yumruk indirdim.

Kız yere yapıştı. Arkadaşları yanına çömeldi; şaşkın yüz ifadeleriyle başlarını kaldırıp bana baktılar. Ben de şaşkındım. Şiddet eğilimlerimi azaltmaya çalışıyorsam, o zaman neden bu suçsuz kıza yumruk atmıştım?

“*Eve!*” diye arkamdan bağırdı Maggie.

Azarlanmak istemiyordum. Hele ki zaten beynim bunu kendi kendine hallediyorken. Bu yüzden, “Boş ver,” diye mırıldandım ve kapüşonlumu düzelterip havalı davranmaya çalıştım. “Ölmeyecek.”

“Konu bu değil ki.”

“Sadece *boş ver* gitsin, tamam mı?” Çünkü söyleyeceklerini duymak, yaptığım şey için daha da kötü hissetmek falan istemiyordum. Oradan uzaklaşmaya başladım ama Wren yoluma çıktı. Bana baktı, gözleri demir gibi sert görünüyordu. Bu yüzden yana, ondan uzağa ve gelecek azardan uzağa, merdivenlere doğru ilerledim.

İşte. Böyle çok daha iyiydi. Merdiven boşluğu gri betondandı, tepedeki borular damlatıyordu, köşelerde çöp birikmiş olabilirdi ama en azından boştu. En azından yalnızdım. Yeraltına döndükten ve yüzünü kestikten sonra Daniel'le ilk karşılaşmamdan sonra hayatta kalmıştım ve bu bir başarıydı. Gardiyan olma başvurumu vermem de aynı şekilde. Ve şimdi, şükürler olsun ki günümün kalanı benimdi.

Gerçekten tek yapmak istediğim yatağıma dönmekti ama diğerleri kapımı çalacak ve onları görmezden geldiğim için kendimi kötü hissedecektim. Bu yüzden belki bunun yerine doğrudan Mavi Devre idman odasına giderdim. Kimse beni orada aramaya gelmezdi, en azından hemen.

“Eve.”

Wren'in sesini duyunca tökezledim ve bir basamağı kaçırarak beceriksizce dizlerimin üzerine düştüm. Kendimi kaldırdığımda betonun üzerine sıçramış kırmızı damlalar gördüm. Kan. Yakından baktığımda kanın taze olmadığını fark ettim. Ancak burası Daniel ve Landry'nin bana saldırdığı, dövdüğü beni öldürmeye çalıştığı yerd, bu yüzden bence kan benimdi.

Wren kollarını önünde kavuşturdu. Bana bakarken ağzı düz bir çizgi olmuştu. “Açıklamak ister misin?”

“Neyi?”

“Kızı.”

Bıkkınlık dolu bir ses çıkardım. Sonra ona bir şey hatırlattım. “Sana hesap vermiyorum.”

“Hadi ama, Eve.”

Avuçlarımdaki tozu pisliği dikkatle temizledim. Yarıklara dolan siyah kiri sildim. Hâlâ hatalı olduğumu kabul etmek istemiyordum, bu yüzden, “Bana tavır yaptı,” dedim.

“Senin gibi birinden gelen bir yumruk ölümcül olabilir, bunu biliyorsun. Özellikle de sivilse.”

“Ben de sivilim, değil mi?”

Bana ters bir bakış attı. “Sen bir dövüşçüsün.”

Yargıç Andrews'un sözleri bir kez daha zihnimde yankılandı. Wren'in bana acımasız veya canavar demediğini biliyordum ancak bir parçam demiş gibi hissediyordu. Belki de haklıydı.

"Hadi ama. Ne zamandan beri böyle saçmalıklar yapıyor-sun?" diye devam etti.

Kaşlarımı çattım. "Nutuk çekmeyi bırakır mısın lütfen?"

Bir an için konunun üstüne gideceğini, hatalı davrandığımı bana kabul ettirene kadar susmayacağını düşündüm. Ancak ifadesi değişti ve bunun yerine, "Seninle bir konu hakkında konuşmam gerek," dedi.

"Sonra konuşsak? Şimdi Stadyum'a gidiyorum. Birkaç güne çalışmam gereken bir maçım var."

"Gerçekten mi?" Omzunun üzerinden merdivenlerin tepesine baktı. "Yumruklarının *daha fazla* antrenmana ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Komik," dedim, "Peki ya bu akşam? Kehanet'te buluşabiliriz." Bu düşünceyle sırtımı dikleştirdim. Dış dünyayı son görüşümüzün üzerinden çok vakit geçmişti, sorun buydu. Bu yüzden tenim terden yapış yapış olmuştu. Bu yüzden Wren'in dikkatli bakışları altında kıvranıyordum. Kehanet'e gitmek bunu tedavi ederdi.

Ancak başını iki yana salladı. "Senin hücrende. Sekizde orada olurum."

Gözlerimi devirdim. "Ben büyük bir kızım, Wren. Kendimi..."

"Daniel gibilere karşı koruyabilir misin? Evet, bunu biliyorum. Peki Dennis gibi gardiyanlar ne olacak? Veya Ben? Geç saatlerde dışarı çıkmaman gerek. Günün ilerleyen saatlerinde kalabalıklar azalıyor. Çok fazla dikkat çekiyorsun." Bakışları saçımda durdu, yüzümde gezindi. Bana bir başkasının gözünden baktığı hissine kapıldım ve ne gördüğünü tahmin edemedim.

İtiraz etmeye kalkıştığımda elleriyle omuzlarımı kavrayıp var gücüyle sıktı. Öyle bir sıktı ki gözlerim büyüdü. Kısık bir sesle, "Yenilmez değilsin, Eve. Bunu kabul et. Sana gelmem daha

güvenli.” Gözlerimin içine o kadar sert baktı ki, nedeninden emin olamasam da ürperdim. Belki de bana On Bir’e dönmemiz gerektiğini söylediği zamanı hatırlattığı içindi.

Bazen, özellikle acımasız hissettiğimde, Wren’in de benim kadar acımasız olduğunu unutuyordum. Onun daha güçlü olduğunu unutuyordum. Kendisinin de bir canavar olabileceğini unutuyordum. Bana bunu geçmişte söylemişti ve henüz haberdar olmadığım iyi bir sebebi olup olmadığını bilmiyordum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Masamın üzerinde asılı duran çiziklerle dolu aynadaki yansıma baktım. Ben Dövüş Ligi'nde hobi olarak dövüşürken, arkadaşlarım Erick ve Anil Mavi Devre için profesyonel olarak dövüşüyordu. Günün büyük bir kısmı onlarla idman yaparak geçtiğinden artık kaslarım yorgun düşmüştü. Beynim de aynı şekilde. Takım arkadaşlarım profesyonel olmayacağım için üzülseler de geri dönmeme sevinmişlerdi.

Aynadaki yüz solgundu ama onun dışında kusursuzdu. Kırpkırmızı dudaklar, huysuz bakışlar. Duştan kalan ıslak saçlarım gevşek bir şekilde sırtımdan aşağı düştüğü için tişörtüm sıırılsıklamdı. Belki de bu yüzden donuyordum.

Sonra parmak eklemlerimi inceledim ve ışığın en parlak olduğu başucu lambasının altına tuttum. Yakında babamı ziyaret etmem gerekiyordu, yaralarımı düzgün bir şekilde temizlemeliydim...

Bu düşünce içimi kurşunla doldurmuşum gibi hissettirdi ama yüreğimi ağırlaştıran şeyin vicdan azabı olduğunu biliyordum. Pek çok şey için vicdan azabı çekiyordum. Babamı son

gördüğümde söylediğim sözler için. Profesyonel bir ünvanla dövüşmem için hayalinden vazgeçmesi. Onu ve annemi veda bile etmeden sonsuza kadar terk etmeye kalkıştığım için. Du-dağımı ısırdım ancak çalınan kapı dikkatimi dağıttı. Saati-me baktım. Sekizdi, tam vaktinde.

Wren içeriye girdiğinde her zamanki siyah tişörtü yerine beyaz giydiğini fark ettim. Her zamanki gibi jilet gibiydi ama beyazdı. Zeytin teninin daha zengin görünmesini sağlamıştı, yüz hatlarını daha çarpıcı hâle getirmişti. Gözlerinin beyazı bile âdeta parlıyordu, bu yüzden neredeyse doğaüstü görünüyordu. Ve yakışıklı. Vücudumdaki her bir hücre uyum içinde hareket etti.

Baktığımı fark edince, “Yardımcı olabileceğim bir şey var mı, Eve?” diye sordu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Sebepsizce söyleyecek söz bulamadım. Belki Wren hiçbir konuda yardım edemezdi ya da her konuda yardım ederdi. Onu yatağıma itmek ve o bembeyaz tişörtü yırtarak üzerinden çıkarmak istedim. Sırf onu kırılma noktasına kadar zorlamak ve sınırlarını görmek için.

Sadece ne yapacağını anlamak için.

Ne ne istediğimi ne de kim olduğumu biliyordum. Artık hiçbir şey bilmiyordum, cennete kadar gitmem ve başarısız olmam dışında. Jack’in de başarısız olması dışında. Bu yüzden tek yapabildiğim orada dikilip kaşlarımı çatmak oldu.

“İyi misin?”

“Elbette.”

“Elbette,” diye tekrarladı, sesinde hafif bir alaycılıkla. “Ne düşündüm bilmiyorum.” Kendini yatağa bırakıp ayak bileklerini üst üste attı. “Stadyum nasıldı?”

En son orada oturduğunda, bana yer üstüne çıkmanın bir yolunu bulduğunu söylemişti, bu haberin hayatımın akışını sonsuza dek değiştireceğini düşünmüştüm. Sanırım değiştirmişti de. Bu haber olmasaydı şu anda Yerleşke On’da olurdum. Ama

beklediğim ve istediğim değişiklik bu değildi. Bunun yerine... her şey aynı kalmıştı, oysa tek istediğim farklı olmasıydı.

Hayır, bu doğru değildi aslında. *Her şey* farklıydı. Çok, çok daha kötü şekilde farklı. Çünkü eskiden bir misyonum vardı: Meslek seçimi başlamadan Yerleşke On Bir'den kaçmak. En korkulu rüyam, kardeşimi alan Seçkinlere hizmet etmektir. Onu *öldürenlere*. Artık öldüğünü biliyordum. Ancak buradaydım. Ve yakında, bir meslek edindiğimde, ister gardiyan merkezinde ister daha muhtemel olan yerleşkenin doldurması gereken bir pozisyonda, aşağı katlardakilere verilen dövme şeklindeki bilgi kartları yüzünden kolum acı dolu bir anıyla kaplanmış olacaktı. Mükemmel.

"Eve."

"Evet?"

"Stadyum."

"Ah. Doğru. İyiydi."

"İyi," diye tekrar etti, ardından dirseklerine yaslanarak bana baktı. Gözlerinin tenimin altını, zihnimin karanlık girintilerini gördüğünü hissettim ve huzursuzca yerimde kıpırdandım.

"Evet. Birkaç saat boyunca çalıştım. Çocuklarla idman yaptım. Aynı şeyler." Aramızı normalleştirmek için ona gününü sormaya yeltendim ama kilitli kapımın ardından bir ses geldi ve hiçbir uyarıda bulunmadan kapı itilerek açıldı.

Gardiyan Ben, bir elinde gevşekçe tuttuğu anahtarlarla yavaşça içeri girdi. Yüksek sesle ısıklık çaldı. "Yaramaz kız burdaymış işte," dedi kurnazca. "Sadece..."

Wren'i görünce donup kaldı.

Wren ayağa kalktı. Ben'den daha uzun, çok daha güçlüydü. İkisi de silah taşıyordu. Odada kendini korumak için yumruklarını kullanabilecek tek kişiydim. Tıpkı yerleşkeye döndüğümde olduğu gibi kendimi güçsüz hissettim.

Ben'in yüzü, ekşi bir şey yemiş gibi buruştu. "Arkadaşın olduğunu bilmiyordum," dedi bana.

Ben daha ağzımı açmadan, "Bir davet aldığını bilmiyordum," dedi Wren soğuk bir tavırla.

"Eve'in ilk kontrolü. Birçoğunun ilki."

"Kontrol mü?"

"Yüce Yargıç Andrews'un emri. Ziyaretçisi olacağını sana söylemedi mi?" diye dudak büktü. "Tanıdık görünüyorsun. Yukarı kattan mısın? Seçkin katından?"

"Evet. Şimdi gidebilirsin. Eve burada, işin bitti."

Ancak Ben harekete geçmedi. "Onunla yatıyor falan mısın?" Beni ölçüp biçerek baştan ayağa süzdü. "Buraya kadar geldiğine göre kötünün iyisine kaldın sanırım, değil mi?"

Sözleri üzerine yanaklarım kızardı. Kendimi ufacık hissettim. Wren gibi birine layık olmayan, küçük ve acınası birisi gibi. Onun yerine, Addison gibi biriyle olmam gerektiğini hissettim.

Wren yavaşça yatağa oturdu ve elini ağzında gezdirdi. Bir süre sonra, "Buraya bir daha gelersen," dedi, "ölü bir adam olursun. Bir daha Eve'e bakarsan, yok olursun."

Ben'in sulu gözleri kısıldı. Sonra anahtarlığını parmağında döndürüp gösterişli bir hareketle cebine koydu. Omzunun üzerinden kayıtsız bir tavırla, "Sen bilirsin," diye bağırdı. Ama gözden kaybolmadan önce dudağının büzüştüğünü gördüm.

Beni rahat bırakmayacaktı, bunu biliyordum. Kimse bırakmayacaktı. Yeraltında olduğum sürece bu böyle devam edecekti.

"İyi misin?" diye sordu Wren, Ben gider gitmez.

Başımı iki yana salladım. "Pek sayılmaz." Sonra yatakta yanına oturdum. "Burada koridorlarda olduğumdan daha güvende olmadığım açık, bu yüzden hadi Kehanet'e gidelim."

İtiraz etmek istedi, bunu gözlerinde gördüm. Ancak gözleri benimkilerle buluşunca sadece başıyla onayladı.

Konuştığında neredeyse beşinci kata varmıştık. “Ben’in gözünü senin üzerinde tutmasından bahsetmemen tuhaf.”

“Sadece sinir bozmaya çalışıyor, fazlası değil.”

“İhtiyatsız davranma, Eve.”

“İhtiyatsız davranmak, *Wren*, kontrol edemeyeceğim bir şeyi kafaya takmak olurdu.”

İç çekti, sonra bana yandan bir bakış attı. “Aranma riskini göze alıp gardiyan silahını hücrende tutman gerekiyor. Tamam mı? Sabah bırakırım.”

Ben’in bir dahaki ziyareti için bir silah. Olaylar ters giderse diye bir güvence. Evet, bu işe yarardı.

“En azından bir silahın olur,” diye devam etti. “Yoksa seni benimkini almaya zorlayacağım.”

“Ki bunu asla yapmam.”

“Ki bunu asla yapmazsın. Elbette yapmazsın.” Seçkin atriumuna girerken gözlerini devirdi. “Gardiyan silahları Seçkin silahlarından farklıdır, biliyorsun. Onunla yakalanırsan kendilerinden birinden aldığını anlarlar.”

“Yani?”

“Yani gerekmedikçe koridorlarda onunla dolaşmayı kesinlikle istemezsin.”

“Olur, Seçkin. Hücremi arayıp bulurlarsa onlara ne diyeceğim? Onlar için güvende tuttuğumu mu?”

Bir elini omzuma koydu. “Böyle bir şeyin olmamasını umalım.”

İleriden bir ses, “Hadi canım,” diye bağırdı. “Houdini’yi saldılar mı harbiden?”

Benimkilere kilitlenen parlak yeşil gözler kahkahayla parladı. Long. Saçını yüzünden geriye attı, ardından *Wren*’in göğsüne bir yumruk indirdi. “Bu, sonunda rahatlayabileceğin anlamına mı geliyor, dostum? Bilaro takımımız sensiz eziliyor.”

“Eve, arkadaşım Long’u hatırlıyor musun?”

“Nasıl unuturum. Houdini ne?”

"Houdini *kim* demek istiyorsun sanırım. Ve sorunun cevabı, uzun zaman önce çok ünlü, çok asil bir kaçış sanatçısı. On yaşımdayken onun hakkında hak ettiği övgüyü asla almadığını savunan bir okul projesi hazırlamıştım. Yanlış anlaşılma olmasın diye söylüyorum, sırf alay etmek için sana onun adıyla seslendim."

Wren, "Long'a sorgulanmandan bahsettim," diye gülerek açıkladı.

"On Bir'i terk etmeye mi çalışıyorsun, Eve? Gerçekten mi?"

Sonra, ben cevap veremedim kaşları çatılmış tanıdık bir çocuk grubumuza katıldı. Adı Strike'tı ve onunla daha önce tanıştığımda Wren'in annesinin ofisinde Long'a pozisyon sağlamanın yolunu açmasından endişeleniyordu. Bir dövüşçünün görünüşüne sahipti ve hafızam beni yanıltmıyorsa samimiyeti de bir dövüşçüye yaraşır cinstendi.

"Strikey!" diye bağırdı Long, sırtına vurarak. Ya Long insanları okumakta pek iyi değildi ya da tamamen korkusuzdu.

Dokunulduğunda Strike yüzünü ekşitti ancak ilgisi yalnızca Wren'e kaydı. Çenesini dikleştirdi. "Meslek başvurunu duydum."

"Güzel seçim." Wren'in sesi sakindi.

"O pozisyonun benim olması gerekiyordu."

"Kim diyor?"

"Aylardır bütün departmanı yağlıyorum. Son anda gelip kapabileceğini mi sanıyorsun?" Bir adım yaklaşıp sesini alçalttı. "Bunun bende ne hisler uyandırdığını merak ediyor musun?"

Wren esnedi. "Dürüst olmak gerekirse umurumda değil."

Strike dişlerini gıcırdatıp daha da yaklaştı, Wren'in görmezden gelemeyeceği kadar yakındı artık. Onu ilk gördüğümde Wren'den çekiniyordu. Şu andaysa yüzü kıpkırmızıydı. Korku ya da endişe hissedemeyecek kadar öfkeye kapılmıştı.

İyi de Wren'in işini neden bu kadar önemsiyordu? Wren bilgisayarla alakalı bir iş istiyordu ve burada, Seçkin topraklarında düzinelerce bu tür iş olmalıydı.

“Şu anda beni korkutmaya çalışıyorsan,” dedi Wren usulca, “bir kere daha düşün.”

Wren'i izlerken ondaki irade gücünün bende olmadığını fark ettim. Ben aşırı fevriydim. Ancak yöntemi etkili oldu, çünkü birkaç saniye daha Strike kaşlarını çattıktan sonra atriumda gözden kayboldu.

Long, Wren'in saçlarını karıştırdı, arkadaşının kavgaya tutuşmaya bu kadar yaklaşmasından etkilenmemiştii. Wren'in burada kaç tane kavgaya karıştığını merak etmeme neden oldu ki bu, sormayı hiç düşünmediğim bir soruydu. Sonuçta Wren'in çok iyi bir dövüşçü olduğunu biliyordum, yani çokça tecrübesi olmalıydı...

“En sevdiğim iki muhabbet kuşum nereye uçuyor bakalım?” diye sordu Long.

Wren ona ters ters baktı. “Yürüyüşe çıktık, izninle.”

“Yürüyüşe demek, harika. Biraz egzersiz bana da...”

“Yalnız,” diye ekledi Wren, sonra sırtımdan iterek beni Dünya Gezegeni heykelinin etrafından dolandırdı. Omzunun üzerinden Long'a dil çıkardı ve her şeye rağmen kendimi gülerken buldum.

Kehanet'in acil çıkışının bulunduğu zımparalanmış çelik kapıya ulaştığımızda kahkahalarım yerini beklentiye bıraktı. Bu, dış dünyayı görme beklentisiydi kesinlikle, ama aynı zamanda tam da ilk kez öpüştüğümüz noktada Wren'le tekrar baş başa kalma beklentisi. Bu, her şeyi tekrar normal hâle getirirdi, değil mi? Yine de Kehanet'e adım attığımda, gördüklerim karşısında geçmişini anamayacak veya gelecek için endişelenemeyecek kadar şaşkındım.

Bunun nedeni elektrik rengindeki gökyüzüydü. Morun şimdiye kadar gördüğüm en görkemli tonuydu. Sakız pembesi şeritler dalgalar gibi içinden süzülüyor ve akkor güneş uzakta duruyordu.

“Gün batımı,” diye yorumladı Wren. Sesi kayıtsızdı, hiç de aşına olduğum tonda değildi, ama dış dünya beni dikkatimi buna veremeyecek kadar büyülemişti. Ama sonra hareket ederek yanıma geldi, kollarımız değecek kadar yakındı ve benim gibi dışarıya bakmasına rağmen, aklının başka yerde olduğu hissine kapıldım.

Parmaklarım onunkilere uzanırken, dönüp Kehanet’in en karanlık köşesine doğru yürüdü. Genellikle, yalnızca Seçkin katından gelebilecek türden bir özgüvenle, rahatça hareket ederdi. Kaskatı kesildiğinde bir şeylerin ters gittiğine dair ilk sezgim bu oldu.

“Wren?”

Bana kısa ve dolaylı bir şekilde baktıktan sonra dikkatini yeniden gökyüzüne verdi. Beyaz tişörtü loş ışıktaki parlardı ve aramızdaki mesafe aniden kocaman oldu. “Dünya,” dedi. “Dışarıdaki.”

“Nesi var?”

“Mantıklı gelmiyor. Nihai son hakkında sana ne öğretildi?”

Gözlerimi kırıştırdım. Söylemesini beklediğim her neyse, bu, o değildi. “Nihai son. İnsanların aşağıya indiği zamandan mı bahsediyorsun?”

“Evet.”

“Dışarıda hayatta kalamayacakları,” dedim omuz silkerek. “Sıcaklığın çok yüksek olduğu. Buzdağlarının erimeye başladığı, okyanusların yükseldiği, şehirlerin sular altında kaldığı. Tam bir yıkım yaşandığı.”

“İnsanlığın sonuydu. Güneşin ve sıcaklığın onlara ulaşamadığı yeraltı için bilet alanlar hariç,” diye tamamladı. “Evet. Bize de bunlar öğretili.”

“Doğru olduğunu düşünmüyor musun?”

“Bence doğru. Her şeyin kötüleştiği zamandan kalan fotoğrafları ve gazeteleri gördüm. Yerleşke’nin kaynak belgelerini

elimde tuttum. Medeniyet yeraltına taşındığında dünyanın yaşanmaz bir yer olduğuna inanıyorum.”

“Ama artık yer üstü değişti. Mucizevi olarak.”

Wren başını iki yana salladı. “Mucizevi olarak değil. İlk başta çok sıcak olma nedeninin insanlar olduğunu söylüyorlar. Kirlilikle, sanayiye ve kimyasallara bağımlılıklarıyla ilgili bir şey. Ama tüm insanlar ölmüş, öldürülmüş ya da yeraltı yerleşkelerine yerleştirilmiş...”

Artık siyaha dönmüş gökyüzünü tekrar izledim Düşüncelerini bitirirken yıldızlar gözlerimin önünde yanıp sönüyordu. İnsanların hepsi ayrılınca Dünya kendi kendini onarırdı. Soğumaya başlardı.

Öyle de olmuştu.

“Mesele şu ki,” diye devam etti, “bilenlerin sadece biz olması mantıklı gelmiyor. Aşağıdakiler arasında, yerleşkenin sorumluları yani... *bilmeliler*.” İki elini de saçlarından geçirdi, sonra derin düşüncelere dalmış gibi başının arkasında birleştirdi.

“Orada hayatta kalamazdık, Wren. Unuttun mu? Yemek ve su almak için bizi geri getirdin...”

“Evet, sen ve ben hayatta kalamazdık, Eve. Ancak mutfakları ve su arıtma sistemiyle tüm *yerleşke* bunu yapabilir. Bütün o yeraltı araçları yukarıya taşınabilir. Hayat yer üstünde özgürce devam edebilir. Daha geniş alanlarda. Başka bir arınmaya ihtiyaç kalmadan.”

Gözlerimi dikip ona baktım. “Bu harika olurdu.” Aslında harikadan çok daha iyi olurdu çünkü her şeyi çözerdi: Geride bu kadar çok insanı bırakmanın vicdan azabı olmadan orada hayatta kalmanın bir yolu. “Belki onlara söylersek...”

“Beşinci Kat’ın bir bilim ekibi var. Yer üstündeki dünyayı gözlemliyorlar. Su kaynağımızın ve enerjimizin buna bağlı olduğunu unutma. Dışarıyı izleyip işlerin değiştiğini nasıl fark etmezler? Tek ihtiyaçları olan bir *termometre*.”

Kehanet katının zeminine oturup dizlerimi göğsüme çektim. Kendi başarısızlığıma o kadar odaklanmıştım ki yöneticilerimizin zaten biliyor olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. “Ama nasıl,” diye patladım, “bilip de bu konuda hiçbir şey yapmazlar? Bunu nasıl herkesten saklayabilirler? Yeraltında kalmayı nasıl isterler?” Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorlar.” Ben inatla buna inanıyordum; aksi takdirde bu çok büyük bir haksızlıktı.

Bir süre sessiz kaldı. Sonra botlarının ilerlediğini, bana doğru yürüdüğünü duydum. “Biliyorum, buraya dönmüş olmak seni öldürüyor.”

“Öyle.”

“O zaman bundan en iyi şekilde yararlanalım. Beğenelim ya da beğenmeyelim, geri döndük artık, bu yüzden ne bildiklerini öğrenelim. Sorumlu Seçkinlerin dünyanın soğuduğundan ve yarın hepimizin oraya taşınabileceğinden haberdar olup olmadığını öğrenelim. Tüm yerleşkeyi bir *hapishaneye* mi çeviriyorlar öğrenelim.”

Wren’e baktım ve yüz hatlarının sert, sesinin coşkulu olduğunu fark ettim. On Bir’in sırlarını, tabii varsa, ortaya çıkarmayı ne kadar yürekten istediğini anladım. Tuhaf. Benim tek yapmak istediğim yatağa geri dönmek, dışarıdaki dünyaya ait keyifli anları hatırlamak ve gerçeği unutmaktı.

“Eve?”

Bu tam manasıyla doğru değildi. Ayrıca gardiyan merkezinde bir pozisyon kapmak ve dışarıya götürmek için erzak aramak istiyordum.

“Ne düşünüyorsun?”

Korktum. Sonra sorusunu hiçe sayarak, “Sence yer üstüne su borusu çekilebilir mi?” diye sordum.

Wren şaşırmış görünüyordu. “Ne?”

“Gardiyanlar yerleşkede başkalarının erişemediği yerlere erişebiliyor. Belki yer üstünde su akıtacak malzemeleri bulabilirim.”

“Eve...”

“Belki de ara sıra mutfaktan gizlice yiyecek kaçırabiliriz,” diye devam ettim, kendi yarattığım bir dünyada kaybolmuştum. Burada geçici olarak kaldığıma inandığım bir dünya.

“Eve. Şu anda sadece kendini düşünüyorsun. Ya aşağıdaki tüm bu insanlar? Onlar da özgürlük şansına sahip olmayı hak ediyorlar, değil mi? Dışarıdaki dünyanın soğuduğunu bilmeyi hak ediyorlar.”

“O zaman onlara söyleyelim!”

“Bize kimse inanmaz. Doğduğumuzdan beri bize dış dünyanın ölümcül olduğu söyleniyor. Aklımıza yerleşmiş artık. Aniden biri başka bir şey söylese inanır mıydın? Ayrıca,” konuşurken başparmağını yavaşça ağzında gezdirince bakmadan edemedim, “bu yöneticilerin hâlihazırda bildiği bir şeyse, saklamaya çalıştıkları bir şey demek.”

“Öyleyse, teorinin doğru olduğunu varsayarsak, bir şey söylediğimizde yürüyen hedef oluruz,” diye tamamladım.

“Rafa kaldırılırız,” dedi hak vererek.

“Öğrenmek kolay olmayacak,” dedim sonunda. “Bu kadar tehlikeli bir sırda, öylece etrafa sorabileceğin bir şey de değildir.”

Sonra tekrar sessizleşti. Öyle sessizleşti ki ona baktım. Sonra açık açık, “Bilgisayar işine başvurmadım,” dedi. Strike’ın öfkesi tüm gücüyle bana dönmüştü ve fark ettim ki aramızda birkaç adım olsa da çok çok daha uzaktık. “Departmanların birinde açık bir pozisyon var,” diye devam etti. “Yönetici müdür, üst düzey bir pozisyon.”

Aklıma gelen tek şey, “O pozisyon için gereken vasıfta olman imkânsız,” demek oldu.

Kaşlarını çattı. “Bana güvendiğin için teşekkürler.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Departman şefiyle çoktan konuştum. Henrik Tankard, bir aile dostu. Pozisyon benim.”

Bütün vücudum alev aldı. Huzurum kaçtı. Onu tebrik etmeye çalıştım ama kelimeler ağzımda acı bir tat bıraktı. Çünkü bu, onca yıl boyunca hayatımın doğru yerlerde, doğru bağlantılara sahip kişiler tarafından yönetildiğinin kanıtıydı. Ayrıca yeraltına döndüğümüzden beri yollarımızın ayrıldığının kanıtı gibi geliyordu. “Hangi bölüm?” diye sordum en sonunda.

“Yerleşkeler Arası İlişkiler.”

“Yerleşkeler Arası İlişkiler,” diye tekrar ettim. Sesim niyetimden daha sert çıkmıştı. “Bana bu işi yararlı olacağı için kabul ettiğini söyleyeceğini sanmıştım. Hani bilmen gerekenleri öğrenmek için falan.”

“*Bizim* bilmemiz gerekenleri.”

“Doğru.”

“Tam da bu yüzden aldım.”

Onu süzdüm. “Yerleşkeler Arası İlişkiler ne işe yarayacak?”

“Her şeyden önce,” diye açıklamaya başladı, “tüm bölümlerde mevcut olan en kıdemli pozisyon. Annemin bölümünün bana sunduğundan bile daha kıdemli. Daha yüksek kıdem, daha yüksek bir güvenlik izni alanına erişmek demek, bu da gizli bilgilere ulaşmamı sağlayacak.” Botunu benimkine vurmak için durakladı. “Ayrıca diğer yerleşkelere ulaşmam, değerlendirmem ve onlarla iletişim kurmam için de faydalı olabilecek bir yol.”

Etkilenmiş olmalıydım. *Etkilenmiştim*. Ama şu anda Wren âdeta bir yabancıydı, çünkü amacı ne kadar övgüye değer olsa da bu işe girerken gösterdiği inisiyatif dahil hepsini kendi başına yapmış, süreç boyunca bana danışmamıştı bile. Ya da belki de sorun bu değildi. Belki de sorun, umutlarımızın ve özlemlerimizin artık örtüşmediğini hissetmemdi. Jack’in ve oradaki başarısızlığımızın yasını tutmak istiyordum. Tekrar nasıl deneyebileceğimize odaklanmak istiyordum ve bu uğurda iğrenç bir gardiyan olmam gerekiyordusa, öyle olsun. Öte yandan Wren, cennete dönmekle hiç ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Bunun yerine akranlarını araştırmak, bildikleri gerçekleri or-

taya çıkarmak ve ardından yerleşke genelinde harekete geçmek istiyordu. Takdire şayandı, evet. Ama aynı zamanda külfetli ve uzun zaman alacak bir şeydi. Oysa benim tek yapmak istediğim buradan bir an önce gitmek, gitmek, gitmekti.

Onun hedefi benimkinden daha fedakâr, daha özveriliydi ama daha iyi olmam için bana ilham vermek yerine, kendimi zayıf hissetmeme neden olmuştu. Rahatsız etmişti. Aniden yalnız kalma dürtüsüne kapıldım. Dikkatlice ayağa kalktım. “İş için tebrikler,” dedim duygusuz bir sesle.

“Gidiyor musun?”

Başım la onayladım. “Yorgunum. Yatacağım.”

“İstediğinin bu olmadığını biliyorum, Eve,” diye seslendi ben daha gitmeden. “Ben de böyle olsun istemedim, bilmeni isterim.”

Ona inanıp inanmadığımdan emin olamayarak cehenneme doğru ilerledim.

ONUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah kafeterya yine tıklım tıklımdı. İnsan enerjisiyle dolup taşıyordu.

Yerleşmek isteyenlerin iş görüşmeleri bugün yapılacaktı. Benimkisi öğleden sonraya ayarlanmıştı. Bir yanımda gergindi, gerçekten gergindi. Pek çok şey bu iş görüşmesine bağlıydı ve Wren'in bir pozisyon kapacağımdan emin olması durumu daha da kötüleştiriyordu. Bu yüzden evet, gergindim. Ancak geri kalanım uyuşmuştu. Sanırım On Bir'e döndüğümünden beri uyuşmuştum.

Dün gece, Kehanet'ten döndükten sonra gözüme uyku girmemişti. Hayal kırıklığı ve keder, güçsüz ve çaresiz hissetmemeneden oluyordu. Sonra midemde çok hafif bir adaletsizlik duygusu alevlendi ve sinirlendim. Wren haklı mıydı? Medeniyetimizin başındakiler bizi burada bilerek mi rehin tutuyordu? Tutuyorlarsa, bu ne anlama geliyordu?

Bir sorumluluğumuz olduğu anlamına. Bir *yükümüz*. Bir yanımda bu yükü üstlenmek istedi. Diğer yanımsa bu sorumluluğu reddetmek.

Kafeteryanın karşısında Hunter'ı yakaladım. Hunter oturacak yer ararken gözlerim onun her hareketini takip etti. İnsanlar sandalyelere resmi olarak atanmazdı ancak herkes her gün aynı yerde otururdu ve artık o, yerinde hoş karşılanmıyordu. Sonra uzun kirpikli bir kız ona yer açtı ve kendimi kaşlarımı çatmış hâlde buldum.

Dikkatimi tabağımda oynadığım tost parçasına çevirdim, Maggie de aynısını yapıyordu. "İş görüşmen ne zaman?" diye sordum ona. Duyulmak için kendimi tekrar etmek zorunda kaldım. Havada çatal bıçak sesleri çınlıyordu, ancak insan sesleri daha yüksekti. Emerald koridorun karşısındaki uzun siyah saçlı bir kıza bağırdığında başım ağrımaya başlayınca şakağımı ovuşturdum.

"Bir saate. Aman *Tanrım*, kesin batıracağım."

"İyi bir iş çıkaracaksın," diye içini rahatlattım pek de ikna edici olmadığı hâlde.

"Ama bu bir *Ortalı* işi." Burun kemerini sıkıp inledi. "*Neden* Ortalı işine başvurdum ki? Neden kesinlikle alacağım bir Aşağı Ortalı işine başvurmam?"

"Çünkü sen harikasin," dedi Emerald, dikkatini bize çevirip Maggie'nin sırtına vurdu. "Ve harika insanlar harika işleri hak eder. İkiniz de üst katlardaki işlere başvururken, Ortalı olduğum hâlde benim Aşağı Ortalı bir işe başvurmam komik değil mi?" Ellerini çevirerek ters düz işareti yaptı.

Maggie ile ona sessizce gözlerimizi dikip baktık.

"Memnun da olmuyorlar," diye homurdandı. Sonra yumruklarıyla masada davul çaldı. "Neşelenin kızlar, her şey güzel olacak! Ve ilk seçiminize giremezseniz, yedekleriniz var."

"Doğru," dedi yavaşça Maggie. "Ama fabrikada çalışmaktansa gazetede yazmayı tercih ederim. Sen yedek yazdın mı, Eve?"

Ağzım kurudu. "Hayır," dedim, sonra boğazımı temizledim. Yedek listelenmediğinden, bu bir şekilde bir Yukarı Ortalı işini kapmayı başaramazsam, doldurulması gereken bir Aşağı Ortalı

pozisyona yerleştirileceğim anlamına geliyordu. “Ee, gardiyanlık görüşmesinde ne giyeceğinle ilgili bir fikrin var mı?”

“Evet,” dedi heyecanla Maggie. “Mükemmel bir kıyafetim var. Annemin bir Yukarı Ortalıyla takas ettiği bir ceket. Gerçekten profesyonel görünüyor ve aynı zamanda çok resmi. Gardiyan iş görüşmesi için mükemmel, değil mi?” Kolunu sıyırıp saatine baktı. “Hadi gel, hemen senin için alalım. Zaten benim de hazırlanmam gerekiyor.”

Tek kelime etmeden ayağa kalktık ve Emerald siyah saçlı kızı çağırdı.

“Adı Eunjung,” diye açıkladı Maggie, biz kafeteryadan çıkarken. “Yeni arkadaşı.”

“Ya?”

“Bizden bir yıl büyük, Dövüş Ligi yöneticilerinden biri.”

“Sanırım hücremde kilitliken bir şeyler kaçırmışım.” Sesimdeki iğnelemeyi saklayamadım. “Kyle hâlâ kayıp mı?”

“Sen partide ona yumruk attıktan sonra mı?” diye sordu gülerek. “Koridorda yanımdan geçerken yüzüme bile bakmıyor.”

“Uğurlar olsun. Peki ya Connor? Sana çıkma teklif etti mi?”

“Tabii ki etmedi, *arkadaşız*. Bak, oğlanlardan konuşarak dikkatimi dağıtma, tamam mı?” Yüksek sesle nefes verdi, sonra ellerini salladı. “Şu anda tek bir şeye odaklanmam gerekiyor ve o da bu iş görüşmesinin altından başarıyla kalkmak.”

“Vay be,” dedim, ona yan yan bakarak. “Demek Maggie Krauss oğlanlar hakkında konuşmak istemiyor? Kulaklarım doğru mu duydu?”

Bana şakayla dirsek atarken İkinci Kat’ın kapısını açtım ve anında donup kaldım. Çünkü bir grup insan diğer tarafta dikilmiş lobide duran, pürüzlü ve sefil ağaç heykeline bakıyordu. Nedenini anlamak uzun sürmedi.

Dallarından birinde asker yeleşinden asılmış bir ceset sarkıyordu.

Maggie'ye göz atıp kalabalığın arasında ilerledim, insanlar birbirleriyle hiçbir şey olmamış gibi sohbet ediyordu. Sağdan soldan kahkahalar dalgalanıyordu. Yerleşke On Bir'de cesetler alışılmadık bir manzara değildi, en azından burada ikinci katta, bu yüzden genellikle kederle karşılanmazlardı. Ancak genellikle böyle bir sevinçle de karşılanmazlardı. Elbette sık sık bir gardiyan da ölmezdi.

Yaklaştığımda onu tanıdım ve kalbim küt küt atmaya başladı. Dennis.

Kara gözlü gardiyan. Bana ateş eden, burnunu kırdığım. Karısı, annesi olan...

Hayır, Eve. Benim sempatimi hak etmiyordu ve görmeyecekti.

"Numara beş," dedi Maggie usulca. Arkamda dikilmesine rağmen omzumun üzerinden titrediğini gördüm.

Onu suçlayamazdım. Korkunç bir manzaraydı, hele ki boğazı çok bariz bir şekilde kesilmişken. Koyu kırmızı kan, aşağıdaki bronz köklerin yanında birikiyordu. Botumdaki bıçağın tenimde ısınmasına neden oldu. İçimin pek de anlamadığım bir şekilde sıkışmasına ve çekilmesine neden oldu.

"Gitmemiz gerek," dedim ciddi bir sesle. Sonra Maggie'yi kolundan kavradığım gibi hücrelerimize doğru kalabalığın arasında onu çekiştirdim. Neşeleri mide bulandırıcıydı. Yine de midem tuhaf bir şekilde çırpınıyordu.

Dikkat etmem gereken bir düşman daha azalmıştı.

...

On beş dakika sonra yatağımda tek başıma oturuyordum. Yanımda düzgünce katlanmış siyah bir blazer ve aynı renk bir tişört vardı. Elimde bulunan klasik kıyafete en yakın şey buydu.

Kıyafetime karar verilmişti ve görüşmeme birkaç saat daha vardı, saçlarımı alçak bir atkuyruğu yapıp hücremin kapısından çıktım. Aile hücrelerine doğru döndüğümde koridordaki

yeşil neon ışık yanıp söndü ve botumun tabanına sakız yapıştı. Başım zonkluyordu.

Ailemi en son arınmadan önce görmüştüm. Hemen günleri hesapladım. Sanırım iki hafta olmuştu, kesinlikle hesap yanlış olmalıydı. Üzerinden aylar geçmiş gibi geliyordu. Yıllar. Hoşça kal demeden gittiğimi düşündükçe vicdan azabı göğsümü sıkıştırdı. Buna pişman olmuşum, aşırı sıcak bir dünyaya adım atmaya ve ölmeye hazırdım. Bu, şu an için minnettar olmam gereken bir şeydi, bu yanlış düzeltme fırsatına sahiptim.

Belki de minnettar hissediyordum; artık ayırt etmek zordu.

Her zamanki gibi kapıyı babam açtı. Beni gördüğünde kaşları kalksa da yüzünün geri kalanı ifadesizdi. Ne bir selam ne bir gülümseme, en son buraya geldiğimde ona bağırdığımı hatırladım. Ondan nefret ettiğimi söylemiştim, değil mi? Dövüşmekten nefret ettiğimi.

Muhtemelen başka bir dövüşe kaydolduğum için mutlu olacaktı. Ama profesyonel bir ünvanla dövüşmeyecek olmama, bunun yerine gardiyan merkezine başvurduğum gerçeğine nasıl tepki verecek bilmiyordum. Ona nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyordum.

Sonunda ve neredeyse gönülsüzce, eskiden evim olan hücreye girebilmem için kenara çekildi. Annem başını nakışından kaldırmadı, bir ziyaretçisi olduğunun farkında mı emin bile değildim; yıllardır, Jack götürüldüğünden beri böyleydi. Kim bilir dünyası ne kadar sakindi. Kim bilir gerçeklikten bu kadar uzaklaşmak ne kadar huzurluydu. Kendini her türlü ebeveynlik görevinden muaf tutmak... Gülme ve bağırma dürtüme karşı koymak zorunda kaldım.

Sonra arkamdan kapı gümbürtüyle çarpılınca yerimden sıçradım.

Arkama döndüm. Beynim daha ne olduğunu anlayamadan, babam yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Parmağını köprücük kemiğimin hemen altındaki tene batırdı, derinin altında bir

kas tabakası olduğundan canım yanmadı. Ancak yanmasını istemişti.

Sonra gazabı üzerime aşama aşama indi, yüzü giderek kırmızı kesildi. Bağırışları kulaklarımda çınladı. Suçlu, dedi bana. Ailenin yüz karası. Kendisi dışında hiç kimseyi düşünmeyen bencil çocuk.

Sorgulanmamı duymuştu demek.

Eskiden, küçükken onun öfkesinden korkardım, hatta midem bulanırdı. Ama işler değişirdi, insanlar da öyle. Bu yüzden sadece güldüm. Artık net bir sesle, "*Bencilim*," dedim. "*Bencilim*, bir suçluyum, doğrulanmamış olsa bile. Çünkü beni en başında doğru değerlendirdiler, bu yerleşkeyi terk etmek ve bir daha arkama bakmamak üzereydim. Ayrıca, biliyor musunuz? Size *veda etme* nezaketini bile göstermeyecektim."

Artık kaçışımı planladığım ve *uyguladığım* için kendimi suçlu hissetmiyordum. Aslında en başında buraya geldiğim için kendimi bir aptal gibi hissediyordum.

Sonra babam bana tokat attı, dövüş öncesi geleneğimizden çok daha sertçe. Bu saldırgancaydı. Ama Yargıç Andrews'un sözleri aklıma geldi: Eğitimli bir dövüşçüydüm. Acımasız bir canavardım, böyle bir yerde olabilecek en acımasızlarından.

Bu yüzden ben de ona vurdum, kısasa kısas. Gram az değil.

Annem bir anda önümde belirdi, nakışını unutmuş babamla arama girmişti. Gözleri zekâyla, tanımayla parlıyordu. Beni azarlamasını bekledim. Bunun yerine, "Ayrılacak mıydın? Nereye gidecektin? *Nasıl?*" dedi.

Babam omzunun üzerinden, "Yerleşkeden ayrılamazsın," diye tersledi beni. Gözlerini bana dikip baktı. "Her aptal bunu bilir."

"Aslında ayrılabilirsin," diye sakince cevap verdim. Anneme baktım, beynimde öfke balonları patladı. "Hoşuna gider diye düşünmüştüm? Senin de bu yerleşkeden benim kadar nefret ettiğini biliyorum. Belki sürekli bu saçmalığı yapmakla bu

kadar meşgul olmasaydın, benim keşfettiğim şeyi keşfederdin.” Koltuğuna yürüyüp değerli nakışını ellerime aldım ve ikiye ayırdım. “Belki Jack yer üstüne gönderildiğinden beri bana bir kez bile dikkat etseydin, en başta bir çıkış yolu bulmak için bu kadar çaresiz olmazdım!”

Kalan kumaş parçalarını göğsüne fırlattım. Tesirsiz bir biçimde yere düştüler.

İstesem de yanıtını, kendini savunmasını dinlemek için zaman yoktu. Çünkü babam beni iterek kapıya doğru götürdü. “Seni bayıltana kadar dövmek lazım,” diye söylendi kapıyı açarken. Ama sözleri karşısında kaslarım devreye girdi ve beni bir adım daha ileri itemedi.

Daha da güçleniyordum.

“Ağzından çıkanlara dikkat et,” diye uyardım, öfkem artarken. “Bir dövüşçü mü istiyordun? İşte buyur,” derken kaslarım gerildi ve üzerine atıldım, sadece birkaç santim kala durdum. İrkilmesi için bu yeterliydi. Sonra kapıyı onun becerebildiğinin iki katı güçle arkamdan çarparak kapadım.

Kan kulaklarıma akın etti. Oraya gittiğim için aptallık etmiştim. *Umursadığım* için.

Veda etmeye layık değillerdi, pişmanlık duymaya değmezlerdi. Botlarım hızla hareket etti, çocuklar önümden kaçıştı, yetişkinler bile bana yol açtı. Sonunda durdum ve bir an için bir tık fazla alan sunan duvara yaslanıp çömeldim. Derin derin nefes alıp nabzımın yavaşlamasını bekledim. Öfkemin sönmesini.

Kendimi kaybetmemeliydim, bunu biliyordum. Ama babam beni kıskırtmıştı ve annemin kör umursamazlığı kalbimi kırmıştı. Uykusuz ve güneşsiz kalınca... sabrım tükenmişti işte. Kendimi top hâline getirip başımı dizlerime dayadım ve inledim.

“İyi misin?”

Başımı sese doğru çevirdim ve yanımda oturan, yüzü zamanın çizgileriyle bezeli yaşlı bir kadın gördüm. Yoldan ge-

çenler ayaklarının üstünden atlıyordu ama yaşlı kadın bunu umursamıyor gibi görünüyordu. “İyiyim, teşekkürler.”

Buğulu bakışları çıplak kollarımda dolaştı. “Çalışma yaşında mısın?”

“Sayılır. Bu öğleden sonra iş görüşmem var.”

“Doğruca madenlere girdim, görüşmeye gerek yoktu,” diye açıkladı. “Hangi iş için görüşeceksin?”

Önümde ileri geri hareket eden botlara baktım ve sonra, “Gardiyan,” dedim mırıltıyla.

Yaşlı kadın bir an için donup kaldı. Ona baktım, o bana baktı, sonra yüzüme tükürdü. Bir saniye sonra ayağa kalktım, eskisinden daha umutsuzdum. Sanırım bunu ben istemiştim, burada kimse gardiyanlardan hoşlanmıyordu. Demek ki gerçekten işe alınırsam bununla başa çıkmayı ya da saklamayı öğrenmeliydim.

Ama sonra yan koridorda tanıdık bir yüz görünce yaşlı kadın aklımdan uçup gitti. O yüzü en son gördüğümde beni azarlamış, hükümet yaptırımıyla halkının katledildiğini bilmekle ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmamakla suçlamıştı...

“Jules,” dedim kısık sesle.

Yavaşça durdu, beni ölçüp biçti. Bir an bana vuracağını sandım ama fikrini değiştirmiş olmalıydı çünkü ellerini eski püskü kot pantolonunun ceplerine soktu. “Ne istiyorsun?” diye sordu ve sesindeki duygusuzluk, gözlerinin altındaki mavi çizgilerin derinliği yüzünden şaşkına döndüm. *Gözleri ışıltısını, parlaklıklarını kaybetmişti, sanki arınma içini tamamen boşaltmıştı.*

“Nasılsın?”

“Çılgınca bir tahminde bulun, Eve.”

“Muhtemelen harika değil,” diye itiraf ettim. “Neler yapıyorsun?”

“Nasıl olduğunu bilirsin. Etrafta dolanıyorum, gardiyanların aşağı inip yeniden ateş etmeye başlamasını bekliyorum. Eğlenceli şeyler.”

Botumun burnunu beton zemine vurdum. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz. Yemek yemeyen, uyumayan ya da ölmüş annesi için hüngür hüngür ağlayan kalbi kırık bir çocuk yetiştirmek istemiyorsan tabii."

"Avery." Adı boğazımda düğümlendi.

"Arkadaştınız. Neden bir ara gelip merhaba demiyorsun?"

"Memnun olurum." Sanki doğruymuş gibi açık açık söyledim ama yalandan başka bir şey değildi. Çünkü yüzünün ısırapla buruşmuş olduğunu görmeyi kaldıramazdım, bir kez yeterliydi. O bile çok fazla gelmişti.

Daha fazla bir şey söyleyemedim omzumun arkasına bir darbe indi. Bir toptu, koridoru dolduran çocuklardan biri atmıştı, ikinci katta doğacak kadar şanslı çocuklardan biri. Gülmemi zor bastırdım. İkinci katta doğduğu için ne kadar da *şanslıydı*. Ne kadar komik. Ne kadar doğru.

"Yakınlarda Wren'i gördün mü?" diye sordu Jules ardından ve sesinde daha belirgin bir keskinlik vardı.

Ne kendimi ne de Wren'i savunabilirdim. Savunabilirdim ama savunamazdım. Çok karmaşıktı, her şey öyleydi. Açıklamaya çalışırsam çok fazla şeyi ele vermiş olurdum, yine de sessizliğim her şeyi anlatıyordu.

Başını iki yana salladı. "Birbirinize çok yakışıyorsunuz, biliyor musun? Bir çift *barbar*."

"Jules!" Arkasından seslendim ama çoktan gitmişti ve çığlık atmamak için dudağımı ısırdım. Bir saniye sonra, bir çift çocuğun ellerini çırparken söylediği bir şarkı dikkatimi dağıttı. Bir an onları izledim, belli belirsiz dinledim...

*Yerleşke On Bir'in bir mezarlığı var,
Mezarlığın da bir zili,
Mezarlık cennete gitti,
On Bir de...*

Cehenneme. İşte Yerleşke On Bir'in yeri. Maggie ve ben de küçükken aynı şarkıyı el çırparak söylemiştik, tıpkı bu çocuklar gibi. Ama bu çok uzun zaman önceydi, gerçekten bir ömür öncesinde ve şu anda içimden eski günleri hatırlamak gelmiyordu. Aniden çocuklar donup şaşkın gözlerle bana baktı. Uyuşmuş gibi kaşlarımı çatmış olduğumu fark ettim, bu yüzden arkamı döndüm. Arkamı döndüm ve göğsümde umutsuzluk hissiyle insan seli arasında hücreme doğru ilerledim. Etrafımdaki herkese karşı bir umutsuzluktan bu, ama en çok da kendime.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Jeffrey Sitwell, “Neden gardiyan olmak istiyorsunuz?” diye sordu.

Çelik burunlu botum masanın altından hafifçe yeri dövüyordu. Gergin parmaklarla atkuyruğumu ve ceketimi düzelttim. Son iki saat kutlamalarla geçmişti; Emerald artık profesyonel bir dövüşçüydü ki bundan hiç şüphe duymamıştık ve Maggie de Yerleşke On Bir gazetesinde bir yazardı. Arkadaşlarım için mutluydum ama şimdi sıra bendeydi.

Sakin bir nefes aldım ve oturduğum dördüncü kattaki gardiyan merkezinin küçük ofisini şöyle bir inceledim. Beton bir odaydı, herhangi bir dekorasyon veya süsleme yoktu. Masanın karşısında oturan iki adamdan başka dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yoktu.

İçlerinden biri siyah saçlı ve siyah tenliydi, adı Dirk Nkrumah'dı. Bir gardiyan üniforması giyyordu ama sıradan bir gardiyan değildi. Yerleşkedeki en kıdemli gardiyanı ve ondan sadece bu sebeple nefret ediyordum. Yanında Sitwell vardı, çok daha yaşlı bir Seçkin'di. Altın kol düğmeleri olan lacı-

vert bir takım elbise giymişti, beyaz saçlı ve sivri burunluydu. Yerleşke On Bir'in güvenliğinden sorumlu kişiydi. Teni, kızı Addison'unki kadar beyazdı ve Sitwell'den Nkrumah'tan daha çok nefret ediyordum.

Masaya doğru eğildi ve kalemini bir kâğıt parçasına vurdu. "Bayan Hamilton?"

"Hi-hizmet etmek," dedim kekeleyerek. "Hizmet etmek ve korumak." İçten içe sözlerime öfkelen dim. Genel, klişe veya anlamsız oldukları için değil, büyük bir yalan oldukları için. Ben ne gardiyanlar tarafından korunmuş ne de hizmet görmüş-tüm. Hatta durum tam tersiydi. Onların saflarına katılmak için muhtemelen Sitwell'e Yerleşke On Bir'de yaşayan, silah taşımayacak kadar şanssız sivillere zorbalık, taciz, eziyet etmek ve sataşmak, onları öldürmek istediğimi söylemeliydim. Beşinci katın altında doğacak kadar şanssız sivillere.

Ne de olsa gardiyanlar sadece Seçkinlere hizmet ederdi, başkalarına değil, işin özü buydu ve zaten ayrıcalıklı Seçkinler ne mevkilerini ne de statülerini hak ediyordu. Sürdürdükleri kolay hayatlarıyla güvenliği veya başkalarının canı pahasına kendilerine sunulan lüksleri hak etmiyorlardı. Onlardan nefret ediyordum. O anda Wren'in de onlardan biri olduğunu düşünmek bile istemiyordum.

Gözlerimi kırptım ve zihnimde bir şey netleşti.

Seçkinler yer üstündeki dünyanın yaşanılabilir olduğunu bilse de bilme se de oraya ne gider ne de diğerlerinin gitmesine izin verirdi. Burada, aşağıda hayat onlar için çok rahat ve güvenliydi. Neden yukarıda yeni bir başlangıç yaparak bu lüks hayatı riske atsınları ki?

Son zamanlarda giderek daha sık biçimde kendimi hissi buluyordum. Tamamen uyuşuk. Ancak şu anda karnımın içinde bir şey fokurduyordu. Aniden bir karara vardım. Bu yerleşkenin en alt katından en üst katına kadar doğan her vatandaşını sırtımda taşımaya karar verdim; *hepimizin* hayatta kalabilmesi için

yiyecek ve su getirmenin bir yolunu bulacaktım. Hükmedecek, hor görecek, tekmeleyecek ve öldürecek kimse kalmadığında, Seçkinler birbirine düşman olacaktı. Bu kaçınılmazdı.

“Komik bir şey mi var, Bayan Hamilton?” diye sordu azar-larcasına Sitwell.

Yüz ifademi düzeltmeye çalıştım. “Hayır, efendim.”

“Tam şuradan kanıyorsunuz.” Dudağına dokundu.

Silerek temizledim ve yüzünden hafif bir tiksinti ifadesi geçti.

“Açık sözlü olacağım Bayan Hamilton. Başvurularımızın arasında sık sık...” Yüzüne dokunan sırtışı saklamak için hiçbir çaba harcamadı. “Sizin gibi biri olmuyor.”

“Nasıl biri?”

“Açıkça söylemem gerekirse, genellikle başvurular dördüncü kattan gelir. Gardiyan merkezi bir Yukarı Ortalı kurumdur, her zaman öyle olmuştur. Bay Nkrumah, Bayan Hamilton ile son yıllarda ikinci kattan kaç başvuru geldiğini paylaşın lütfen.”

“Üç. Burada bulunduğum on üç yılda.”

“Kaç tanesi gardiyan olarak işe alındı?” Sitwell devam etti. Hafif bir aksanla konuşuyordu.

Nkrumah patronuna baktı. “Sıfır.”

“Bundan bahsediyorum işte,” dedi imalı biçimde Sitwell. “Görüyorsunuz ya Bayan Hamilton, istatistikler sizin aleyhinize görünüyor.”

Çaresizlikle hızlanan nabzım dışında kılım kıpırdamıyordu. Bu işe ihtiyacım vardı. Bu yüzden cesaretimi ve aklımı topla-yıp sandalyemde öne doğru eğildim. “Hangi kattan olursam olayım diğer başvurulardan daha kalifiyeyim. Öyle olduğumu biliyorum. Saflarınıza katılacak nasıl birini arıyorsunuz? Cesur birini mi? Güçlü? Dövüşen birini mi? *Dokuz* yaşından beri dövüş sporu yapıyorum. Herkesle dövüşürüm, asla korkaklık ettiğimi göremezsiniz. Asla sindiğimi göremezsiniz.”

Sitwell kıpırdandı; burnunun kemerini sıktı. Bunu söylemek canını sıkıyormuş gibi mırıldandı: “Evet, fiziksel gücünüz takdire şayan ancak bundan daha fazlası...”

“Hayatım boyunca Paydaları beslemek için gönüllü oldum. Başvurumda bunu gördünüz mü? Diğer adaylarınızdan herhangi biri böyle bir deneyim sundu mu?”

“Tekrar diyorum, takdire şayan...”

“O zaman buna ne dersiniz: Gardiyanların görevi düzeni sağlamaktır. Günün sonunda, görevleri bu. İşlerin pürüzsüz ilerlemesini sağlamak. Muhtemelen en çok alt katlarda sorun yaşıyorsunuzdur. Alt katlarda insanlar korkunç bir şekilde yaşıyor, sizi temin ederim ve bu yüzden de en şiddetli olan yerler oralar. En sefil olanlar. Sadece son birkaç hafta içinde beş kişiyi kaybettiniz, değil mi? Ben o katları avucumun içi gibi, her yönüyle *biliyorum*. Orada kimse benden saklanamaz. Aşağı katlarda düzen mi istiyorsunuz? O zaman bunu sağlayacak benim gibi birine ihtiyacınız var.”

Küt küt atan kalbim dışında, oda sessizdi.

Nkrumah kalemini masaya attı. “İyiymi, hakkını vermeliyiz,” dedi Sitwell’e yavaşça ve ön iki dişi arasında büyük bir boşluk fark ettim, gözlerinin beyazları kırmızıya dönmüştü. “Sorun şu ki Bayan Hamilton, buradaki notlarım yakın zamanda bir suç soruşturmasından geçtiğinizi söylüyor.”

“Sivil hayata tamamen geri döndüm,” dedim çabucak. Çenemi daha da kaldırdım. “Suçluluğum asla doğrulanmadı.”

“Sorun şu ki,” diye devam etti, “suç soruşturması sürecine herhangi bir katılım otomatik bir ret anlamına gelir. Standart uygulamadır. Buna bir de Aşağı Ortalı olduğunuz gerçeği eklendiğinde...”

Yani yanıt hayırdı. Umutlarımın yere düştüğünü neredeyse duydum, midemin derinliklerinde hissettim. Gözyaşları gözlerimi yakarken hayal kırıklığı, korku ve utancın zehirli bir karışımı içime yayıldı.

Sözleri üzerine hafifçe öne eğildim. *Wren, Sitwell'e mi gitti?* Bu işi alma nedenimin *o* olmasını istemiyordum. Gerçekten istemiyordum. Ama kimi kandırıyordum ki? Buna *ihtiyacım* vardı.

Bu sırada Nkrumah gözlerini bana dikti. "Öyle mi?" dedi yavaşça ve gözlerinde bir şey kıpırdandı. Ensem ürpermesine neden oldu.

"Normalde iyilik istemem ve rüşvet kabul etmem. Normalde Edelman soyadına sahip biri bile karar vermemde rol oynamaz. Ama..." Sitwell parmaklarını birbirine vurdu ve ardından bana delici bir bakış attı. "Ama Bay Edelman, kızımın erkek arkadaşı ve bu yüzden, en azından bu durumda, onun isteğini yerine getirmekten yanayım. Başvurunuz kabul edilmiştir." Yüzünü buruşturarak ekledi, "Gardiyan merkezine hoş geldiniz."

Kabul edilmişti.

Gardiyan olarak çalışan bir Aşağı Ortalı. Otoritesi olan bir gardiyan. Yerleşkenin sahip olduğu tüm silahlara erişimi olan bir gardiyan. Neredeyse özgürlüğümün tadını alabiliyordum, neredeyse. Ancak kulaklarım yüksek sesle çınılıyordu ve beynim zaferle sarhoş olmak yerine tek bir şeye odaklanmıştı. *Bay Edelman kızımın erkek arkadaşı.* Böyle söyledi. *Bay Edelman kızımın erkek arkadaşı.*

Wren benim erkek arkadaşımı. Addison'ın erkek arkadaşı değildi.

Belki altın kol düğmeleri ve ütülü takım elbisesiyle Jeffrey Sitwell'in kafası karışmıştı. Belki de eskiden çıktıkları için hâlâ çıktıklarını düşünüyordu. Belki de aylar önce ayrıldıklarının farkında değildi, böyle olmalıydı. Ne var ki Sitwell bana hata yapan bir adam gibi görünmüyordu.

"Bayan Hamilton? Beni duydunuz mu?"

Gözlerimi kırptım.

"Resmen işe alınıyorsunuz. Ne diyorsunuz?"

“Te-Teşekkür ederim,” dedim kekeleyerek. “Teşekkür ederim.” Kendimi çimdikledim, sonra bakışlarımı yeni patronlarıma çevirdim. *Kibar ol, Eve. Wren’i bulana kadar kibar ol.*

Görüşmenin kalanını hayal meyal hatırlıyordum. Bana önemli bilgi parçacıkları sunuldu. Eğitim üç gün içinde başlayacaktı. Pekâlâ. Sadece iki hafta sürecekti. İyi. Ancak bundan sonra Yerleşke On Bir’e hizmet etmeme ve korumama izin verilecekti. Elbette.

Ayrılırken kollarıma bir çanta tutuşturuldu: üniformam, silahlarım ve gardiyan merkezi güvenlik şifrem. “Şansın yaver gitti, Aşağı Ortalı,” dedi Nkrumah usulca.

“Öyle görünüyor.”

“En iyi performansını sergile. Pek dövüşçü gibi görünmüyorsun.”

“Görünüş yanıltıcı olabilir.”

“Sanırım öyle,” dedi ve gözlerinde ürkütücü bir ifadeyle bana baktı. Ama en azından şimdilik almaya geldiğim şeyi aldığımı bilerek yürümeye devam ettim.

...

Tık, tık, tık.

Nefes al, Eve.

Sükûneti omuzlarıma geçirebileceğim bir giysiymiş gibi üzerime örtmeye çalışmak tam olarak işe yaramadı. Hiçbir şey işe yaramıyordu. Tekrar kapıyı tıklattım ve derin bir nefes aldım. Bir karışıklık olmalıydı, daha fazlası değil. Tenimin altında binlerce böcek geziniyormuş gibi hissetmeme gerek yoktu. Ellerimin titremesi için bir neden yoktu. Wren’den bahsediyorduk.

Ayrıca gardiyan merkezinde işe alınmıştım. Buna odaklanmam gerekiyordu. Önemli olan buydu.

Ancak kapı en sonunda yana doğru açıldığında sahte sakinliğim yok oldu. Gözlerimi dikip ona baktığımda eşofmandan

başka bir şey giymediğini fark ettim. Gövdesi ter parıltısıyla kaplıydı ve saç çizgisine kadar ulaşıyordu. Bu kadar yakışıklı olduğu için ondan neredeyse nefret edecektim. Dikkatimi böyle dağıttığı için. Yanından geçip dikkatimi daha az meşgul edecek büyük boy Seçkin dairesine girdim.

“İş görüşmesine girdin sanırım,” dedi kapıyı kapatırken.

Sessizce büyük odayı, loş ışığı, paylaştığımız kanepeyi, en uzak köşede asılı duran ve hiç şüphesiz idman yaptığı kum torbasını inceledim. Şu anda ona saldırmakta hiçbir sakınca görmüyordum.

“Eve?”

“İşi aldım,” dedim. Sonra ona baktım. “Kendi kendime değil.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Pekâlâ, beni yakaladın. Sitwell ile konuştum. Benim için küçük bir kız kardeş gibi olduğunu ve iyiliğe ihtiyacım olduğunu söyledim. Ne olmuş?”

Ağzım bir karış açık hâlde ona baktım, bir *kız kardeş* gibi... “Ne mi olmuş?” diye tekrar ettim.

“Hadi ama, Eve, bu iyi bir şey. İhtiyacın olanı elde etmeni sağladı. Artık bir silahın var, yasal bir tane. Daniel, Landry ve diğerleri artık sana dokunamazlar.”

Omuz silktim.

Sanki sakın kalmak için çaba sarf etmesi gerekiyormuş gibi nefes verdi. “Ara sıra yardım kabul edemez misin?”

“Sanırım sana teşekkür etmem gerekiyor.”

“Belki de etmelisin.”

Bu yüzden kendimi ona karşı hazırlayarak iğneli bir sesle konuştum: “Teşekkür ederim. Teşekkür ederim, *Wren*, bana gardiyan işini ayarladığın için. Addison’ın erkek arkadaşı olmasaydın bir şansım olmazdı. Bu yüzden teşekkürler. Çok teşekkürler.”

Kapıyı yarısına kadar açtım ancak iterek kapattı. O kadar yakınımda dikiliyordu ki soluğu boynumu gıdıkladı. “Eve,” dedi. “Bekle.”

Bu yüzden kapalı kapıya yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum, dönmesini ve parmaklarını başının arkasında kenetlemesini izledim. Hareketi sırt kaslarını belirginleştirdi, sanki bir dizi dişlinin çalışmaya başlamasını izlemek gibiydi, parmaklarımın üzerine yayılan, okşayan, keşfeden dişliler... Peki ya şimdi?

“Başka seçeneğim yoktu,” diye mırıldandı sonunda.

“Ee, şimdi ne olacak?” Sesim panik doluydu. “Bu mudur? Bitti mi yani? Bana ne zaman söyleyecektin?”

Sorularım karşısında gözleri kısıldı. “Gerçekten onunla *birlikte* değilim, Eve. Herhâlde bunu biliyorsundur.” Aniden öfkelenmişti. “*Şüphesiz*, yaşadığımız onca şeyden sonra bundan şüphe duymuyorsundur.”

“O zaman *ne* demek bu?”

“Sitwell’e Addison’ı geri kazanmaya çalıştığımı söyledim. Bir seçeneğim yoktu. Aksi takdirde, sadece kızını terk eden bir pislik olacaktım.”

Addison’ı geri kazanmak.

Sorun değildi bu. Bunlar sadece sözdü. Sadece üç küçük sözcük. Onları yutkunup konuştum: “Onunla konuştuğunda bunun doğru olduğunu fark etmeyecek mi?”

“Etmeyecek, hayır. İlişkimizin bittiğini sanıyor. Arınmadan sonra benden ayrıldığını ve her şeyin bittiğini.”

“Addison birlikte olduğumuzu düşünmüyor,” dedim yavaşça, “ama senin erkek arkadaşın olmadığının farkında olduğundan fazlasıyla eminim.”

“Yeniden bir araya gelme sürecinde olduğumuzu sanıyor.”

Koyun gibi donup kaldım.

“Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmiyor,” diye ekledi ve içimi rahatlatmaya çalışır gibi elini benimkine doladı. “Bu sadece, o sıkılıp beni bırakarak yoluna devam edene kadar bunu bir sır olarak saklamamız gerektiği anlamına geliyor.”

Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmiyor muydu? *Değiştiriyordu*. Çünkü bunların hiçbirini yapmak istemiyordum. İlişkimizi saklamak istemiyordum. Onun Addison'la ilgileniyormuş gibi davranmasını istemiyordum. Addison'la *flört etmesini* istemiyordum.

"Sitwell'in kulağına ikimiz hakkında bir haber gelirse, ünvanını elinden alacağını unutma," dedi çıplak kolunu belime dolarken. Beni yakınına çekerek göğsüne sıkıca bastırdı, ben de artık beynime kazınmış o karşı konulamaz kokuya gömüldüm. Boynumdan öperek titrememe neden oldu.

Wren'e güveniyordum. Hatırlamam gereken buydu. Ancak bu güven, oyunun bir parçası olmak istemediğim gerçeğini değiştirmiyordu. Aslında son zamanlarda istemediğim birkaç şey daha olmuştu. En başta, yeraltına dönmek istememiştim.

Ancak Wren'in söylediğini yapmıştım. Tüm hayatım boyunca Seçkinlere itaat ettiğim gibi, bu *Seçkin*'e de itaat etmiştim.

Gözlerinin içine bakıp merak etmeye başladım.

İrademin nereye gittiğini merak ettim ya da hiç iradem oldu mu? Wren'le olmak bir şekilde beni zayıflattı mı? Ya da dünyanın geri kalanı karardığında, kimsenin izlemediğini düşündüğünde gözlerinin ardında neyin yanıp söndüğünü merak ettim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Gözlerimi kırıştırarak uykudan arınıp karanlığa baktım. Bugün serbest günümüzdü. Üç boş günden ilki, ardından gardiyanlık eğitimi başlayacaktı. Zaten Daniel'in burada olacağını biliyordum, Landry'nin de. Benim gibi işi almayı başarmışlardı. Can düşmanlarımla gardiyanlık eğitimi almak kesin çok eğlenceli olacaktı. Sadece bunu düşünmek bile içimi dehşetle dolduruyordu.

İyi de ne bekliyordum ki?

Işığı yakarken beynim son birkaç günde olanlara odaklandı. Ailemle olan kavgamdan Jules'la karşılaşmaya kadar. Ben'in kontrollerinden Dennis'i boğazı kesilmiş hâlde görmeye kadar. Wren'le ilişkimizi saklamam gerektiğini öğrenmemden, o kadın tarafından tükürük yemeye, Yargıç Andrews'un alayına, sıraya kaynak yaptığımı ifşa eden Yukarı Ortaliya yumruk atmama kadar. Çok fazla olumsuzluk yaşamıştım. Çok fazla karanlık olay. Yerleşkeden, diğerlerinden, kendimden. İhtiyacım olan tek şey temiz havaydı. Güneşi tenimde hissetmeye ihtiyacım vardı, açık alana ihtiyacım vardı.

Tüm bunları elde edebileceğim, düşmanlardan arkamı kollamak zorunda kalmayacağım bir yer vardı ve oraya birdenbire evim diyemesem de ansızın orayı –en azından şimdilik– ziyaret edebileceğim aklıma geldi.

Nemli sabah havasına çıkmak için neşeyle kendimi yataktan kaldırıp botlarımı giydim.

...

Yarım saat önce hücremde karanlıktan bunalmış hâldeydim. Şimdi tüm duyularımın imkânsız bir ışıkla dolup taşıdığı yere gelmiştim. Baktığım her yerde dünya ıslı ıslıldı ve parlıyordu, o kadar derin, o kadar büyüleyici, o kadar genişti ki buraya daha önce gizlice gelmeyi düşünemediğime inanamadım.

Ancak bu düşünceyle bir şeyi fark ettim. Kehanet. Ek binanın yanındaki yerimden ona bakarken ensem korkuyla karıncalandı. Hareket işaretleri için her santimini dikkatle taradım. Çünkü biri beni görürse, kapı mühürlenir ve sonsuza dek burada kapana kısılırdım. Ya da aşağıda.

Son düşünce içimi ürpertti. Sonra bir saniye bile kaybetmeden ek binanın etrafından dolaşıp ağaçların arasında gözden kayboldum.

Wren'le gittiğimden farklı bir yoldu bu. Ağaçlar daha küçük ve daha sıktı, bu yüzden küçük aralıklardan sıkışarak geçmem ve ilerlemek için dalları bükmem gerekti. Yapraklar yüzüme çarptı, dallar saçlarıma takıldı. Komik olan, sanki bir kutuya kapatılmış gibiydim ama yine de bu kişisel alan ihlali beni zerre kadar rahatsız etmedi.

Ne kadar uzun yürürsem, burayı evim yapmayı o kadar çok düşünmeye başlıyordum. Belki tam teşekküllü bir gardiyan olduğumda ek binaya su borusu döşetebilirdim. Belki o zaman, kimse fark etmeden onu ormana doğru uzatabilirdim. Yiyecek konusuna gelince, yerleşkenin hücremde kilitliyken bana verilen

o yiyecek paketleriyle dolu büyük bir deposu olmalıydı. Lezzetli sayılmazlardı ama en azından beni hayatta tutarlardı. Ve belki mutfakta ya da depoda gizlice alabileceğim başka malzemeler de vardı. Belki de gerektiğinde stokumu tazelemek için gizlice On Bir'e geri dönebilirdim.

Bu düşünceye, olasılıklara gülümsedim ve kendimi uyandı-
ğımdan daha sakin hissettim. Son birkaç gündür beni rahatsız
eden tüm o olaylar buhar olup uçmuştu. O kadar önemsiz,
o kadar anlamsız görünüyorlardı ki beni bu kadar derinden
etkilemiş olmalarına bir an bile inanamadım.

Önemli olan tek şey etrafımı sarıp sarmalayan dünyanın
sonsuz güzelliğiydi. Önemli olan tek şey, yaslandığım, sarı yap-
raklarla dolu ağaçtı. Önemli olan tek şey, toplayıp incelediğim
bir avuç çam kozalağıydı. Keşke Wren burada, yanımda olsa
da benimle buraları dolaşıp keşfedebilseydi.

Çam kozalaklarının parmaklarımın arasına düşmesine ve
esintiyile dağılmasına izin verdim. O rehberi karıştırırken bir
yandan da Kehanet'de bağdaş kurup camın diğer tarafındaki
tüm bitkileri ve vahşi yaşamı tanımlamaya çalıştığım günle-
rinden üzerinden yıllar geçmiş gibi geldi. Belki buraya sonraki
gelişimde o rehberi yanımda...

Donup kaldım.

Kalbim hızlandı. Daha önce bir kitaptan yardım almıştım.
Belki yine bana bir kitap yardımcı olabilirdi. Belki nelerin
güvenle yenilebileceğini bana söylerdi. Hangi su birikintilerin
güvenle içilebileceğini. Belki yeterince araştırma yaparsam,
yukarıda hayatta kalmayı *öğrenebilirdim*.

Haklıysam, hayatta kalma üzerine bir kitap bulabilirsem,
kendi başıma çözebilirsem, bu, yerin üstüne çıkarmak için yiyecek
ve su depoları bulma konusunda endişelenmeme gerek olmadığı
anlamına gelirdi. Hatta stoklarımı yenilemek için gizlice On
Bir'e geri dönme endişesi çekmeme de gerek kalmazdı. Bu da ne

zaman istersem dilediğim kadar uzaklara gidebilirim demekti ve hiçbir şey içimi bundan daha çok mutlulukla dolduramazdı.

Ağaçların arasından daha derine indim ve sonunda bir tepeden aşağı doğru kıvrılan bir kayaya oturdum. Şu anda o kadar umut doluydum ki yaşadığım korkunç şeylerin hiçbirini yaşanmamış gibi geliyordu. Ergen mutluluğunda sıkışıp kalmış gibi hissediyordum.

Aşağı Ortalı koridorda alkış oyunu oynayan çocukları hatırladım ve kaşlarımı çatmak yerine gülümsedim. Hatta kendimi aynı şarkıyı mırıldanırken buldum:

*Yerleşke On Bir'in bir mezarlığı var,
Mezarlığın da bir zili,
Mezarlık cennete gitti,
On Bir de...*

*Merhaba Komutan Katz,
Lütfen dokuz kurabiye ver bana,
İzin vermezseniz,
Yersiniz benden bir tekme...*

*Merdiven kapısının arkasında,
Bir cam parçası var,
Hadi gardiyanları oraya atalım,
Küçük parçalara ayrılınsınlar...*

*Soru sorma bana daha fazla,
Yalan söyleme bana daha fazla,
Seçkinler tuvalette,
Fermuarlarını çekiyor...*

*Sinekler var cesetlerde,
Aydınlıkta vızıldıyorlar,*

*Ölüleri yukarıya doğru takip et,
Onları dışarı fırlat at...*

*Karanlık çöktü erken,
Şimdi dinlenme vakti,
Ancak bir gerçeği öğrendik,
On Bir en iyisi değilmiş!*

Eh, kesinlikle son satırla lafı gediğine koymuştuk: On Bir en iyisi değildi, hem de hiçbir şekilde. Sözleri hem komik hem de tahrik ediciydi, ancak ne kadar tehlikeli olduklarını o zamanlar bilmiyorduk. Sonra sondan ikinci kıtayı, sinekler ve cesetlerle ilgili olanı düşündüm. Muhtemelen yukarıya götürülen, gecenin bir körü On Bir'den atılan ölümler hakkındaydı.

Buraya atılan.

Etrafa bakındım ancak bu sefer öncekinden daha da huzursuzdum. Beni çevreleyen bu cennet pek çok dehşete tanık olmuştu. Gezegenin yok olması, milyonlarca canlının ölümü, uygarlıkların sonu. Ve toplumun kalıntıları yer altına taşındığından beri, insanlık, tıpkı çocuk şarkısındaki gibi eskiden kavurucu olan güneşin pis işini yapmasına izin veriyor, ölümlerimizi dünyanın yüzeyine atarak onu mahvetmeye devam ediyorduk.

On Bir'e dönerken bir nedenden ötürü bu şarkı dilime takılıp kalmıştı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir saat sonra ikinci kata çıktığımda bile nefesim hızlı ve düzensizdi. Dışarıda tempom yüksekti ve ek binadan buraya yolculuk hiç de kolay olmamıştı, mutfak artık insanlarla doluydu. Ancak kalbimin küt küt atmasının nedeni bu değildi.

Bence heyecandı. Yanlarıma bastırdığım dirseklerimin, tepemde sinsice yükselen tavanın, botlarımın tabanlarına yapışan çöplerin, cam ve sakızların sonsuza dek hayatımın parçası olmayacağı heyecanı. Tek ihtiyacım olan kütüphaneye gidip araştırmama başlamaktı ve şu anda beni bundan alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

Ayrıca Wren'i bulup ona yeni fikrimi söylemem, kendi araştırmasına başlamasını sağlamam gerekiyordu. Zihnimde bu yeni hedeflerle koridorlarda ilerleyip basamakları çifter çifter çıktım. Ancak zirveye varamadan alışılmadık bir şey duydum. Öfkeli tezahürat sesleri. Bağırın sesler. Üstelik dördüncü katın dışında duruyordum. Yukarı Ortalıların sık sık ayaklandığı görülmezdi, neden ayaklansındılar ki? Ama ses başka bir yerden geliyor olamazdı, ben de kapıyı açtım.

Lobi tıklım tıklım insan doluydu. Bir sürü pankart vardı ve mesaj açıktı. Dennis için adalet. *Dennis*. Aşağı Ortalı heykeline asılmış, kara gözlü, miadını doldurmuş gardiyan.

İçlerinden birinin öldürülmesinden hoşlanmıyorlar, diye düşündüm kendi kendime bir memnuniyet kırıntısıyla. Üstelik gardiyanlar da bu eylemi takdir etmeyecekti, hem de hiç. Zayıf, etkisiz görünmelerine neden olurdu.

Yerleşke On Bir'de huzursuzluk gittikçe yayılıyordu.

Merdiven boşluğuna geri döndüm ama Beşinci Kat'ın ısıltılı avlusuna adım atar atmaz, Wren'in uzak uçta durduğunu fark ettim ve o anda protesto ve kütüphaneye ilgili her düşünce aklımdan uçup gitti.

Tuhaftı. Hem onu çevreleyen Seçkin kalabalığının arasına karışıyor hem de göze çarpıyordu. Diğerlerinden farklı, daha rahat giyinmişti. Daha kaslıydı. Seçkinlere özgü sert üst dudaklar ve kibirli havalar onda yoktu. Yine de başka hiçbir şeyle karıştırılamazdı.

Peki yer üstünde hayatta kalmanın bir yolunu bulursak, yukarıda onun rolü ne olacaktı? *Benimki* ne olacaktı? Aşağıdaki statüm kimliğimin bir parçasıydı, her ne kadar istemesem de beni tanımlayan şey oydu. Bütün bunlardan silkinip baştan başlamak kolay olur muydu?

Beşinci Kat'ın kalabalığı arasında ona doğru ilerledim. Atriumun ortasındaki bronz heykelin etrafında dönerken, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve sanki birini dinliyormuş gibi başını öne eğdiğini fark ettim. Bir saniye sonra kimi dinlediğini gördüm. Addison'ı dinliyordu.

Oyunun bir parçası, dedim kendime. Değil mi? İstemedem, beyaz bluzunun ne kadar pırıl pırıl olduğunu ve saçlarının ne kadar da özenle taranmış görüldüğünü fark ettim. Teni porselen gibiydi. Kıyasladığımda, benim siyah tişörtüm dallardan yırtılmıştı, tenim de aynı şekilde. Çizilmediği yerler de güneşten kızarmıştı. Ter, yüzümün etrafındaki saçları kıvırmıştı

ve bir zamanlar pürüzsüz olan atkuyruğum rüzgârdan düğüm düğüm olmuştu.

Kendime sorun olmadığını hatırlatmaya çalışıyordum ki Wren onun söylediği bir şeye usulca güldü ve mideme bir ağırlık çöktü. Gülümsemesi sevgi doluydu. Fazla sevgi doluydu ve Wren kesinlikle o kadar iyi bir aktör değildi.

Bir an sonra önlerine adım attım ve gözlerimi ona diktim. Belki bir şey sezinlerim diye düşündüm, yüz hatlarına yansıyan suçluluk duygusu gibi ama üzerimde ve tenimdeki çiziklerde dolaşan gözleri normaldi. Kaşı çok hafifçe kalktı, gülümsemesini bile bastırıyor gibi göründü. “Eğitim erken mi başladı?” diye sordu.

“Pek sayılmaz.”

Sonra gözleri kısıldı. “Her yanın çiziklerle kaplı. Neredeydin?”

Kaşlarımı çattım. Şu anda soru soran kişi ben olmalıydım, değil mi? Ancak ağzımı açar açmaz gözlerinde bir şey parıldadı. Sanırım sessiz bir uyarıydı. Addison’ın ve buradaki hiç kimsenin bizi öğrenmemesi hakkında bir hatırlatma. Onun gibi saygın bir Seçkin’i üzmemem gerektiğine dair hatırlatma.

Ancak Addison’a boyun eğmek istemiyordum. Onun suyuna gitmek, kontrolü altında olmak istemiyordum. Wren’in yanında durup erkek arkadaşı rolü yapmasını istemiyordum.

Bu sandığımdan daha zordu ve aniden hâlâ aşağıda olmayı diledim. Aslında hâlâ dışarıda olmayı diledim.

“*Bunun,*” dedi Addison aniden, başıyla beni işaret ederek, “bittiğini sanıyordum. İlişkinizin bittiğini sanıyordum.”

“Bitti,” dedi Wren.

“O zaman neden burada?”

“Çünkü arkadaşız,” diye yanıtladı omuz silkerek. Sonra omzuma yumruk attı ve bir kez daha bir gülümseme kıpırtısı gördüm. “Doğru değil mi, Eve?”

Kendimi başımla onaylamaya zorladım. “Doğru,” dedim ve ona niyet ettiğimden daha sert bir yumruk attım. Canını yakacak kadar sertti, bunu dudaklarını sıkışından anladım.

“Wren ve ben konuşuyorduk,” dedi bana. “Ayrıca senin gibi Aşağı Ortalıların buraya, beşinci kata çıkmasına izin verildiğini sanmıyorum. Güvenlik Başkanı olan babam bunu kesinlikle onaylamaz.”

Aşağıya, ait olduğun yere, çöplüğüne geri dön. Bunu demek istiyordu. Ancak o çöplüğün bir ferdi olduğumu düşünmüyordu. Çöplüğün ta *kendisi* olduğumu düşünüyordu.

Güneşin altında hissettiğim o umut duygusu uçup gitmişti, sanki tüm gezi benim hayal gücümün bir ürünüymüş, başka bir şey değilmiş gibi geliyordu. Neşem kalmamıştı. Mutluluğum kalmamıştı. Sadece Aşağı Ortalı olmanın verdiği karanlık vardı.

Wren'in gözleri parladı ve başını sağa sola salladı.

Ona dokunamazdım. Ancak ani öfkemi de kontrol edemiyordum. Değişmek istememe, hayatımda daha az şiddet olması için çabalamama rağmen, yer üstünde başarısız olup buraya döndükten sonra bu çabalarımın çoğu boşa gitmişti. Ve o anda eski düşüncelere, eski alışkanlıklara yöneldim. Ben, tehlikeli bir dünyada hayatta kalmaya çalışan dövüşçüydüm. İsyanların ortasında büyümüş bir kızdım. Vahşet içinde yetişmiştim. Aşağılanmış, tükürülmüş, kilitlenmiş, umudumu yitirmiştim. Bu yüzden de jilet gibi ceketli bir Seçkin yanımdan geçerken, bana küçümseyen bakışlar atınca (bu pırıl pırıl yerde teninde, yüzünde, kollarında ve kıyafetlerinde çiziklerle, bariz bir davetsiz misafir olan *bana*) ve sadece gücü yettiği için omzuyla bana çarptığında, eski dürtülerin beni ele geçirmesine izin verdim. Eğildim ve onu sırtından sertçe ittim. Uçarak dünyanın bronz temsilinin üzerine düştü.

Atriumun karşısındaki bir gardiyan bana doğru gelmeye başladı ama ellerimi hemen kaldırdım, avuç içlerimi göstererek hızla merdivenlere doğru ilerledim, kütüphaneyi arama planım

artık mahvolmuştu. “Bir kaza,” diye bağırdım, kafamın içinde dönüp duran, bu kadar zayıf olduğum, duygularımı kontrol edemediğim için beni azarlayan sesleri duymazdan gelerek. “Doğruca üzerine düştüm.”

Gardiyan yalanımı kabul etti, görmemiş olmalıydı ve kendimi şanslı saydım. Bir Seçkin’i itmek, bir Aşağı Ortalı’nın genellikle paçayı sıyrabileceği bir şey değildi.

Ama gitmeden önce bir el omzumu kavradı. Kel kafalı. Geniş yüzlü. Göğsüm zehirli bir korku ve öfke karışımıyla şişti. Yargıç Andrews. İçimdeki isyankârı ezmeye niyetli olan, zavallı adam. İmkânsız bir görev edindiğinin farkında değildi. Sonuçta ben kendimi kontrol edemiyorsam, başka biri beni nasıl kontrol edecekti ki?

“Bunu gördüm,” dedi gözünde bir parıltıyla. “Kazaymış.”

“Güzel,” dedim hemen, bir söz daha edemedim. “O zaman ilk onun beni ittiğini de gördünüz. Beni Aşağı Ortalıların saygınlığını savunurken gördünüz. Herkes için eşitlik ve adalet, öyle değil mi?” Sonra kendimi çekerek elinden uzaklaştım ve kalbim kulaklarımda küt küt atarken merdivenlerden aşağıya inmeye başladım.

“Bu birinci hatanızdı, Bayan Hamilton,” diye seslendi.

...

Neredeyse ikinci kata vardığımda merdivende oturan, mavi ve yeşil renk bloklu bir kapüşonlu giyen birini gördüm, daha önce ısınmam için bana ödünç verdiği kapüşonluyu. Hunter.

Onu görmek, birbirine geçen lastik gibi sıkıca sarılmış bir duygu yumağı gibi hissetmeme neden oldu. Sonra başını çevirince bir gözünün morarmış ve şişerek kapanmış olduğunu gördüm, duygularım daha da karmaşık bir hâl aldı. “Ne oldu?” diye sordum kendime engel olamayıp.

"Eve," dedi, sanki beni gördüğüne şaşırılmış gibi. Sonra başını iki yana salladı ve duvara bakmaya döndü.

"Ne oldu?" diye sordum tekrar. Ondan nefret ediyordum, gerçekten ediyordum, yemin ederim ki ediyordum. Ama yine de onun incindiğini görmek kalbimi sızlattı.

Bana kaçamak bir bakış atıp, "Zaar," diye mırıldadı.

"Zaar mı?"

"Hemşire odasından çıktı."

"Ee?"

"Karşıma çıktı. Senin dizine yaptığın şey yüzünden gardiyan olamadığını söyledi. Bundan pek memnun değil ve mesajını iletmemi istedi. Sanırım bilmiyorlar..."

"Arkadaş olmadığımızı mı?"

Gözlerini bana dikti. "*Konuşmadığımızı* diyecektim."

Merdiven boşluğunun nemli havası aramızda kalın ve yoğun bir his uyandırdı. Boğazımı temizledim. "Ee, sonra ne oldu? Sana yumruk mu attı?"

Parmak eklemlerini inceledi ve kanadıklarını fark ettim. "Sadece ben ona yumruk attıktan sonra. Söylemenin bir faydası olur mu bilmem ama artık sana sorun çıkaracağını sanmıyorum."

Sözleri karşısında kaşlarım çatıldı çünkü benim adıma savaşı birine ihtiyacım yoktu, özellikle de Hunter'a. Peki o zaman içime yayılan bu sıcaklık da neydi? Bu histen hiç hoşlanmamıştım. Böyle hissetmek istemiyordum. Bana ihanet eden birinin bana dokunabileceğini düşünmek tüylerimi ürpertti.

Dönüp merdiven kapısına yöneldim.

"İşi alamadım," diye seslendi, ben gidemedim. "Durumu daha iyi yapacaksa, benden daha az nefret etmeni sağlayacaksa, işi alamadım. Mutfakta limon tatlısından bahsettiğin için. Sana şifreyi bana biraz tatlı çalman için verdiğimi sanıyorlar ve güvenemedikleri birini işe almak istemediler."

Yüzüne karşı kahkaha atıp bunu hak ettiğini söylemek istedim. Gözünün morartılmasını da. Bunun hiçbir şeyi daha iyi yapmadığını ve hiçbir şeyin yapmayacağını söylemek istedim. Sanırım o kadar acımasız değildim çünkü sadece, “Limon tatlısı mı? Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim.

“Sen olduğunu biliyorum. Tanımla eşleşiyorsun.” Yüzünü ekşitti. “Wren de.”

“Hücremde kilitliydim, Hunter, suç soruşturmamı bekliyordum. Konuyu biliyorsun.”

“Açıklamama izin verirsen...”

“Hayır.”

“Eve...”

“Hayır dedim.”

Hunter yenilgiyle başını sallayana kadar birbirimize baktık. “Ama hücrende kilitli olmadığını biliyordum. Sırf işi alma şansımı yok etmek için mutfağa gittiğini sanmıyorum. Tek istediğin buysa, neden Hugh’u kovup ona bir saat sonra gelmesini söyleyesin ki?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Kapındaki kilidin şifresini buldu. Buldu, değil mi? İstedığın gibi On’a gidebilirdin. Ancak kalmaya karar verdin... Mutfak ziyaret ettikten sonra, hepsi bu. Ama neden mutfak? O gün depoyu keşfettiğin için ne kadar heyecanlı olduğunu düşünüp duruyorum...”

Tüm vücudum kaskatı kesildi, sonra dışarı çıktım ve kapının kapanmasına izin verdim. Çünkü yer üstüne çıkmamla ilgili sırrımı bilmesi imkânsızdı; dünyanın soğumuş olduğunu, depodan erişilebilir olduğunu öğrenmesi imkânsızdı. Derin bir nefes alıp çenemi dikleştirdim.

Beni sayısız kez teselli etmiş olması, Stadyum’daki her zorlu maçın ardından yatağımın başucuna koşması, ne zaman hasta olsam kafeteryadan benim için çorba ve bisküvi alıp getirmesi

önemli değildi. Hayır, önemli değildi, çünkü artık sert ve kabaydım ve bu yüzden hayalindeki işi benim yüzümden almamış olması umurumda değildi. Ve benim yüzümden gözünün morarması da umurumda değildi. Değildi, değildi, değildi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gözümden akan kanı sildim ve büyük bir acıyla irkilerek ayağa kalktım. Bitkinliğe karşı gözlerimi kırptım. Zamanlayıcı on üç dakikayı gösteriyordu. On üç dakikalık tam gaz dövüş. On üç dakikalık kasları harekete geçirme, sert vuruşlar, adrenalin pompası.

Kalabalığın gümbürtüsü ve ayak sesleri arasında bir yerlerde ismimin anons edildiğini duydum. *Eve Hamilton. Galip.*

Eskiden, başka bir hayatta bu beni gülümsetirdi. Artık tek yapabildiğim tükürmektir.

Rakibim ayağa kalktı ama yavaştı, sonunda kuvvetli kasları sayesinde mattan kalktı. Kan yüzünün yarısından aşağıya akıyordu. Kız profesyonel bir dövüşçüydü, benden birkaç yaş büyüktü, boynunda siyah mısır tarlaları ve kırmızı dudak dövmeleri vardı.

Hakem elimi kavrayıp havaya kaldırdı. Sonra Erick ve Emerald yanımda bitti. Beni iplerin üzerinden geçirip tıklım tıklım insan dolu tribünün ortasından benim için yol açtılar.

“Bu *harikaydı*, seni kaçık hatun!” diye bağırdı kulağıma doğru Emerald. “Gördüğüm en uzun maçı.” Yanıp sönen ışıklar sayesinde geniş gülümsemesini, gamzelerini gördüm ve onunla birlikte gülümsedim. En azından gülümsediğimi umdum.

Sahiden düzgün düşünemiyordum.

Ama tünele doğru giderken, bu yürüyüşü son kez yaptığımı hatırladım. Gardiyanlık eğitimine başladığımda zamanım artık bana ait olmayacaktı. Ve izin günlerimi de burada geçirmeyecektim. O vakti yer üstünde hayatta kalmayı öğrenerek geçiriyor olacaktım.

Yer üstünde. Düşüncesi bile damarlarımın sevinçle dolmasına neden oluyordu.

Sonra göz kırptım ve tavan yok olarak yerini güneşin parıltısına bıraktı, ağaçlar sallandı ve şiş yanağımda ılık bir esinti hissettim. Stadyum’daki zamanımın tadını çıkarıyor olmalıydım. Kulaklarımdaki galibiyet seslerinin ve ayaklarımdaki altındaki gürültünün tadını çıkarmam gerekirdi. Ancak tek düşünebildiğim yukarıdaki dünyaydı.

Güneşe bakıp iç çektim.

Mavi Devre’nin idman odasında Emerald tezahürat yapmaya devam ederken, Anil kanepeden kalkarak takımımız adına zorlu bir galibiyet aldığım için beni tebrik etti. Bana bir havlu attılar ve ben de onu yüzümdeki kanı silmek için kullandım. Alnımdaki teri de sildim. Sonra Erick kulağıma kapıda bir ziyaretçi olduğunu fısıldadı ve ben de gülümseyerek oraya doğru ilerledim. Muhtemelen Maggie veya Wren’di. Güzel bir dövüş çıkarmıştım ve tebrik etmeye gelmişlerdi.

Ancak gelen ikisi de değildi.

Babamdı, her zamanki gibi yüzü ifadesizdi. Hemen kırmızıya bulanmış ellerime baktım. Uyuşuk bir kafa karışıklığı duygusu beni ele geçirdi.

“Buraya parmak eklemlerini temizlemek için gelmedim,” dedi. Sesi sertti. “Bunu kendin yapabilecek kadar büyüksün.”

Sessizlik oldu.

“Profesyonel bir ünvanla dövüşmediğini fark ettim.”

Sırtım dikleşti ve birkaç dakika öncesine göre zihnim biraz daha açıktı. Demek bu yüzden gelmişti. “Başka önceliklerim vardı,” dedim gerilerek. Şu anda galibiyetime odaklanmalıyım, değil mi? Bu konuşmayı yapmak istemiyordum.

“Öyleymiş. Maggie’nin babasından artık bir gardiyan olduğunu duydum.”

Kendimi hazırladım. “Doğru. Eğitim bittiğinde olacağım.”

Bana tamamen bir yabancıymışım gibi, sanki beni bunca yıl boyunca hiç görmemiş gibi baktı. Sonra konuştu: “Bütün hayatın boyunca, küçüklüğünden beri gardiyanlardan nefret ettiğini söyleyip durdun.”

Duvardaki bir lekeye gözlerimi diktim. Belki de kurumuş kandı. Ona Daniel veya Landry’dan, gardiyanlığın hayatta kalmam için ne kadar önemli olduğundan bahsedecek enerjim yoktu. Üstelik geri kalanını kesinlikle anlatamazdım. Yiyecek ve su depolarına erişip yer üstüne çıkarmak ya da sonsuza dek oraya taşınmak için yaptığım planı. Bu yüzden sadece, “Artık bir silah taşıyacağım,” dedim.

“Her zaman nefret ettiğin bir şey daha: silahlar. Dövüşmek ise çok çalışmak, güç, akıl ister. Bu asil bir hedeftir.”

Böylesine sakın bir kararlılıkla söylenen bu sözler, sisin içinden bile öfkemi alevlendirdi. “Buraya bana nutuk çekmek için mi geldin?” Sesim sertleşip kabalaştı, bugünlerde en azından aşağıdayken sürekli bu ruh hâlindeydim. “Stadyum’da dövüşmenin çok zevkli ve çok... çok *asil* olduğunu düşünüyorsan neden bir denemiyorsun? Gençken dövüşmüş olabilirsin ama zaman değişti. Artık daha pis, *acımasız*. Orada iki dakika hayatta kalamazsın.”

Babama böyle sözler etmem nazikçe değildi ama iş işten geçeli çok olmuştu. Nasıl kendi parmak eklemlerimi temizleyecek kadar büyüksem babamın benim saygımı ne zaman hak

edeceğine karar verecek kadar da büyüktüm. Ayrıca şu anda ne kendimi ne de kararlarımı savunmak zorunda olmalıydım. Şu anda olmazdı. Profesyonel ünvanla dövüşmek onun hayaliydi, benim değil.

Asla olmamıştı.

Ona bunu söylemek üzereydim ki beni şaşırttı.

“Buraya seni tebrik etmeye geldim, Eve. Böyle imkânsız bir pozisyonu aldığın için. Bir Aşağı Ortalı için hiç duyulmamış bir şey bu. Ayrıca sana annenin seni görmek istediğini söylemek için geldim.”

Sözlerine sevinmem ya da havalara uçmam gerekiyorduyorsa, hiçbirini hissetmedim. Bunun yerine içimde tek bir şey cızır-dadı: annem. Gardiyanlardan benim kadar nefret ediyordu. Yıllar önce Jack’i kollarından çekip alan onlardı. Benden bir açıklama bekliyor olmalıydı, bekleyeceğini biliyordum. En kötü kısmı da şuydu: Açıklamayı hak ediyordu.

Babamla ise konu farklıydı. Bunu artık görüyordum. Beni burada hayatta kalacak kadar zalim olmam için eğitmişti ve hiç kimse gardiyanlardan daha kolay hayatta kalamazdı. Asil ya da değil, onun gözlerinde başarılı bir evlat olmuştum.

Annemin gözlerindeyse, bir haındım.

Sonra odanın içinden benim adım bağırıldı ve eller omuzlarıma dolanarak beni geriye doğru çekti. “Hadi gel kızım, senin onuruna bir şişe açtık!” diye bağırıldı Emerald.

Hızla babamdan uzaklaştırıldım, ta ki sonunda kapı çarparak kapanana kadar. Ve aniden sııttım, belki sonunda bağımsız olduğum ya da belki sadece eve en yakın bildiğim yıpranmış, küçük idman odasında ani, terle kaplı bir parti vereceğim için heyecanlıydım.

Mercimekleri paketlerken kaslarım çıgılık atıyordu. Kafam pamuk toplarıyla doluymuş gibi geliyordu ve sağ elimin parmak eklemleri hiçbir şekilde bükölmüyordu. Bu, çalışmamı yavaşlatıyordu, bu yüzden sürgölü bölmeyi açtığımda Paydaların sabırsızlandığını gördüm. Sıranın başındakiler bana bağırdı, hatta bazıları tehditler savurdu. Korkutmaya çalışıyorlardı. Hiçbiri beni etkilemedi, sözcükler ve gazap aynı etkiyi yaratıyordu.

Sıranın arkasında bekleyen küçük bir çocuk gördüğöümden aniden kendime geldim. *Avery*. Biricik annesi Monica'yı arınma sırasında izleyen oğlan çocuğu. Yanında dikilen kadını tanıımıyordum, o da beni tanıımıyordu. Yemeklerini verirken *Avery*'nin de beni tanıır gibi görünmediğini fark ettim. Cam gibi gözleriyle morarmış yüzümün yanındaki boşluğa bakıyordu.

Onun uzaklaşmasını izlerken parmaklarım titredi. Eskiden güzeldi ve bana Bayan Eve derdi. Peki ya şimdi? Bir zamanlar hayat dolu olan o küçük çocuk artık tamamen ölüydü.

Adakların sonuncusunu dağıtırken, gözlerimi kırpıştıırarak gözyaşlarını bastırmak zorunda kaldım. Gelmemeliydim, yürüyüş için yukarıya çıkmamalıydim. Bu bir daha yapmayacağım bir hataydı.

"Seni burada gördüğöüme şaşırdım."

Sarı saçlar. Solgun bir ten. Eskiden parlayan ama artık çatık gözler. "Jules."

Beni ölçüp biçerken mercimek paketini avucunun içinde çevirdi. "Onu gördün mü? *Avery*'yi gördün mü?"

"Evet."

"Ve?"

Yüzüne sertçe güldüm ve bu, bir anlığına öfkesinden sıyrılmasına neden oldu. Yine eskisi gibi görünüyordu. Gözyaşlarını abartı bir şekilde silip ona ters ters baktım. "Gerçekten bilmiyor musun? Sahiden gram umursamadığını mı sanıyorsun? Yüreğim parçalanıyor. Yüreğimin parçalandığını *kör olan bile görür*. Bana kızgın olabilirsin Jules ama beni *tanıyorsun*."

Hareket etmese de dikkatliydi, en sonunda başıyla onayladı.
“Özür dilerim.”

“Bunu... Söylemene gerek yok.”

Bir ağız dolusu mercimeği çiğnedi. “Maggie bana haberleri verdi,” dedi bir süre sonra.

“Haberler nelermiş?”

“Bir gardiyan olan ilk Aşağı Ortalisin. İlk.”

Gözlerimi dikip ona baktım, şaşkındım. Bundan haberi olacağı hiç aklıma gelmemişti: Yakın bir arkadaşı, kendi halkını katleden aynı grubun saflarına katılmıştı. Neden daha erken gelip ona kendim söylememiştim ki? Kötü bir arkadaşım, nedeni buydu. Kötü de bir insandım. Yargıç Andrews haklıydı.

“Ben...”

“Rahatla, Eve.”

“Ne yani, üzgün değil misin?”

“Belki ilk başta öyleydim. Ancak bu seni hayatta tutacak tek şeyse, eh, bir kız yapması gerekeni yapmalı falan filan. Ayrıca Daniel, Landry ve Zaar’ın her zaman tepenize dikilmesinin eğlenceli bir şey olduğunu sanmıyorum. Bana sadece bir söz ver, üst kattaki pislikler emir verirse bizi vurmayacaksınız.”

Sanırım şaka yapmaya çalışmıştı, ama gülmedim. Tebesüm bile etmedim. Bunun yerine gözlerimle arkasındaki odayı taradım. İki adam söz dalaşına girip birbirini itti ancak kısa sürede ayrıldı. Bir grup kadın sohbet ederek yürüyordu, çocuklar eskimiş bir ayakkabıyı andıran bir şeyle karanlık bir köşede *hot potato*¹ oynuyordu. Yukarıdaki Seçkinler... Bunu hiç görmemişti. Burada gerçek insanların yaşadığını bilmiyorlardı. Onlara böyle hayvan gibi davrandıklarına göre, bilmiyorlardı. Bir toplantı masasının etrafında *ölüm emirlerini* verdiklerine göre.

1 Çocukların çember şeklinde yerde bağdaş kurarak oturduğu ve şarkı eşliğinde “hot potato” denilen topu elden ele hızlıca gezdirdiği bir oyun. Şarkı bittiğinde top kimin elinde kalırsa o kişi oyundan elenir. -y.h.n.

“Bunun olmasına izin vermeyeceğim,” diye ona söz verdim. “Asla.”

Mercimeklerinin kalanını ağzına döktü. “Güzel,” dedi, çiğnemeyi bitirir bitirmez. “Ee, Daniel ve diğerleri de gardiyan oluyor mu?”

“Ne yazık ki. En azından Daniel ve Landry öyle.”

“Kahretsin.”

Başımınla onayladım. “Düşmanını yakın tut derler ama değil mi?”

“Yine de... Şu erkek arkadaşın bir şey yapamaz mı? Seçkinlerin büyüğü asa taşıdığını sanıyordum, Tanrı aşkına.”

Wren’in benim için bir şeyleri değiştirebileceği doğrudur. Ancak düşman listem çok uzundu ve bu yüzden kendine güvenmem gerekiyordu, olması gereken buydu. Belki de başka bir şey söylüyordu. Belki erkek arkadaşımın *onu* ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını bilmek istiyordu. Onun, *ikimizin de* ne kadar suçlu olduğunu.

“Asa falan yok,” dedim katı bir sesle.

Yavaşça başıyla onayladı, gerçeği olduğu gibi kabul etti. Nihayet. “Yazık.”

Yanıt vermeye gerek yoktu. Elbette öyleydi.

...

O öğleden sonra, şansımı bir kez daha Seçkin katında denedim. Kütüphane eski dünyadan kitaplarla doluydu. Bu, On Bir vatandaşlarının kasvetli günleri geçirmesinin bir yoluydu ve bu yüzden de binlerce kitap arasında hangi bitkilerin yenilmesinin güvenli olduğunu ve nasıl içecek su bulunacağını açıklayan bir kitap kesin vardı. Jules ve Avery’yi oraya götürdüğüm, onlara hayatta kalmaları için bilmeleri gereken her şeyi öğrettiğim bir görüntü aklıma geldi ve ağzım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Davetsiz misafir," diye bir ses duyuldu. O kadar soğukkanlılıkla, o kadar ilgisizce söylenmişti ki neredeyse duymazdan gelecektim. Ama sonra bunu duymazdan gelmenin gerçekten bir seçenek olmadığını anladım. Yolum kapatılmıştı ve sonunda bakışlarımı kaldırdığımda bunu yapanların gardiyanlar olduğunu gördüm. Sonunda konuşanı bulduğumda, neredeyse sendeleyecektim.

Komutan Katz.

Sitedeki en kıdemli adam, diğerlerinden daha çok nefret ettiğim adam. Aslında *öldürmek* istediğim adam: sadece Jack'in korkunç kaderi için ufak bir cezalandırma değil, arınma sırasında öldürülenlerin kaderi için de. O beşinci kattaki lüks koltuğunun keyfini çıkarırken alt katlarda cehennem gibi bir yaşama katlanan herkes için de.

Hareket ederek önümde durdu, beni inceledi. Bir an için çenesine kadar iliklenmiş askeri ceket, sık bir şekilde şekillendirilmiş siyah saçları dikkatimi çekti. *Dikkatli ol*, diye bağırdı zihnim, diğerlerine kıyasla en çok bu adamdan nefret etsem de karşısında güçsüz olduğumu bana hatırlattı. Kendi hayatımı feda etmemin bile hiçbir faydası olmazdı. Gardiyanlar, ben daha onun tek bir kemiğini bile kıramadan beni vururdu.

"Pardon?" dedim kısık sesle.

"Buraya, yukarıya ait değilsin," dedi. "Seçkin değilsin. Sen, tatlım bir davetsiz misafirsin."

Ne kadar davetsiz misafir olduğumu görmesin diye ellerimi arkamda bağladım.

"Adın nedir? Sadece ilk adın. Geri kalanıyla ilgilenmiyorum."

"Eve."

"Ah. Eve. Hangi kata aitsin, Eve?"

"Ortalı katlarından birisine."

Dudaklarına ince bir gülümseme yayıldı. "Eve isimli bir Ortalı. Seninle tanıştığıma çok sevindim," dedi bariz bir yalanla. "Peki şu anda ne yapıyorsun?"

“Kütüphaneye gidiyorum,” diye açıkladım.

“Kütüphane Seçkin katında.”

Çevremizdeki insanlar sessizce dinliyor ve sırtarak işlerine devam ediyordu. “Evet.”

Abartılı bir şaşkınlık gösterdi. “Peki o zaman neden oraya erişebileceğini düşündün?”

“Öğretmenler bizi oraya götürürdü,” dedim boğuk bir fısıltıyla.

Etrafına bakarak benimle alay etti. “Şu anda bir öğretmenle birlikte misin?”

Yüzümün kızardığını hissettim. “Hayır.”

“Ellerini kaldır.”

Tereddüt ettim.

“Ellerini kaldır yoksa gardiyanlarıma yaptırırım.” Kendilerinden bahsedilince bir adım yaklaştılar, ağızları düşmanca gerilmişti. Alnımda terden damlalar oluştuğunu hissettim.

İstemeye istemeye ellerimi öne çıkarıp Katz’ın yüzüne doğru kaldırdım ve ellerimi yumruk hâline getirmeyi, burnunu kırmayı ve yapabileceğim diğer şeyleri düşündüm. Onu sersemletebilir, incitebilir, hayatında bir kez acı çekmesini sağlayabilirdim. Ancak ölmeye hazır değildim, henüz.

Ya da belki öyleydim. Enerjinin içimde titrediğini hissettim. Öfke ve adaletsizlik, bana hissettirdiği aşağılanma duygusuyla yarışıyordu. Belki de ölmek yerine onu etkisiz hâle getirebilir, tüm gardiyanlarla savaşabilirdim. Belki onu Kehanet’e gitmeye zorlayabilir, elini tarayıcıya sokabilir, temiz hava soluyacak kadar meraklı ya da dışarıda hayatta kalmaya çalışacak kadar cüretkâr herkesi yerleşkeden çıkarabilirdim. Belki de bu, her şeyin değiştiği andı. Kalbim daha sert, daha hızlı atmaya başladı, vücudumdaki her hücre basınçla doldu...

Kahkaha attı ve kollarını iki yana açarak avluya döndü, şansım hızla azalıyordu. “İkinci kattan bir serseri burada, beşinci katta! Kütüphanemize girmeye hakkı olduğunu öne süren, o

kirli parmaklarıyla güzel kitaplarımızın her yerine dokunmasına izin verildiği konusunda ısrar eden bir serseri!”

Odanın etrafında bir kahkaha dalgası yükseldi ve çok geçmeden tüm atriumda sesler yankılandı. İnsanlar beni işaret etti ama gülmedi, fısıldaştı, gardiyanlar ters ters baktı ve botlarım geriye, merdivenlere doğru ilerledi.

Sonunda sendeleyerek basamaklardan indim, hücreme varana kadar da koşmayı bırakmadım. Ancak kendimi yatağıma attığımda ağlamaya başladım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah, birkaç gün önce işe alındığımda Nkrumah tarafından bana verilen şifreyi kullanarak dördüncü kattaki gardiyan merkezinin kapısını ilk kez açtım. Kapıdan girdim ve başka bir koridor bulunca şaşırdım. Gardiyan merkezi kafeteryasına, nezarethanelere, atış poligonuna ve hedefim olan eğitim odasına giden yolu gösteren işaretler dışında sadeydi.

Başımı eğip ellerime baktım, sadece elimde hâlâ ikinci katın dövmesi olduğundan emin olmak için. Hâlâ kendim olduğumdan emin olmak için. Sonra gülümsememi bastırdım. Bir Aşağı Ortalı, buradaydı. Daha uygunsuz olan birini hayal etmek zordu.

Eğitim odasına doğru ilerledim ama çok uzağa gidemedim, yanlarında coplar asılı bir grup gardiyan, üstlerinde üniformalarla yakındaki bir odadan çıktı. Hepsinin erkek olduğunu fark ettim ve hepsi benden daha iriydi. Beni fark etmişe benzemiyorlardı ama yine de her ihtimale karşı ellerimi arkama saklamaya dikkat ettim.

Vardiyalarına başlamak üzere olduklarını fark ettim ve yerleşkenin geri kalanına açılan kapıya doğru ilerlerken magandalara yaraşır bir şarkı söylemeye başladılar:

*Dövüşmeye hazır değilsen
Çıkma bu akşam dışarı
Yolda bela görüyorum*

*Gizli konuşmaları durduracağım
Copum inecek üstlerine
Yolda bela görüyorum*

*Kara ve mavi olacaksın
Kardeşim de merhametsizdir
Yolda bela görüyoruz*

*Siz Aşağılar birleşerseniz
O zaman kudretimizi hissedersiniz
Yolda bela çıkaracağız.*

Bitirdiklerinde, yeniden başladılar ve sonuncusu kapının içinde kaybolana kadar, bitmeyen şarkıları uzak bir fısıltıya dönüşene kadar, onları omzumun üzerinden izledim. Midemde bir ağırlıkla, üzerinde eğitim odası yazan kapıyı açtım ve bir yanında sıra sıra kilitli dolapların, diğer yanında kum torbalarının olduğu büyük bir odayla karşılaştım. Tavanda üzerinde yumruk olan bir bayrak asılıydı. El bandajlarıyla dolup taşan tel sepetler duvara sabitlenmişti ve köşeye tekme pedleri istiflenmişti. Benim gibi biri için bunlar tanıdık ekipmanlardı. Ne var ki oda hiç de tanıdık değildi. Ne de olsa burası dördüncü kattaki gardiyan eğitim odasıydı ve oraya ayak basan ilk Aşağı Ortalı bendim.

Beni baştan aşağı saran siyah kumaşı yakamdan çektim, bu resmi içliğimdi. Üniformamın geri kalanı elimdeydi. Onu giymek istemiyordum. Kendimi onun içinde görmek istemiyordum. Gardiyan olduğumu düşünmek midemi bulandırıyordu.

Odanın ortasında bir grup insan dikiliyordu: diğer yeniler. Ben hariç hepsi erkekti ve çoğu iriydi. Kaslı. Daniel ve Landry birbirleriyle sert ifadelerle usulca konuşuyorlardı, beni henüz görmemişlerdi.

Dikkatlice gruba yaklaştım, hatta botlarıma takılıp sendeledim ama bir kız dışında hiçbirini beni fark etmedi. Döndü ve kalın göz kalemi çekilmiş gözlerini bana çevirdi. Kızıla boyalı saçlarından burun halkasına kadar her ayrıntıyı fark etsem de ona boş bir ifadeyle baktım. “Yeni gardiyanlardan biri misin?” diye şaşırtıcı derecede tok bir sesle sordu.

Başımınla onayladım.

“İsmim Maax.” Elini uzattı ve başparmağı ile işaret parmağı arasındaki noktada bir akrep dövmesi olduğunu gördüm. “Hemen arkadaş olsak iyi olur,” diye devam etti, “ne de olsa üstün cinsiyetin tek üyeleri.” Göz kırptı.

Elini sıktım, bir dost bulduğum için rahatlamıştım. Ancak göz ucuyla düşmanımı izliyordum. İkisini de.

“Adın nedir?”

“Benim mi? Şey...”

“Unuttun mu?”

Yarım ağızla gülümsedim. “Eve. Eve Hamilton. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Hangi kattansın, Eve?” dedi kendi yarım ağız gülümsemesiyle. “Çünkü dördüncüdeki akranlarımızın çoğunu tanıyorum. Tanıdık gelmedin.”

“Nedeni İkinci’den olmam.”

Tek kaşını kaldırdı. “Ciddi misin?”

Bekledim, izledim. Çoğu zaman üst katlardan aşağılanmaya maruz kalırım. Örneğin daha dün, On Bir’in liderlerinden biri

yapmıştı bunu. Dün güçsüzdüm ama şu anda öyle değildim ve sanırım sonunda alay konusu olmak konusunda sabrım tükenmişti.

Ancak sırtıttı, gözlerinde hayranlık gibi bir şey parıldadı. “Bu etkileyici bir şey. İkinci kattan kimse işe alınmaz.”

“Teşekkür ederim,” dedim ama samimi değildim. Wren yüzünden, Sitwell’e söylediği yalan yüzünden işe alınmıştım, kendi becerimle değil. Sonra sohbetimiz de tıpkı düşüncelerim gibi yarıda kesildi çünkü Daniel dönmüş ve gözlerimiz buluşmuştu.

Taş kesildiğini gördüm. Şaşkınlığını hissettim.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu. Bana doğru geldi ve hiçbir uyarıda bulunmadan beni boynumdan itince öksürdüm.

Önce elini uzaklaştırdım hemen ardından da onu ittim. “Eğitime hazırlanıyorum, Daniel, tıpkı senin gibi. Beni gördüğüne şaşırdın mı?”

“Şaka yapıyorsun. Demek Zaar haklıydı. Onun yerini çaldın.” Yan yan diğerlerine baktı. “Saygın bir Üst Ortalı yerine senin gibi Aşağı Ortalı zavallıyı mı aldılar?”

Etrafımızdaki sesler kısılarak yok oldu.

“Böyle konuşmanın beni rahatsız edeceğini mi sanıyorsun? Nefesini boşa harcama.” Ama harcamıyordu, ikimiz de bunu biliyorduk.

“Cidden ama, Eve. Ne yaptın? Bu işi alabilmek için biriyle mi yattın? Bekle, biliyorum. Çöplük fırsatçısı erkek arkadaşın Wren Edelman...”

Cümlesini bitiremeden ona yumruk attım. Geriye doğru sendeledi, parmakları yarılmış teninin altındaki yarayı kavradı ve ardından bana yumruk attı.

Grubumuzdaki diğerleri onu yaka paça benden uzaklaştırdılar. Vurduğu yerde elmacık kemiğim alev almış gibi yandı.

“Derdin ne senin be adam?” dediğini duydum birinin. Kahverengi bir teni ve uzun bir atkuyruğu vardı.

Doğru, ne kadar tehlikeli olduğumu bilmiyorlardı. Sadece Daniel biliyordu. Şey... ve bir de Landry. İkisi de bunun adil bir dövüş olduğunu biliyordu.

Yeni bir ses, "Aynı takımdayız, bunu unutma," diye gürledi ve gözümün ucuyla Nkrumah'ın kapıdan usulca girdiğini gördüm. Kırmızı gözleri soğuk soğuk yüzümdeki mor lekeye ve Daniel'in üzerine bulaşan kana baktı. "Bu odayı bir dövüş kulübüne çevirdiğim zamanlar dışında, gardiyanlar birbirleriyle kavga etmez birbirlerine yardım eder. Anladınız mı?"

Eğilip günün çoktan bitmiş olmasını dileyerek eşyalarımı topladım.

"Hamilton, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," diye mırıldandım.

"Güzel." Grubumuzu şöyle bir süzdü. "Çünkü bizden biri geçen gün öldürüldü, ondan önce de, ondan önce de. Toplamda beş kişi. Bu zavallı grubun görünüşüne bakılırsa, sırada biriniz var. Gardiyan merkezinde bir müttefikinizin olmasından asla zarar gelmez. Bunu unutmayın."

Landry alayla homurdandı. "Kimin müttefike ihtiyacı var ki? Silahlarımız var."

"Öyle mi? Dışarıda da kalabalıklar var," diye cevabı yapıştırdı Nkrumah. Landry'nin kafasına bir tokat attı ve Landry'nin yüzündeki ifade yüzünden dudağımı ısırarak gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. Nkrumah devam etti. "İhtiyacın olan tek şeyin silah olduğunu sanıyorsan, sen de gidicisin. Ölen o beş askerimizin de silahı vardı, değil mi? Ne mutlu ki önümüzdeki birkaç günü Tanrı'nın sana verdiği şeyi nasıl kullanacağını öğrenerek geçireceğiz." Yumruklarını kaldırdı, ardından bizi inceledi. "Dolaplarınızı bulma zahmetine girmediğinizi görüyorum. Gidip eşyalarınızı koyun, sonra başlıyoruz."

Benimkini bulmam uzun sürmedi. Ön tarafına *Hamilton* ismi kazınmıştı, yukarıdaki diğer isimler ise tek bir çizgi ile çizilmişti. Botumun ucuyla kapıyı açıp tören yapmadan eşya-

larımı içeri boşalttım. Birkaç dolap aşağıda Daniel da aynısını yapıyordu.

Çenesi benimki gibi sıkılmıştı. Gözümün ucuyla yüzünde kalan kanı sildiğini, Landry'ye alçak sesle bir şeyler söylediğini gördüm. Benim hakkımda olduğunu biliyordum.

"Göründüğünden daha çetin cevizsin İki," dedi Maax. "Güzel yumruktu. Atmayı nereden öğrendin?"

"Hobi olarak dövüşüyorum."

"Dövüş Ligi'nde mi?" Bana bakarken kaşları kalktı.

Başımla onayladım.

"Vay anasını. İşe alınmana şaşmamalı. Wren Edelman'ın erkek arkadaşın olduğunu mu söylediler? Annem onun..."

O sözünü bitiremeden, dolaplara doğru itildim, omzum o kadar gürültülü bir şekilde çarptı ki diğerleri durup bana baktı. Landry'nin beyaz-sarı saçları önümden hızla geçti. Daniel hemen arkasındaydı ve yanından geçerken parmağını bıçakla kesiyormuş gibi boğazından geçirdi.

Bir daha beni etkilemelerine izin vermeyecektim. *Vermeyecektim.*

"Endişelenme," dedi Maax, birlikte Nkrumah'a doğru dönerken. Kum torbalarının başında beklerken elden ele bandajları geçiriyordu. "İkisi de birer pislik. Buradakilerin çoğu da onlara katlanamıyor."

Ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Böyle şaşkın görünme, İki." Sırıttı. "Yukarı Ortalıların hepsi pislik değildir."

"Yeni haberdar oldum."

Sanki bıkmış gibi yüzünü ekşitti. "Az önce bir *Seçkin* ile çıktığını duymamış mıydım?"

Gülümsedim. "Doğru." Sonra gülümsemem soldu çünkü Nkrumah duyarsa Sitwell'e söylerdi ve buna izin veremezdim. Takibini yapmam gereken çok fazla sır vardı. Çok fazla yalan.

“*Aşktan* ve tüm o güzel şeylerden bahsetmişken, Nkrumah hakkında ne düşünüyorsun? Biraz tatlı, değil mi?” diye sordu aniden.

“Tatlı mı? Ciddi olamazsın.”

“Çenenizi kapatın!” diye bize kükredi Nkrumah ve Maax’ın göz ucuyla bana bakmasını sağladı. Utangaç bir tavırla eliyle ağzını kapattı ve ben de gülmek için zaten ağrıyan dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

Nkrumah, “Bir gardiyan olmak istiyorsanız, nasıl sağlam bir yumruk atacağınızı bilmeniz gerekiyor,” diye söze başladı. “Bugün kroşeye, sık yumruklara ve aparkata odaklanacağız.” O her birini gösterirken ben de diğerlerine bakma fırsatı buldum. Hiçbirini Stadyum’dan tanıımıyordum ve bu güzeldi. Çoğunlukla benden daha büyüklerdi ama buradaki en iyi dövüşçü bendim. Bundan emindim.

“Herkes bir kum torbası bulsun. Elinizi kışınıza götüremeyecek duruma gelene kadar her birini çalışın. Sorusu olan var mı?” Nkrumah sessizliğe teatral bir şekilde göz kırptı, ardından üç kez elini çırpı.

Bir dakika sonra bir kum torbasının başındaydım, bir tarafında Maax, diğer tarafında Landry vardı. Birkaç vuruş yaptım ama Landry bu kadar yakinken rahat edemedim. *Odaklan, Eve.* Darbe bir, iki. Dokunuşunu hissedince torbayı daha sert yumrukladım. Acımasız sözlerinin beynimde gezindiğini duydum ve daha da sert yumruk attım. Alaylarla geçen yılları, tehditleri, bitmeyen küçümsemeleri hatırladım ve nefesimi kesen bir dizi darbe indirdim.

Parmak boğumlarımın üstünde oluşmaya başlayan kabuklar çatlayarak açıldı. Kanın torbaya bulaşmasını yakından izledim, sonra dikkatimin dağıldığı bir anda Landry ayağıma bastı. “Ayy, çok üzgünüm,” dedi pis bir gülümsemeye.

“Benim yerime yumruklarına odaklanmak isteyebilirsin, Landry. Acınasılar,” diyerek karşılık verdim.

"Hak ettiğin cezayı alacaksın, Eve," dedi sık soluklarının arasında.

"Denediğini görmek isterim," diye yanıtladım. "Daniel'a bunun nasıl sonuçlandığını sor. Aslında sormana gerek bile yok, sadece yüzüne uzun bir bakış at."

Landry karşımda kasım kasım kasıldı, yüzünün sadece efordan kırmızı olduğunu sanmıyordum. Boynunda gerilen damarların da. "Beni tehdit etme, seni küçük Aşağı Ortalı *sürtük*."

Kan kulaklarıma pompalandı. Adrenalin ayaklarımın ucunda zıplamama neden oldu. Saldırmak üzereydim, bunu hissedebiliyordum.

Sonra ayrıldık ve soğuk metal bir cop hem benim hem onun göğsüne dayandı. "Kendinizi toplayın, ikiniz de," diye emretti Nkrumah. "Şu anda, ya benim kurallarına göre oynarsınız ya da gardiyan merkezinden atılırsınız. Maçlar yarın başlayacak. İlk dövüşen ikiniz olacaksınız, bu nasıl? Tatlı ve acı ve tüm güzel şeyler."

"Mükemmel," dedi Landry, bakışlarını benimkilerden ayırmadan. "Ona düzgün bir ders vermemin zamanı geldi."

"O hâlde aparkat üzerinde çalışsan iyi olur," diye yanıtladım yumuşak bir sesle. "Çünkü öylesi bir yumruk için yataktan kalkmam."

"Ha, Landry," diye bağırdı, kafası tıraşlı bir oğlan. "Bir kızıdan dayak yersen bunu unutturamazsın." Sonra bakışları üzerime kaydı, aynı derecede düşmancaydı.

"Cehenneme git, Huffy," diye ona tükürdü Landry. Kum torbasına döndü ve büyük bir gayretle saldırdı. Etrafımızda diğerleri de aynısını yaptı. Nkrumah beni yakından izledi ve ben de onun kurallarına göre oynayarak yarı güçle torbaya vurdum. Ancak kendimi yormayacaktım.

Yarın olacaklara çok şey bağlıydı.

Tam da günün daha kötü olamayacağını, eğitimin en zor kısmının düşmanlarla çekişmek olduğunu düşünüyordum. Landry ile yarın için planlanan dövüş, zihinsel enerjimin harcanacağı ve tükeneceği yer olacaktı.

Ama bir şeyi unutmuştum ve bu da en başta Yerleşke On Bir'den kaçmaya çalışma nedenimdi. Patronlarımın benim hakkımda bir şey öğrenmesine gerek kalmasın, yolum hangi gardiyan veya yetkiliyle çakışırsa onlardan hiçbir şey saklamayayım diye yapılan kolumdaki dövme, bilgi dökümü şu an için planlanmıştı.

Nkrumah, "Buna veri kartı deniyor," diye açıkladı. "Kayıt görevlileri, iğne yapacak insanlarla birlikte birazdan gelecek."

"İğne mi?" diye tekrar etti oğlanlardan biri.

Nkrumah cevap olarak eliyle kolunu kavradı. Geri çekilmiş manşetinden teninin yazıyla kaplı olduğunu gördüm ama ten rengi o kadar koyuydu ki zar zor okunabiliyordu. Öte yandan solgun tenim, her bir harfi gözler önüne seriyordu. J-A-C-K.

"Kollarımıza dövme yapmak yerine bize gerçek bir kart veremezler miydi?" diye fısıldadı Maax. "Annem deli gibi acıdığını söyledi."

"Gerçek kartlar kaybolabilir," dedim donuk bir sesle. "Bu, gittiğimiz her yerde yanımızda olacak. Sonsuza dek." Yer üstünde bile diye hatırladım, içime bir şey otururken.

Sonra gardiyan merkezinin kapısı açıldı ve içeri bir arabayı iten iki kadın girdi. Arabanın üstünde iğneler ve mürekkep vardı. Alt raflarda dosyalar duruyordu. Her dosyanın kenarında neon bir harf vardı ve hepsi pembe renkli *Dört* yazıyordu. Yığının en altında neon yeşili *İki* olan dışında. Buradan onun diğerlerinden daha kalın olduğunu görebiliyordum. Ne de olsa ailemin bir geçmişi vardı. Kural ihlali geçmişi.

J-A-C-K.

Hamileliği saklayan annemdi: Bir numaralı kuralı çiğnemişti. Sonra, Jack doğduğunda babam ve ben kendi başımıza

kuralları çiğnemiştik. Kafeteryadan onun için yemek çalmıştım. Onu saklamak, en azından saklamaya çalışmak için çok uğraşmıştık. Ama sonra kapıyı tamamen kapatmayı unutunca o görülmüştü ve her şey hayal edilebilecek en korkunç şekilde değişmişti.

Anılar ve bu hatıranın tenime kazınacak olması midemi bulandırdı.

İğneleri hazırlayan kadının ellerinin sırtında üç rakamı vardı ve dosyaları alan kadının da dört numarası vardı; muhtemelen idari bürolarda çalışıyordu. Her ikisi de kendi veri kartlarını gizleyen kolluklar giyiyordu ama orada olduklarını biliyordum. Sonra kapı tekrar açıldı ve bu sefer sabırsız görünen Jeffrey Sitwell içeri girdi. Elleri elbette tertemizdi. Kolları da öyle.

Nkrumah dikkatimizi çekmek için hemen el çırttı. Sitwell'i anlamlı bir şekilde başıyla onaylayarak, "Yeminle başlayalım," diye seslendi. "Sıra olup dinleyin. Hemen burada Güvenlik Başkanı duruyor. Elimizdeki her direktif bu adamdan ve ofisinden geliyor. Anlaşıldı mı? Hangi direktif olduğu önemli değildi. Bizden harekete geçmemiz istenirse harekete geçeceğiz. Gardiyan merkezine hoş geldiniz," diye ekledi ve yerini Sitwell'e bıraktı.

Jeffrey Sitwell kollarını düzeltti. "Gardiyan merkezinde çalışmak tüm yerleşkeye hizmet etmek demektir," dedi sert bir şekilde.

Yalanlar, diye çığlık attı zihnim.

"Bu bir ayrıcalık," diye devam etti. "Bu medeniyetin en tepesinde ikamet edenler tarafından verilen bir güven. Bu koridorlarda yetkili bir pozisyonla yürüyeceğinize güveniyoruz. Silah taşıyacağınız konusunda size güveniyoruz. Barışı koruyacağınıza, düzeni koruyacağınıza, muhalefeti ve sadakatsizliği bastıracağınıza güveniyoruz." Soğuk bakışları üzerimde durdu. "Size bu ayrıcalığı, güvenimizi sunma karşılığında sizden bir şeyler bekliyoruz. Sınırsız, tam bağlılık. Koşulsuz itaat. Sadık hizmet. Diz çökün," diye aniden tısladı. "Bana yemin edin."

Etrafımdaki herkes bu kabul törenine katılmaya can atarak beceriksizce pozisyonlarını aldı ve bedenimdeki her kas, tendon ve hücre isyan çılgınlıkları atsa bile bacaklarımı bükmeye zorladım. Yeni işe alınanlar olarak hepimiz diz çöktüğümüzde, Sitwell'in dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi. "Söyleyin," diye emretti. "Sınırsız."

"*Sınırsız*," diye bağırdı etrafımdaki tüm adaylar.

"Tam."

"*Tam*," diye tekrar ettiler.

"Bağlılık."

"*Bağlılık*."

Bir elini kaldırdı. Doğrudan beni işaret etti. "Seni duymadım," dedi buz gibi bir sesle. "*Söyle. Sınırsız, tam bağlılık.*"

Yüzümün buruştuğunu hissettim ama ağzımı açmaya zorlayarak havayı ciğerlerimden dışarı attım. "Sınırsız. Tam. Bağlılık."

"Güzel. Şimdi, hepinizi tekrar duyayım. Koşulsuz."

"*Koşulsuz*," diye tekrar ettik.

"İtaat."

"*İtaat*."

"Sadık."

"*Sadık*."

"Hizmet."

"*Hizmet*."

"Söyleyin! Hepsini. Sınırsız, tam bağlılık. Koşulsuz itaat. Sadık hizmet."

"*Sınırsız, tam bağlılık. Koşulsuz itaat. Sadık hizmet.*"

"Bağırın."

"*Sınırsız, tam bağlılık. Koşulsuz itaat. Sadık hizmet!*"

Kollarını iki yana açtı. "Tekrar!"

"*Sınırsız, tam bağlılık. Koşulsuz itaat. Sadık hizmet!*"

Ve sonra bitti ve kulaklarım sessizlikle çınladı. Sitwell'in dudakları ince bir gülümsemeyle yukarıya kıvrıldı, dosdoğru bana, tek Aşağı Ortalıya baktı ve sonra ayrıldı. Diğer işe alınan-

lar, sanki kabul töreni onlar için de o kadar eğlenceli olmamış gibi birbirlerine baktı. Belki Yukarı Ortalılar biraz daha saygı görmeye alışkındı.

“Bu da neydi böyle?” diye fısıldadı Maax. “Ve neden duş almam gerek gibi hissediyorum?”

Neden bahsettiğini tam olarak biliyordum.

“Oturun ve adınızın söylenmesini bekleyin,” diye bağırdı Nkrumah. “Veri kartı zamanı.”

Sanırım itaatle ilgili yemin işe yaramıştı çünkü herkes kendisini dizlerinin üzerine yere bıraktı. Ben bile.

Uzun atkuyruklu çocuk ilk oldu. Onun ve diğer herkesin verilerinin kollarına dolduruluşunu izlerken zihnim bomboştı. Jack'i düşünmekten ve kabul töreninden dolayı biraz midem bulanıyordu ama bunun dışında hiçbir şey düşünemiyordum. Burada, yukarıda düşünemezdim. Kelimenin tam manasıyla muzaffer çıktığımı düşünürken hayatta kalamamamı. Gardiyan merkezindeki yeni, istenmeyen hayatımı ya da kendi huysuzluğumu ve komutan tarafından engellenen kütüphane ziyaretimi. Boşluk, sadece boşluk vardı ve sanırım bu hoşuma gitmişti.

“Eve Hamilton,” denildiğini duydum en sonunda.

Bu yüzden sallanarak ayağa kalktım, gidip meslektaşlarımla yanına sandalyeye oturdum. Ne bir olay çıkardım ne de yakındım. Sınırsız, tam bağlılık. Koşulsuz itaat. Sadık hizmet. İşte ben.

İğnenin sızısını neredeyse hissetmedim. Koluma Eve Hamilton yazılmasını gözümün ucuyla izledim. Sonra doğum tarihimin. Ardından gardiyan rolümün. Sorgulama kaydımın. Sonunda ailemin isimlerine sıra geldi... ve işte o zaman midem çalkalanmaya başladı. İğneye daha çok mürekkep dolduruldu, sonra eskisinden çok daha beter yeni bir acı patlamasıyla, yıllardır korktuğum sözler koluma kazındı.

Bir erkek kardeşimin olduğu. Adının, *Jack Hamilton* olduğu. Sayılara, çizgilere, noktalara aykırı olarak doğduğu. Bir dizi

kural, hepsi çiğnenmişti. Daha da fazla kural çiğnenerek onu saklamıştık ve üstelik üç yıl boyunca. Veriler işlendi ve işlem bitti, ya da ben öyle sandım. Çünkü kadın elinde iğneyle geri döndü, tenime taksim çizdi ve bir kelime daha ekledi. Öldü.

Atıldı/öldü.

Bu sözlere, kanla bezenmiş, alevlenmiş ve tahriş olmuş hâllerine baktım ve sadece kemiklerimdeki uyuşukluğa odaklanmaya çalıştım. Üzüntüye, öfkeye, umutsuzluğa direnmeye çalıştım. Ama sonra annemin aynı sözlerin kendi koluna yazılmasına verdiği tepkiyi hatırladım ve tüm vücudum ürperdi. Kelimeleri birbirinden ayırmak için tırnaklarını nasıl kullandığını, her harfi tamamen bozduğunu ve bu süreçte teninde sonsuza dek kalacak bir iz bıraktığını hatırladım. Sanırım hücremizin zemininde bıraktığı o şişkin ince deri parçaları, çektiği acıların yanında bir hiçti.

Nefes aldım. Aldım. Verdim.

Etrafımda hayat yavaşça devam ediyordu. Kadınlar eşyalarıyla dosyalarını toplayıp arabayı doldurdu ve kapıdan çıktı. Nkrumah emirler yağdırınca hava hareketle canlandı. Bakmadan bile, bu kadar derinden sarsılan tek kişinin sadece ben olduğumu söyleyebilirdim.

Sonunda bir damla gözyaşı Jack'in adına düşerek yanma hissini bir anlığına yatıştırdı. Ancak bu yeterli değildi.

Hiçbir şey asla yeterli olmayacaktı.

kural, hepsi çiğnenmişti. Daha da fazla kural çiğnenerek onu saklamıştık ve üstelik üç yıl boyunca. Veriler işlendi ve işlem bitti, ya da ben öyle sandım. Çünkü kadın elinde iğneyle geri döndü, tenime taksim çizdi ve bir kelime daha ekledi. Öldü.

Atıldı/öldü.

Bu sözlere, kanla bezenmiş, alevlenmiş ve tahriş olmuş hâllerine baktım ve sadece kemiklerimdeki uyuşukluğa odaklanmaya çalıştım. Üzüntüye, öfkeye, umutsuzluğa direnmeye çalıştım. Ama sonra annemin aynı sözlerin kendi koluna yazılmasına verdiği tepkiyi hatırladım ve tüm vücudum ürperdi. Kelimeleri birbirinden ayırmak için tırnaklarını nasıl kullandığını, her harfi tamamen bozduğunu ve bu süreçte teninde sonsuza dek kalacak bir iz bıraktığını hatırladım. Sanırım hücremizin zemininde bıraktığı o şişkin ince deri parçaları, çektiği acıların yanında bir hiçti.

Nefes aldım. Aldım. Verdim.

Etrafımda hayat yavaşça devam ediyordu. Kadınlar eşyalarıyla dosyalarını toplayıp arabayı doldurdu ve kapıdan çıktı. Nkrumah emirler yağdınca hava hareketle canlandı. Bakmadan bile, bu kadar derinden sarsılan tek kişinin sadece ben olduğumu söyleyebilirdim.

Sonunda bir damla gözyaşı Jack'in adına düşerek yanma hissini bir anlığına yatıştırdı. Ancak bu yeterli değildi.

Hiçbir şey asla yeterli olmayacaktı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Beş dakika önce akşam yemeğine oturduğumuzdan beri Maggie konuşmayı kesmemişti. “Yani temelde,” dedi, “bana günde üç makale veriliyor, bu biraz saçma bir miktar, değil mi? Ancak çoğu makale, makale bile değil. Daha çok bildiri, anlıyor musun? Aşı bildirimlerini, planlı kesintileri falan düşün, tamam mı?”

Emerald iyi bir arkadaş olarak başıyla onayladı ama ben sadece gözlerimi kapattım. Normalde Maggie’nin sevinci beni mutlu ederdi. Şimdi tek yaptığı kendi sefaletimi vurgulamaktı. Ayrıca, yeni işine olan sevgisi benimkinin ne kadar berbat olduğunu da vurguluyordu.

Gözlerimi tekrar açtığımda Connor’ın yanına geldiğini gördüm. Düğmeli bir gömlek ve eğri bir kravat takıyordu. Bir saniye sonra Wren yanıma oturdu. Birkaç gün önce onu Seçkin katında Addison’la konuşurken bulduğumdan beri konuşmadığımızı fark ettiğimde kalbim daha hızlı attı. Daha sonra olanları, Seçkin’i itişimi düşününce utandım.

Şu anda sakın görünmeye çalışıyordum ama böyle görünmesi işimi kolaylaştırmıyordu. Jilet gibi giyinmişti, iyi dinlenmişti, sakindi. Bende bunların hiçbirisi yoktu.

“Sanırım bir tebriği hak ediyorsun,” dedi kulağıma doğru. Nefesinin açıkta kalan tenimi gıdıkladığını hissedince ürperdim ve onun bunu fark etmediğini umdum.

Masanın karşısında, Connor Maggie’yi güldürdü. Emerald el sallayarak Eunjung’u masamıza davet etti. Keyifleri yerindeydi, bugünlerde hep öyleydi.

“İyi misin?” diye sordu Maggie. “Epey sessizdin.”

“İyiyim ben,” diye onu rahatlattım, sonra Wren’i dürttüm. “Ne tebriği?”

“Dövüşü kazandın. Güzel bir maçı. Biraz uzundu. Rakibinin işini daha çabuk bitirmemene şaşırdım.”

Hemen ona döndüm ama gülüyordu. Bu yüzden karşılık olarak gözlerimi devirdim ve dikkatimi tabağıma verdim.

“Bu arada, sonrasında hücrene uğradım. Kapıyı açmadın.”

“Mavi Devre’yle kutlamadaydım.”

“Ah. Ya dün?”

“İşim vardı.”

Başıyla onayladı, sonrasında kafeteryaya bakındı. Uzak köşede gürültücü bir kalabalığa konuşma yapan Sully’yi gözlediğini gördüm. Sonra bakışları bir itiş kakışın ortasındaki üç kadına, ardından da çığlık atan bir bebeğe takıldı. Seçkinlerin yemek yediği yerden çok farklı olmalıydı burası. Yine de Wren’in yüzü, çevresine bakarken her zaman olduğu gibi ifadesizdi. Hatta biraz ilgisizdi.

Dirseğiyle beni dürttü. “Gardiyan merkezinde ilk günün nasıldı?”

“Fena değildi.”

“Hayır. Gerçekten.”

Hafifçe omuz silktim. “Hayatta kaldım.”

“Hadi ama, Eve. Daniel ve Landry’nin seni haklamak istediğini biliyorum. Bunun ne kadar kötü olduğunu biliyorum.”

“Ben çelikten yapılmışım, unuttun mu?” dedim, yeni dövmemi örttüğünden emin olmak için gömleğimin kolunu aşağıya çekerken. Kısmen bakmak zorunda kalmamak için yapmıştım ama Wren’in görmesini de istemiyordum. Kimsenin görmesini istemiyordum çünkü bunun hakkında konuşmak istemiyordum. Orada yokmuş gibi davranmak istiyordum, tıpkı her geçen gün burada, Yerleşke On Bir’de değilmişim gibi davranmak istediğim gibi.

“Evet, geçen gün Derick Elmsworth’u Adalet Şefi’ni, bir gardiyanın ve bir düzine kadar Seçkin’in önüne ittiğinde bunu hatırladım. Bu arada yardımı dokunacaksa söyleyeyim, Addison’ın senden ödü kopuyor.”

Ona sert bir bakış attım.

Sırıttı. “Cidden. O da maçına geldi.” Ona döndüğümde hemen ellerini havaya kaldırdı. “O ısrar etti,” dedi, yine gülerek.

“Bunların hepsinin şaka olduğunu mu düşünüyorsun? Çünkü...”

“Aslında düşünmüyorum,” diye araya girdi ve sırtışı yüzünden silindi. “Zor bir durumu hafifletmeye çalışıyorum. Sen de denemek istersin belki.”

“Bir Seçkin’in bana ne yapmam gerektiğini söylemesine ihtiyacım yok,” diye homurdandım. “Yukarıdaki o günden konu açılmışken, Addison ile gerçekten sürükleyici bir konuşmanın ortasındaymışsınız gibi görünüyordu. O ânı böldüğüm için özür dilerim,” diye ekledim alayla.

“Oyunu biliyorsun, Eve.”

“Bu sevdiğim anlamına gelmiyor.”

“Gerçekten bilmek istiyorsan, iş hakkında tartışıyorduk.”

Ona göz ucuyla baktım. “Neden?”

Bakışları benimkilerle buluştu, sonra hızla tekrar uzaklaştı. Eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bunu duymak istemediğini biliyorum ama departmanlarımız çok yakın çalışır."

"Yani birlikte çok vakit geçireceksiniz," diye bitirdim ve gözlerimi devirmemek için çok çabalamam gerekti. Dilimi de ısırmam gerekti.

"Eve," diye bağırdı Maggie, "bugün veri kartını aldın mı?" ve şişmiş pembe tenindeki harfleri ortaya çıkarmak için kolunu kaldırdı.

"Henüz değil," diye yalan söyledim, Connor incelesin diye kolunu uzatırken.

"Şey, senin sert biri olduğunu falan biliyorum ama inan bana verilerin tenine işlenmesi deli gibi acıtıyor."

"İnanırım."

Aniden daha ciddi göründü. Daha bilinçli. Sesini alçalttı. "Hazır mısın peki?"

Gözlerimi ona diktim. Çünkü artık acıdan bahsetmiyordu, en azından fiziksel acıdan. Sanırım Jack'in yaşamının ve ölümünün derime işleneceğini ben ona söylemeden anlamıştı. Bu kadar şaşırmamam gerekirdi. Her zaman iyi ve zeki bir arkadaş olmuştu. Yine de nezaketi ve düşünceli davranışı beni gafil avlamıştı. Gözlerimin yaşlarla dolmasına neden oldu.

Ancak şu anda istediğim en son şey burada, kafeteryanın ortasında ağlamaktı. Bu yüzden dikkatlice başımla onaylayıp gülümsemeyi denedim, yemeğim neredeyse dokunulmamış olsa da masadan kalktım. Wren adımı söylediğinde yalnızca başımı iki yana salladım, herkese el sallayıp çıkışa gittim. Yarın Landry ile dövüşüm varsa ne olmuştu? Onu haftanın her günü aç karınla da yenebilirdim. Onu gözlerim kapalıyken bile yenebilirdim.

Değil mi?

Birkaç dakika sonra yanıp sönen neon ışığın altında hücre kapımın anahtarını çeviriyordum. Maggie'ninki gibi kolum sız-

lıyordu ama hiç önemsemedim. Bir şeyi önemsemeyecek kadar boş hissediyordum. Sonra omzumun üstündeki hava hareketlendi.

Wren'in sesi gölgelerin arasından, "Eve," dedi. "İyi misin?"

Donup kaldım. Bir parçam ona kızgın, Addison'la birlikte bu kadar yakın çalışacağı için rahatsız olmuştu. Ancak kalan parçam geldiği için mutluydu. Hatta benim ona karşı hissettiğim manyetik çekimin aynısını onun da bana karşı hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Eve?"

"İyiyim ben," diye temenni verdim, sonra kapıyı açık tuttum. "Sadece yorgunum."

"Yorgun mu? Peki, o zaman uzun kalmam." Yatağın üzerine oturup beni inceledi. "Sadece sorun ne öğrenmek istiyorum."

Her şey sorundu. On Bir'e geri dönmüştüm. Düşmanlarım enseme boza pişirirken gardiyan olmak için eğitim alıyordum. Öte yandan Wren, yer altına geri dönmekten ve eski kız arkadaşıyla da vakit geçirmekten son derece memnun görünüyordu. Landry ile sabah için planlanmış bir dövüşüm vardı ve buna enerjim yoktu. Koluma Jack'in ölümü kazınmıştı. Sitwell'e Seçkinlere saygı ve itaat sözü vermiştim. Katz atriumda beni aşağılamıştı. Kütüphaneye gitmeme engel olmuştu. Liste uzadıkça uzuyordu.

Yani evet. Sorun olan çok şey vardı.

"Eve. Bu Addison hakkındaysa," dedi Wren ve bir an neden bahsettiğini anlamadım. Neyi tartıştığımızı bile hatırlamıyordum. "Aylar önce onunla ilgilenmiyordum, bu yüzden her şeyi bitirdim," diye devam etti ve her şey yeniden aklıma geldi. "Ve şimdi de seninle birlikteyim? Hadi ama."

"Sorun sadece Addison değil," dedim ona, "ama tabii, bunu tartışalım."

"Dinliyorum."

"Pekâlâ... Şey, eski erkek arkadaşım ile çalışsaydım nasıl hissederdin? Ve hadi hâlâ bana ilgi duyuyor diyelim. Diyelim ki seninle sadece arkadaş olduğumuzu düşündü..."

“Beni deli ederdi,” diye kabul etti.

Bu küçük bir itiraftı ama içimi memnuniyetle doldurdu.

“Ancak,” diye ekledi, “bu konuyu kafaya takmaman gerekiyor. Yapabileceğim bir şey yok artık. Zaten benimle ilgilenmiyor, sürekli Strike ile takılıyor...”

Sözünü bitirmesine izin vermedim. Bunun yerine onu yaktan ittim. “Seninle ilgilenmediğini düşünüyorsan aptalın tekisin, Wren.”

Bana ters bir bakış attı. “İyi. Ama, Eve,” yüzü ciddileşti, “Senin için ölecektim. Bu sana bilmen gereken her şeyi söylemiyor mu?”

“Aslında, buraya, aşağıya dönmeye karar verdin. Hatırladın mı?”

Yanıma çömeldi ve elini saçlarımdan geçirdi. “Sen de bu kararı verdin. Ve son zamanlarda seni zar zor görüyorum.”

“Meşguldüm,” dedim ona, gözlerine bakarken.

“Evet, söyledin. Yeni bir şey var mı?”

Soruyu düşündüm. Gardiyan merkezi yeniydi. Landry’yle olan yarınki dövüşüm de. Veri kartı ve On Bir’in yöneticisiyle karşılaşmam da. Ancak bu konuları tartışmak istemiyordum. “Belki de yer üstünde hayatta kalmanın bir yolunu bulabiliriz diye düşünüyordum,” dedim sonunda.

“Gardiyan işini erzaklara erişmek için kullanmaktan bahsetmiştin, değil mi?”

Başımı iki yana salladım, sonra anında kendimi, “Bu bir seçenek,” diyerek düzelttim. “Ama On Bir’in kaynaklarına güvenmektense kendi başımıza hayatta kalmayı öğrenmenin daha kolay olacağını düşünüyordum.”

“Öğrenmek mi? Nasıl?”

Omuz silktim. “Diğer her şeyi öğrendiğimiz gibi: Kitaplar. Eminim kütüphanede işe yarar bir şeyler vardır, sence de öyle değil mi?”

“Olabilir,” diye hemfikir oldu, eliyle çenesini ovalarken. “Baktın mı?”

“Denedim. İki kez.”

“Ve?”

“Ve ilk seferinde Addison ve senle karşılaştım. İkincisinde de Katz’a yakalandım.”

Kaşları kalktı. “Katz mı? Sanırım onunla karşılaşmak, benimle ve Addison’la karşılaşmaktan daha beterdı.”

“İkisi de pek hoş değildi,” diye kabul ettim. “Vaktin olduğunda kütüphaneye bir göz atabilir misin?”

“Sorun değil,” dedi hemen. “Tabii ki artık çalışmaya başladığın için zaman bulmak o kadar kolay olmayacak.”

Ona bakmak için yan döndüm. “Çalışmak demişken, Yerleşke Arası İlişkiler’deki önemli işin nasıl gidiyor?”

“Ne yaptığımı bilmediğimi düşünürsek kötü değil.”

Kendini küçümseyen gülüşü özlediğim bir şeydi ve parmaklarımı yavaşça onunkilere kenetledim. “Faydalı bir şey buldun mu? Seçkinler bizim bildiklerimizi biliyor mu?”

“Daha bir gün oldu!” Sonra elimi sıktı. “Yerleşke On Bir’in Yerleşke On’a kıyasla cennet gibi görüldüğünü öğrendim. Seni cehennemden kurtardım demek istemiyorum ama...” Gülümseyerek öne doğru eğildi ve beni hafifçe dudaklarımdan öptü.

O uzaklaşınca dirseğimin üstünde doğruldum. “Anlatsana.”

“Tam bir kaos. Halkın yarısı birbirini öldürmüş. Gardiyan desteği için yerleşkemize birçok talepte bulunmuşlar, hepsi reddedilmiş: Orası çok tehlikeli. Kararması uzun sürmeyecek.”

“Kararması derken?”

“Yok olması.”

Sözler kafamda çınladı. Halkın yarısı birbirini öldürmüş. Gardiyan talebi. Yakında yok olacak. Tamamen kendi kendini imha eden bir toplum.

Hiçbir şeyin On Bir’den daha kötü olabileceğini düşünmezdim. Ancak yanılmıştım.

Aniden bakışları serleşti ve yüz hatları lambanın gölgesinde köşeli ve keskin göründü. “Geçen gün, beni ve Addison’ı atri-umda gördüğünde. Ondan önce ne yapıyordun?”

“Ne demek istiyorsun?”

Gözlerini kısıp bana baktı. “Her yerin çizik doluydu, hatırladın mı?” diye devam etti. “Tenin pembeydi. Ve hâlâ öyle, burası ve burası.” Nazikçe yanaklarıma dokundu.

Aniden kahkaha attım. “Çünkü gizlice yer üstüne çıktım,” diye itiraf ettim ve ardından avucumu kaldırdım. “Dikkatliyim, endişelenme.”

“Bu riskli, Eve...”

“Nutuk yemeye ihtiyacım yok,” diye ona hatırlattım. Sonra öpebileceğim kadar yakın olması için kendimi yatağın en ucuna çektim. Hayatımda ters giden şeylerin bitmek bilmeyen listesine rağmen bu çok doğru bir şey gibi geldi.

Öne doğru eğildim, Wren aramızdaki boşluğu doldurup dudaklarını benimkilere bastırdı ve diğer her şey silinip gitti, başka bir şey göremez olduk. Çevremizdeki her şey hiçlikte kayboldu. Önemli olan tek şey ikimizdik. Sonra onu daha sert öptüm, parmaklarımla saçlarını kavrayınca daha dik oturdu ve dokunuşuma tepki vermesi beni gülümsetti. Hep gülümsetirdi.

“Bunu görmeyeli uzun zaman oldu,” diye mırıldadı, dudakları boynuma inerken.

“Ne?”

“Sen... mutlusun.”

“Belki de bunu daha sık yapmalıyız o zaman.” Parmaklarım tişörtünün altına kayd.

“Kesinlikle buna itiraz etmem.”

Ve sonra donup kaldım. Gülümsemem silindi. Çünkü kapımın dışında, koridorun aşağısında bir şey duydum, buraya ait olmayan bir şey. Bir tıklatma, bir yumruktan çıkabileceğinden daha gürültülüydü.

“Sorun nedir?” diye sordu Wren. Geriye çekilip bana baktı. Usulca ayağa kalkıp hücre kapımı araladım.

Derin, yüksek ve otoriter yükseliyordu. Hunter'ın hücrelerinden geliyordu. *Kenara çekil*, dediler. *Ceplerini boşalt*. Gardiyanlar.

Ancak Hunter kuralları çiğnemezdi. Riske girmezdi. O zaman gardiyanlar başka bir nedenden burada olmalıydı... *Kenara çekil. Ceplerini boşalt*.

Aniden nedenini anladığım için kapıyı iterek kapattım ve birdenbire kulaklarımda bir zonklama oldu. “Kahretsin,” diye mırıldandım. “*Kahretsin*.”

Çabucak gardiyandan çaldığım silahı ve babamın bana hediye ettiği bıçağı aldım. Sahip olmama izin verilmeyen iki eşya. Başımı büyük belaya sokabilecek iki eşya.

“Neler oluyor?” diye zorladı Wren. “Sorun nedir?”

“Gardiyanlar. Hücreleri arıyorlar,” diye kısık sesle açıkladım. “Bunu çok nadir yaparlar. Dennis yüzünden olmalı.” Hayır, sadece *Dennis* değildi. Sonuçta diğer gardiyanlar öldürüldükten sonra hiçbir arama yapılmamıştı. Bunun nedeni, adalet talep eden Yukarı Ortalıların protestosuydu. Gardiyanlara soruşturma yapmaları için baskı uygulanmıştı ve onlar da bunu yapıyordu. Komik, Aşağı Ortalı protestoları yüzünden hiç bu kadar hızlı harekete geçtiklerini hatırlamıyordum.

“Dennis?”

“Hatırlasana? Gardiyan. Boğazı kesilmiş hâlde asansörlerin yanına asıldı.” Bıçağı dudağıma dayadım ve düşünmeye çalıştım. *Düşün*.

“Bu ne zaman oldu?”

“Efendim?” Zar zor dinliyordum. Silahlarımı saklayacak bir yer aramakla meşguldüm. Hiçbir yer yoktu. *Elbette* yoktu.

“Dennis. Ne zaman öldürüldü?”

“Birkaç gün önce.”

Sonra tuhaf bir şey oldu. Bunu ilk Wren'in vücudunda, gerilmesinde fark ettim. Sonra ağzının nasıl ince bir çizgi hâ-

line geldiğini ve göz ucuyla beni nasıl izlediğini fark ettim. Düşünüyordu sanki.

Muhtemelen hemen kapıdan çıkmalı, gardiyanlar gelip görmeden gözden kaybolmalıydım. Onun yerine silahlarım yanımda sallanırken ona döndüm. “*Ne oldu, Wren?*”

Yüzü ifadesizdi. Ama sanırım aklımdan geçeni gün gibi görünüyordu. Dennis’i *benim* öldürüp öldürmediğimi merak ediyordu, bundan neredeyse emindim.

Ben itiraz edemedim, kapımda ancak uzun bir metal coptan gelebilecek yüksek bir vurma sesi duyuldu.

Gözlerimi kapıya diktim ve nefes almaya çalıştım. *Nefes al.* Belki de onları, silahı diğer gardiyan adaylarından biri için sakladığıma ikna edebilirdim. Ama bıçak için öyle bir bahanem yoktu ve onu da bulacaklardı, beni bir gardiyanı öldürmekle suçlayacaklardı.

Sonra Wren arkama geçti ve bir eli parmaklarımdan bıçağı, diğeri ise tabancayı aldı. Bıçağı botuna, silahı da beline sokarak gözlerden gizledi. Yer açmak için Seçkin silahını çıkardı ve bir elinde gevşekçe tuttu. “Kapıyı aç.”

Kıpırdamadım.

“Kapıyı aç,” dedi tekrar.

“Suçu senin üstlenmene izin vermeyeceğim,” dedim ona.

Gözlerini devirdi. “Kendini benim için endişelenerek yorma.”

Dışarıda gardiyanlardan biri bağıırıyordu. Kapıma vurulan cop sesi gittikçe sertleşiyordu. Önce kapıya, sonra arkamdaki Wren’e baktım.

Bakışları çok netti. Hep öyleydi. Sanki içinde çeliğe lehimlenmiş bir şey vardı, kolayca kırılamayacak bir şey. Bende de olmasını umdum ancak tüm vücudum titrerken kapıya doğru döndüğümde, olmadığını düşündüm.

İki gardiyan yüz maskelerinin ardından bana ters ters baktı. Tek görebildiğim gözleriydi, kapkara ve boncuğa benziyorlardı. Tıpkı Dennis’inkiler gibi.

“Neden bu kadar uzun sürdü?” diye çıkıştı biri.

Arkamı işaret ettim. “Misafirim var.” Omzumun üzerinden Wren’e baktım. Sonra silahlarını çektiler ve onun göğsüne doğrulttular.

“Hayır!” diye bağırdım, çünkü Wren anlamıyordu. Burası *ikinci* kattı. Gardiyanlar burada ateş etmekten çekinmezlerdi.

“Silahı masaya bırak!” diye bağırdı uzun olan.

Sakin bir tavırla Wren silahı masama bıraktı. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve gardiyanların silahı inceleyebilmesi için belirgin adımlarla uzaklaştı.

“Bu bir Seçkin silahı,” diye yorum yaptı kısa gardiyan, silahı parmaklarının arasında çevirirken. “Kimden çaldın?”

“Kimseden çalmadım.”

“Yani...”

“Yanisi, ben bir Seçkin'im, bu gayet açık.”

Gardiyan, Wren’e döndü. Yüz maskesini boynuna indirdi ve copunu Wren'in karnına bastırdı. Ama daha fazla bir şey yapamadan veya söyleyemeden Wren kusursuz ellerini kaldırdı.

Bu arada uzun boylu gardiyan omzuma bir yumruk indirdi. “Ceplerini boşalt.” Ne yanıt verebildim ne hareket edebildim, Wren için ödüm kopuyordu. Sonra irkileceğim kadar sert bir şekilde bana yine vurdu. Ceplerimi boşalttım.

“Botlarını da çıkar.”

Söylediğini yaptım. Botlarımı ters çevirdi, sonra ellerini bacaklarımda ve karnımda gezdirdi. Dikkatimi bile çekmedi bunlar. Bakışlarım hâlâ birbirleriyle öfkeli bir şekilde konuşan Wren ve gardiyan daydı. Kalbim kulaklarımda attığı için ne dediklerini duyamıyordum ama bildiğim tek bir şey vardı. Wren'e bunu yapması için izin vermemeliydim. Silahlarımı almasına izin vermemeliydim. Onlar benim sorumluluğumdu, benim yüküm. Onun değil.

Ayrıca ne zamandan beri yardım kabul ediyordum?

“Etrafa bakma zamanı,” dedi uzun boylu gardiyan, sertçe botlarımı bana doğru tekmelerken.

“Ne arıyorsunuz?” Sesim kısık ve boğuktu. Zaten yanıtı biliyordum.

“Seni ilgilendirmez.”

“Birkaç gün önce öldürülen gardiyanla alakası var mı bunun?”

“Elbette vardır.”

“Umarım yakalarsınız,” diye yalan söyledim.

Gardiyan homurdandı, sonra çarşaflarımı aradı ve masamın çekmecelerini boşalttı. Hareketleri hızlı ve kayıtsızdı ama gardiyan üniformamı ve beraberindeki silahları görünce durakladı. Yukarı Ortalı gözlerinde şüpheyle bana baktı.

“Nkrumah bir Aşağı Ortalıyı işe aldı,” dedim lafı uzatmadan. Bakışlarım aniden dizginlenemez bir cesaretle doldu. Kolumu sıvadım ve veri kartımı burnunun dibine soktum. “Haber almadın mı?” diye ekledim kıyafetimi tekrar indirerek. Bir süre sadece acımasız bir yüz ifadesiyle bana gözlerini dikip baktı. Sonra aşağılayıcı bir bakışla aramasına devam etti.

Diğer gardiyan, Wren’i sorgulamaya devam etti. “Bir Seçkin bir Aşağı Ortalı hücresinde ne yapıyor?”

“Tahmin et,” diye yanıtladı. Kelepçelenmemiştii, botları bağlıydı. Bu, başımdaki ağrıyı biraz olsun azalttı. Ama yine de cop karnına dayalı duruyordu ve bu beni huzursuz etmeye yetti.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Yok mu? Bir erkekle bir kızın bir odada tek başlarına neler yaptıklarını anlamak için dâhi olmaya gerek yok.”

Gardiyan bana yan yan baktı, buna hazırdım. Alaya, ağzından dökülecek acı sözlere kendimi hazırladım. Bunu daha şimdiden gözlerinde görebiliyordum: Bir Seçkin ve Aşağı Ortalı birbirine ait değildir. Bu yanlış, neredeyse sapkıncaydı.

Anladım.

Ama daha sözcükler ağzından dökülemeden uzun boylu gardiyan koluna vurdu. "Temiz." İş arkadaşını beklemeden kapıya doğru ilerledi. Ne arkaya baktı ne veda etti.

Ancak diğer gardiyan durdu. "Burada Aşağı Ortalılarla takılmaya devam edersen sonunda onlar gibi muamele görürsün," diye akıl verdi ve copunu Wren'in göğsüne vurdu. "Bunu uyarı olarak say."

Wren hiçbir şey demedi. Gardiyanın dönüp partnerinin adımlarını takip ederek kapıdan çıkmasını izledi.

Ardından Maggie'nin kapısını çaldılar ama ben dinleme zahmetine girmedim. Bunun yerine gözlerimi kapatıp kısık sesle küfür ettim. Yakındı, çok yakın. Wren burada olmasaydı...

Sonra bir dizi duygu içimi kapladı: keder, öfke, rahatlama, adaletsizlik... hatta özlem. Gözlerim doldu ve alışılmadık derecede sıcak hissettim. Muhtemelen ona teşekkür etmem gerekirdi. Bunun yerine gözyaşları beni sertleştirdi ve "Bizimle takılmak başını belaya sokmadan buradan gitsen iyi olur," dedim.

"Tahmin edeyim. Yardımımı istemiyordun, değil mi?" Sesi benimki kadar düşmancaydı.

Ona döndüm. "Geldiğin yere dön, *Seçkin*."

Buz gibi bir sesle güldü. Silahımla bıçağımı masaya fırlattı ve kendi silahını aldı. "Zevkle." Sonra gitti, kapı arkasından gürültüyle kapanırken genelde sevdiğim kokusu duyularımı bulandırdı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

O gecenin ilerleyen saatlerinde, tek başıma, uyuşuk ve duygusuz boş bir kabuk gibi tavana bakarken kapım çalındı.

Ben. O olmalıydı.

Şimdiye kadar Wren'in uyarısına göre davranıp uzak durmuş, beni kendi hâlime bırakmıştı ama sanırım artık bundan vazgeçmişti. Kendimi pervasız hissettiğim için bir silah alma zahmetine girmeden kapıyı çekip açtım. Ne de olsa yumruklarım vardı: Dövüşebilirdim. Hem babam bunu asil bir arayış olarak nitelendirmiyor muydu?

Ancak Ben değildi. Onunla alakası olmayan biriydi ve yüzümdeki sırtış hemen silindi. "Ne istiyorsun?" diye fısıldadım.

Hunter başını iki yana salladı. "Lütfen, Eve," dedi. "İçeri girmeme izin ver."

Bunu hak etmiyordu, sonuçta bana ihanet etmişti. Ama sonra bana *ihanet etmediği* tüm o zamanları hatırladım. Beni yarı yolda bırakmadığı zamanları. Beni aslında mutlu ettiği zamanları. Mavi Devre'nin idman odasında bana sürpriz bir doğum günü partisi yaptığı günü. Süslemeleri, yıldız şeklinde

kesilmiş artık alüminyum folyo parçalarını kullanarak kendisi yapmıştı. Ya da Stadyum'daki zorlu bir mağlubiyetten sonra beni şımarttığı sayısız zamanları. Ya da Jack'i ve bir bakıma annemi kaybetmenin acısı dayanılmaz hâle geldiğinde bana sarıldığı zamanları. Evet, on altı yıllık sevgisi ve nezaketi, beni çoraplı ayaklarımı yana kaydırmaya zorladı.

Yatağın ayakucuna oturdu ve ona katılmamı işaret etti. "Oturur musun?" diye sordu en sonunda, ben hareket etmeyince.

"Hayır."

Sanki bu yanıtı bekliyormuş gibi başıyla onayladı. "Gardiyanlar hücreni aradı mı?"

"Ne istiyorsun, Hunter? Çünkü buraya hoşbeş etmek için geldiysen..."

"Gelmedim," diye güvence verdi. Lambamın ışığı altında aydınlanan yüzüyle bir süre cebinden çıkardığı elastik bir bantla oynadı. Sonra dik oturdu. "Ne istiyorum? Aslında tek bir şey: Zamanda geriye gitmek..."

"Çok geç," diye lafını kestim. "Zaman yolculuğu diye bir şey yok."

"Eve..."

"Sadece kabul et," dedim, duygu dolu bir sesle. "Değişimi sevmeyen bir korkaksın ve benim başka bir yere, daha iyi bir hayata adım attığımı görmektense yan hücrede kilit altında çürümemi tercih edersin." Ona Yerleşke On'un bir hata, korkunç bir hata olacağını söyleme zahmetine girmedim.

"Nedeni bu değil, Eve. Bu değil."

"O zaman neden beni aydınlatmıyorsun!"

Cevap vermek yerine, "Arkadaş olmamamıza dayanamıyorum. Yapamıyorum. Sen ve Maggie, hatta Emerald, sizler benim ailemsiniz. Benim her şeyim..."

"Bana ihanet ettin, Hunter!"

"Ettiğimi biliyorum!" diye bağırdı ve ayağa kalkıp direkt önümde dikildi. "Ettiğimi biliyorum. Her şeyi batırdım, tamam

mı? Bir hata yaptım: Büyük bir hata, bunu anlıyorum. Ama lütfen, *lütfen* bunun için benden nefret etmeyi bırak.”

Nefretim yerini karanlık bir kahkahaya bıraktı. “Bir hata mı? Bu bir *hatadan* çok daha fazlası. Bak, istediğin oldu, tamam mı? Hâlâ buradayım, hâlâ bu boktan yerleşkedeyim, tıpkı senin istediğin gibi!”

“Evet, bunu istedim! Bu çok mu kötü? Gerçekten bu kadar büyük bir suç mu?”

“Olsa yeridir! Benim ne istediğime bir kerecik önem versen kıyamet kopar sanki, Hunter!”

“Önem verdim!” diye bağırdı. “Önem verdim ama sonra kendin gibi davranmadığını da bili...”

“Bu sana düşmezdi.”

“Haklısın! Düşmezdi.”

“Dosttuk biz!”

“Biliyorum, Eve...”

“Ee, o zaman nasıl yapabildin?”

“Çünkü...”

“Nasıl için el verdi?”

“Sadece...”

“Nasıl için el verdi?”

“Sana âşığım. *Bu* yüzden!”

Sözcükleri onu korkuttu. Uzun vücudunun irkildiğini gördüm. Gözlerini dolduran duyguları gördüm. Sonra gözlerini tavana dikip ellerini yavaşça yüzünden geçirdi. O *kendi* sözlerinden korkarken benim hissettiklerim önemsiz kalıyordu

Şok, huzursuzluk ve hayret beynimi ele geçirdi. Kulağımda anlamlandıramadığım garip bir uğultu vardı. Sonra güldüm. “Komik, Hunter,” dedim, hiçbir parçam bunu eğlenceli bulmasa da. Hiçbir parçam bunun bir şaka olduğunu düşünmüyordu ancak ona bir kaçış vermem gerekiyordu, çünkü ben bile o kadar acımasız değildim.

Kaçmadı. Sadece gözlerini ayırmadan bana baktı. “Gerçek bu,” dedi. “Uzun zamandır.”

Şu anda düşünecek çok şey vardı ve şimdi de bu mu oluyordu yani? Hunter bana âşıktı. Bana *âşıktı*. Onca yıllık dostluk ve yakınlık... Daha da fazlası olabileceğimiz onca yıl? Vücudumdaki titreme öncekinden daha kötüydü ama bu seferki öfkeden değildi. “Neden bana söylemedin?”

Omuz silkti. “Arkadaşlığımızı mahvetmek istemedim. Aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmiyordum. Nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.”

Göğsümü delip geçen bir şey vardı ama ne kadar denersem deneyeyim ne olduğunu anlayamadım. Gerçekten çözemedim.

“Bir şey söylemiş olsaydım, öncesinde...” diye söze başladı, tekrar yatağa otururken. Sonra beklentiyle bana baktı.

“Öncesinde?” diye sordum yanına otururken.

“Bilirsin. *Ondan* önce. Sana nasıl hissettiğimi söyleseydim...” Bana baktı ve bir an yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi ve ne istediğini anladım. Bana Wren’den önce hislerinden bahsetmiş olsaydı, ne derdim? Ne yapardım? Bir yanıt istiyordu, ben de istiyordum.

“Belki,” dedim en sonunda.

“Peki ya şimdi...”

“Yapma, Hunter. Lütfen yapma.” Gözlerimi kırıştırdım. O kadar hızlı kırıştırdığım hâlde bu, ne gözlerimin dolmasına ne de bir damla gözyaşının kaçmasına engel olabildi. O göremeden hemen sildim.

Nihayet başıyla onayladı.

“Hâlâ anlamıyorum,” diye fısıldadım. “Beni sevdiğin için mi beni ihbar etmeye karar verdin?”

“Kalmanı sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya karar verdim. Çaresizdim. Ve acınası. Ve hatalı. Benim bir korkak olmamla ilgili söylediğin onca şey sanırım doğrudu. Gitmeni izlemeye dayanamadım, dayanamadım işte.”

Bir yanım kollarımı ona dolamak ve hiç bırakmamak istedi. Diğer yanımsa onu yumruklamak. İki tarafı nasıl memnun edeceğimi bilemiyordum. Nasıl hem işlevsel hem de hisleriyle hareket eden bir insan olunur bilmiyordum. Enkaz hâlindeydim ama belki de böyle olan tek kişi ben değildim. Belki Hunter'ın beyni onu aylardır, hatta yıllardır farklı yönlere çekiyordu. Belki o da ileriye giden bir yol bulamıyordu.

"Bence artık gitmelisin," dedim mesafeli bir sesle. Sanırım ben sahiden annemin kızıydım.

Sonra, kısacık bir an için, cesurca bir şey yapmayı düşündüğünü gördüm. Ellerinin yüzümün iki yanına bastırıldığını neredeyse hissedebiliyordum, sanırım dudaklarının tadını bile almıştım. Ama tek yaptığı, isteklerime saygı duyarak talebime boyun eğmekti. Tek kelime etmeden yataktan kalktı. Bu beni rahatlatmalı mı, hayal kırıklığına mı uğratmalı yoksa ikisinin arasında bir yerde mi hissettirmeli bilemiyordum.

Gittiğinden emin olduğumda yastığımı kucağıma çektim. Sonra karnımın derinliklerinden gelen korkunç sesli hıçkırıkları boğmak için yüzümü ona gömdüm.

...

Daha sonra, uykum özgürlüğüm kadar erişilemez olduğunda botlarımı giydim. Koridor serindi ve bana havanın ancak cetsetlerle dolduğunda ısındığını hatırlattı.

Tek istediğim zihnimi temizlemektir. Çünkü şu anda düşüncelerimle boğulacakmışım gibi geliyordu. Başımı yastığa koyup gözlerimi her kapayışında, dış dünyaya çıkışımın sonsuza dek engellendiğini görüyordum. Wren'in beni tam bir kayıtsızlıkla başından savdığını görüyordum. Hunter'ın benim yüzümden kanadığını görüyordum. Daniel ve Landry de oradaydı, parmaklarını çıtlatıp gölgelerin arasından bana kaşlarını çatıyorlardı.

Ayrıca Maggie ve Emerald'ı, yeni işlerinden ve yeni arkadaşlarından ne kadar keyif aldıklarını düşündüm. Her şeyi bırakıp yer üstünde baştan başlamayı istemelerinin ne kadar düşük bir ihtimal olduğunu düşündüm, tabii bu geçerli bir seçenekse. Wren'in de.

En son da bütün yerleşkenin yükünü düşündüm. Çünkü yukarıda hayatta kalmanın bir yolunu bulursam, öylece gide-mezdim. Aşağıda herkes tutsak tutulurken yapamazdım. Tek istediğimin gitmek olması beni bencil biri mi yapıyordu? *Zayıf* biri?

İç çektim. Sonra botlarımın betona çarpma hissine, çıtırdayan cam ve çakıl sesine odaklandım. Açıkta kalan tenimin etrafında süzülen nemli havaya, ayaklarımın altında turuncu renkte parlayan ışık huzmelerine ve toksik beynimin içinde yankılanmayan her hisse odaklandım.

Her köşede birini, gözlerinde şer parıldayan birini görmeyi bekledim. Ya da hâlihazırda başlamış, acımasız ve kanlı bir saldırı. Veya ateş etmeye hazır bir gardiyan. Ancak ilerledikçe hızım hiç bölünmedi. Bir hedefim yoktu ve bu güzeldi, çünkü ne kadar uzun süre yürürsem nabzım o kadar yavaşlıyordu. Beynim sustu ve üstüme sükûnete benzeyen bir his yayıldı.

Ne yaptığımı fark edemedim parmaklarım yumruk şeklini aldı ve sertçe metal bir kapıyı çaldım. Geçen seferki adam açtı. Hugh'du ve leş gibi soğan kokuyordu.

"Beni hatırladın mı?" diye sordum.

"Nasıl unuturum."

"Sana limonlu tatlılar hakkında söylediğim her şeyin yalan olduğunu bilmeni istedim. Mutfağa giden kodu Hunter'dan almadım ama öyle görünmesini sağladım."

"Neden?"

"Ona kızgındım."

"Öyle mi? O zaman neden bana bunu şimdi söylüyorsun?"

Omuz silktim. "Vicdan azabı?"

“Sesin pek kendinden emin çıkmıyor.”

“Belki değilim.”

“Arkadaşsınız. Sadece onun arkasını kolluyorsun.”

Dikkatlice başımı iki yana salladım. “Eskiden arkadaşlık,”
diye açıklık getirdim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dördüncü kattaki eğitim odasının kapısından içeri girer girmez vücudum duvara çarptı. Keskin sabun kokusu ve boynuma bastırılan ön kol nefesimi kesti.

Daniel sıktığı dişlerinin arasından, “Beşinci kattan bazı arkadaşlarımla konuşuyordum, Eve,” dedi. “Küçük bir kuştan senin ve korumanın ayrıldığınızı duydum. Şaşırdım diyemem. Ama yine de geleceğin hakkında uzun uzun düşünsen iyi olur, öyle değil mi?”

Daniel’in kolunu üstümden çekip nefes aldım. Sözleri tüylerimi ürpertti ama sadece Wren ve benim ayrılmamızla ilgili kısım. Demek ki haberler yayılmıştı. Ayrılık haberi gerçek olmasa da gerçekmiş gibi geliyordu. Gerçek *değildi*.

“Artık sorunlarını başkalarına hallettiremeyeceksin, değil mi?” diye devam etti. “Senin gibi cesur bir orospu bile biraz daha dikkatli olmalı, tüm söylemek istediğim buydu.”

“O hiçbir zaman benim korumam olmadı, Daniel,” diye karşılık verdim. “Yüzüne o küçük süsü kondururken onun yanımızda olduğunu hatırlamıyorum ben, sen?”

Hemen yumruğunu kaldırdı ama biri omzuna vurdu. Yeni gardiyanlardan biriydi; atkuyruklu çocuk. "Ona âşık mısın nesin?" diye sordu yüksek sesle. "Ne zaman gözümü açsam seni onun işine burnunu sokarken görüyorum."

"Siktir git, French," dedi Daniel. "Onu benim kadar tanı-mıyorsun." Ama bu kesinti Daniel'ın bir saniye önce gözlerini yakan ateşi söndürmeye yetti ve çok geçmeden beni bırakıp dikkatini kum torbasına verdi.

French elini uzattı ve kendini tanıttı.

"Eve," diye mırıldandım, odada Landry'yi ararken.

İşte oradaydı. Uzakta, parmak boğumlarını bantlıyordu. O uğursuz gri gözleri odaklanmıştı. Dudakları ince beyaz bir çizgi hâlini almıştı. Yutkundum ve boğazımın kuruduğunu fark ettim.

Komik. Bu sabah aç uyanmıştım ama şimdi yeniden aynı şekilde hissediyordum. Ama kafeteryaya vardığımda açlığımın yemeğe olmadığını fark ettim...

"Evet, kim olduğunu biliyorum," dedi French. "Herkes biliyor. Her zaman Aşağı Ortalı biri gardiyan olmuyor. Bak, senin arkadaşın olmakla ya da başka bir şeyle pek ilgilenmiyorum ama birlikte çalışmamız gerekiyor falan, bu yüzden tanıştığımıza çok memnun oldum." Yanıt vermeden önce yürüyerek uzaklaştı.

"Günaydın," diye homurdandı Maax içeri girerken, sonra eliyle esnemesini kapattı. "Büyük dövüş için iyice dinlendin mi?"

Omuz silktim. Dinlenme ilerleyen saatlerde gerçekleştire-bileceğim bir şeydi ama olaylı bir akşamdan sonra çok kısacık bir an sürüyordu. Beynim ve kaslarım şu anda ağır geliyordu. Böyle önemli bir maç için bu pek iyi bir durum değildi. Bir-likte eşyalarımızı dolaplarımıza tıktık, sonra ben parmaklarımı dikkatlice bantladım. Her bir kat banda, düzgünlüğüne ve hatta gerginliğe ekstra özen gösterdim.

Maax, "Bu Sam," dedi ve yuvarlak gözlü, kum rengi saçlı bir çocuğu işaret etti. O, grubumuzun en kaslı üyesiydi ve belki de bu yüzden, en az gardiyan gibi görünendi.

"Merhaba." Sesim düzdü, beynim önümdeki maça odaklanmıştı.

"Uzun zamandır tanırız birbirimizi," diye açıkladı Maax. "Bizim koridorun karşısında otururdu."

"Evet, annen Fiona ve ben yakındık," diye onayladı Sam adlı çocuk. Maax'a göz kırptı.

"Söylentilere göre dövüşebiliyormuşsun," dedi kıvrırcık kızıl saçlı, iri yapılı başka bir yeni gardiyan. Bant sarmamı ilgiyle izliyordu.

"Öyle denebilir."

"Aşağı Ortalı olmanın faydalarından biri de sanırım bu," diye devam etti. "Annem Dövüş Ligi'nde şansımı denememe asla izin vermedi. Bana uygun olmadığını söyledi."

Atkuyruğumdan düşen bir tutam saçın arkasından ona baktım.

"Bern," dedi yanımdan Maax, "kız dövüşmeye hazırlanıyor. Kaybol."

"Kıskandın mı?"

"Rüyada görürsün," diye bağırdı, uzaklaşan Bern'e doğru.

Odanın karşısında Nkrumah ellerini çırttı ve etrafına toplanmamızı işaret etti. "Bugün," diye başladı, "nasıl dövüşüleceğini öğreneceksiniz. Kas her şey değildir. En azından öyle olmasını ummam gerek çünkü Yerleşke On Bir'in çoğu burada dikilen tembellerden daha iri. Şimdi, hepiniz bugün dövüşme şansı elde edeceksiniz ve dövüşmediğinizde de ya izleyecek, inceleyecek ya da şurada idman yapacaksınız." Kum torbalarına doğru başıyla işaret etti. "Bu haftanın sonunda her birinizin boyutları fark etmeksizin bir sivil yere fırlatabiliyor olmanızı bekliyorum." Bakışları en ufak üyemiz Maax'e ve sonra Sam'e kaydı.

Nkrumah, beni ve Landry'yi eliyle çağırды ve yaklaştığımızda bileklerimizi tuttu. "Dövüşecek ilk ikilimiz!" diye ilan etti, kollarımızı havaya kaldırarak. Yeni gardiyanlardan bazıları tezahürat etti, bazıları alkışladı. Çoğu ifadesizdi ve kendi maçları için gergin olduklarına bahse vardım. Ringde büyümeseydim ben de gergin olurdum.

Nkrumah diğerleri duyamasın diye fısıldayarak, "Hamurunu görelim Aşağı Ortalı," dedi. Ona baktığımda kırmızı gözlerinin hevesli olduğunu gördüm. Kaybedeceğimi düşünüyordum: Gün gibi açıktı bu. Burada yeni gardiyanlar arasına hakkımla girmediğimi biliyordu ve bunu kanıtlamak istiyordu.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Diğerleri, ikimizin etrafında geniş bir çember oluşturdu. Kollarımı sallayıp zıpladım. Göz ucumla rakibimin de aynısını yaptığını gördüm.

"Dövüşün dediğimde başlayın," diye duyurdu Nkrumah. "Ben diyene kadar durmayacaksınız. Ve ben emredene kadar kimse müdahale etmeyecek. Açık mı?"

Nabzım hızlandı ve daha güçlü bir şekilde yukarı ve aşağı zıpladım. Ama hâlâ ısınmamıştım. Adrenalin beni esir almamıştı; kalabalığın kükreyişi veya Stadyum'un kör eden ışıkları olmadan alamazdı. Dövüşme isteği, yakması gerektiği gibi yakmıyordu.

Ama sonra Landry'nin bakışları benimkilerle buluştu ve sırtıttı; soğuk gri gözlerinde benden hiç korkmadığını gördüm. Dövüşebildiğimi biliyordu, birçok kez bunu görmüştü. Ancak geçmişte canımı yakmıştı. Bunu tekrar yapabileceğini sanıyordu. Teninin bu hevesle parıldadığını görebiliyordum. Kafamı betona vurabileceğini sanıyordu. Yine. Çıplak karnıma dokunabileceğini sanıyordu. Yine. Zihnimde yankılanan incitici sözlerini duydum ve sanki bir düğmeye basılmış gibi ateşlendim.

Bu sabah beni uyandıran açlık var gücüyle geri dönmüştü ve bu sefer aradığımın yemek ya da kan olmadığını biliyordum. Sesimi bulmak için senaryoyu tersine çevirme fırsattı. Son

birkaç haftadır *hayat* üstüme geldi. Hayal kırıklığına uğramış ve alay edilmişim. Kararlarımı başkaları vermişti.

Şimdi kontrolü ele geçirme sırası bendeydi.

Belki Nkrumah dövüşün başladığını söylerdi. Kulaklarımdaki uğultu ya da karnımda kükreyen açlık dışında hiçbir şey duyamadım. Ama Landry'nin aniden bana doğru atıldığını gördüm ve burnunu kırdım. Çaprazlama, var gücümle. Gri benekli zemine kan damlacıkları sıçradı ve diğer yeni gardiyanlar iç çekti.

İkinci ve üçüncü yumruğu da yedi ve sonunda bana bir yumruk indirdi ancak bu, zar zor bir çürük yaratmaya yetecek sertlikteydi. "Tüm gücün bu mu, Landry?" dendiğini duydum ve gözlerinin kısılmasından onunla alay edenin ben olduğumu anladım. Şu anda onun mekânında olabilirdim, isteğim dışında dördüncü kattaki gardiyan gemisinde, bu lanet yerleşkede sıkışıp kalmış olabilirdim ama ona geçmişteki hatalarının bedelini ödetecektim. Acı çekmesini sağlayacaktım.

Karnına tekme attım, sonra bacağına. Yumruğunu engelledim. Ben bir yumruk attım.

Sonra gözümün ucuyla Daniel'i, yüzünün hırstan kıpkırmızı olduğunu, Landry'ye yardım etmek için ileri atıldığını gördüm. İkiye karşı bir. Ancak Nkrumah onu yakalayıp boyun eğmesini sağladı.

Boyun eğmeye zorlanmak korkunç bir şeydi.

Sonra, dikkatimin dağıldığı bir anda, Landry bana vücuduyla çarpıp ellerini boynuma doladı. O kadar sıktı ki görüşüm karardı, gözümün önünde yıldızlar parladı ve dizlerimin üstüne düştüm.

Boyun eğmek, pekâlâ. Kendimi kurtarmazsam beni öldürecek ve bu olmadan önce Nkrumah'ın maçı durdurmayaacağını biliyordum. Karanlığa rağmen uzanıp yüzünü buldum, tutuşu gevşeyene ve görüşüm geri gelene kadar başparmaklarımı gözlerinin ortasına bastırdım. Ciğerlerim hayatla şişti.

Nefesim normale dönmeden ona doğru atıldım; bir saniye bile kaybetmedim. Onu zemine yapıştırdım. Her iki yumruk da teni pelteye dönene, kan ellerimi eldiven gibi kaplayana kadar yüzünü dövdü. Sonra şansı yaver gitti. Çenemin altına vurdu ve dilimi ısırınca acıdan geri çekildim. Bu, beni kendinden uzaklaştırması için ona fırsat sağladı ve o da bu fırsatı kullandı; bir an sonra ikimiz de ayaktaydık ve hızla nefes alıp veriyorduk.

Bana nefretle baktı; sözleri zehir gibi yüzeye çıktı. “Bir kızın beni dövmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Seni aşağı katlı *çöp* parçası.” Dudakları geniş bir gülümsemeyle aralandı. “Çirkin bir sürtük olabilirsin ama kazanmana izin vermektense ölmeyi tercih ederim.”

“Kararını verdin, Landry,” diye hırladım ve bir kez daha boynuma atılınca sıçradım ve doğrudan kafasına bir tekme attım.

Kafası geriye sıçradı ve bedeni zemine düştü. Üzerine atıldım: kontrol bende idi, nihayet kontrol bende idi. Odadakiler ismimi haykırdı. Sanırım tezahürat ediyorlardı. Parmak boğumlarım morarmış, kana bulanmış, hareket ettiremez hâle gelmiş olabilirdi ama ellerim yeniden hareketlenerek tıpkı onun bana yaptığı gibi boynunu sıktı, yollarına çıkan tüm tendonları, kasları ve atardamarları ezdi.

Belki de gözlerindeki damarlar patlamıştı. Ya da belki bir süredir gözleri kapalıydı. Belki de beni ve Landry’yi yerden kaldıracak kadar güçle belimi çeken kişi pes etmeliydi, çünkü o bir hiç olana ve güçlü ellerimin altında sadece havadan başka bir şey kalmaya kadar hiçbir güç parmaklarımı onun boynundan ayıramayacaktı.

Kontrol bende idi. *Bende.*

Ancak nihayet kollar beni tuttu. Sonunda küçük bir ordu tarafından odanın diğer ucuna savrularak ondan uzaklaştırıldım. Öyle hızlı nefes alıp veriyordum ki doğru düşünemiyordum. O kadar çok terlemiştim ki saçlarımdan damlıyorlardı. Nefes aldım, terledim ve göz kırptım. Etrafımdaki şekiller biçim

alana kadar gözlerimi kırpıştırdım ve onların insan olduklarını gördüm. Birlikte bir odaya girmeye zorlandığım ve dövüşmem söylenen yeni gardiyanlar.

Gözlerini dikip bana baktılar.

Hayranlık değildi. Gözleri çok büyüktü, yüzleri çok donuktu. Hepsi hareketsizdi.

Ancak durgunlukları bile Landry'ninkiyle rekabet edemezdi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Nkrumah kolumu kavrayarak beni kapılardan geçirdi. Ben nerede olduğumuzu ya da dönüş yolumu nasıl bulacağımı bilemeyecek kadar uyuşmuştum. Bir çocuk gibi hissediyordum.

En sonunda beni bir sandalyeye bıraktı. “Burada bekle,” dedi gergin bir sesle. “Duydun mu beni Aşağı Ortalı?”

Biraz sallandım. Sonra başımla onayladım.

Gözden kaybolduğunda botumun topuğuyla yavaşça beton zemine vurdum. Parmak boğumlarımı, kanımın tenimde oluşturduğu deseni inceledim ve örümcek ağı gibi ince çizgilerden sızdığını gördüm. Landry’nin kanı da benimkilere karışmıştı.

Beynim, eğitim odasının zemininde yatan hareketsiz bedene dönmeye çalıştı ama buna izin vermedim. Bunun yerine tepedeki beyaz ışığa baktım ve kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalıştım. Grafitisiz beton duvarları inceledim ve gözlerimden dökülen yaşları kırıştırtarak geçiştirdim.

Her sıkıcı ayrıntıyı incelerken botum yere daha yüksek sesle vuruyordu. Tepemdeki ışık vızıldadı; bana floresan lambaların sürekli uğuldadığı beşinci katı hatırlattı. Yerin üstünde

de benzer bir ses vardı ve ellerimle gözlerimi kapatıp kafamın içinde tekrar yankılanmasına ve diğer tüm düşünceleri bastırmasına izin verdim.

“Benimle gel,” dedi yeni bir ses, ellerimi zamanında indirerek Sitwell’in sağındaki bir kapıdan kaybolduğunu gördüm. Ardından bakarak kendime nefes al, nefes ver diye hatırlattım. Nefes al, nefes ver.

Odaya girdiğimde hareketlerim ağırdı, sanki kavga tüm enerjimi tüketmişti ama yine de Yargıç Andrews’un içeride oturduğunu görünce eskisinden daha uyanık hissettim. Sırtım daha dikti, cildim karıncalanmaya başladı. Sonra Nkrumah’nın onun bir yanında oturduğunu fark ettim, Sitwell de diğer yanındaydı. Gülümseme ya da hoş sözler yoktu, elbette yoktu. Gardiyan merkezinden atılmak üzereydim. Bir suçlu ilan edilecektim.

Peki ya sonra?

Bu konu üzerinde düşünemiyordum. Hiçbir şey hakkında düşünemiyordum. Şu anda, beynimde Landry’nin ettiğini bulduğunu söyleyen sesler dışında boş bir kabuktum. Ama hak etmiş miydi gerçekten de? Bilmiyordum. Artık hiçbir şey bilmiyordum, bu yüzden de hiçbir şey söylemedim. Üç adam gözlerini bana dikmiş bakarken gözlerimi kararlılıkla zemine yönelttim.

En sonunda Sitwell kıpırdadı. “Bay Nkrumah bana az önce eğitim odasında talihsiz bir olay yaşandığını söyledi.”

“Yetersiz bir tanımlama,” dedi Andrews hemen. “Burada bir katil olduğu gün gibi açık.”

Sözcükleri üzerine başımı kaldırdım. İçimdeki her şey eriyip gitti. İçimdeki her şey soldu. “Öldü mü?”

“Öldüğünü biliyorsunuz, Bayan Hamilton.” Beni incelerken gözleri kara bir ışıltıyla parladı.

Öldü.

Şok yanımda duruyordu ama henüz bedenimi sarmalamamıştı, henüz değil. İçten içe biliyordum sanırım. Eğitim

odasında Landry'nin bedeninin cansız bir şekilde yerde yattığını biliyordum sanırım ve aniden kusma isteği duydum.

"Kendinizi nasıl savunacaksınız, Bayan Hamilton?" diye sordu Sitwell keskin bir sesle. Kaşları ortada birleşerek zaten tiksintiyle buruşmuş olan yüzünün şeklini daha da bozdu.

Ağızımdan kan damladığında dudağımın da kanadığını fark ettim. Midemin içindekiler her geçen saniye daha şiddetli bir şekilde kaynıyordu. Odadaki ışık rahatsız edici bir şekilde parlaklaştı. "Söyleyecek bir şeyim yok," diye fısıldadım.

"Hiçbir şey mi?"

Kendine gel, Eve. Kendimi gardiyanlıktan atılmaktan, suçlu ilan edilmekten, uygun gördükleri herhangi bir cezaya maruz kalmaktan kurtarma şansım varsa, kontrolü ele almam gerekiyordu. Kendimi açıklamam, kendi hikâyemi anlatmam gerekiyordu. Bu yüzden sakinleştirici bir nefes aldım ve onlara, "Bana onunla dövüşmem emredildi. Ben de dövüştüm," dedim.

"Delikanlıyla dövüşmekten biraz daha fazlasını yapmış gibisin."

"Yakın dövüş eğitimi aldım, Nkrumah bunu biliyordu," diye açıkladım. Sesim titredi ama artık fısıldamıyordum. "Belki de bu adil bir dövüş değildi. Ancak dövüşmem emredildi ve ben de dövüştüm."

"Bay Nkrumah'a göre delikanlıyı *boğmuşsunuz*, Bayan Hamilton. Bu size normal bir dövüş gibi mi geliyor?"

"Boynumda iz var mı? Olmalı."

"Var."

"Nedeni önce onun beni boğmuş olması. Kendimi kurtardım, sonra ben de aynısını ona yaptım."

"Ve o... daha az şanslı mıydı?"

"Beni öldürürdü," dedim. "Yeterince güçlü olsaydı."

Andrews sandalyesinde öne eğildi. "Pişmanlık duymuyorsunuz, değil mi, Bayan Hamilton." Soru sormamıştı, bu yüzden kelimeleri ağızıma tıkamaya çalışıyor gibi gelmişti.

Dişlerimi gıcırdatıp, "Dövüşüyorduk," dedim. "Pis dövüşmek istedi, ben de öyle yaptım."

"Ne düşündüğümü biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Siz bir mutantsınız, Bayan Hamilton, medeniyetle alakanız yok." Bunu bir gerçek gibi söylemişti. Sanki karakterim hakkında böyle bir karar verebilecek kapasitedeymiş gibi.

"Bekleyin," dedi Nkrumah. Yavaş ve kasıtlı bir şekilde bana baktı. "Söylediği her şey doğru. İlk önce Landry onu boğmaya çalıştı, kendi gözlerimle gördüm. Ve ona dövüşmesini emrettim, doğru. Ben söyleyene kadar durmamalarını emrettim."

"Zavallı delikanlının üstünden çekilmeden önce ona durmasını emrettiniz mi?"

Hiçbir şey demedi.

"Bu evet demek. Suç açıkça ilan edildi. Dövüşme emrinin bir önemi yok. Ona durmasını söylediğinde, görevi dinlemektir."

"Ancak beni duymadı."

Andrews göz ucuyla ona baktı. "Herhâlde davranışını savunmuyorsunuz, Bay Nkrumah."

"Hiçbir şey savunmuyorum," diye yanıt verdi. Koltuğuna yaslandı ve kollarını başının üzerine uzattı. "Sadece eğitim odamda olanları bir mantığa oturtmaya çalışıyorum. Yeni gardiyanlardan biri sık sık temel eğitimde ölmüyor."

"Bir mutant işe aldınız, bu oldu. Gardiyanların arasında bir mutant olmasını istiyor musunuz?"

Nkrumah durdu ve sessizlik içinde altımızda bir protesto sesi patladı. "Benim için dövüşmesini istiyorum," dedi en sonunda.

Uzun parmaklarını masaya vuran Sitwell donakaldı. "Ciddi misiniz, Bay Nkrumah?" diye sordu.

"Neden istemeyeyim? Aşağıdan gelen sesi duyuyor musunuz? Bu kızın dövüşmesini görmeniz gerek. Belki de Dövüş Ligi'nden daha fazla kişi işe almalıyız."

Nazik bir tavırla, "Genelde Aşağı Ortalıılardan oluşuyorlar, Bay Nkrumah," dedi, sonra bana bakıp içini çekti. "Gardiyanların birbirini öldürmesine izin veremeyiz, bunu kesinlikle biliyorum."

"Bir kazaydı," dedim, aşağıdan gelen sesler zeminden yükselirken.

"Bir kaza," diye tersledi Andrews. "Gerçekten mi?"

"Dövüşmek hakkında bir şey biliyor musunuz? Tehlike-
lidir," dedim ona. "Birkaç hafta önce Stadyum'da profesyonel dövüşçülerden biri öldü. Ölüm oluyor. Bunu istediğimi mi sanıyorsunuz? Böyle bir vicdan azabıyla dolaşmak istediğimi mi sanıyorsunuz?"

"En başta vicdanınız olduğunu düşünmüyorum, Bayan Hamilton." Sonra öne eğildi ve cübbesi masaya sürtündü. Sesini alçalttı. "Bana kalsa, şu an ölüme mahkûm edilirdiniz. Topluma uyum sağlayamazsınız; bunu şimdi görüyorum. Ölüm tek seçenek."

Kısmen korkunun da etkisiyle tenim karıncalandı. Ancak merak da vardı. Şimdi yerleşkeden atılmak işleri daha da zorlaştırırdı elbette. Henüz yukarıda nasıl hayatta kalacağımı bilmiyordum. Veya kaynakları. Ama ben nasıl gizlice içeri gireceğimi biliyordum ve Wren de nasıl gizlice çıkacağını biliyordu. Şu anda On Bir'den ayrılmak zorunda kalmak sarsıcı, şoke edici ve ürkütücü olurdu ama bir yanımda yine de bunu umuyordu.

"Söz konusu olayı gören, Bay Nkrumah," dedi Sitwell. "Bir suç olup olmadığına dair karar ona ait olmalı."

"Bir suç mu?" diye tekrar etti Andrews. "Bir delikanlı öldürüldü!"

"Tıpkı Bayan Hamilton'un söylediği gibi, Dövüş Ligi'nde de genç bir adam öldü. O maçta herhangi bir suç bulunmadı; trajik bir kazaydı, fazlası değil. Sizin kararınızdı bu, eklemek isterim."

"Bu kız bir katil. Bu onunla ilk karşılaşmam değil ve size söylüyorum, bugün idam cezasına çarptırılmazsa bu, onunla son karşılaşmam da olmayacak."

Aşağıda insanlar kükredi. Zincirler güçle birbirlerine vuruldu.

"Ne olursa olsun, Bay Nkrumah'ın kararına güveniyorum."

Nkrumah bana bakarken Andrews, Sitwell'e bakıyordu. Saniyeler dakikalara dönüştü. En sonunda Adalet Şefi kıpırdandı. "Biri iplerini kontrol ediyor. Birinin cebindesin, bu suçluyu savunmanın gerçek sebebi bu. Baklayı ağzından çıkar, Jeffrey."

Sonrasında ne söylendi bilmiyordum. Alt kattaki huzursuzluk gittikçe arttı ve kulaklarım çınlamaya başladı. Wren'in ne olduğunu bilmesi imkânsızdı. Addison'la sözde aşkı, Sitwell'in kararını *şimdi* etkilemeye yetmeyecekti. Değil mi? Bunu düşünmek istemedim. Sadece yukarıdaki dünyayı düşünmek istedim ve bu yüzden kuşların ağaçların tepesinde gezindiğini hayal ettim, sıcaklığı hayal ettim...

"Bayan Hamilton. Bayan Hamilton!"

Yavaşça gözlerimi kırptım. Sonra çenemi Sitwell'e doğru kaldırdım. "Evet?"

"Delikanlıdan nefret etmek için bir nedenin var mıydı?"

"Delikanlı?"

"Ölümünden sorumlu olduğunuz delikanlı."

Doğru yanıt hayırdı.

Delikanlıdan nefret etmek için hiçbir sebebim yoktu. Bu bir kazaydı, onun ölmesini istemek için kışkırtıcı bir olay, hiçbir sebep ya da neden yoktu. Ancak doğru değildi ve bir parçam tüm hikâyeyi anlatmak istedi: Landry'nin yaşarken ne kadar pis ve çürümüş olduğunu herkesin bilmesini istiyordum. Yaşarken.

Kendimi koruma dürtüsü beynimin içindeki savaşı kazandı ve Sitwell'in aradığı cevabı ağzımdan çıkarmaya başladım. Ancak Nkrumah aramızda husumet olduğunu biliyordu: konuşmalarımızı, tehditlerimizi, hatta kavga etmeye yaklaştığımızı görmüştü ve bu sadece bizi tanıdığı iki gün içinde yaşanmıştı.

Landry'ye olan nefretimin nedenlerini bilmiyor olabilirdi ama nefretin orada olduğunu biliyordu.

Ben ona baktım, o bana baktı. Sonra çok hafif bir şekilde başını iki yana salladı.

“Bayan Hamilton?” diye sordu Sitwell.

“Hayır,” dedim hemen ve kati bir şekilde. “Hayır, ondan nefret etmek için hiçbir sebebim yoktu.”

Sitwell iç çekti. Kol düğmelerine baktım: parıldayan yakut ve altına. Beşinci katın aşağısındaki hiç kimse böyle gereksiz bir lükse sahip olamazdı. Sonra Nkrumah'a usulca, “Bundan sonra yeni işe alınan gardiyanlarla dövüşemez,” dedi.

Andrews bu sözlerle öyle hızlı ayağa fırladı ki sandalyesi yere devrildi. “Birini öldürdü. Hem de sıradan birini değil, haberinizi var mı? Onun *iki kat* üstünde yaşayan birini. Yerleşkeyi korumak için, salınmak yerine hemen şu an suçlu ilan edilmeli!”

“Bir kazaydı,” dedi net bir şekilde Nkrumah. “Benim gözetimim altında bir daha olmayacak.”

“Bu Bayan Hamilton'un lehine iki oy yapıyor Yargıç Andrews. Korkarım sayımız üstün.”

Andrews yumruğunu masaya vurdu, sonra hızla bana doğru ilerledi. Bu cüppesinin dalgalanmasına neden olarak onu daha iri, daha korkutucu gösterdi. Kendimi hazırladım ama tek yaptığı parmağıyla göğsüme vurmak oldu. “Bu ikinci hata,” dedi bana. Yüzü benimkinin birkaç santim uzağındaydı. “Bir hata daha yaparsanız sizi kendim öldürürüm.”

Sonra gitti ve kapı ardından gürültüyle çarpıldı.

Sonra Sitwell ayağa kalktı. Ancak yanımda durdu, gözlerini tepeden bana dikti. “Ne pahasına olursa olsun kızımdan uzak durmanız iyi olur, Bayan Hamilton. Onun erkek arkadaşından da.”

Sözleriyle irkildim, gülmek ve ağlamak istememe neden oldu. Ama herhangi bir tepki veremeyecek kadar uyuşmuş durumdaydım.

Artık Nkrumah ile ikimiz kalmıştık.

Son bir saatte olan herhangi bir olayı kavramaya fırsatım olmadı, ne Landry'nin ölümünü ne de kıl payı kaçındığım suçlu ilanını. Nkrumah silahını çekti. Kolu tembel tembel masanın üzerinde duruyordu ama namlu bilinçli bir şekilde beni işaret ediyordu. "Kendi ağzımdan ya da senin ağzından çıkan saçma yalanlara inandığımı bir an bile düşünme. Kazaymış ha?" Başını iki yana salladı. "Kaza falan palavra Aşağı Ortalı. Suratına tekme attığın andan beri o zavallı orospu çocuğunu bırakman için sana bağıırıyordum. Ondan sonra sana saldırdığı falan da yoktu, seni yavaşlatmadı bile. Hayır, kalıcı olarak düştüğünü bilene kadar durmayacaktın, değil mi?"

"Beni boğarken maçı bitirmedin, o yüzden de ona saldırırken tam olarak sesine kulak kabartmıyordum. Neden kabartayım?"

Gözlerini devirdi.

"Bak, seni duymadım. Onu öldürmek istemedim."

"Diğerleri gitti, yalanı bırakabilirsin."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bana inanmıyorsan, neden yardım ettin?"

"Sen bir makinesin, tamamen korkusuzsun. Bugüne kadar böylesini hiç görmedim. Ve nasıl oluyorsa Wren Edelman ve hatta Jeffrey Sitwell cebinde. Bu, gücü kullanmanın iki tuhaf yolu. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Sen tam olarak bana borçlu olmasını isteyeceğim türden bir insansın." Sonra dudakları Cheshire kedisi gibi geniş bir sırıtışla kıvrıldı. "Bana bir borcun var, Aşağı Ortalı."

Ne tür bir borç tahsil etmek isteyeceğini bilmiyordum ama onunla tartışamazdım, şimdi olmazdı. Bunun yerine ellerimin üstüne oturup kahkahalarının kesilmesini bekledim.

YIRMİNCİ BÖLÜM

O akşam ilerleyen saatlerde, başım Kehanet'in pütürlü zeminine dayanana kadar geriye uzandım. Turuncu yanan gökyüzüne, günün yavaşça batan güneş diye bilinen alev küresine baktım. Gardiyan merkezinden hücreme döndüğümde kapımın altından atılmış bir not buldum; Wren, onunla burada buluşmamı istiyordu. Bu yüzden gelmiş onu bekliyordum, ona Landry'yi anlatmaktan inkâr edilemez biçimde endişeleniyordum.

Landry.

Diğer yeni gardiyanlar bana bakmamıştı. Maax ve Sam bile uzak durup dövüş mekaniklerini öğrenmekle meşgulmüş gibi davranmışlardı. İnsan yerine bir kum torbasını pata küte dövmek için uzak köşeye sürgün edildim.

En büyük değişiklik Daniel'di. Ortağını, en yakın arkadaşını kaybetmişti. Üstelik *benim* yüzümden. Bugünkü ani sorgulamamdan sonra solgun yüzünü ve yuvarlak omuzlarını izledim ve sersemlediğini görebiliyordum. Böyle şeyler yaşayabileceğini hiç düşünmemiştim. Kederin onun lügatinde bir anlam ifade edebileceğini düşünmemiştim. Benim izlediğimi

her gördüğünde hemen arkasını dönmüştü. Normalde bakışlarına gaddarlıkla karşılık verir, sözleri ve yumruklarıyla beni tehdit ederdi. Laf ebeliklerimiz şimdilik bitmişti.

Eski ben, sonsuza dek gitmiş olmasını umardı. Daniel'in dersini aldığını, beni kendi hâlime bırakacağını. Ancak artık gözüm açılmıştı. Yılan bakışlarının yeniden ortaya çıkmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Kaslarım ve silahlarımla hazır olmam gerekecekti.

Sanırım kaslarım ve silahlarımla hazır olmam için başka bir neden daha vardı: Bu sabah başka bir gardiyan ölü bulunmuştu, yine alt kattaki heykele asılmıştı. Nkrumah bize haberi verdiğinde ona Cömert Ağaç dedi. On altı yıl onunla yaşamış, her gün yanından geçmiştım ve adını bir kez bile duymamıştım.

Nkrumah, gardiyanların sistematik olarak hedef alınmasından endişe ediyordu. Yaklaşan bir hareket olduğundan. Aramaların hiçbir sonuç vermediğini ve durdurulduğunu, etkisiz ve zaman kaybı olduğunu söyledi. Sanırım bu iyi bir haberdı.

Bu düşünceyle midem kahkahayla guruldadı, belki de açlıktandı. Artık ne hissettiğimi tanımlamak imkânsızdı. Bu akşam yemek yeme zahmetine girmemiştım; yemek yemek, yapmak istediğim son şeydi. Bunun yerine kendimi arkadaşlarımla bana ulaşamayacağı hücreme kilitlemişim. Landry'yi bilmiyorlardı ve onlara söylemek istemiyordum. Onlara anlatmak, bunun hakkında düşünmeyi gerektirirdi ve düşünürsem, o kadar yoğun bir umutsuzluk dalgası altında ezilirdim ki bir daha dışarı çıkamayabilirdim. Ee, o zaman Wren'e nasıl söyleyecektim?

Belki söylemezdim.

Silahımı Kehanet'in zeminindeki yerinden kaldırıp ellerimde döndürdüm. Wren ile ilk tuttuğum zamandan farklı geldi. Eskisi kadar soğuk ve ağır değildi. Onu iki elimle kavradım ve önümdeki üçgen şeklindeki cam bölmeye doğrulttum. Bir zamanlar tek bir merminin o camı milyonlarca parçaya ayıra-

cağını düşünürdüm. Ama cam kalındı; haznedeki bütün kurşunlar dahi yeterli gelmezdi. Denemek ne keyifli olurdu ama.

Ayak altında çıtırdayan kumların sesi beni şaşırttı ve karımın üzerine yuvarlanıp silahımı konuğuma doğrulttum.

Wren tek kaşını kaldırdı ve soğukkanlılıkla silaha baktı.

“Merhaba,” dedim, onu zemine bırakıp doğrulurken. “Benimle konuşmak istediğini belirten bir not mu bırakmışsın?”

“Seni başka türlü göreceğimi sanmıyordum.”

Başımınla onayladım. “Meşguldüm.”

“Evet, öyleydin sanırım.”

Gözlerinin içine bakmamak için çaba harcadım. “Bu da ne demek?” diye temkinle sordum.

“Sitwell bugün beni görmeye geldi.”

Uzun ve rahatsız edici bir sessizlik oldu ve Wren’in Landry’ye ne olduğunu zaten bilip bilmediğini merak ettim. “Belki de artık sana ya da Addison’a yaklaşmayacağımı söylemiştir,” diye mırıldandım sonunda, konuyu değiştirmeye, benden ya da gardiyanlardan başka yöne çevirmeye çalışarak.

Ama Wren delici gözlerle bana baktı, sonra karanlık bir kahkaha attı. “Şu anda *bunu* mu düşünüyorsun?”

Başka bir şey söylemedim. Beynim, *Biliyor*, diye haykırıırken, onun yanından uzaktaki küçülen ateş topuna baktım. Ona kendi hikâyemi anlatmam yeterdi; anlardı. Karşımdaki Wren’di. Elbette anlardı. Ancak kendimi bu konuda konuşmaya zorlayamadım. Vücudumdaki her hücre o anıdan uzaklaşmaya ve onu çaresizce yok etmeye, tarihe gömmeye çalışıyordu.

Sonra Wren, “Bana olanları anlattı,” dedi. Beni izliyordu.

Donup kaldım. Sonra en duygusuz biçimde, “Bu iyi,” dedim.

“Konuşmak ister misin?”

“Ne hakkında?”

“Kahretsin, Eve,” diye tersledi, bıkkınlık içinde. Onu suçladığım falan yoktu. “Senin sorunun ne? Landry’yi öldürdüğün gerçeği hakkında tabii ki. *Bariz* olan hakkında.”

“Ah, o konuda.” Tırnaklarımı yemeye çalıştım ama dibine kadar yenmişlerdi. Bu yüzden kendimi derin bir nefes almaya zorladım ve cesaretimi toplayarak, “Kötü giden bir dövüştü, hepsi bu. Konuşacak bir şey yok,” dedim.

Gözleri kısıldı. “Hadi ama. Seni tanıyorum. Bunun içini ne kadar kemirdiğini biliyorum.”

Bu sözlerle beni kıskırtmak istediğini sanmıyordum ama yine de içimde bir kırgınlık dalgası vardı. Sanırım On Bir’e döndüğümüzden beri Wren’e karşı bir tür kırgınlık hissediyordum. Ve şimdi de... şey. O suçu üstlenmeden de kendimi zaten yeterince kötü hissediyordum. Bu yüzden ona bir bakış atıp, “Çünkü sen bir Seçkinsin, değil mi? Her şeyi bilirsin?” dedim.

“Hayır,” dedi usulca. “Çünkü senin erkek arkadaşınım.”

Bu sözlerle kalbim daha hızlı atmaya başladı. İlişkimizin durumunu açığa vurduğunu, ona karşı damarlarımda dolaşan sevgi dalgasını duyumsayınca savunmasız hissettim. Şu anda tek istediğim duygusuz bir makine gibi hissetmekken bu beni biraz fazla insan hissettirdi. “Hak ettiğini aldı,” dedim bir süre sonra.

Wren kaşlarını çattı.

“Birkaç hafta önce onu kendin öldürmek üzereydin,” diye hatırlattım ona. “Aslında ben durdurmasaydım öldürürdün. Senin bir katil olmanı istememiştim, hatırladın mı?”

“Ve şimdi sen öylesin.”

İrkildim ama fark ettiğini sanmıyordum. “Öyle görünüyor.”

“Cezalandırılmadığın için şanslısın, en azından *bunun* farkındasın, değil mi? Landry bir pislikti ama yine de bir Yukarı Ortali’ydi.”

“Şanslı mı?” Neredeyse genizden gülecektim çünkü söylediği doğru olsa da şu anda hissettiğim son şey şanslıydı. Sonra, “Şimdi bunun yerine Nkrumah’a borçluyum,” diye ekledim.

“Bu da ne demek?”

“Paçayı sıyırmama yardım etti. Sitwell de öyle. Seni gerçekten mutlu etmek istiyor olmalı.”

Wren, Kehanet’in zeminine oturdu ve onu gözümün ucuyla izledim. Yakın oturmadı. Aramızda kasıtlı olarak bir boşluk bıraktı ve bir süre o boşluğa bakıp hüzne kapıldım.

“Bu konuda en az senin kadar şaşkınım,” diye mırıldandı. Sonra başını iki yana salladı. “Evet, artık birbirimizi zor görüyoruz. Çiftler genellikle zaman zaman takılırlar, biliyorsundur.”

“Ama seni görme iznim yok, unuttun mu?”

“Bundan...”

“Ayrıldığımızın haberi senin de istediğin gibi zaten yayıldı. Daniel bundan epey keyif aldı.”

Öne doğru eğildi. “Böyle zor olmayı bırak, Eve. *Dur artık.*”

Ellerimi kaldırdım. “Tamam, tamam. Ne hakkında *konuşmak* istiyorsun?”

“Bundan başka her şey.”

“O zaman sana ilginç bir konu. Hunter geçen gece hücreme geldi. Bana âşık olduğunu söyledi. Bu yüzden beni sattığını. Gittiğimi görmeye dayanamamış.”

Wren’in gözleri kısılarak çizgi hâlini aldı, sonra kahkaha attı. “Sahiden bunun benim için yeni haber olduğunu mu sanıyorsun? Dürüst olmak gerekirse, daha önce şüphelenmemene inanamıyorum.”

Sessiz kaldım. Şaşkın. Belki de Wren’in benim şüphelenmediğim bir şeyden zaten şüphelendiğinin açığa çıkması yüzündendi. Ya da belki onu kızdırmaya çalışıyordum... ve işe yaramamıştı. Ama bunu neden isteyecektim ki? Bu küskünlük duyguları yüzeye benim fark ettiğimden daha yakın olduğu için miydi? Yoksa dikkatimi Landry’ye olanlardan uzaklaştırmaya mı çalışıyordum? İlgiyi başka yöne çekmeye, başka birini ahlaki açıdan suçlanmaya değer göstermeye çalışıyordum...

“Yeni iş nasıl?” diye sordum en sonunda.

“Aslında ilginç.”

“Öyle mi?” Ona, batan güneşin altında teninin nasıl parıldadığına baktım. “Aradığını buldun mu?”

“Aradığımız şeyi,” diye düzeltti beni.

“Ah. Doğru.”

“Bulamadım ama kişisel ilgimi çeken bir şey keşfettim. Babam orada Yerleşkeler Arası İlişkiler’de çalışmış.” Omuz silkti. “Pek kıdemli falan değilmiş ama eski dosyalarda onun adına birkaç kez rastladım.”

“Orada çalıştığını bilmiyor muydun?”

Dirseklerine yaslandı, eskisinden daha rahattı. “Öldüğünde sadece on yaşındaydım,” diye açıkladı. “Ve annem bundan sonra onun hakkında konuşmayı reddetti.”

“Tek kelime etmedi mi?”

“Etmedi.”

Birden aklıma Seçkinlerin erken ölmediği geldi. Şiddet ve ıstırap onların günlük yaşamının bir parçası değildi. Biliyordum bunu.

“Ama Seçkinler hastalanır.”

“Seçkinler tedavi ve yardım alır. Seçkinler iyileşir.”

Bana sert bir bakış attı. “Sürekli değil, Eve. Böbrek hastalığı vardı. Bir akşam annem bana hastalığın kötüye gittiğini ve veda etmem gerektiğini söyledi. Bu kadar.”

“Bu kadar mıydı?”

Başıyla onayladı, elini yüzünden geçirdi. “Başlangıçta durumunun kötüleştiğini fark etmedim bile.”

Bağcıklarımı yeniden bağlamaya koyuldum. Dikkatimi Wren’in sesinin ne kadar savunmasız kaldığından ayırmıştı. Çünkü hissettiğim bu duygudan hoşlanmamıştım. Hücremin çevresinde dolaşan böcekler gibi beni rahatsız etmişti. Kendi duygularımın yüzeye çıkmaya zorluyordu ve bunu istemiyordum. Bu yüzden ona daha soyutlanmış bir sesle, “Şey, sadece on yaşındaydın,” diye hatırlattım.

“Evet.”

“En azından veda etme şansın oldu,” diye ekledim, Jack’i düşünerek. Annemin bu şansı olmamıştı. Oğlunun hayatı için yalvarırken, boş bir mücadele verirken Jack kollarından koparılıp alınmıştı. Ama bunu da düşünmek istemiyordum.

“Öyle değildi,” dedi, beni düşüncelerimden çekerek. Boğazını temizledi. “Etrafımız insanlarla doluydu. Ve kendinde değildi. Cesetler hakkında sayıklayıp duruyordu. Cesetleri takip et. Neden bahsettiğini bilmiyordum, belki o da bilmiyordu. Ama babam ölmek üzere olduğunu biliyordu ve sadece... çok korkmuştu.”

Gözlerimi ona diktim, bakışları dalgındı. “Bu korkunç,” dedim en sonunda çünkü *korkunçtu* ve şu anda en azından bunu kabul etmek lazımdı. Belki daha fazlasını yapmalıyım. Belki aramızdaki boşluğu kapatıp kollarımı omuzlarına koymalıyım. Ona şefkat, hatta başsağlığı dileklerimi sunabilirdim çünkü bu durumda buna ihtiyacı olduğu açıktı. Ama bu düşünceyle avuç içlerim yapış yapış oldu, sanki o adımı atmaktan korkuyordum. Son zamanlarda aramız o kadar kötüydü ki bunu bile yapamadım. En sonunda sertçe yutkundum ve elimi onunkinin üstüne koydum. “Üzgünüm,” diye fısıldadım, yüzüne bakmadan.

“Hadi başka bir şey konuşalım.”

Başımla onayladım, sonra dikkatimi gün ışığının yavaşça azaldığı dış dünyaya çevirdim. Sessizce Wren’in babasını, son fısıltılarını düşündüm. *Cesetleri takip et*. Bana Maggie ile alkış tuttuğumuz şarkıyı anımsattı.

*Sinekler var cesetlerde,
Aydınlıkta vızıldıyorlar,
Ölüleri yukarıya doğru takip et,
Onları dışarı fırlat at...*

Sonra Wren’in yüzümün yanını izlediğini fark ettim ve şarkıyı unuttum gitti. “Ne?”

“Hâlâ dışarıda olmayı diliyorsun, değil mi?”

“Evet,” diyerek kabul ettim, sorusuna şaşırarak.

“Aradığın hayatta kalma kitaplarından buldun mu hiç?”

“Hayır. Ya sen?”

Başını iki yana salladı. “Onları bulsak bile... Gerçekten gitmek istiyor musun ki?”

Bıkkınlıkla iç çektim. “*Elbette* gitmek istiyorum.”

“Ve Seçkinlerin yer üstünün soğuduğunu bilip bilmediğini öğrenmek. Bu senin için önemli mi?”

Omuz silktim, çünkü bu konuda ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Yeraltına döndüğümünden beri tam olarak aklımı meşgul etmiyordu.

“Sana inanamıyorum,” dedi, kızgın bir sesle. “Burada geçen onca yıldan sonra herkese sırtını mı döneceksin yani? Bunu umursadığını sanıyordum, Eve. Herkesi burada rehin tuttuklarının farkında değil misin? Onları sebepsiz yere öldürüyor olduklarının? Bu seni hiç mi rahatsız etmiyor?”

“Elbette ediyor,” dedim keskin bir sesle. Aşırı keskin.

“Hayır, etmiyor. Kendini ve belki bir iki arkadaşını kurtarmayı umursuyorsun. Bu kadar.”

Aniden birbirimizin gözlerinin içine bakmaya başladık. “Benim adıma konuşmayı bırak.”

Bir süre beni inceledi. Tekrar konuştuğunda sesi mesafeliydi. “Sanırım bana bu kadar kızmanı engellemek için yapabileceğim veya söyleyebileceğim hiçbir şey yok.”

“Sana kızgın değilim.”

Bana ters bir bakış attı. “Hadi ama. Palavra atmayı kes.”

“Benim adıma konuşmayı bırak,” dedim tekrar. “Sana kızgın değilim dedim. Konuyu burada bırak.”

“Yerleşkeye döndüğümüzden beri bana kızgınsın.”

“Kes şunu.”

“Seni tamamen suçladığımı söyleyemem. Dönmek istemedin, bunu anlıyorum. Bu konuda gerçekten bir seçim hakkımız

olduğu söylenemez tabii. Sonra sana yerleşkenin bir hapishane olup olmadığını anlamamız gerektiğini söyledim, umursayacağını düşündüğüm bir şey...”

“Ne zamandan beri herkesi kurtarmak umurunda?” Örgümü çekiştirip parmaklarımın arasında olabildiğince sıkı bir şekilde bükmeye başladım.

Kehanet katındaki gölgelerle çevreli alandan bana doğru baktı. “Komik, ikimiz arasında, insanları özgürleştirmek isteyen benim ol...”

“Bir kanıt bile...”

“Kanıtı ihtiyacım yok! Katz ve diğerlerinin bildiğini *biliyorum*, o yüzden uyan! Kendi ıstırabına odaklanmayı bırak ve bunu nasıl *düzelteceğimi* bulmama yardım et.”

“Kendi ıstırabıma odaklanmayı...”

“Kızmaya mı başladın? Peki ya sana Addison’dan bahsetmeme, ikimizin ayrılmış gibi davranmak zorunda olduğumuzu söylememe ne dersin. Bu herkesi kızdırır, anlıyorum.” Artık bağıırıyordu. “Yani sadece gardiyan pozisyonunu almana yardım etmeye çalışıyordum ama Tanrı sakınsın bunu böyle göremezsin. Tanrı bunu...”

“Yeter, Wren,” diye sözünü kestim. Ayağa fırladım hemen. Yer üstündeki başarısızlığımızdan sorgulamaya, gardiyan merkezine ve Landry’ye kadar son birkaç haftanın kafamın içindeki yankısı hızla arttı. “Sana kızgın olmadığımı söyledim. Konuyu burada bırak işte.”

“Evet, ama kızgınsın, Eve. Bana her baktığında bunu gözlerinde görebiliyorum. Ki nadiren bakıyorsun, bunu da eklemek isterim. Sadece kabul et. Özgür olmana çok az kalmıştı, değil mi? Sonra bunu mahvettim. Her şeyi senin için sefil bir hâle getirdim. Böyle çarpıtmadın mı bunu?” Yıldırım çakan gözlerine yaklaşmıştı kaşları.

“Seni uyarıyorum, Wren.”

“Ne? Landry gibi benimle de mi dövüşeceksin?”

"Çeneni kapat!" diye bağırdım, sözcükler aniden içimden patlayıverdi. Damarına basmak istemiştım ama o benimkine basmıştı. "Yeraltına döndüğümüzden beri senin borun ötüyor. Bunun farkında mısın? Seçkin dönelim diyor, biz de dönüyoruz. Seçkin gardiyan ol diyor, ben gardiyan oluyorum. Seçkin ilişkimizi saklayalım diyor, saklıyoruz. Sana bir haberim var. Aşağı Ortalı olarak zaten bunu her gün yaşıyorum. Asla söz hakkım olmadı, doğduğum günden beri tek bir hakkım olmadı. Yerleşke benim gibi insanlar için tüm kuralları koyar ve sen de bunu yapabileceğini düşünüyorsun. Bu doğru, değil mi?"

"Tek yaptığım yardım etmeye çalışmak..."

"Kimse senin yardımını istemedi! Yerleşke senden yardım istemedi ve kesinlikle ben de istemedim."

"Bana yumruk at, Eve," dedi Wren. Bir adım yaklaştı. "Bana yumruk at. İyi gelecek, söz veriyorum. Sadece içindeki öfkeyi dök, böylece hayatımıza devam edebiliriz."

"Gülünç olma."

Uzun bedeni benimkine çarpacak kadar yaklaştı. "Korktun mu?"

Dudağımı öyle sertçe ısırdım ki kan bir musluk gibi damlamaya başladı. Birbirimize kaş çatarak baktık. En sonunda bir adım geri çekilerek başını iki yana salladı.

"Artık seni tanımıyorum bile. Dördüncü kattaki o kıza yumruk attın. Beşincideki Seçkini ittin. Landry'yi öldürdün, kazara ya da değil, vicdan azabı bile çekmiyorsun. Seçkinleri araştırmaya ya da yerleşkeyi özgürleştirmeye yönelik ilgisizliğin de var. Bunların hiçbirisi sen değilsin. Bunun farkında mısın? Ne olursa olsun, doğuştan gelen bir doğru ve yanlış duygusu vardı sende. İyi günde kötü günde, sen iyi biriydin. Kendini kaybettin, Eve. Artık sen değilsin ve seni geri istiyorum."

Bir cevap bekliyordu, beklediğini biliyordum. Ama çarpık beynim söyleyecek bir şey bulamadı. Beynim *söylediklerini* bile güç bela anlayabiliyordu. Yine de kısmen haklı olabileceğini

düşündüm. Kendimi kaybetmişim. İyi değildim. Ancak bir konuda yanıliyordu: Vicdan azabı çekiyordum. Sadece Landry için değil, son zamanlardaki kötü davranışlarım için de çok fazla vicdan azabı çekiyordum. Yine de bu vicdan azabıyla yüzleşmek yerine ondan kaçıyordum. Bana dokunmasına izin vermemeye çalışıyordum. Beni tüketmesine izin vermemeye çalışıyordum. Ve bu sırada da sanırım sevmediğim birine dönüşüyordum.

Yenilgiyle iç çekti. Aynı anda hem daha genç hem daha yaşlı görünüyordu. "Artık bunu istiyor musun?" Eliyle işaret edince bizi kastettiğini anladım. Ve elbette *bunu* istiyordum ama şu anda kulaklarımda ona tepki vermeyeceğim kadar çok baskı vardı. Bana ne olmuştu böyle? Nasıl eski ben olabilirdim?

Ona baktım ve tek kelime etmeden yolumu bulmama yardım etmesi için yalvardım.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," dedi, yanımdan hızla geçerken. Sonra omzumun üzerinden, "İlişkimiz bitti," dediğini duydum.

İlişkimiz bitti. Sözcükler kızgın bıçak gibi indi. *İlişkimiz bitti*. Sonra, ayak sesleri sessizliğe dönüştü ve bıçak içimde öyle bir döndü ki neredeyse avaz avaz bağıracaktım. Kendimi yere bıraktım, dışarıda güneş batmıştı ve ruhumu yok eden, korku uyandıran karanlıktan başka bir şey yoktu etrafımda.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Artık karanlık o kadar da kötü değildi. Ertelenmiş bir ceza gibiydi. Beni dünyadan dünyayı da benden saklıyordu. Önemli olan ikincisiydi.

Ben bir mutanttım, bir barbar, bir canavar. Böyle bir yerde olabileceklerin en acımasızlarından. Dünyaya salınmamalıydım, medeniyetin içinde özgürce dolaşmama izin verilmemeliydi. Andrews başından beri haklıydı.

Şimdiye kadar bu gerçeği kabul edememiş olmam komikti.

Yatağıma uzandım ve ellerimi altına, ait oldukları yere, kalacakları yere koydum. Landry'nin kanına bulanmışlardı, hak etmeyenlere yumruk atmaktan yara bere içindeydiler. Hepsi acımasızlığımın bir hatırlatıcısıydı.

Uyuyamayacaktım, bundan emindim. Ne kadar bitkin olsam da, gecenin bir yarısı da olsa, son birkaç saati Kehanet'de ve Yerleşke On Bir'in karanlık koridorlarında hıçkıra hıçkıra ağlayarak geçirmiş olsam da. Gelmeyecekti ama bu sorun değildi.

Uyku artık hak etmediğim bir rahatlıktı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Muhtemelen lambamı açıp saate bakmalıydım. Sabah oldu, olmaması imkânsızdı.

Bunun yerine tek yaptığım işaret parmağımı alt dudağımda gezdirmektir; üzeri kabuk bağlamıştı. Landry ile dövüşürken ve Wren sonunda beni fazla zorladığında içimi saran öfkeyi düşündüm. Onun damarına basan kişi olmam komikti. Ama o asil ve iyiydi, bunu şimdi görüyordum. Sahip olduğum tüm şüpheler, kendi çarpık zihnimden geliyordu. Ve dönüşmekte olduğum karanlık insanla yüzleşmememden.

Aynada kendime bakmaktansa ona çamur atmaya çalışmıştım.

Ama yerleşkenin liderleri, sınıfdaşları hakkındaki gerçeği keşfetmeye niyetli olan da oydu. Bir yanlışı, muhtemelen akla gelebilecek en büyük yanlışı düzeltmeye niyetli olan da oydu.

Bunun değişmesi gerekiyordu. *Benim* değişmem gerekiyordu. Ben, ben, ben demek yerine başkalarını düşünmeye başlamanın zamanı geldi.

Şimdilik gözyaşlarım yastık kılıfıma damlıyordu. Hıçkırıklar boğazımda birikiyordu. Landry'yi öldürmüştüm. Hak etmeyen

kişilere yumruk atıp itmiştim. Wren'e sırtımı dönmüştüm. Ve daha da kötüsü benden *ayrılmıştı*. Bu sözlerin altında ezildim. Beni hayal bile edemeyeceğim bir şekilde incittiler.

Sonra güldüm; babam ne kadar da iğrenirdi. Bir çocuk gibi sızlanmamdan, asla yaşanmaması gereken bir aşkı kovalamamdan. Ancak sorun değildi, her şey yolundaydı. Çünkü bir süreliğine babamın istediği şey olmuşum ve bu bana hiçbir şey kazandırmamıştı. Beni bu pisliğe bulaştırmıştı. Nefret ettiğim, sevdiklerimin nefret ettiği biri olmuşum. Burada hayat acımasız ve kaba olabilirdi, doğru. Ancak hayatta kalmanın tek yolu kendinizi iyilikle kuşatmaktır ve en başta iyi değilseniz bunu yapamazsınız.

Kollarımı karnıma doladım ve inledim. En çok acıtan da pişmanlıkla dolu sımsıkı düğümcüktü.

Wren'i düşünmeyi her bıraktığımda, Landry'yi, ölümünden *sorumlu olduğumu* düşünmeye başlıyordum. Bundan yorulduğumda da başka şeyler düşünüyordum: Ne kadar kötü bir evlat, ne kadar kötü bir arkadaş, ne kadar kötü bir vatandaş, ne kadar kötü bir kız arkadaş olduğumu. Bu da beni Wren'e geri getiriyordu. Hiç bitmeyen bir umutsuzluk döngüsü.

Ama sonunda bir şey beni doğrulttu, dikkatimi dağıtan bir şey, hücre kapımdan giren bir şey. Kapı tak tak vuruldu. Uykusuz ve uyuşmuş beynimin birinin içeri girmek istediğini fark etmesi bir an sürdü.

Wren değildi, biliyordum ama bu dünyada daha fazla istediğim başka bir şey olmadığı hâlde o gelmeyecekti. Ayrıca son derece güçlü olsa da inanılmaz derecede nazikti. O değildi. Hunter da o kadar yüksek sesle vurmazdı kapıya. Yani belki de Ben'di. Belki de bana zarar vermek isteyen biriydi. Kim olduğu umurumda değildi ve kendimi yataktan çıkarırken yanıma silah almaya zahmet etmedim. Sonuçta düşmanlarımdan biri geldiyse, bunu sonuna kadar hak etmiştim.

Bir saniye sonra, Nkrumah zorla hücreme girdi. Odaya ışık doldu ve elinin silahının üzerinde durduğunu gördüm: Bana güvenmiyordu. “Uyan uyan.”

Son gözyaşlarımı silmek için üzerimdeyken uyuduğum kazağın kolunu kullandım. “Ne istiyorsun?”

“Zavallı kıcının neden yukarıda olmadığını öğrenmek. Bunca yolu geldiğim için de mutlu olduğumu sanma. Bu katta altı gardiyan öldü, hatırlatmama gerek var mı?”

“Ne fark eder? Diğerleri beni orada istemiyor.”

Tek kaşını kaldırdı. “Ne zamandan beri umursuyorsun?”

“Unut gitsin,” dedim usulca. “Demem o ki, gelmiyorum.”

“Buna sen karar veremezsin, Hamilton. Ölüm döşeginde değilsen, görev başında olman bekleniyor. Gardiyanlığa hoş geldin.” Sonra duraksadı ve göz ucuyla bana baktı. “Hem sana ne oluyor? Ağlıyor muydun?”

“Hayır,” dedim hemen. “Elbette hayır. Bu sadece... Ben sadece... Uyuyamadım.”

“Aklında bir şey var,” diye açıkladı.

“Belki.”

“Bana söyleme.” Dramatik bir tavırla göz kırptı. “Landry? Ne yani, birdenbire vicdan mı geliştirdin, Aşağı Ortalı?”

“Onun gibi bir şey,” diye mırıldandım. “Bak, hazırlanmak için on dakika alabilir miyim?”

“Beş yap. Ve bu sürede yukarı çıkmazsan, artık seni bekleyen bir işin olmayacak.”

Sonra odadan gitti ve onarılamaz milyonlarca parçaya bölünmüş olsam da hayata devam etmek gerektiğinin farkındalığı, bir zamanlar kalın olan tenime yavaşça battı.

...

Birkaç dakika sonra eğitim odasının kapısını araladığımda, diğerlerinin dolapların yanında durmuş terlerini sildiklerini

gördüm. Görünüşe göre, ben son birkaç saati yatakta ağlayarak geçirirken onlar kum torbalarının başındalardı.

Nkrumah'ın bana ayırdığı beş dakikanın üçü, gözlerimin etrafındaki şişliği azaltmak için yüzüme soğuk su çarpmakla geçti. İşe yaradı: Dışarıdan iyi görünüyordum. Keşke içeriden de iyi olsaydım.

Derin nefes al, Eve.

Yavaşça dolabıma doğru yürürken yavaş yavaş diğerleri beni fark etmeye başladı. Teker teker başlarını çevirdiler. Konuşmalar durdu, hareketler sertleşti. Dün onları görmezden gelmişim, uyuşmuştum, umursamamıştım. Belki de tepkileri şimdiki gibiydi ama şu anda tavırları canımı daha çok yakıyordu.

Sonra Nkrumah herkese işaret verdi. "Tebrikler, Tim," diye bağırdı. "Bugünün ilk dövüşçüsü olma şerefine sahip oldun. Bern, sen de." Diğerleri dövüşü izlemek için harekete geçti ve ben de onları takip ettim. Nkrumah beni durdurdu. "Giyin," dedi soğuk bir sesle. "Birkaç yerleşke haritası alıp ilk devriyene çık. Üçüncü ve dördüncü kat."

"İlk devriyeme mi? Bunun için eğitimin bitmesi gerektiğini sanıyordum."

"Umurumda değil. Seni bugün zemin kata atamadığım için şükret. Anladın mı?"

Yavaşça başımla onayladım.

"Gülümseme, arkadaş canlısı olma. Korku, barışı korumanın en iyi yoludur."

"Tamamdır."

"Ve eğer birinin kışının tekmelenmeye ihtiyacı varsa kendini tutma."

Sözleri beni ürküttü, çünkü onlar hep bildiğim bir şeyin teyidiydi. Gardiyanlara çok fazla güç veriliyordu; yanlış yapmazlardı. Tek yapmam gereken üniformamı giymekti ve sonra neredeyse yenilmez olacaktım.

Ama şu anda istediğim son şeydi bu. Yenilmez olmak istemiyordum. İnsanların korku duymasına neden olmak istemiyordum. Artık istemiyordum.

Nkrumah'a bir bakış attığımda itiraz etmenin bir faydası olmayacağını anladım, bu yüzden sessizce dizliklerimi, dirsekliklerimi ve ağır asker yeleğimi giydim. Cop ve tabanca kılıflarında, yüz maskesi ensemde asılıydı. Her kat için bir tane olmak üzere bir avuç dolusu harita aldım ve neredeyse kapıya varmak üzereyken biri omzuma hafifçe vurdu.

"Kalmıyor musun, İki?" diye sordu Maax.

Benimle konuşmasına şaşırarak bir an ona baktım. "Devriyeye gönderildim," diye açıkladım sonunda. "Zaten dövüşmeme izin yok," diye ekledim diğerlerini izlerken.

"Tahmin ettim. Pekâlâ. Nasılsın?"

Nasıldım? Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Dövüş sırasında Landry'nin ölmesi, muhtemelen içini sevinç ve neşeyle doldurmamıştır. Tam bir ahmak olsa bile."

Boğazımda bir yumru oluştu. Onun nezaketine veya şefkatine layık değildim.

Benim hiçbir şey söylemediğim bir dakikanın ardından, "Bazen kötü şeyler oluyor," diye ekledi.

"Aşağı Ortalı!" Nkrumah odanın diğer tarafından bağırdı. Tim ve Bern önünde durup huzursuzca birbirlerine bakındı. "Devriye, hemen!"

Maax'i başımla onayladım, dişlerimi sıkıp kapıdan çıktım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İlk başta, daha önce binlerce kez dolaştığım üçüncü Ortalı kat koridorlarında bir gardiyan üniformasıyla yürümek yabancı geldi. Bunun nedeni boynumda asılı duran maskenin ya da göğsümü saran ağır yeğin verdiği his değildi. Elimdeki silah bile değildi.

İnsanlardı.

Geldiğimi gördüklerinde, bana doğru baktıklarında veya göz ucuyla beni yakaladıklarında yolumdan çekiliyorlardı. Kahkahalarını yutuyor, hareket etmeyi kesiyorlardı. Eğitim odasında yeni gardiyanların da düşündüğü gibi, benim bir canavar olduğumu düşünüyorlardı.

Ama yavaş yavaş üzüntü beni tüketti ve artık gerçekten fark etmiyordum. Şu anda tek düşündüğüm, Wren'in artık öpmek, sarılmak, hatta koklamak için benim olmadığıydı.

Merdivenleri kullanarak dördüncü kata çıktım ve orada devriye gezdim. Mekân değişikliğinin dikkat dağıtacağını ummuştum ama işe yaramadı. Ya Addison'la tekrar bir araya gelirse? Onları el ele, gülerken, öpüşürken görmek kaldırabileceğim bir

şey değildi. Ne şimdi ne de başka zaman. Ya içimde bugünlerde çok büyüyen canavarı tetiklerse ve ben patlarsam? Korkunç bir şey yaparsam? Asla geri alamayacağım bir şey?

Landry'nin başına gelenleri asla geri alamayacaktım. O bir yıldı, şeytani bir pislikti ve önce ben davranmasaydım belki de o beni öldürürdü ama yine de başına gelenleri hak etmiyordu. Kimse bunu hak etmezdi.

"Bakın kimmiş," diye bir ses geldi ve botlarımın sonu gelmeyen ilerlemelerini durdurdu.

Maggie'nin eski sevgilisi Kyle'ı görmeyeli ve hatta onu düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Aynı mavi gömlek. Aynı turuncu saçlar. Dudaklarındaki aynı küçümseyici alay. "Bana seni gardiyan yaptıklarını söyleme," diye devam etti. "Ne zamandan beri ikinci katları işe alıyorlar?"

"Sanırım bir istisna yaptılar."

Tek kaşını kaldırdı. "Sanırım. Küçük arkadaşın nasıl?"

Midemdeki hoşnutsuzluk alevlendi. "Küçük arkadaşım mı? Seni terk etti diye şimdi ona böyle mi sesleniyorsun?"

"Adını hatırlayamamam beni hatam değil."

"Söyle. Adını söyle."

"Mary. Buydu, değil mi?" diye alayla yüzünü ekşitti. "Siz alt kattaki kızların isimleri hep aynı."

"Sen ona hiç layık olmadın, biliyorsun bunu."

Güldü. "Gardiyan gibi giyinmiş olabilirsin ama yine de bir Aşağı Ortalsın. Terbiyeni takın."

"Sana daha önce yumruk attım," diye hatırlattım ona. "Bir daha atmam sanma."

Bir adım yaklaştı. "Burası silahını çektiğin kısım mı?"

Donup kaldım. Silahlı olduğum doğrudu ve o değildi. Şu anda onu korkutacak güce sahiptim, hem de çok korkutabilirdim. Ama ne zaman gözümü kırpsam Landry'nin cansız bedenini bıraktığım yerde görüyordum. Ürperdim. Ne silahımı ne de

yumruğumu kaldırmak istedim. Güçlü hissetmek istemiyordum. Sadece göğsümün üstüne oturan ağırlığın gitmesini istiyordum.

“Vur bana.”

“Efendim?”

“Vur bana,” diye tekrar ettim. “Sana karşılık vermeyeceğim. Ne silahıma ne de copuma uzanacağım. Hadi, istediğini biliyorsun.”

Güldü. “Dişlerini dökmek istiyorum, Eve, ama ben aptal değilim. Sana vurduğumda bana saldırmak için geçerli bir nedenim olur. Hatta öldürmek için.”

“Bunları yapmak için zaten meşru bir mazeretim var. Ben bir gardiyanım, unuttun mu? Yukarı Ortalı olabilirsin ama bir Seçkin değilsin. Sorun şu ki, sana saldırmak istemiyorum. Tek istediğim biraz hırpalanmak ve kızları senden daha iyi hırpalayan kimsenin olmadığını çok iyi biliyorum. Özellikle karşılık veremeyen veya vermeyecek olanları.”

Bir adım daha yaklaştı. “Bu da ne demek?”

“Sence? Sana şunu sormak istiyorum. Maggie’ye vurduğun zaman kendini güçlü hissettin mi?”

Gülümsemesi büyüdü.

“Kendini güçlü bir adam gibi mi hissettin?”

Tek kelime etmedi.

Sesimi alçalttım. “Böyle mi rahatlıyorsun?”

Ve pat. Gözlerimin tam ortasına bir yumruk indi, beni geriye doğru savurup sersemleterek geçici bir sessizliğe sürükledi. Beni iki siyah gözle bırakacak bir yumruk olduğundan emindim. Sonra dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı.

Bu iyi gelmişti. Çok iyi.

Gözlerimi açtığımda Kyle’ın tekrar yumruğunu kaldırdığını gördüm. Bu sefer beni şakağımdan yakaladı, beynimi sersemletti ve tenimi kanattı. Sonra beni beton duvara itti ve omzum acıyla sızladı.

Gülümsemeye devam ettim.

Bir yumruk daha attı, ardından biri bağıınca Kyle geri çekildi. Kana bulanmışım. Gözlerimi kırptım. Siyah çizmeler ve dizlikler görüş alanıma girdi, daha bakışlarımı kaldırmadan onun bir gardiyan olduğunu anladım.

Üstelik herhangi bir gardiyan olmadığını da pek geçmeden gördüm. Tanıdık geliyordu.

“İyi misin?” diye sordu, yukarıdan bana bakan zayıf yüz. Sonra kaşlarını çattı. “Seni tanıyorum... Seninle aşağıda, birinci katta tanıştım.”

“Tüneli görmek isteyen,” diye ekledim, parmak uçlarımla yüzümü kaplayan şişmiş dokuyu göstererek.

“Eve, değil mi?”

“Doğru.”

“Bakımla ilgilendiğini sanıyordum.”

“Öyle sanıyordum. Ama bunu yapıyorum işte.”

“Görünüşüne bakılırsa pek iyi değil.”

Duvara yaslandım ve başımın zonklamasının tadını çıkardım. O kadar yoğundu ki başka bir şey düşünemiyordum. Tam istediğim gibi.

“Yeni gardiyanlar hâlâ eğitim alıyor olmalı, değil mi?”

“Alıyoruz.”

“Benim zamanımda, eğitim bitene kadar devriyeye çıkma-mıza izin verilmezdi ve bunun iyi bir nedeni vardı.”

“Evet, şey, ben artık eğitim odasında istenmiyorum.”

Karşımdaki duvara yaslandı ve tek kaşını kaldırdı. Babam kadar yaşlı olmadığını fark ettim ama genç de değildi. Neden benimle konuşmaya zahmet ettiğini bilmiyordum ama bunda nezaketin bir payı olduğundan şüphelendim. Aşağıda onunla karşılaştığım gün de nazik davranmıştı. O kadar nazikti ki neredeyse tanınmazdı. “Neden peki?”

Surat astım. “Çok soru soruyorsun.”

Sözlerim onu gülümsetti ve içim boş bir kabuk olmasaydı ben de gülümserdim. Ne de olsa son görüşmemizde bu sözleri o etmişti.

Botuyla diğer botuna vurdu. "Ee, söyle bana. Neden eğitimden atıldın?"

"Uzun hikâye."

"Zamanım var. Ayrıca, meslektaş olacağız gibi görünüyor, bu yüzden birbirimizi tanımaktan zarar gelmez. Adım Trevor bu arada."

"Tanıştığıma memnun oldum."

Başıyla onayladı. "Eee?"

"Eğitimin bir parçası olarak başka bir gardiyanla dövüşmem söylendi. İşler kontrolden çıktı." Botumla zemine vurdum. "Öldü."

Trevor şaşkınlıkla irkildi. Sonra yavaşça başıyla onayladı. "Sen İki'den alınan profesyonel dövüşçüsün, ölümü duydum."

"Amatör dövüşçü," diye onu düzelttim. Sonra koridora baktım çünkü artık ona bakamıyordum. O kibardı ve ben değildim. Bunu artık biliyordu.

Arkasını dönüp gitmesini bekledim. Yeni gardiyanlar benden nefret ediyordu, deneyimli gardiyanların da nefret etmesi mantıklıydı. Bunun yerine, "Az önce pek kavga ediyormuş gibi görünmüyordun," dedi. "Böyle bir adamı eşek sudan gelene kadar dövebilmen gerekirdi."

İçimden gülmek gelmiyordu ama engelleyemedim. "Evet, öyle bir adamı ellerim arkada bağlıyken bile dövebilirim. Belki de istemedim."

"Gardiyanlar burada, bu katta pek sık saldırıya uğramaz. Sözüm meclisten dışarı. Sadece gerçekleri söylüyorum."

Genellikle insanlar hakaret ederdi ama onun ettiğini düşünmedim. Gözlerinde kin yoktu, tavrında kibir yoktu. "Belki de onu kıskırttım," dedim.

"Yumruk yemeyi seviyorsun, değil mi?"

Parmağımı alt dudağımda gezdirdim, kabukların küçüldüğünü hissettim. “Bazen acı, hâlâ insan olduğumuzun en iyi hatırlatıcısıdır.”

Bir süre bana baktıktan sonra, “Seninle diğer gardiyanlar arasındaki farkın ne olduğunu biliyor musun, Eve?” dedi.

Başımı iki yana salladım.

“Gardiyanlar ilk resmî ölümlerini kutlarlar. Tövbe etmezler. İhtiyacın olan tek hatırlatma bu.”

Ona sadece ciddi olduğunu anlayacak kadar uzun süre baktım.

Kendini duvardan ittirirken, “Bir daha gardını indirdiğini görmeyeyim,” diye ekledi.

Gitmesini engellemek için elimi kaldırdım. “Senin var mı?”

“Neyim?”

“Resmî ölümün.”

“Bu mesleği öldürmeden uzun süre yapmak zor,” diye yanıtladı.

Sözlerin beni şaşırtmaması gerekirdi ama şaşırttı. Ne var ki böyle iyi birinin bir insanı öldürdüğünü hayal etmek zordu. “Sen nasıl...”

“Ne, başa mı çıktım?”

Başımla onayladım.

Yanıt vermek yerine, “Vicdan azabı geçmişî değiştirmez,” dedi. Tam bir cevap *var* diye düşündüğümde bana hüzünlü bir şekilde gülümsedi ve ardından konuşmayı sonlandırarak koridorda yürümeye başladı. Ama biraz ilerde durdu, omzunun üzerinden bana seslendi: “Ancak dikkat etmezsen geleceğini *mahvedebilir.*”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O akşam yemek yemekle uğraşmadım. Bunun yerine doğruca kafamı boşaltabileceğimi bildiğim tek yere yöneldim. Kendimi huzurlu, hatta belki de mutlu hissettiğim tek yere.

Ben geçerken mutfak tıklım tıklımdı ve insanların beni, kesiklerimi ve morluklarımı, olmamam gereken biri olduğumu fark ettiklerinden emin değilim ancak görmek için yavaşladım. Muhtemelen bir şey diyemeyecekleri kadar korkutucu görünüyordum.

Tırmanış kolaydı ama ek binadan çıkarken daha dikkatliydim. Dakikalar, hareketsiz dakikalar, kapının arkasından Kehanet'e doğru bakmakla geçti. Boş olduğundan emin olunca dışarı çıktım. Birdenbire temiz havanın tenimde nasıl bir his bıraktığını, saçlarımı nasıl taradığını fark ettim ve her şeye rağmen kendimi gülümserken buldum.

Sonunda hareket ettim: Etmiş olmalıydım çünkü koşuyordum ve bu sefer öncekinin ters yönüne doğru. Bu sefer botlarımın altında yerleşkeye güç sağlayan güneş panellerine

doğru tepeye var gücümle koştum. Uzaktaki kayalardan oluşan duvar, güneşin altında parılıyordu.

Güneş panelleri sonsuza kadar uzuyor gibi göründü. Parmaklarım soğuk metalin üzerinde gezindi, pürüzsüz cama dokundu. Sonra farkına varamadan tekrar koşmaya başladım: Nefesim kesilene ve kaslarım yanana kadar son hızda koştum. Panellerin diğer tarafına geçene ve dünya bitene kadar kollarım iki yanımda açık hâlde koştum.

Ama dünyanın bitmediğini hemen anladım. Bir tepeydi ve eğimi de yadsınacak gibi değildi. Dik bir tepeydi; açığa çıkmış ağaç kökleri ve sivri kayalar vardı. Dikkatli olursam aşağı inebileceğimi düşündüm, bu yüzden bir adım attım ve bir adım daha. Sonra gözüme bir şey takıldı.

Uzakta bir yerdeydi. O kadar uzaktı ki görmek için gözlerimi zorlayarak biraz yaşarmasına neden oldum. Sanırım onları hiç bu kadar zorlamamıştım. Gözlerimi silip güneşten korudum ama yine de ne olduğunu anlayamadım. Tam değil.

Bu doğal değildi; ağaçların arasında menfur bir şey vardı, bunu biliyordum. Düz çizgiler, dik açılar vardı. Yükselen bir güzellik yoktu. Zarif bir hareket yoktu. Ne var ki iki kat daha uzun ve zirvesi bir kılıç gibi yontulmuş olan hariç hepsi farklı şekil ve boyutlarda, üst üste yığılmış bloklar gibi görünüyorlardı.

Yeraltındaki kitaplarda buna benzer şeyler görmüştüm. Bir şehir. Ya da en azından birinden geriye kalanlar.

Göğsümde vahşi bir hisle, kendime onun garip ve uğursuz güzelliğini buradan takdir etmem gerektiğini hatırlattım. Akşam güneşinin yanaklarımı ısıtmasının keyfini çıkarmalı, sonra dikkatlice aşağı inmeliydim. Kesinlikle o uzak şehre, bilinmeyenlerle ve diş yerine bıçaklı canavarların pusuda beklediği, kolayca kaybolabileceğim ve bir daha asla geri dönüş yolumu bulamayacağım o uzak şehre gitmemeliydim.

Ama vücudumun beynime itaatsizlik etmek gibi talihsiz bir alışkanlığı vardı, değil mi? Üstelik kot pantolonumun keme-

rinde bir silah vardı ve kuzeydeki kaya duvar benim rehberim olacaktı. Korkacak neyim vardı ki?

Çok geçmeden dengemi kaybettim. Dik yokuştan aşağı yuvarlandım ve dallar açıkta kalan tenimi kesti. Kir tırnaklarımın altına dolup dizlerimi kirletti. Aşağıya ulaştığımda midemden yükselen kahkahayı durdurmakta zorlandım. Daha önce hiç tepeden aşağıya yuvarlanmadığımı düşündüm. Yeşillikler arasından görünen kuşlara ya da mavi gökyüzüne hiç bağırmadım. Sadece hışırtılarını duymak için yaprakları hiç tekmelememiştim. Bu yüzden tekmemi savurup hepsini dağıttım ve botlarımın betonda çıkardığı sesi hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım.

Dün eğitim odasında olanları da. Şu anda, o Eve yoktu. Aslında, hiç var oldu mu ondan da pek emin değildim.

...

Yürüdüm de yürüdüm ama tamamen pervasız davranmadım. Kehanet'in kuzeyinde duran kaya duvar yeniden yiyeceklere dönmemin anahtarıydı; bu yüzden birkaç dakikada bir omzumun üzerinden bakarak yaprakların arasında onu hâlâ görebildiğimden emin oldum. Şehre doğru durmadan ilerledim ve sonra birdenbire ağaçlar arkamda kaldı. Botumun burnunun altında gri ve milyonlarca parçaya bölünmüş sert bir yüzey vardı. Yeşil bitkiler çatlakların içinden serpilerek çıkmıştı. İlerisinde sarmaşıkların üzerine tırmandığı yatay bir beton kutu vardı ve sarmaşıklar kalın ve kırık camlarından içeri girerek kayboluyordu.

Şehir de hemen ötesindeydi.

Ona bakarken kulaklarım uğuldadı. Görüntüsü karşısında ensemdeki ince tüyler diken diken oldu ve nabzım hızlandı. Çünkü bir şehre benziyordu, ama güç bela.

Sarmaşıklar, beton canavarlıkların yanında kendi hâllerinde büyümezlerdi; onları kafese alır, boğar ve ele geçirirlerdi. Burada

bir savaş vardı, bunu şimdi görebiliyordum. Doğa insanlığa karşı. Kazanan belliydi ve ganimetler kazananındı.

Geri dönmenin bir anlamı yoktu artık, bu yüzden derin bir nefes alıp ilerlemeye başladım. İçinden geçtiğim bazı filizlerin tırtıklı yapraklarla kaplı olduğunu gördüm, parmaklarımı kes-tiler ancak pek  nemsemedim. Belki daha sonra onları limon suyuyla temizlerdim ama şu anda başımı geriye atıp gökyüzünü hedefleyen binalara baktım. Sarmaşıklarla boğulmuş olsalar bile azametli görünüyorlardı. Metanetli. Hâlâ sağlam olan pencere camlarından güneş ışığı yansıyor, bu daha önce hiç görme-diğim bir şeydi ve Seçkinlerin bazen taktığı mücevherler gibi parıldıyorlardı.

Ama mücevherleri ve ayrıcalıklarına rağmen Seçkinler bile böyle bir şey göremezdi. Bende olup onlarda olmayan tek şey buydu.

Boynum ağrımaya başladığında, önümde duran yatay kutuya gözlerimi diktim ve sonra kırık camları yüzünden tamamen doğaya yenik düşmüş içine baktım. Yeşil ve tüylü bir şey zemini kaplıyordu ve bir kuş bir uçtan diğer uca bir saz yığınının beklediği yere süzüldü.

Birkaç dakika onu izledim, sonra uzaklaşıp bir kez daha şehre döndüm. İşte o zaman oraya ait olmayan bir şey duydum. Sırtımda soğuk bir his uyandıran bir şey. Yer üstündeki ya-şamla bağdaştırmaya başladığım vızılta,  ıtlama ve ciyaklamayla eşleşmeyen bir şey.

Ağzında bıçaklar olan canavarı düşündüm ve bir minnet dalgası hissettim. Bir Aşağı Ortalı olarak kot pantolonumda bir silah olduğuna minnet duydum. Ona uzandım ve soğuk metal içimi rahatlatdı. Komik. Yine de onlardan ve neden oldukları yıkımdan nefret ediyordum. Yine de sahiplerine verdikleri g  ten tiksiniyordum. Ama şu anda sahibi bendim ve g   elimdeydi.

 nce bir adımımdı attım, sonra diğerini ve böyle devam etti; ta ki ben yatay binayı geçene ve şehrin nabız gibi atan

kalıntılarına yaklaşına kadar. Gürültünün kaynağına da yaklaştım.

Hemen önümde iki bina duruyordu: Solumdaki, Mavi Devre idman odasını Stadyum'a bağlayan yeraltı tüneli gibi sarmal bir metal yarım silindirdi. Sağdaki, içi tamamen güneş ışığına maruz kalmış bir iskeletti.

Ses yarım silindirden geliyordu, bundan emindim, o yöne doğru yürüdüm. Her adımım dikkatli ve emindi. Kulaklarım uğulduyordu. Üç metre yakınlaştığımda tepeden, sarmaşıkların en sık olduğu yerden siyah ve büyük bir şey fırladı ve kahkahaya benzer bir sesle uçup gitmesini izledim.

Gürültünün kaynağı ortaya çıktığı için tabancanın yanıma düşmesine izin verdim, parmaklarımı pürüzsüz metalinin üzerinde kaydırarak yarım silindirin yanından kolayca döndüm. Ve sonra gülümsemem soldu, çünkü gürültünün gerçek kaynağını gördüm ve ne bir kuş ne de bir canavardı.

Gün gibi aşikâr bir insandı ve sakın biçimde bana bakıyordu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bir an için karnımı saran güçlü kaslar sırtımı büktü. Sonra silahımın namlusu doğrudan karşımdaki kişinin göğsüne kalktı.

Genç bir adamdı. Benden çok da büyük değildi.

Siyah saçları ve açık renkli gözleriyle iyi huylu bir yüzü vardı. Konuştuğunda daha önce hiç işitmediğim bir aksan duydum. “Kurşunlarını daha büyük bir tehdit için saklamayı tavsiye ederim.”

Kıpırdamadım. Tek yaptığım ona bakmaktı. Çünkü dış dünyaya takıntılı geçirdiğim tüm dakikalar, saatler ve günler boyunca burada başka birini bulmayı hiç ummamıştım. Elbette, Jack’i bulmayı ummuştum ama başkaları? Aklımdan bile geçmemişti. Şimdiye kadar.

“Muji,” dedi omzunun üzerinden seslenerek. Elleri ceplerindeydi ve duruşu rahattı. “Muji, burada bir tane daha var.”

Birkaç saniye sonra, metal yarım silindirden badem şeklinde gözleri ve birkaç piercingi olan bir kız çıktı. “Bir haftada iki,” dedi beni baştan aşağı süzerken. “Genelde silahlı gelmezler.”

Delikanlı başıyla onayladı. “Diğerlerini topla, olur mu? Düzgün biçimde tanışalım.”

Diğerlerini topla. Bir haftada iki. Sözcükler tekrar tekrar zihnimde dolandı. Çünkü bu kız ve bu oğlan sanki burada *yaşıyorlarmış* gibi konuşuyorlardı. Sanki bu garip, büyülü yere ev diyorlardı. Ama bu doğru olamazdı çünkü Wren’le ben bunu denemiştik ve işe yaramamıştı. Gram işe yaramamıştı.

Muji adındaki kız ortadan kayboldu, ben de dikkatimi tekrar delikanlıya çevirdim. Beni izliyor, neredeyse beni ince-liyordu. Göğsüne doğrulttuğum silah onu zerre kadar rahatsız etmişe benzemiyordu. Keşke ben de bu kadar rahat olabilseydim. Bunun yerine alev alev yanıyordum, o kadar terlemiştim ki yüzümü saran saçlarım kıvrır kıvrır olmuştu. Ama bunu yapan tepemdeki güneş değildi. Kararsız nabzımdı sadece.

“Endişelenmene gerek yok,” dedi sonunda. “Hepimiz arkadaş canlısıyız. Isırmıyoruz bile.” Gülümsedi ve bu, alışılmadık konuşma tarzı kadar rahatlatıcıydı.

“Sen kimsin?”

Delikanlı, “Adım Michael,” dedi. “Elini sıkardım ama...” Hâlâ indirmeyi reddettiğim silahı işaret etti. “Seninkini sorabilir miyim?”

“Eve. Adım Eve. Eve Hamilton.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Eve Hamilton,” dedi düzgün bir sesle.

Muji arkasından üç kişiyle geldi. Silahıma baktı. “O şey hâlâ elinde mi? Isırmayacağız, ona söyledin mi, Michael?”

“Söyledim, aynı sözcüklerle. Sadece şaşkın, tahminimce. Şaşkın mısın, Eve? Anladığım kadarıyla gerçek bir insanla karşılaşmayı beklemiyordun, değil mi?”

Yavaşça başımla onayladım.

“Pekâlâ,” dedi Muji, “sayımız çok değil ama yine de kulübe hoş geldin.”

“Hemen şuradaki Anne,” dedi Michael, kahverengi saçlı ve açık tenli, sade görünümlü bir kızı işaret ederek. Gülümsemeden bana baktı kız. “Herhangi bir konuda sorun varsa, sorman gereken kişi o. Ayaklı bir ansiklopedisin, değil mi, Anne? Bu AJ, onun arkasında dikilen...” Açık kahverengi tenli, yara izleriyle dolu, irice genç bir adamı işaret etti. “Ve bu da bizim kas gücümüz Rex.” Gruplarının son üyesini gösterebilmek için kenara çekildi. “Neredeyse çıplak elleriyle avlanabiliyor, öyle değil mi?”

Rex öne çıkıp gülümsedi. Koyu tenliydi, uzun boyluydu ve kısacık kesilmiş kıvrırcık saçları vardı. Şakacı bir tavırla Michael’in sırtına bir şaplak indirip, “Abartmayı çok sever bu oğlan,” dedi. “Ama seni kandırmasına izin verme. Çok hızlıdır, değil mi Mikey? Tüm operasyonumuzun arkasındaki beyin odur.”

“Beni yok say tabii, pislik herif,” dedi Muji, Rex’in karnına dirseğini geçirirken. Sonra bana döndü. “Rex, Michael ve ben Yerleşke On İki’den geliyoruz. Anne ve AJ bizi uzaktan buldu. Net olmam gerekirse Dokuz’dan, buranın yaklaşık bir kazilyon kilometre kuzeyinde.”

AJ sessizce güldü. “Buraya kadar yürümek de kesinlikle öyle geldi,” diye kabul etti.

Gözlerim yeni yüzleri inceledi, sonra irkilerek silahımın indiğini fark ettim; gevşek bir şekilde yanımda asılı duruyordu. Yine de sırtım kasılmıştı, yine de temkinliydim. Ama bu insanlar bana zarar vermek istemiyordu, bundan neredeyse emindim.

“Ne operasyonu?” diye boğuk bir sesle sordum.

Muji öne eğilip başını hafifçe yana eğdi. Diğerlerine döndü. “Ne dedi?”

“Operasyon,” diye tekrarladı Michael yavaşça. “Ah, doğru... Rex’in söylediği şey. Operasyon yok aslında, Eve. Tek görev sayımızı artırmak ve hayatta kalmak. Çok basit, bu. Ya sen? Senin hikâyen ne? Yüzünü On İki’den hatırladığımı söyleyemem.”

“Ben On Bir’denim.”

Hemen birbirlerine baktılar.

“Ne?”

Sessizlik oldu.

“Anlat bana,” diye ısrar ettim.

Michael diğerlerine gitmeleri için işaret verdi. AJ ve Anne dönüp binanın uzak ucuna gitti ve Rex içeride kayboldu. Ancak Muji kıpırdamadı; kollarını göğsünde kavuşturup Michael’a baktı.

Ben de ona bakıyordum.

“Buradan bir günlük mesafedeki yerleşkelerin çoğunun kapaklarını gözleyen üyelerimiz var,” diye açıkladı. “Buraya geldiğimizden beri On Bir’de hiç hareketlilik olmadı. Öyle sessizdi ki umudumuzu çoğunlukla kesmiştik. Diğerlerinden daha sofistike bir operasyon olduğu düşünülürse bu garip.”

“Sofistike mi?”

Omuz silkti. “Cam piramit, güneş panelleri filosu, ek bina. Diğerlerinden daha fazla diyebilirim. Aşağısı böyle sofistike değil mi?”

Bir süre sadece ona baktım. Beynim uyuşmuştu. Sanki yerleşkenin duvarlarındaki çatlakları kapatmak için kullandıkları katranla doluydu. Ona cevap vermek yerine, “Ne zamandır yukarıdasınız?” diye sordum.

“Birkaç yıl, aşağı yukarı. Daha uzun olabilir, zamanı takip etmek zor.”

Gözlerimi kırptım. “*Birkaç yıldır mı burada yaşıyorsunuz?*”

“Aşağı yukarı.”

“Yani... Yani hayatta kalmak *mümkün* mü? Yani, yiyecek falan buldunuz mu?”

“Elbette.”

“Burada sizden başka insanlar da var mı?”

“Epeyce. Ve bazıları benden çok daha uzun süredir burada yaşıyor.”

Şimdi sessizdim. Çünkü söylediği her şeyi sindirmeye, bu yeni bilgileri sentezlemeye ve kendi geleceğim için ne anlama

geldiğini çözmeye çalışıyordum. Ama kulaklarımdaki uğultu gittikçe yükseldiği için doğru düzgün düşünemiyordum.

“Üyeleriniz arasında Jack diye biri var mı?” diye ağzımdaki baklayı çıkardım. Sonra yüreğim ağzımda cevabını bekledim.

Başını iki yana salladı. “Yerleşkenizden atılmış biri sanırım?”

“Yıllar önce,” diye açıkladım, içimdeki tüm umutlar yıkılırken. “Sizler birbirinizi nasıl buldunuz?”

“Michael’ın dehası sayesinde,” diye sözünü kesti Muji onu izlerken, gözlerinde hayranlık olduğunu düşündüğüm bir parıltıyla. “Elinde birkaç numara var. Kapakları izlemek bunlardan biri, muhtemelen elimizdeki en etkili olanı. Her hafta şehri taramak bir diğeri. Güneşin altından çekilsen iyi olur,” diye ekledi yanımdaki yarım silindiri işaret ederek. “Artık ışınları ölümcül olmayabilir ama yine de günü dışarıda geçirmek lanet bir şey.” Sonra duraksadı, bakışları yanımda duran silaha kayınca kaşlarını çatı. “Kalıyorsan bunu vermek zorundasın.”

“Kalmak mı?” Jetonum çok yavaş düştü. *Kalabilirdim*. On Bir’e dönmek zorunda değildim. Tıpkı özlemini çektiğim gibi temiz hava ve özgürlüğe sahip olabilirdim. *Yukarıda hayatta kalabilirim*. Üstelik Eve’in yer altındaki hâinden nefret ediyordum. Wren de öyle. Öyleyse geri dönmenin ne anlamı vardı ki?

Ama sonra Maggie ve Emerald’ı düşündüm. Hunter’ı bile. Ve ailemi. Jules, Avery ve Mavi Devre’deki arkadaşlarımı düşündüm. Aşağı katlardaki herkesi düşündüm ve sonra başımı kaldırıp gökyüzüne baktım, bulutların engelsiz biçimde akıp gitmesini izledim. Burada, Michael’ın dünyasında kalmayı her şeyden çok istiyordum ama içgüdüsel olarak kalmayacağımı biliyordum.

Özverili olmayı seçecektim. Kendimden çok On Bir vatan-daşlarına öncelik vermeyi seçecektim. Ve bunu sadece Wren’e iyi olduğumu kanıtlamak için değil, kendime de kanıtlamak için yapacaktım.

Ayrıca, son zamanlardaki davranışlarımdan sonra, cennette bir hayatı hak etmiyordum, henüz değil. Önce On Bir'e dönmeli ve bunu *kazanmalıydım*.

"Eve?"

"Kalmıyorum," dedim.

"Kalmıyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Açıklamak ister misin?"

İstemiyordum aslında. Özellikle de yabancılara. Bu yüzden sadece, "Yerleşkede bitmemiş bir işim var," dedim.

Michael kaşlarını çatarak beni inceledi. Bir adım yaklaştı. "Yerleşkene *geri* mi döneceksin? Ama nasıl içeri gireceksin?"

"Dışarı çıkmayı başardığım gibi."

"Kovulmadığını mı söylüyorsun?"

"Kovulmadım. Ya sen?"

Michael ve Muji birbirlerine baktı. Muji hafif bir kahkaha atsa da Michael sert bir ifadeyle konuştu. "Bütün üyelerimiz," diye söze başladı, "kendim de dâhil olmak üzere, şu ya da bu nedenle yerleşkelerinden sürgün edildi. Ölmek için diye eklemem gerek veya biz öyle düşündük. Eminim senin de anlamış olduğun gibi, dünya bugünlerde o kadar da ölümcül değil." Güneşe bakıp gözlerini kıstı.

Ben de baktım. Bir esinti açık saçlarımı omuzlarımda kıpırdattı. Bir kez daha Jack'i düşündüm. Tıpkı diğerleri gibi o da sürülmüştü. Bu insanlar hayatta kalmanın bir yolunu bulduysa belki Jack de bulmuştu. Belki hâlâ *yaşıyordu*. "Üyelerinizin hiçbirinin adı Jack değil," diye söze başladım, "ama aralarında çocuk var mı?"

Michael sırtıttı. "Peşinde olduğun bu çocuk kaç yaşında?"

Jack yer üstüne gönderildiğinde üç yaşındaydı. Bu dokuz yıl önceydi. "Yaklaşık on iki."

“Olabilir,” dedi ve tüm vücudum uyuştı. “En genç üyemiz konuşmuyor, bu yüzden tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama o aralıkta bir yaştadır, belki biraz daha ufaktır.”

Kalbim atmayı kesti. Ağzım kurudu; öyle kurumuştı güç bela iki kelime edebildim. “Burada mı?”

Başını iki yana salladı ve bir an için hayal kırıklığı beni boğuyormuş gibi hissettim, zar zor nefes alabildim ama sonra bunun yerini güçlü bir şey aldı: umut. Belki o çocuk Jack’ti. Ve olmasa bile, bu bir kanıttı, değil mi? Jack’in hâlâ orada, canlı ve sağlıklı olabileceğinin kanıtı. Beni bekliyor olabileceğinin.

Michael, “Bazı yaşlı üyelerle ava çıktı,” diye açıkladı. “O çocuk çok yardımcı oluyor.” Sonra kapıyı işaret etti. “Gitmeden önce sana etrafı gezdirebilir miyim? Çünkü bir noktada yerleşkenden sonsuza dek ayrılmayı planlıyorsan, bize katılmayı düşünebilirsin. Kendi başına hayatta kalmaktan daha kolay ya da en azından öyle olduğunu hayal ediyorum. Ayılar yılın bu zamanında çok acıkıyor ve grup hâlinde seyahat ettiğimizde daha güvende oluyoruz. Birlikte çalıştığımızda da yiyecek bulmak daha kolay.”

“Yalnız olmayacağım,” dedim çabucak. Ardından, hissettiğimden çok daha büyük bir kesinlikle, “Yerleşkemin geri kalanıyla birlikte olacağım,” diye ekledim.

Michael sırtıttı. “Eh, kapımız her zaman açık. Kapı demişken...” Bu sefer döndü; kapının aralığından geçip yarım silindirin içinde gözden kayboldu.

Muji kaşlarını kaldırarak bana baktı ve ardından Michael’ın adımlarını takip etti.

Derin bir nefes aldıktan sonra peşlerinden gittim.

İçeriye girince dondum kaldım. Ağzım açık kaldı. Çünkü dış dünya buraya bir gram bile girmemişti. Girdiyse de kovulmuştu; çünkü botlarımın altında toprak yerine geniş kalaslar vardı. Ne yeşil filizler ne de içeri sızmış sarmaşıklar vardı. Metale oyulmuş ve kalın plastik karelerle kapatılmış deliklerden giren

ışık geniş alanı dolduruyordu. Üstelik burası dışarıdan daha soğuktu, hoş bir serinlik veriyordu. Bütün mekân yaşanabilir görünüyordu, *yaşanabilir* hissettiriyordu. Yeraltı gibiydi ancak alçak tavanlar ve kirli, uçsuz bucaksız betonlar yoktu. Yeraltı gibiydi, sadece bir milyon kat daha iyiydi.

Alanın çoğu ranzalara ayrılmıştı, bazılarının etrafında çarşaf lar asılıydı, bazılarının da çarşaf ları yoktu. Yapının uzak ucunda bir dizi büyük dolap ve çalışma alanı vardı, duvarlar sararmış kâğıtlarla kaplıydı; her birinin üstüne çizelgeler, haritalar ve isimler karalanmıştı.

“Evet,” dedi Muji, ben birkaç dakika hareketsiz kaldıktan sonra, “Michael harika biri değil mi?” diye ekledi.

“Bütün bunları *sen* mi yaptın?” Ona döndüm ve dışarıdan gelen güneş ışığının omuzlarını aydınlattığını ve yüzünün etrafına bir hâle gibi yayıldığını fark ettim.

“Tek başıma değil, ben yapmadım. Bir ekip çalışmasıydı. Her şey öyledir.” Sonra eserine gururla bakıp yanımdan geçerek daha derinlere ilerledi. “Bütün malzemelerimiz yakındaki binalardan geliyor; ahşap buradan, plastik şuradan. Arkadaki ateş çukurumuz da öyle.”

Onu takip etti. “Ve tüm üyeler burada mı uyuyor?”

“Çoğu,” dedi. “Nöbette olanlar hariç tabii ki ama geri kalanlar uyuyor. Sayımız artmaya devam ettiği için sonunda başka bir binaya ihtiyaç duyacağız.”

“İnsanlar yakın yerleşkelerden kovulmaya devam ettikleri için mi?”

Başıyla onayladı. “İçme kaynağımız burada,” dedi ve beni bir dizi tezgâhın etrafından dolaştırarak binanın uzak ucuna götürdü. Suyla dolu çeşitli plastik kapları işaret etti. Sonra yakındaki bir dolaptan bir bardak alıp ağzına kadar doldurdu. Dikkatle onu elime verdi.

Gözlerimi ona diktim. Yeraltındaki sudan hiçbir farkı yoktu. Wren'le buradayken içtiğimiz paslı gibi görünen suya hiç benzemiyordu.

Michael, "İçmesi güvenli," diye telkin etti beni.

"Nasıl?"

"Sürahileri şehirdeki haftalık kontrollerimizde bulduk. Düzgünce yıkanıp temizlendiler, korkma. Kupalar da öyle. Suyu elde etmek zor ama parçaları, temelleri bir araya getirebileceğinden eminim. Önce yağmur suyunu topluyoruz ya da batıdaki bir dereден getiriyoruz, sonra kötü şeyleri öldürmek için ateşte kaynatıyoruz. Uzun sürüyor."

Boğazımda büyüyen yumruyu yuttum. "Bütün bunlar sadece su için mi?"

Gülümseyince dişlerinin ne kadar beyaz olduğunu fark ettim, sanki burada bile onlara bakmayı başarıyordu. "Gruplar hâlinde yaşamamanın avantajlarından biridir bu, seni etkilemeye çalıştığım falan yok."

Bardağı dudaklarıma yaklaştıırıp büyük yudumlar aldım. Hemen yeniden doldurdu ve cömertliği için minnettar hissettim. İçene kadar, ne kadar susadığımı fark edemeyecek kadar meşguldüm.

Sonra beni hepsi zeminle aynı malzemeden yapılmış uzun bir dizi dolaba götürdü. "Burası yiyecekleri sakladığımız yer." Baştan aşağıya istiflenmiş mühürlü keseleri göstermek için birini açtı. "Bu şeyin ne olduğunu biliyor musun?" Bana uzattığı paket hücremde kilitliyken aldığım yiyecek paketlerini hatırlattı.

"Yemek muadili mi?" diye tahmin ettim.

"Bingo. Kıyametten önce tasarlanmış ve yapılmış." Gülümsemi. "Başka bir deyişle, nükleer bir erimeden sağ çıkabilirler. Ayrıca şehir onlarla dolu."

Sessizce paketi dolaba geri koydum.

Muji omzumun üzerinden, "Tek yediğimiz bu değil," dedi. "Bu üzücü olurdu, değil mi? Yok yok, gurme sayılırsınız, değil mi Mikey?"

Michael başıyla onayladı, sonra başka bir dolaba döndü. Çoğu ufak meyvelerle dolu sepetleri göstererek, "Bunların hepsi taze," dedi. Hiçbiri Wren ve benim yediğimiz meyvelere benzer miyordu. "İki günde bir taze topluyoruz," diye ekledi Michael.

Açlıktan midem kazındı.

Beni yakından izliyor olmalı ki, "Al, Eve. Biraz ye," dedi. Sonra raftan en yakındaki sepeti alıp bana uzattı.

Tereddüt ettiğimde ısrar etti. Bu yüzden, hatırladığımdan daha ince görünen kolumu uzatıp bir avuç aldım.

"Zehirli değiller, sana söz veriyorum," dedi Michael, aklımı okuyabiliyormuş gibi sırtarak.

Onları ağızma attım, ağızma yayılan şeker ve lezzet ile şaşkına döndüm. Çok lezzetlilerdi. Aşağıdaki yiyecekler yavan, lifsizdi. Ağızımda yayılan tat tamamen yabancıydı.

"Yerleşkenin yiyeceklerinden daha iyi bu."

Michael'a baktım ve başımla onayladım.

"Zaten bahsettiğim gibi her gün bir avcı ekibi gönderiyoruz, bu da akşam yemeği için et anlamına geliyor." Ellerini ovuşturup sırtıttı.

"Bütün bunları nereden öğrendiniz?"

"Aslında pek çok farklı yerden. Eski yerleşkemdeki kitaplardan, burada, yukarıdaki kitaplardan. Deneme yanılma yöntemi de var elbette. Kolay olmadı ama az çok alıştık."

Bir şey demedim. Belki kendi yapacağım araştırma bana burada nasıl hayatta kalacağıma dair birkaç şey öğretirdi, belki. Ama tüm bunları öğrenebileceğimi hiç sanmıyordum.

"Şaşırtıcı biliyorum," diye ekledi. Birkaç metre ötede, Muji ve Rex yakacak odun denen bir şey hakkında tartışıyorlardı ve duruşları beni çok etkiledi. Çok rahat, çok dingin. Sanki şiddetin sessizce üstlerine gelmesini beklemiyorlardı.

“Muji ile buraya geldiğimizde ve bir süre burada kalacağımızı fark ettiğimizde yüzümde hemen hemen aynı ifade vardı,” diye devam etti Michael.

“Birlikte mi sürgün edildiniz?”

Başıyla onayladı, Rex’le birlikte kapıya yönelirken gözleri sırtındaydı. “Benim hatamdı. Her zaman kendi iyiliğim için fazla meraklı olmuşumdur. Muji sadece arkadaşlığımız yüzünden cezalandırıldı. Nasıl yapılacağını çözmekten başka seçeneğim yoktu. En azından bunu yapabiliyordum.”

Kafam sorularla doluydu ve nereden başlayacağımı bilmiyordum. Ne kadarını anlatmam ne kadarını gizlemem gerektiğini bilmiyordum. Bu yüzden başparmağımla oynayarak metal yarım silindiri birdenbire saran ağır sessizliği fark etmemiş gibi yaptım.

“Yerleşke On Bir nasıl bir yer?” diye sordu en sonunda.

“Bok çukuru.” Bu kolay bir cevaptı.

Nedense o bunu eğlenceli bulurken ben de onun gülmesini izledim, hatta ben bile güldüm. “Geri dönmek istediğine emin misin o zaman? Hadi ama Eve, etrafına bir bak. Zaten buradasın.”

Bakışlarım yarım silindirin temiz ve rahat iç kısmında, plastiğin arasından görünen mavi gökyüzünde ve Michael’ın berrak gözlerinde gezindi. Bir an için kararlılığım zayıfladı. Bir an için gerçekten kalmayı düşündüm.

Ama bunu yapamazdım, yapamayacağımı biliyordum, yukarıdaki dünya, Michael tarafından yaratılan bu uygarlık *her şeyi* değiştirse de kalamazdım.

“Geri dönmem gerekiyor,” dedim kararlı bir şekilde. “Başka seçeneğim yok.”

Zayıf güneş ışıkları arasından bana baktı. “Her zaman bir seçeneğin vardır.” Sonra omzumu sıktı ve yolumdan çekildi. “Ancak eminsen.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

“**Y**emek yiyor musun?” diye sordu Maggie, tepemden bana bakarken. Emerald kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde masamın önünde dikiliyor, dikkatle beni izliyordu. “Çünkü seni görmedik, yani hiç. Üstelik bin kez kapını çaldığımız hâlde açmadın.” Kolumu yataktan kaldırdı ve düşmesine izin verdi. “Normalden farklı görünüyorsun,” diye ekledi. “Biraz zayıf. Bundan hoşlanmadım.”

“Meşguldüm,” diye açıkladım, sadece yarı dikkatimi vererek. Keşfime fazla odaklanmıştım. Aklım Michael ve diğerlerindeydi. Geleceğim ve Jack’in hâlâ hayatta olma ihtimali beni çok mutlu etmişti. “İşle,” diye ekledim sonunda.

Bana bunu yutmadığını söyleyen bir bakış attı. “Evet, doğru. Artık hepimiz çalışıyoruz. Bir şeyin yanlış olduğu *açık*. Hüc-rene kilitlendiğinden beri sende bir tuhaflık var. Şimdi de...” İç çekti. “Connor, Wren’in de son zamanlarda gerçekten tuhaf olduğunu söyledi.”

Artık pür dikkat onu dinliyordum. “Tuhaf mı? Nasılmış?” Sesimdeki çaresizliği duyabiliyordum. Peki o duyabiliyor muydu?

“Şey, öncelikle senin hakkında konuşmuyormuş. Ve görünüşe göre yıllardır olduğundan daha kızgınmış. Kavgayı çıkarıyor, evinden zar zor çıkıyor gibi şeyler. Bir şey mi oldu?”

Yüzümü ellerimle kapattım. “Beni terk etti, tamam mı?”

“Ne? *Delirdi* mi? Neden bunu yaptı ki? İnanmıyorum, ne...”

“Onun suçu değil,” diyerek sözünü kestim. “Bunu yapmakta haklıydı.”

Emerald yatağa doğru gelip yanıma uzandı. “Seni terk etmekte haklıymış. Neden böyle düşünüyorsun kızım?”

Sözcükleri bulmakta zorlandım ya da belki de onları söylemek istemedim. Sonunda, “Ben... son zamanlarda pek hoş olmayan birine dönüştüm,” demeye karar verdim.

Maggie diğer tarafıma uzandı. “Başvurularımızı verirken o kıza yumruk atmak gibi hoş olmayan biri mi?”

“Keşke hepsi bu olsaydı.” Kötü davranış listem anlatılamayacak kadar uzundu. Göz ardı edilemeyecek kadar büyük bir tanesi hariç. Sakinleştirici bir nefes aldım ve kulağa hâlâ doğru gelmeyen iki kısa sözcük söyledim. “Landry’yi öldürdüm.”

Sessizlik oldu. Sadece hücre kapımın ardından gidip gelen insanların sesi duyuluyordu. Onlar haberi sindirirken ben uzak duvardaki ıslak beton parçasına baktım. Trevor’ın sözlerini bile düşündüm: *Vicdan azabı geçmiş i değiştirmez*. Bunu tekrar tekrar kendime söyledim.

“Nasıl?” diye sordu en sonunda Maggie.

“Gardiyan merkezinde dövüşmemiz emredildi. Eğitimin bir parçasıydı. Bu yüzden dövüştük, işler kontrolden çıktı ve... sonunda ayağa kalkmadı.”

“Ne fena.”

“Evet.”

“Şey, fark ettin mi?”

“Dövüş sırasında mı? Hayır. Şey... belki.” Kot pantolonumdaki bir deliği parmağımla dürttüm, sonra inledim. “Tek bildiğim kontrolü kaybettiğim. Diğerleri durmam için bağıryorlardı ve

ben onları duymadım. Sanki... daha önce hiç hissetmediğim bu öfke tarafından tüketilmiş gibiydim. Kot pantolonumdaki deliği genişlettim.

“Şey,” dedi Emerald yavaşça, “onunla bir mazin *vardı*. Aslında oldukça acımasız bir mazi.”

“Bu bir bahane değil. Bir bahane olmadığını *biliyorsun*. Ayrıca birkaç hafta önce istesem de Daniel’i öldüremedim ve onunla da bir mazim *vardı*. Sonra bir şeyler değişti. *Ben* değiştim.” Öldürebilir hâle geldim. *Öldürebilir* hâle.

Maggie bana baktı ve sonra sakin bir sesle, “Eve, hücrene kilitlendikten sonra değişmişsin gibi davranmayacağım. Ve Landry’nin başına gelenler iyiymiş gibi davranmayacağım. Ama sen kötü bir insan değilsin. En azından bunun farkındasın, değil mi?”

“Sanırım.” Sesim cansızdı. İnançsız çıkmıştı. Nasıl çıkabilirdi ki?

“Beni şaşırtan şey,” diye devam etti, “Wren’in olanlardan dolayı seni yargılayabilmesi. Demek istediğim, onu durdurmasaydın Landry’yi haftalar önce öldürecekti. Ve şimdi seni aynı şey için mi suçluyor? Kaçırdığım bir şey mi var?”

Gerçek, açıklanamayacak kadar karmaşıktı. Ayrıca olanların çoğu özgürlüğün tadından ve ardından gelen başarısızlıktan kaynaklanıyordu ve bu beni olaylara düzgün bakmaktan alıko-yuyordu. Ama bundan arkadaşlarıma bahsedemezdim, henüz değil. On Bir hakkındaki gerçeği keşfetmem ne kadar sürerdi bilmiyordum ama bu hızlı ve kolay olmayacaktı. Bu gerçekle ne yapılacağını bulmak, her ne olursa olsun daha da uzun sürecekti.

Ayrıca Seçkinler dünyanın soğuduğunu biliyorsa bu bir şeyi saklamaya çalıştıkları anlamına geliyordu. Bunu bilmek de tehlikeliydi. Yani arkadaşlarıma *söyleyemezdim*.

“Eve?”

“Önemli değil,” diye homurdandım sonunda. “İlişkimizi bitirdi, bizi bitirdi, o kadar.”

Maggie iç çekti. “*Hadi* ama. Birbiriniz için deli oluyorsunuz, bunu herkes görüyor. Gerçekten hislerinin değiştiğini mi düşünüyorsun? *Bu* kadar çabuk?”

“Görünüşe göre öyle.”

“Sen boş ver onu,” dedi Emerald. “Kendine çekidüzen vermeye odaklan kızım. *Buna* odaklan.” Kolumu tutup ben gülene kadar salladı.

“Haklı,” diyerek katıldı Maggie. “Belki dövüş kısmı için değil, ama geri kalanı için kesinlikle haklı.”

Parmağımı neredeyse pürüzsüz dudağımda gezdirdim. “Evet, şey. Söylemesi yapmaktan daha kolay.”

“Yerinde olsam Landry için kendimi harap etmezdim,” diye ekledi Emerald. Ayağa kalkıp masamdan topu aldı ve havaya fırlattı. “Çünkü Stadyum’da dövüştüğümde *alanda* oluyorum, anlıyor musun? Hakem dövüşün ortasında durmam için bana bağırırsa onu duyacağımdan emin değilim, senin gibi. Ayrıca biz eğitilmiş dövüşçüleriz. Bazen bir yumruk, birinin hayatını kaydırmaya yetebiliyor.”

Başımla onayladım ama içten içe çok ileri gittiğimi biliyordum; ne Stadyum’da ne de dışarıda hiç gitmediğim kadar ileri gitmiştim.

“Arkadaşlarınla daha çok takılman gerekiyor,” dedi Maggie, beni dürterek. “Cidden. Bu baskıyı biraz azaltmazsan patlayacaksın.”

Zaten patladım, diye düşündüm. Ama itiraz etmedim, sadece ona bakıp başımla onayladım.

“Bu arada, artık iki mor gözün var gibi. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet, biliyorum.” Sebebinin Kyle olduğu gerçeğini paylaşmadım. Sormaya karar verirse diye konuyu değiştirdim. Bu sefer şakacı bir şekilde ben onu dürttüm. “Connor sana çıkma teklif etti mi, etmedi mi?”

Cevap vermek yerine yanakları pembeleşti. Emerald sırtıttı.

Ona bakabilmek için doğruldum. “*Etti* mi?”

Omuz silktili. “Belki.”

“Belki. *Belki* de ne demek?”

“Evet demek, tamam mı? Dün akşam ilk resmi randevumuza çıktık. Ama seni rahatsız edecekse, birbirimizi bir daha hiç görmek zorunda değiliz...”

Onu susturmak için elimi kaldırdım. “Maggie, yok daha neler. Sırf Wren’le ayrıldık diye sizin de ayrılmanız gerekmiyor.” Sonra tekrar uzanıp iç çektim. “Ayrıca böylece onu arada hâlâ görebilirim...”

Kolumu sıktı. “Keşke böyle olmasaydı.”

Omuz silkmeye çalıştım ama yapamadım. Çünkü ben de böyle olmamasını isterdim. Peki ya onu *gördüğümde*? El ele tutuşan ve sırlarını paylaşan Connor ve Maggie’yken, Wren’le ben neredeyse hiç konuşmadığımızda her şey ne kadar da farklı olacaktı...

Yeter, Eve.

Dikkatimi Emerald’a çevirdim. “Senden ne haber? Heyecan verici gönül ilişkin var mı?”

Alay etmesini bekledim ama o sessiz kaldı. Hatta ciddileşti. Sonra, “Aslında...” dedi.

“*Hadi* canım!” diye bağırdı Maggie.

“*Lanet* olsun,” diye ağzımdan kaçırdım. “Ciddi misin?”

“Biraz,” dedi sırtarak. Topu bana attı, ben de geri attım. “Yani, ne bileyim? Ama evet, biri var ve biz iyi arkadaş olduk...”

“Peki...”

“Ve şimdi bir sonraki seviyeye taşımaya hazırım. Bence ikimiz de hazırız. Sorun şu ki, biz... Şey, ikimizin de daha önce bir ilişkisi olmadı, bu yüzden...”

“Ee?”

Maggie’nin koluna vurdu. “İnsanları okumakta iyisindir sen. Nasıl sonraki seviyeye taşıyım? *Hadi*.”

Maggie kahkahayı patlattı. “Özür dilerim,” dedi kahkahalarının arasında, “hadi ama. Sahte sorunlardan bahset. O

gülümsemeyi göster ve zavallı çocuğa çıkma teklif et! Değil mi, Eve?”

“Çok emin değilim.” Yüzüstü döndüm ve sırtıtmaya başladım. “Bu tür şeyler bir arkadaşlığı mahvedebilir, değil mi? Bir hamle yapmadan *önce* onun da aynı hisleri paylaştığından emin olması gerekiyor. Belki de onun yapmasını beklemek daha güvenlidir, bilmiyorum.”

“Yok *ama*,” diye bağırdı Maggie. “İşleri bir sonraki seviyeye taşımaya hazır olduğunu zaten söyledi, neden bekleme zahmetine girsin ki? İnan bana Connor’ın ilk adımı atmasını bekledim ve bu *çok* uzun sürdü. Bu kadar beklemek istemezsin. Ayrıca Emerald çetin cevizdir, böyle olmasa çocuk ondan...”

“Hey. *Hey*. Artık konuşabilir miyim?” Emerald topu masanın üzerine bıraktı ve sonra masanın kenarına tünedi. Derin bir nefes aldıktan sonra, “Bir erkek değil,” diye açıkladı.

Ona gözlerimi diktim. Maggie de öyle.

“Hoşlandığın çocuk... erkek değil mi?”

Gözlerini devirdi.

“Yani bir kız,” dedi Maggie yavaşça. “Daha iyi. Eunjung mu?”

“Bingo.”

“Ah, *sevimli* kız.”

“Şaka yapmıyorum. Ee, ne düşünüyorsunuz? Tavsiyeniz var mı? Herhangi bir şey?”

“Bekle. Neden bize daha önce söylemedin, Emerald?” diye sordum.

“Neyi? Şeyi mi?”

“Evet, *şeyi*. Gerçekten tercihlerini umursayacağımızı mı düşündün? Biz senin arkadaşınız!”

“Biliyorum. Bu sadece... hakkında konuşmaya hazır olduğum bir şey değildi. Belki de emin olduğum bir şey değildi. Ama artık öyleyim.”

Sırtıttım. “Peki, bu harika. Senin için çok mutluyum.”

“Ben de,” diye ekledi Maggie.

Tekrar gözlerini devirdi ama yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. "Tamam çocuklar, yeter. Tavsiyeniz var mı?"

"Benim var," dedim, "Hunter."

Diğerleri bana baktı.

"Bana karşı hisleri var. Bana birkaç gün önce söyledi."

Maggie ve Emerald birbirlerine baktı. "Vay canına," dedi sonunda Maggie. Islık çaldı. "Yani, merak etmeye başlamıştım..."

"Şey, ben başlamamıştım. Bu da beni senin problemine getiriyor," dedim ve Emerald'a döndüm. "Hunter bana nasıl hissettiğini söylemek için bekledi de bekledi ve sonunda söylediğinde iş işten geçmişti. Bayağı geçmişti. Yani kızdan hoşlanıyorsan ona söyle."

Emerald uzun bir nefes verdi. "Bu iyi bir tavsiye. Teşekkürler."

"Tamam, bekle, bekle, bekle," diye başladı Maggie. "Hunter'a geri dönelim..."

"Tamam?"

"Ağızındaki baklayı daha önce çıkarmış olsaydı..."

Omuz silkтім. "Ne olacağını kim bilir."

"Ama artık yalnızsın?"

"İsteyerek değil. Ayrıca o beni *ispiyonladı*," diye derin bir nefes verdim. Bu sözlerin üzerimde hâlâ etkisi vardı. Belki de hep olacaktı. "Bu kadar yeter. Eunjung'u dinlemek istiyorum."

Maggie, Emerald'ı bacağından dürttü. "Havalı olsa iyi olur."

"Havalı. O... harika."

"Nasıl biri, nelerle ilgileniyor? Hadi, bize ondan bahset!"

Emerald tereddüt etti ama sadece bir saniyeliğine ve onu dinlerken gülümsemeden edemedim. Üstelik kendi aşk hayatım tamamen yok olmuşken onun aşk hayatını bizimle paylaşması beni iliklerime kadar incitse de arkadaşımı bu kadar mutlu görmek buna değerdi. Maggie'yi de.

Yani belki, sadece belki, o kadar da kötü bir arkadaş değildim. Belki, sadece belki, o kadar kötü bir insan değildim.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Daniel eşyalarını dolabına atarken, “Defol buradan, *sürtük*,” diye tısladı. “Landry ile şansın yaver gitti diye senden korktuğumu sanma.”

Bakışları sertleşti. Artık ne duygusal ne de acı doluydular. Landry’nin ölümünün şoku hafiflemiş, yeniden eski hâline dönmüştü.

Öyle olsun. Düşünmem gereken başka şeyler vardı. İlki On Bir hakkındaki gerçeği ve yer üstünde bizi bekleyen dünya hakkında daha fazla bilgi öğrenmekti. Michael ve yarattığı medeniyet sayesinde yaşanabilir hâle gelen dünya hakkında.

Ancak Daniel beni bakışlarıyla rahatsız edip duruyordu, bu yüzden canıma tak etti. “Ağzından çıkanlara dikkat etsen iyi olur. Çünkü bildiğim kadarıyla, Zaar hâlâ koltuk değneği kullanıyor ve Landry artık olmadığı için koridorlarda bir süre tek başına dolaşacaksın gibi görünüyor. Ve ikimiz de bunun çok tehlikeli bir durum olduğunu biliyoruz.”

Genizden gelen alaycı bir sesle güldü. “Peki sen koridorlarda biriyle yürüyebileceğini mi düşünüyorsun? Çünkü yaptıkla-

rından sonra gardiyanlar arasında bir dostun yok, ne burada, içeride ne de dışarıda. Aslında senin yerinde olsaydım bir köşeye sürünür ve *ölürdüm*.”

Elimden geldiğince sakın bir şekilde dolabımı kapattım. “Pek çok arkadaşım var, teşekkür ederim. Ayrıca ikili olarak beni *öldürmeye* çalıştığınızı unutma, ikiye karşı bir. Landry ve ben dövüştüğümüzde adil bir dövüştü, ölümüne bir dövüştü ve ben kazandım.”

Diğerleri etrafımızda durup bizi dinledi ama umurumda değildi. Daniel’in ne kadar korkunç olduğunu duysunlar istiyordum. Landry’nin canını almakta haklı olmasam da, onunla savaşıırken her şeyimi ortaya koymakta olduğumu anlamalarına izin vermeliydim.

“Hamilton,” dedi arkamdan Nkrumah, “devriyeye çık.”

Omzumun üzerinden baktığımda onun Daniel’a uzun uzun baktığını gördüm. Hepsinin baktığını umdum. Onu aslında olduğu kişi olarak gördüklerini umdum.

Sonra yüzümü inceledi ve gözlerini kıstı. “O siyah gözler nasıl oldu?”

“Arkadaşlarla tartışırken,” diye yalan söyledim.

“Üniforman üzerindeyken olan tüm olayların rapor edilmesi gerektiğinin farkında mısınız?”

Kyle’i ve onu bana yumruk atması için kışkırtışımı düşündüm. “Raporlanacak bir şey yok,” dedim kararlı bir şekilde.

Nkrumah başıyla onayladı. “Tekrar üç ve dört, Aşağı Ortalı.”

Devriye başlayalı çok olmamıştı ki koridorlarda eskisinden daha az vicdan azabıyla yürüdüğümü fark ettim. Landry’nin başına gelenler yanılttı, bunu biliyordum. Asla bir katil olmak istememiştim. Ama uğruna çok fazla gözyaşı dökmeye değmezdi, asla değmemişti. Ayrıca yapabileceğim tek şey yarın daha iyisini yapacağıma söz vermektir ve bu sözü vermeye hazırdım.

Sonra iç çektim. Belki vicdan azabım hafiflemişti ama gönül yarası aynıydı.

Wren. Dün gece onu rüyamda görmüş olmam durumuma hiç yardım etmiyordu. Rüyamda ona de i medi imi, bunun doğru olmadığını söyledim. Sonra ben yer üstündeki canavaraya d n  t m, etini pen elerimde parçaladıktan sonra o beni vurarak öldürdü. O andan beri onu düşünmeden edemiyordum.

Botlarımın sesi ritmik biçimde betonda yankılanıyordu. Neredeyse melankolikti. Belki etrafım yürüyen cesetlerle sarılıydı, belki ıssız bir koridorda yalnızdım. Muhtemelen ayırt edemezdim ve bu içime geliyordu.

Cesetler.

Cesetler.

Wren'in babası ölüm d  e inde ne demişti? Cesetleri takip et. Buydu i te. Onca şeyin arasından bu.

Kehaner'teyken sözcükleri kulak ardı etmiştim ama  imdi...

D   n, Eve.

Arınma. Ceset üstüne ceset. Ceset torbalarının içine koyulmuş. Gardiyanlar tarafından taşınan.

D   n.

Gözlerimi kapattım ve o güne, atriumdaki pırıl pırıl  e kin zeminindeki o korkunç  na gittim. Midemde  a kınlıkla ezilirken *Wren*  n mde dikiliyordu. Asansör kapıları açıldı, gardiyanlar dışarı döküldü, kollarında  l lerle. Zihnimde göz kırpmayı andıran bir an yaşandı...

Aniden avucum gibi bildiğim koridorda teker teker yanımdan geçmelerini izledim. Daha önce yüzlerce kez gittiğim Kehaner'in acil çıkış kapısına giden yol.

Gözlerimi açtım ve Ortalı bir koridora boş boş baktım. Cesetler yer üstüne götürülürdü, bunu herkes biliyordu. Tıpkı o çocukluk  arkısının da dediği gibi.

*Sinekler var cesetlerde,
Aydınlıkta vızıldıyorlar,*

*Ölüleri yukarıya doğru takip et,
Onları dışarı fırlat at...*

Evet, On Bir'in ölüleri güneş tarafından parçalanmak ve yok edilmek üzere yer üstüne götürülürdü. Ve gardiyanlar oraya giderdi.

Ama varış yerleri Kehanet olsaydı, yani Katz'ın dış dünyanın kapısını açacağı yer, acil çıkışı kullanmazlardı. Gerekmese asansör varken cesetleri boş yere merdivenlerden çıkarmazlardı.

Asansör, gardiyanların geçtiği koridorda değildi. Ve belki de nihai varış noktaları Kehanet değildi. Belki de cesetler dış dünyaya atılmıyordu.

Cesetleri takip et.

Artık botlarımın çıkardığı ses melankoliden uzaktı. Kararlı, odaklı, amaç doluydu. Birkaç dakika sonra pırıl pırıl beşinci kata vardım ve ezbere bildiğim rotada yürüdüm. Önce kütüphane. Sonra kapısı olmayan, Ben'le karşılaştığım koridor. Bir sonraki koridorda laboratuvarlara bakan bir dizi pencere ve oraya açılan kapılar vardı. Yeterince makuldü. Bir sonraki koridor, Sitwell'in Güvenlik Departmanından çıkan Addison'ı ilk gördüğüm koridordu. Cesetlerin oraya, bir devlet dairesine götürülmesi pek olası değildi ama yine de duraksadım. Onu ve Wren'i düşünürken parmaklarım soğuk metale değdi, sonra ilerlemeye devam ettim.

Üç koridor daha.

Bunun dışarıya açılan kapısı yok. Bir sonrakinin de.

Sadece bir tane kalmıştı.

En uçta, tanıdık bir manzara olan Kehanet'in acil çıkışına açılan kapı duruyordu. Ama bir kapı daha vardı. Tıpkı diğerleri gibi, zımparalanmış çelik kapı şifreyle kilitlenmişti. Ancak bunu bilmiyordum.

İçeri girmeden diğer tarafta ne olduğunu bilmenin bir yolu yoktu, bu yüzden omzumun üzerinden bakıp yaklaşan ayak

sesi var mı diye dinledim. Sonra işe koyuldum. On Bir'deki diğer birçok kilitli kapıda yaptığım gibi, doğru kombinasyonu aramak için parmaklarım tekrar tekrar tuş takımının üzerinde hızla gezindi.

İşe yaramadı.

Düşün, Eve.

Gardiyanlara, yerleşkenin parolalarına erişim izni verilirdi. Tek yapmam gereken eğitimin tamamlanmasını beklemektir ve sonra bu bilgi benim olacaktı. Kolayca. Ancak kıdemsiz çalışanlara bu tür bilgilerin verilir verilmediğini bilmiyordum. Üstelik öğrenmek için bir hafta daha bekleyemezdim. Parmaklarımla çeneme vurup düşünmeye devam ettim.

Sonra asker yeleğimin cebinden yerleşke haritalarını çıkardım ve aralarından buradakini buldum. Zemine yayıp düzelttim. Tam konumumu bulup parmağımla işaretledim.

Sonra garip bir şey gördüm.

Haritaya göre burada ne kapı ne de oda vardı. Sadece koridorun sonundaki, Kahaner'e açılan gizli kapısı olan dolap görünüyordu. Bir an için dondum kaldım. Bunlar gardiyan haritalarıydı. Resmi olanlar. Eksik olmaları mantıklı gelmiyordu. Ve daha da önemlisi, beni gizemli kapının arkasında ne olduğunu keşfetmeye yaklaştırmıyordu.

Ama burada, yukarıda bilebilecek biri *vardı*. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve haritayı Yerleşkeler Arası İlişkiler Departmanı için taradım. Bir dakika sonra, oraya doğru yürüdüm. Saçlarımı elimden geldiğince düzelttim, sonra ellerimi salladım.

Bunu yapabiliyordum. Bu önemliydi. Benden ve Wren'den daha önemliydi.

Ama hedefime ulaştığımda neredeyse geri dönüyordum. Ne de olsa, o her şeyi bitirdiğinden beri ilk kez görüşecektik...

Böyle olmaması gerekiyordu. Hayalimde, arkadaşlarımla gülerken kalabalık içinde beni görüyordu. Saçlarım taranmıştı ve oldukça dinlenmiş görünüyordum. Hayalimde, beni görünce

onda bir özlem uyanıyordu... Sonra gözlerimi devirdim. Hayal gücüm utanç vericiydi.

Yine de, yumruğumu kaldırıp kapıyı tıklatırken, ufak bir parçam yüzümün Kyle tarafından morartılmamış olmasını diledi. Ve keşke ondan bir iyilik istemek için burada olmasaydım.

Kapıyı kısa saçlı orta yaşlı bir kadın açtı. Aşağı Ortalı görünce irkilmesini bekledim; sonuçta burası bana yasaklı bir Seçkin katıydı. Ama gülümsediğinde üniforma giydiğimi hatırladım. Tanınmaz hâldeydim.

“Bir sorun mu var?” diye sordu sonunda. Sesinde gerçek bir endişe vardı.

“Şey, hayır. Benim... Wren Edelman ile konuşmam gerekiyor sadece. Lütfen.”

“Ona kim diyeyim?”

“Sadece bir gardiyan deyin. Kim olduğum önemli değil.”

Gözden kayboldu ve ben duvara yaslanıp güç bela nefes aldım. Rahatlama zamanı, Eve. Terli elleri görmezden gelme zamanı. Kafamdan geçen endişeleri görmezden gelme zamanı: Ya ben olduğumu görünce arkasını dönerse? Ya dönüştüğüm kişiden hâlâ gözlerime bakmaya dayanamayacak kadar tiksiniyorsa? Ya onunlaysa?

Tam çekip gitmem gerektiğini düşünürken, hiç çaba harcamadan yanımda belirdi ve vücudumun her hücresi beklentiyle gerildi. Kim olduğunu görünce durakladı, ifadesi değişmedi, sonra yavaşça ilerleyerek önümde durdu. “Güzel üniforma.” Sesi rahat, mesafeliydi. Bu, karnımı eskisinden daha çok ağrıttı. Bir insanı bu kadar çok özlemenin mümkün olduğunu düşünmezdim. “Morlukların sağlam olmuş.”

Karşılık olarak söyleyecek bir şey bulamadım; belki de kalbimin düzensiz atmasından dolayıydı, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

“Eğitimde olman gerekmiyor mu?”

Ona, gözlerini üzerimden ayırmayan o ela gözlere baktım, sonra kendimi daha da dikleştirip omuz silktim. "Landry'ye olanlardan sonra diğerleriyle dövüşmeme izin verilmiyor. Onun yerine devriyeye gönderildim."

"Ah. Elbette. Sezonun bu kadar erken bir döneminde başka bir üyenin daha ölmesini istemiyorlar."

Sözleri üzerine yüzüm kızardı.

"Şaka yapıyordum, Eve," dedi. Sesi kısıktı ve bakmasam da sırtıttığını anladım.

Neden bu kadar rahat?

Beni hiç sevmemişti, nedeni buydu. Sevseydi, bu onun için daha zorlu olurdu. Tıpkı benim için olduğu gibi.

"Doğru," diye mırıldandım sonunda. "Şey..."

"Dövüşmene izin verilmiyorsa, o mor gözler nasıl oldu?"

"Önemli değil," dedim hemen. "Sana bir şey sormaya geldim," ve daha ne olduğunu merak etmesine, *bizimle* bir ilgisi olup olmadığını merak etmesine fırsat vermeden cebimdeki haritayı çıkardım. Kehanet'in acil durum çıkışının olduğu odayı bulup gösterdim. "Bu koridoru görüyor musun? Burada sola açılan bir kapı var. Nedense işaretli değil ama ne olduğunu bilmem gerekiyor."

"Bakayım," dedi yavaşça, haritayı alıp kendisi bakarak. Ona, gözleriyle uyumlu saçlarına, dümdüz burnuna ve çene hattına, o pürüzsüz zeytin tenine açık açık bakabilmem için bir fırsattı bu... Kendime işkence ettiğimi biliyordum. Ama elimde değildi.

Bir dakika sonra, "Yeni bir oda olabilir," dedi. "Bu haritalar on yıl önce basıldı, bu neden burada olmadığını açıklar. Ama düşününce bunun ne için olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Etrafa sorayım."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden?"

Kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum."

“Bütün bunlar neyle ilgili? Bunun sosyal bir görüşme olmadığını anlıyorum.”

“Sosyal bir görüşme değil,” diye doğruladım. “Ama bence bu önemli. Ya da en azından olabilir. Şu anda bir önseziden başka bir şey değil.”

“Eninde sonunda benimle paylaşacağın bir önsezi mi?”

Sözleriyle göğsüm kasıldı. Kalbim daha hızlı attı. “Evet.”

“O zaman kendim araştırırım.”

Kolumdaki görünmez toz lekelerini silkip başımla onayladım. “Teşekkür ederim,” diye mırıldadım ona bakmadan.

Bir kez daha gülümsediğini düşündüm. “Öğrendiklerimi sonra uğrar paylaşıyorum.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bu akşam diğerleriyle birlikte uzun zamandır ilk kez düzgün bir akşam yemeği yedim. Çoğunlukla Emerald'ın Eunjung'a çıkma teklif etme planını ve Maggie'nin Connor'la çıkacağı randevuyu (dördüncü katta yürüyüş) konuştuk. Her ayrıntının üzerinden geçtik: saç, kıyafet, sohbet başlatacak konular. Kolay ve anlamsızdı. Eğlenceli.

Yatağıma uzanmış hâlde gardiyan olarak ilk eğitim haftamı düşündüm. Biraz güldüm. Çünkü bundan daha kötü gitmesini hayal etmemiştim.

En azından kolumdaki veri kartı artık sızlamıyordu. Gelecek hafta diğer yeni gardiyanların artık benden nefret etmeyeceğini umuyordum. Bugünkü çalışmanın sonunda daha iyi görünüyordlardı. Üniformamı dolabıma koyduğumda ne benden uzaklaştılar ne de bana korkuyla baktılar. Umutlanmamak gerektiğini biliyordum ama yine de umutlandım. Arkadaş edinmek istemiyor olabilirdim ama daha fazla düşman da aramıyordum.

Sonunda kapım çalındı ve ayağa kalkıp aynaya baktım. Saçlarımı örüp omzuma salmıştım ve üstümde düz bir tişörtle

kot pantolon vardı. Şık değildim, ama en azından her iki kıyafet de yeni yıkanmıştı. Neden bu kadar gergin hissettiğimi bilmiyordum. Gelen *yalnızca Wren*, diye hatırlattım kendime. Ancak kapıyı çekip açtığımda öyle olmadığını gördüm.

Hunter elleri ceplerinde öylece dikiliyordu. Ona tuhaf bir ifadeyle bakmış olmalıydım çünkü, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Hıh? Ah. Evet, senin başka biri olduğunu düşünmüştüm, hepsi bu."

"Uzun kalmayacağım."

Koridordaki ampullerin çoğu yanınca hücremin karşısındaki floresan Hunter'ı hastalıklı bir yeşil tonla aydınlattı. "İçeri gelmek ister misin?"

"Sorun değil," diye yanıtladı. "Dinle, Hugh bugün benimle konuştu. Mutfağa alınanlardan biriyle işler yürümemiş ve... şey, iş başvurumla ilgili fikirlerini değiştirdiler. Yani işe alındım."

Şaşkınlıkla boğazımı temizledim. "Senin adına sevindim," diyebildim sonunda.

"Bir şekilde senin bu konuyla bir ilgin olduğunu düşünüyorum ve sadece teşekkür etmek istedim. O yüzden geldim. Teşekkür ederim, Eve."

İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. Ama kabul etmek de istemiyordum. Bunu yapma zahmetine neden girdiğimi veya şu anda göğsümü delip geçen sevincin ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Maggie ve Emerald'a benden selam söyle, olur mu?" diye ekledi.

"Ah."

"Ne oldu?"

"Yok bir şey..."

"Ben de birini bekliyorum," diye açıkladı.

Utanmış hissederek başımla onayladım. "Kimi?"

“Sadece görüştüğüm bir kız. Vanessa Rae. Bizden bir yıl küçük. Hatırladın mı onu?”

Hatırlıyordum. Benimkilerden daha açık tonda uzun sarı saçları vardı. Akıllıydı. Ayrıca güzeldi. *Bu konuda* ben de ne hissettiğimi bilmiyordum.

“Wren’i mi bekliyorsun?”

Yine başımla onayladım.

“Ayrıldığınızı duydum.”

“Doğru. Hâlâ... arkadaşız.”

Tamamen sakın ve hatta biraz ilgisiz bir sesle, “Bu güzel,” dedi.

Bu güzel. Birbirini hayatları boyunca tanıyan iki insan arasında geçen basmakalıp sözler, zorlama nezaketti. Her zaman oldukça yakın olmuştuk. Nasıl bu kadar ayrı düşmüştük ki? Ve onu her gün özlemekten kendimi nasıl alıkoyabilirdim?

Sonra Wren orada, gölgelerin arasından belirdi ve Hunter’a bariz bir şüpheyle baktı. Sanırım o da bana ihanet ettiği için onu affetmemişti.

Hunter ona selam verme zahmetine girmediydi. “Tekrar teşekkür ederim, Eve. Mutfak için,” dedi, ardından kapısına yöneldi. “Arkadaşınla iyi eğlenceler,” diye ekledikten sonra hücreğine girdi.

Bir saniye sonra Wren için kapımı açık tuttum ve tavrının erken saatlere göre değiştiğini fark ettim. Artık rahat değildi. Yüz ifadesi sertti. İkimizin de gri tişört giydiğini fark ettim: Onunki kaslarını sararken benimki ihmal edilmiş vücudumdan gevşek biçimde dökülüyordu.

“Anladığım kadarıyla o sıçanla arkadaşlığını tazeliyorsun?” Sesi rahattı ama inandırıcı olmak için biraz fazla zorlamaydı.

“Pek sayılmaz,” diye kabul ettim.

“Mutfak hakkında ne diyordu?”

“Önemli değil.”

“Önemli olmadığını biliyorum,” dedi bana bakarak. “Bu yüzden sormadım.”

"Personele söylediğim bir şey yüzünden istediği mutfak işini alamadı. Limon tatlısı, hatırladın mı? Bu konuda kendimi kötü hissettiğim için işleri yoluna koydum."

Masamdaki kitapları inceledi. "Artık sevgili olmadığımızı duyduğuna sevinmiştir sanırım," dedi. Bana bakmadan kitapları karıştırmaya devam etti.

Omuz silktim. "Umurunda değil. Ayrıca biriyle görüşüyormuş gibi geldi bana."

Wren'in elleri bir an hareketsiz kaldı. "Ne kötü."

Artık Hunter dikkatimi dağıtmadığı için, eski erkek arkadaşım ile yalnız olduğum gerçeği kafama dank etti. Ama artık çıkmadığımızı göre, artık o resmî ünvanımız elimizden alındığına göre, bu... farklıydı.

Çekinerek yatağa oturdum. "O odada ne olduğunu öğrendin mi?"

"Neden öğrenmek istiyorsun?"

"Bir şey buldun mu?"

"Soruyu yanıtla, Eve."

Omuzlarım gerildi. "Önce sen benimkini yanıtla, Wren."

Başını iki yana sallayıp kaşlarını çattı. "Her zamanki gibi asi ve inatçısın." Ama sesi biraz önce olduğundan daha yumuşaktı ve ağzı çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. İlk geldiğinde neden bu kadar sinirli olduğunu merak ettim.

"Ee?"

Kitap yığınını yere fırlattı ve beni inceledi. "Araştırdım. Bulduğum şey oldukça sıra dışıydı."

"Yani?"

"Yani o kapının ardında ne varsa çok gizli. Yüksek bir güvenlik iznim var ve bu bilgilere erişemedim. Bütün yerleşkede gizli olan başka oda yok."

Nefesimi verdim. Bir tür çıkmaz sokaktı bu. Ne var ki o kapının ardında ne olduğunu bilmiyordum ama bunun saklanmaya değer bir şey olduğunun *farkındaydım*.

“Senin sıran.”

Düşüncelere dalarak saç örgümle oynadım. “Tamam... Ama önce şuna cevap ver. Burada insanlar öldüğünde cesetlerine ne oluyor?”

Sorum Wren’in kafasını karıştırdıysa da kendini çabucak topladı. “Yer üstüne fırlatılır,” dedi. Kolayca verilen bir cevaptı.

Başımla onayladım.

“Ee?”

“Ee’si, bana söylediklerini düşünüyordum. Babanın son sözlerini. Sonra arınmayı düşündüm. Ölmüş Paydaları taşıyan gardiyanları. Hatırlıyor musun?”

Kaşlarını çattı. “Biraz. Kavga ettiğimizi hatırlıyorum,” diye söze başladı ve bakışlarından onun da o anları tıpkı benim gibi yeniden yaşadığını gördüm. Yavaşça başıyla onayladı. “Kütüphaneye döndüler. Kehanet’in yönüne.”

“Kehanet’e değil,” diyerek düzelttim onu. “Kehanet’in *acil çıkışına*. Ama cesetleri dışarı çıkarmayı planlıyor olsalardı, sence de asansörü kullanmazlar mıydı?”

“Peki gardiyanlar onları yerin üstüne çıkarmıyorsa, nereye götürüyorlar?”

“Anlamaya çalıştığım da bu.”

“Ve gizli oda, o taraftaki açıklanmayan tek şey.”

“Şunu söyleyebilirim ki ilk koridorun sonunda farklı bir yöne dönmüş olmaları mümkün ama ben öyle düşünmüyorum.” Wren’e bakıp omuz silktim. “Belki de bir önemi yoktur. Belki de gizli oda bir bekletme odasıdır, cesetleri atmadan önce hazırladıkları yerdir.” Sözlerim yüzünden irkildim ve o fark etti, fark ettiğini biliyordum ama bu konuda hiçbir şey söylemedi. “Şifre, Sitwell’in ofisinde olur mu?”

“Orada bir yerde olduğundan eminim,” dedi yavaşça. “Ama Addison’ın erişebileceği bir şey olduğundan şüpheliyim, düşündüğün buysa.”

“İçeri sızabiliriz.”

Güldü. "Hâlâ her zamanki gibi korkusuzsun," dedi.

Gülümsememi saklamaya özen gösterip ona sert bir bakış attım. "Ben çelikten yapılmışım, unuttun mu?"

"Asla unutmuyorum, Eve. Ama şifreyi çalmak için Güvenlik Departmanına girmenin şu anda en akıllıca seçenek olduğundan emin değilim."

"Nedenmiş?"

"Çünkü bir gardiyan olarak, eğitim bittiğinde koda kendi başına erişebilirsin. İzinsiz girip yakalanırsak bu fırsat elinden alınır. Ben de pozisyonumdan atılırım."

"Bunu istemem," dedim onu dürterek.

Sırıttı. "Konu açılmışken, buradaki diğer yerleşkelerin ne durumda olduğuyla ilgileniyor musun?"

Daha dik oturdum. Elbette ilgileniyordum.

"Yerleşke On Bir, bölgemizdeki yüzlercesinden biri," diye devam etti. "Bilmiyorsan, burası Kuzey Amerika. Yerleşkelerin yaklaşık yüzde altmışının sonu kötü bitti. Onlarla iletişim kurmaya yönelik tüm girişimler başarısız oldu. Nüfuslarının tamamı ölü ilan edildi."

"Yüzde *altmış* mı?"

Başıyla onayladı. "Çoğunluğu."

Yüzde altmışı ölü. Zihnimde bunu oturtmam zordu. Bunu ve Yerleşke On Bir'in aslında bir *başarı* sayılmasını.

"Nedenini biliyorlar mı?"

Wren başını iki yana salladı. "İç savaş veya hastalıktan şüpheleniyorlar. Muhtemelen ikisinin karışımı."

"Yukarıdan bahsediyorlar mı?" diye sordum sonra.

"Asla ama bazı iletişim dosyaları boşaltılmış. Bir şeyin gönderildiğini veya alındığını görebiliyorum, ama o kadar. Yani..."

Cümlesini tamamlamaya uğraşmadı. İhtiyacım yoktu. Yerleşke On Bir'in dünyanın tekrar yaşanabilir olduğuna dair tüm bilgileri silmiş olması mümkündü. En başta bir bilgi olmaması bile mümkündü. Başka bir çıkmaz daha.

“Yani,” dedi Wren. “Gizemli oda.”

“Gizemli oda. Oturup bir hafta beklemem ve şifrenin verileceğini ummam gerektiğini düşünüyorsun.”

“Bence en mantıklı seçenek bu.”

Kabul etmek zorundaydım.

“O kadar bekleyebileceğini düşünüyor musun?” diye sordu.

Parmağımı dudağımın üzerinde gezdirdim ve kabukların tamamen iyileştiğini fark ettim; dudağım pürüzsüzdü. Sonra Wren’in sorusunu düşündüm ve sabırlı olabileceğime karar verdim, elbette bekleyebilirdim. “Pek olası değil,” dediğini duydum bir sesin ve bu benim sesime çok benziyordu.

Saatine bakarken gülümsemesini bastırdığından emindim; dudaklarını bastırma biçimi onu ele veriyordu. “Yerleşkenin ışıkları resmen kapandı,” dedi bir an sonra. “Sanırım parolayı tahmin etmeye çalışmaktan zarar gelmez; muhtemelen yukarıdaki diğer parolalarla aynı örüntüyü izliyordur.”

Tek kelime etmeden botlarımı giydim, her zaman yaptığım gibi bıçak ve el fenerini içine koydum. Son olarak gardiyan merkezinden aldığım silahı kot pantolonumun kemerine soktum.

Wren’e baktığımda, beni dikkatle izlediğini gördüm. “Ne var?”

Omuz silkti ve hiçbir şey söylemedi.

Titrek bir soluk aldım. “Bugünün işini yarına bırakma, Seçkin.” Sonra var gücümle inanarak hücre kapımdan dışarı çıktım.

...

Her zaman olduğu gibi, Seçkin zemini yerleşkenin geri kalanından daha koyu görünüyordu. Eskiden karanlıktan korkardım, hatta ödüm patlardı ama son birkaç ayda o kadar çok şey yaşadım ki artık beni rahatsız etmiyordu.

"Aşağıda başka bir gardiyanın öldürüldüğünü duydum," dedi Wren, gideceğimiz yere yaklaştığımızda.

Cevap vermeden önce el fenerimi açtım. "Öyle mi? Yine ben olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Dikkatli olman gerektiğini düşünüyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Üniforman üzerindeyken yürüyen bir hedefsin."

"Ben hayatım boyunca yürüyen bir hedef oldum," diye keyifle yanıtladım. "Beni dert etme." Sonra, son birkaç saattir düşüncelerimizi ele geçiren odanın kapısına vardık. "Unutma, parolalar her zaman yerleşkenin sayısı ile başlar, sonra üç sıfır ve ardından kat numarası gelir," diye hatırlattım ona. "Gerisi bize kalmış. Ah, bu arada, ilk elli kombinasyonu daha önce denedim."

"Elbette denemiştir."

"Sonraki elli ben alacağım, sonra yer değiştirebiliriz."

Kabul etti ve kapıya döndüm. Şu anda hiçbir şey beni içeriye girmekten alıkoymazdı. Elini pürüzsüz metalinin üzerinde gezdirirken ona bakmadan edemedim. Parmak boğumları kırmızıydı. Yine kum torbasını yumruklamıştı ama diğer yerlerde teni pürüzsüz ve opak. Damarları şişti.

"Gidip nöbet tutmalısın," dedim aniden. "Böylesi daha güvenli."

Gösterdiğim yöne baktı, bir dakika daha beni süzdükten sonra dikkatini daha az dağıtacak koridora doğru ilerledi.

Odaklan, Eve. Şu anki görevim basitti: şifreyi kırmak. Sabah eğitimim ya da bir planım yoktu. Makul bir saatte yatakta olmak için bir nedenim yoktu. Bu yüzden sabırlı olmaya ve başlamaya karar verdim. Her birkaç girdiden önce umut doluyken sonraki birkaç girdinin ardından hayal kırıklığına uğruyordum. Elli denemedikten sonra tamamen durdum ve bileğimi başparmağımla işaret parmağımın arasına alıp hafif ağrıyı ovuşturdum.

Wren yanıma geldi, el fenerini elimden alıp tuş takımına döndü. Benden daha yavaştı ama uzun sürmedi. Parmakları

çalışırken ön kolundaki kasları izledim. Profiline baktım. Paylaştığımız her öpücüğü yeniden yaşamamaya çalıştım ama bu neredeyse imkânsızdı.

“Eve,” dedi sakince, gözlerini tuş takımından ayırmadan. “Efendim?”

Parmakları duraksadı ve ela gözleri benimkilerle buluştu. “Nöbet tutmayacak mısın?”

“Ah. Doğru.” Koridorun sonundaki noktaya geçtim. Gözlerim dikkatlice karanlığı taradı.

Bir süre sonra Wren ismimi söyledi. “Hadi değişelim. 110005175’teyim.”

“Yalnızca elli yaptığını sanıyordum.”

“Şövalye olası mı tuttu.”

El fenerinin ışığı sayesinde sırttığını gördüm ve ben de gözlerimi devirerek gülümsememi saklıyormuş gibi yaptım.

Dört denemeden sonra kapı beklenmedik bir şekilde elimin altında açıldı.

“Başardık,” dedi Wren derin bir nefes aldıktan sonra bana baktı. Omzuma hafifçe vurdu. “Geri döndüğüne sevindim, Eve.”

Karanlık olduğu için şanslıydım ve ek önlem olarak el fenerini yere doğrulttum. Böylece yüzümün ne kadar kızardığını ya da sırtmamak için ne kadar çabaladığımı göremedi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Sıra dışı, ağzımı açık bırakacak bir şey görmeyi bekliyordum ama büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Sadece küçük ve boş bir alan vardı. Burası neden gizliydi, anlayamadım.

Ama el fenerinin yardımıyla tamamen boş olmadığını fark ettim; köşede birkaç süpürgenin yanında bir yığın boş ceset torbası duruyordu; bu, gardiyanların arınma kurbanlarını gerçekten buraya getirdiklerinin bir göstergesiydi. Ve uzak tarafta, bir şifre yerine basit bir kilitleme mekanizmasıyla korunan aralık başka bir kapı vardı. Birbirimize bakarak öne çıktık, sonra elimi lekeli metal yüzeyinde gezdirdim. Aynı zamanda etrafını saran duvarın da aynı malzemeden yapıldığını fark ettim.

Midemde bir şey kıpırdandı, huzursuzluktan daha beter bir şey. Kendimi bariz bir şekilde kötü hissetmeme neden olan bir şey.

Wren kapı kolunu kavradı ve çekerek açtı. Kalın ve geniş olmasının yanında belli ki ağırdı da. Birlikte ikinci odaya baktık, bu birincisinden daha küçük dikdörtgen mekândı. Dört duvarı

da metaldi ve içeri girdiğimizde metal olanın sadece duvarlar olmadığını gördüm; tavan ve zemin de aynıydı.

Metal bir kutu.

Dekor yoktu, mobilya yoktu, hiçbir şey yoktu. Ama el fenerimi sabit tuttuğumda duvarların çıplak olmadığını fark ettim. Ateş izleri yelpaze gibi yayılarak metali siyaha boyamıştı.

Wren ile birbirimize döndük. “Cesetleri buraya getirdiler,” dedim, boğuk bir sesle.

Bir soluk aldı. “Güneşe bırakmak yerine onları burada yaktılar.” El fenerinin ışığı altında gözleri boş çukurlar gibi göründü. “Güneşin artık yakıp kül etme görevi görmediğini biliyorlardı. *Biliyorlar, Eve.*”

“Evet. Biliyorlar.” Yüzüm yanıyordu ama göğsümün içindeki hisle kıyaslandığında bu hiçbir şeydi.

Yerleşkemizin sorumluları, tıpkı Wren’in düşündüğü gibi her bir vatandaşı tutsak tutuyordu. Kontrol edilmesi gerekmeyen bir nüfusu kontrol etmek için Paydalara suikast düzenliyorlardı. *Mecbur oldukları için değil, seçtikleri için yapıyorlardı.*

Ne kadar süredir kontrollerindeki yerleşke hayatına katlanmak zorunda kalmıştım?

Wren parmaklarını saçlarından geçirdi ve duvarlardan birine yaslandı. “Bunca yıl boyunca babamın ne demek istediğini merak ettim. Çok hasta olduğunu, ne dediğini anlayamayacak kadar kendini kaybettiği düşündüm. Hiç aklıma gelmedi...” Gözleri benimkilere kaydı. “Sen bir dâhisin, bunu biliyor musun?”

Nefesimi verdim. “Pek sayılmaz.” Sanırım keşfettiğimiz şey yüzünden bu iltifattan onur duyamayacak kadar tiksiniştim ama bu doğru olamazdı. Çünkü göğsümde sıcak bir şeyler alevlendi; içime oturan kızgın ve tehlikeli öfke topundan başka bir şey.

“Babam sekiz yıl önce öldü. Bana *sekiz yıl önce* cesetleri takip etmemi söyledi.”

“Bu da sekiz yıldır bildikleri anlamına geliyor,” dedim yavaşça.

Wren başıyla onayladı. “En azından.”

Sözcüklerin içime işlemesi, *anlam* kazanması biraz zaman aldı. Sekiz yıl. Ömrümün yarısı. Ömrümün yarısı boyunca sebepsiz yere bu cehennem çukurunda yaşamak zorunda kaldım. O kadar iğrenç bir cehennemdi ki ondan kurtulmak için ölmeye hazırdım.

Wren hareket ederek tam önüme geçti. “Bunu doğru şekilde yapacağız,” dedi.

“Bunu düzelterek,” diye katıldım.

“Herkesi özgür bırakacağız. Aşağıda bir daha asla arınma olmayacak.”

Sözleri karşısında daha dik durdum. Avery, Monica ve Jules’un düşünceleri beynimde canlandı. “Bizi esir alanlar cezalandırılmalı.”

“Cezalandırılacaklar,” dedi kendinden emin bir tavırla.

“Ya annen de onlardan biriye?”

“O zaman o da diğerleri gibi bedelini ödeyecek. Bunu biz-zat sağlayacağım.” Gözleri capcanlıydı; hiç olmadıkları kadar kör edicilerdi.

Kısmen gözlerimi kaçırmak istemesem de bu odada gereğinden fazla kalmak istemiyordum. Tanıdığımız ve sevdiğimiz insanların cesetleri bu odada *yakılmıştı*. Bu yüzden arkamı döndüm ve kapıdan dışarı çıkmaya çalıştım. İşte o zaman gördüm.

İşte o zaman donup kaldım, o kadar hareketsizdim ki Wren’in dikkatini çekti.

Gördüğünde de, “Dalga geçiyor olmalısın,” diye mırıldandı. El fenerini elimden alıp öne doğru bir adım attı ve parmaklarını kaldırıp bu doğal olmayan görüntünün üzerinde sürükledi.

Korkunçtu.

Metal kapının iç tarafında tırmalama izleri vardı. İnsanların çıkmak için boş yere çabalarken bıraktığı tırmalama izleri.

Wren güldü, kısa ve karanlık bir tonu vardı. “İdam cezasına çarptırılanlar artık yer üstüne gönderilmiyor. Buraya atılıyorlar.”

Başımla onayladım. Yerleşke On Bir, bu odayı sadece ölenleri kolayca yok etmek için kullanmıyordu. *Öldürmek* için de kullanıyordu.

Zihnimin içinde bir şeyler yerine oturdu. Michael’ın o gün yer üstünde söylediği bir şey. İzledikleri iki yılda *kimse On Bir’den dışarı çıkmamıştı*. Başımı iki yana salladım. Bundan daha önce şüphelenmeliydim, tıpkı başından beri Wren’in içgüdülerine güvenmem gerektiği gibi. İyi ki On Bir’e dönmeye karar vermiştim. İyi ki gerçeği öğrenmiştim, her ne kadar korkunç olursa olsun.

Peki ya Jack? Buradan çıkmayı başarmış mıydı? En azından hayatta kalma şansının olduğu bir yere varabilmiş miydi? Jack dokuz yıl önce annemin kollarından alınmıştı. Yani belki de yer üstündeki dünya o zamanlar ölümcül derecede sıcak değildi, belki bu ölüm odası da henüz inşa edilmemişti. Elbette inşa edilmiş olması da mümkündü.

Sonra on dakika önce şifresini kırdığımız kapının diğer tarafından gelen bir sesle düşüncelerimden, endişelerimden ve kederimden sıyrıldım. Wren’e baktım ama hâlâ tırmalama izleriyle meşguldü, beni duymadı.

Bu yüzden onun yanından geçerek metal kutudan çıktım, ceset torbalarının ve süpürgelerin yanından geçerek kapıya geldim. Ama orada durup sessizliği dinlerken, kollarımı kaplayan tüylerimin diken diken olmasının gürültüden çok ölüm odasıyla ilgili olduğunu fark ettim. Titreyen kalbimin de. Muhtemelen zihnimdeki tiksintinin etkisiydi.

Ancak emin olmak için kot pantolonumdan silahı çıkardım. Yerleşke On Bir’de asla çok dikkatli olunmazdı ve bu düşünceye neredeyse gülecektim. Çünkü başından beri en şiddetli ölüm tehdidini sivil arkadaşlarımdan oluşturduğunu sanmıştım.

Onlar ya da gardiyanların. Ne var ki sorumluların, iyi giyimli Seçkinler olduğu ortaya çıkmıştı.

Wren'i, hatta el fenerimi beklemeye gerek yoktu. Kapıyı açmaktan korkmamıza gerek yoktu. Karanlıkta bir elimi uzatıp kapı tokmağını çevirdim.

Yarım saniye sonra bir patlama oldu. Beynim bunun bir silahtan geldiğini algılayamadan akkor bir acı kolumu sardı. Dudaklarımdan bir çığlık koptu ama başka bir silah sesiyle hemen kesildi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Tetiği sıkan benim parmağımdı. Bunlar kolumu hareketsiz kılan ve silahın zıplamasını engelleyen kaslarımdı. İkinci patlama benden gelmişti.

Uyuşuk bir farkındalıktı bu, tıpkı tişörtümün kumaşının kaygan bir ıslaklıkla kaplandığının farkında olmam gibi. Sonra Wren önümde bitti, yüzünden bir sorun olduğunu görebiliyordum.

“Gitmeliyiz, *hemen*.” Sesi âdeta gergin bir kablo gibiydi. Elektrik yüklüydü.

Tartışacak durumda olmadığım için zonklayan kolumu vücuduma yakın tutup adımlarımı ilerlemeye zorladım. Kapıdan geçerken, el fenerinin ışığında sorunun ne olduğunu gördüm.

Bir adam.

Yerde kıvrılmış bir yığın hâlinde yatan bir adam vardı ve benim silahımın neden olduğu bir yaradan kanıyordu. Onu ben vurmuştum.

Ben vurmuştum.

Wren’in sesi pusun içinden geçerek bana ulaştı. “Vaktimiz yok, Eve.” Sonra beni ileri gitmeye zorladı. Direnmeye çalışsam

da, yerdeki adamda yaşam belirtisi aramak ve ona *yardım* etmek istesem de, Wren çok güçlüydü.

“Bekle...”

“Şimdi olmaz.”

“Ama...”

“Hayır, Eve! Gitmemiz gerek!” Beni sertçe iterek bir dizi kapıdan geçirerek karanlıkta kaybolmamızı sağladı. Ne zaman itiraz etmeye kalkışsam bana sessiz olmamı fısıldadı. En sonunda çok iyi bildiğim bir kapının önünde durduk: onun dairesine açılan kapı.

İçeri girdiğimizde ışığı yaktı ve loş ışığın altında koluma bulaşan kanı gördü. Kısık sesle küfür etti. Başımı iki yana sallayarak endişesini bir kenara ittim çünkü gözlerimi her kırptığımda tek gördüğüm zeminde bıraktığım uzuv yığınıydı ve *bunu* tartışmak istiyordum. “Biri ona yardım ederse,” diye söze başladım, “kanamayı yavaşlatabilir ve...”

“Onu şimdiye kadar bulmuşlardır,” diye mırıldandı. “Silah sesleri her zaman gardiyanları olay yerine çeker.” Sonra parmaklarıyla gömleğimin yakasını kavrayıp yırtarak ayırdı ve kumaşı dikkatlice yaradan çekti. Atletle orada dikilip her şeyi anlamaya çalıştım.

Yakma fırını. Vurulduğum gerçeği. *Benim* birini vurmuş olmam. O kadar çok şey olmuştu ki hiçbir şey düşünemiyordum. Sonra öne doğru çekildim ve bir an sonra banyodaki aynada yansımama bakıyordum. Kâğıt gibi beyaz bir yüze bakarken kaşlarımı çattım.

Wren dolaptan bir şişe çıkardı ve içindekileri bir bezin üstüne döktü. Kokusu güçlüydü, bezi yarama bastırıldığında irkildim.

“Özür dilerim,” dedi, bakışları veri kartımda ileri geri gezinirken.

“İyiyim,” dedim, olmasam da. Normalde keskin acılar beni etkilemezdi. Ancak şu anda düşmemek için tezgâhı tutmam

gerekti. Bunu ben söylüyordum: acımasız bir dövüşçü. Acıdan kaçmayan biri. Acıdan *keyif alan* biri.

Son bir saat içinde dikkatim çok dağılmış olmalıydı. Beni kendimden uzaklaştırmıştı. Bu yüzden derin bir nefes aldım ve sadece âna odaklandım. Bu önemsizdi; sadece bir histi. Tıpkı limon suyunun parmak boğumlarımı yakması gibi, paketleyip kenara koyabileceğim bir acı.

Wren, "Her şey bitti," dediğinde, kendimi çoktan toplamıştım. Kolumun zonkladığı yerin hemen üstüne kumaş bağlarken onu izledim. "Şanslısın," dedi gergin bir sesle. "Kurşun sadece çizmiş. Kanama durursa yaşayacaksın, tıbbi müdahaleye gerek yok."

Başımla onayladım. "Teşekkürler."

"Dövmeyi ne zaman yaptırdın?"

"Eğitimin başında."

"Standart prosedür mü?"

"Seçkin değilsen."

"Oldukça büyük bir isyan geçmişin var."

"Oldukça büyük bir yas tarihim de var."

"Evet," diye itiraf etti bana bakarken. "Ama bu yas, bu yürek acısı seni bugün olduğun kişi yapıyor. Yüreği *olan* biri yapıyor. Güçlü biri. Hayatta kalmaya kararlı biri."

Bunlardan herhangi biri olduğumdan emin değildim ve kısa süre önce Wren de böyle düşünmüyordu. Ama... ben o şeyler olmak istiyordum. Yüreğe sahip olmak, güçlü olmak ve hayatta kalan olmak istiyordum. Belki de bundan sonra veri kartıma baktığımda içim hüznle dolmazdı. Belki içim kararlılıkla dolardı.

"Ağrın için sana bir şey getireceğim," dedi sonra, yatağa uzanmama yardım ederken. "İyi misin?"

İyi değildim, gerçekten değil. Ya bu gece birini öldürdüysem? *Yine.*

"Eve?"

"İyiyim."

İkna edici olmamıştım çünkü, “Bir kazaydı,” dedi. Sonra duraksadı ve bana garip bir bakış attı. “Üstelik önce o seni vurdu.”

...

Bir süre sonra dişlerimin arasına bir hap sıkıştırdı ve kolumdaki kumaşı dikkatle çözdü. “Kanama yavaşladı. Biraz uyumayı denesen iyi olur,” diye ekledi.

Etrafa şüpheyle bakındım.

“Hücrene gitmeye gerçekten hazır mısınız?” diye devam etti, aklımı okuyarak. “Ayrıca, koridorlar muhtemelen şu anda gardiyan doludur.”

“Pekâlâ. Yani evet. Teşekkür ederim. Sen ne yapacaksın?”

“Tahminin var mı?”

“Hayır.”

Ayağıma vurdu. “Saat geç oldu, Eve. Ben de biraz uyumayı deneyeceğim.” Sonra yanıma yattı ve her zamanki gibi yakınlığı beni sakinleştirdi. Bir dakika önce beynim bu kadar çok aktiviteyle uğuldarken, kolum bu kadar çok acıyla zonklarken uyumanın mümkün olduğunu düşünemiyordum. Ama göz kapaklarımın ağırlaşmasına izin verdim. Şimdilik kendime, yakında Yerleşke On Bir'i özgürleştireceğimizi, sabah kolumun iyileşeceğini, yığılmış adamın tamamen iyileşeceğini söyledim.

...

Zonklayan bir ağrıyla uyandım. Sebepsiz yere buz gibiydim ve tir tir titriyordum. Omzumun üzerinden baktığımda yatağın boş olduğunu gördüm; Wren gitmişti. Ama sesini ana odadan aldım ve yalnız olmadığını da duydum.

Sağlam kolumla kendimi doğrultup onun yumuşak sesine odaklandım. “Dün gece bir kargaşa duymadım,” dedi. Ses tonu

rahattı ama onu bunun zorlama olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. “Ne oldu?”

Topuklu ayakkabı tıkırtıları tüm apartmanda yankılandı. Buz gibi bir ses, “Meslektaşlarımdan biri yakın mesafeden vurulmuş,” dedi. Annesiydi ve bunun farkına varmak beni gerdi. Her ne kadar gecemiz romantik olmaktan çok uzak olsa da beni onun yatak odasına tıkıştırılmış hâlde bulursa gardiyanlık görevim sona ererdi. Artık ilişkimizi saklamıyorduk çünkü saklanacak hiçbir şey yoktu ve bu düşünce canımı kolumun yan tarafındaki kurşun deliğinden daha çok yakıtı.

“Kim?” Wren’in sesi geldi.

“Teddy, zavallı adam. Böyle bir şeyi hak edecek son kişi.” Yüksek sesle dilini şıklattı. “Tahmin edebileceğin gibi, Jeffrey mahvoldu. İkisi kardeş gibiydi.”

Sessizlik oldu ve Wren konuştuğunda sesi alçaktı. “Yaşayacak mı?”

“Çoktan öldü,” dedi annesi sertçe.

Çoktan öldü.

“Gerçekten mi?” dedi Wren yavaşça.

“Hiç şaşırmışa benzemiyorsun,” diye çıkıştı, “ve onun gibi itibarlı bir adam her gün öldürülmüyor. En azından bana bunu bildiğini söyle.”

“Elbette biliyorum.” Sesinde artık saklayamadığı bir ton vardı. “Nerede oldu? Yukarı da mı?”

“Gerçekten sormana gerek var mı? Teddy asla alt kata inmez, bunu ancak bir aptal yapar.” Bunu imalı bir şekilde söylediğini fark ettim ve benden bahsettiğini anladım. “Cesedi, Güvenlik Departmanının sadece birkaç koridor ilerisinde bulundu, bu da demek oluyor ki tüm bunlar Addison’ı çok üzecek. Onu sık sık kontrol et, olur mu? Ne kadar hassas olduğunu biliyorsun.”

“Kehanet’in acil çıkışının yanında mı?”

“Evet orada.”

“Gecenin köründe orada olması tuhaf.”

“Belki bir alarm çalmıştır, gerçekten bilmiyorum,” dedi umursamazca.

“Alarm,” diye tekrar etti Wren. “Orada ilgi çekici bir şey mi var?”

“Dediğim gibi, hem Güvenlik Departmanı hem de Kehanet’e giden acil çıkış. Söylediklerimi dinlemiyor musun?” diye soğukça sordu.

“Sadece *başka* bir şey var mı diye sormak istedim, Anne.”

“Hayır.”

“Yakınlarda başka bir kapı var,” diye ısrar etti Wren. O da benim kadar cesurdu. “Şifreyle kilitlenmiş bir kapı.”

“Dosya deposu sadece,” diye açıkladı. Sonra tonu değişti. “Ne zamandan beri bu kadar çok soru soruyorsun?”

“Ne zamandan beri her zamanki ukalaca dırdırın yerine ilginç haberler getiriyorsun?”

“Benimle uğraşma, Wren.”

“Ah, çok özür dilerim,” dedi kuru bir sesle. “Başka bir şey var mıydı?”

“Aslına bakarsan, evet. Kurşunun bir gardiyanın silahından çıktığını söylüyorlar.”

Bu sözler üzerine daha dik oturdum. İçimden suçluluk, kıskançlık veya heyecandan başka bir his geçti. Dehşetti bu. Boğucu bir dehşet. Çünkü benim olduğumu keşfedeceklerdi ve o ölüm odasına gönderilerek diri diri yakılacaktım.

“Gerçekten... Bir gardiyan mı?” diye sordu Wren ve sesi benim becerebileceğimden daha sakindi. “Pek olası görünmüyor. Belki de silah alt katlardan biri tarafından çalınmıştır.”

“Belki de çalınmıştır. Sen o katlarda takılmayı seviyorsun, benden daha iyi biliyorsundur.”

“Gülünç olma,” diye çıkıştı, kendine hâkimiyeti göz açıp kapayıncaya kadar gevşemişti.

“Aptal olma,” diye karşılık verdi annesi. “Addison’la iyi bir ilişkin vardı. O... yaratıkla oyalanarak bunu tehlikeye atmadığını umsan iyi olur.”

“Buraya bana Ted’den bahsetmeye geldiğini sanıyordum, kızlar hakkında ders vermeye değil.”

Dairede bir kez daha topuk sesleri tıkırdadı ama bu kez kapıya yöneldi. “Eh, ne de olsa ben senin annenim,” diye seslendi.

“Ne kadar iyi gösteriyorsun.”

“Bu da ne demek?”

“Yok bir şey. İyi günler, *Anne*.”

Kapı çarparak kapandı ve sessiz mekânda her tarafa yayıldı. Muhtemelen Wren annesinin getirdiği haberi –adamın öldüğünü ve katilin bir gardiyan olduğunu bildiklerini– sindiriyordu.

Büyük, çok çok büyük bir belaya bulaşmıştım.

Burada, On Bir’de kalırsam her şeyi riske atardım. Ancak basar gidersem özgürleşmeye çok ihtiyacı olan bir yerleşkenin özgürleşmesine yardım edemezdim. İçeriden yapılması zor, dışarıdan yapılması imkânsız bir şeydi bu. Peki hangisine öncelik vermeliydim? Kendi hayatıma mı? Yoksa binlerce masum insanın hayatına mı?

Wren odaya girdi. “Kanama durmuş,” dedi kolumu inceleyen. “İç rahatlatıcı bu.”

Başımla onayladım.

Sonra aniden ıslanan gözlerimi kurulamak için bir elimi kaldırdığımda, “Titriyorsun,” diye ekledi. Sesinde endişe vardı.

“Kan kaybından olmalı,” diye yalan söyledim.

“Sen... ağlıyorsun.”

Dudaklarımın arasından bir kahkaha kaçtı. “Şaşırdın mı? İki cinayeti olan birinin gözyaşı döktüğünü hayal etmek zor mu?”

Geri çekilip bana baktı. “Annemle konuşmamıza kulak misafiri olduğunu görüyorum.”

“Evet.”

“Çok daha büyük sorunlarımız var...”

"Gardiyanlardan biri olduğunu bilmeleri umurumda değil," dedim hemen, tamamen doğru olmasa da. Alnımı avucumun içine dayadım ve ona gerçekten aklımdan geçenleri söyledim: "Onu öldürdüm. Onu vurdum ve onu öldürdüm..."

"Senin hatan değildi."

"Benim silahımdı, tetiği çeken *bendim*. Tabii ki benim hatamdı."

"Önce o seni vurdu!"

"Umurumda değil!"

"Ted, Sağlık ve Nüfus Kontrol Departmanının şefiydi." Sözünü sakınmadan, sanki daha iyi bilmem gerekirmişçesine söyledi.

Bense sadece gözlerimi sımsıkı kapattım. "Önemli bir adam olduğundan eminim."

"Önemliydi, evet. Ayrıca Yerleşke On Bir'in nüfusunu kontrol etmekten sorumluydu."

"Evet, anladım."

"Düşün bir, Eve."

Ancak başımı iki yana salladım. "Bunu ya da başka bir şeyi düşünmek..."

"Eve. Arınmanın emrini veren oydu."

Bu sözler üzerine kendimi toparladım ve ona baktım.

"Emir ondan geldi," diye tekrarladi. Bakışlarını dikti. "Şimdi asıl önemli olana odaklanabilir miyiz?"

Yapamazdım, çünkü *bu* önemliydi. Arınmayı emretmişti. *Arınmayı emretmişti*. Belki sadece işini yapıyordu ya da belki Katz'ın emirlerini yerine getiriyordu. Ama bu iş binlerce masumu katletmeyi içeriyorsa, savunmaya degecek bir iş sayılmazdı.

"Adı ne demiştin?"

"Ted. Ted Bergess."

Şimdi gözyaşlarımın arasından gülümsedim. Tüm hayatım boyunca bildiğim bir isimdi. Nasıl daha erken fark etmemiştim? *Sadece* arınma emrini vermemişti o. Jack'i sürgün etme,

masum küçük bir çocuğu ölüme terk etme emrini de vermişti. Ağlamamalıyım; *kutlama* yapmalıyım.

Bu sırada Wren alnını ovuşturdu. “Annem yakma fırınını biliyor,” dedi en sonunda. “Bildiğini biliyorum. Odayı sordugumda ne dediğini duydun mu?”

Başımınla onayladım.

“Yalan söylüyordu. Yakma fırınını biliyorsa, yer üstünü de biliyordur. Babamın bildiğini fark edip etmediğini merak ediyorum.” Başını iki yana salladı. “Tam da onu anladığımı sandığım sırada,” diye mırıldandı kendi kendine. Sonra gözlerini dikip bana baktı. “Bergess’i öldürenin bir gardiyan olduğunu biliyorlar.”

“Dışarıda bir sürü gardiyan var.”

“Belki.”

“Ayrıca bahsettiğin gibi, silahın çalıntı olma ihtimali de var.”

Aniden ciddi göründü. Önümde çömeldi ve elini şefkatle yanağıma götürdü. Bu dokunuş tamamen beklenmedikti ve beni uyandırdı. Fazlasıyla uyandırdı. “Sana söylediğimde, Eve, yapacağına dair bana söz.”

İzledim, bekledim. Nefes aldığımı bile sanmıyordum.

“Beni dinleyeceğine söz ver. Yerin üstüne çık dersem, ciddiğim. Vedalaşmaya vakit olmayacak, üzerini değiştirmeye olmayacak. Sadece git; sana yiyecek ve su getireceğim...”

Aniden bir şeyi fark ettim. On Bir’in kaynaklarına güvenmeden yukarıda hayatta kalmanın bir yolunu bulduğumu bilmiyordu. “Ama...”

“Sadece dinle,” diyerek sözümü kesti, sesi telaşlıydı.

“Evet?”

“Aniden ortaya çıkıp sana gitmeni söylersem, gideceksin.”

Kendimi cesur hissettiğim için başımı yana eğdim, böylece yüzüm parmaklarına daha da yakınlaştı. Gözlerimi kapattım ve bir an için her şey yolunda gibi geldi. Her şey doğru geldi. Sonra eli düştü ve ben yaramı incelemeye döndüm; yoğunlaş-

miş kanla dolu bir çukur. "Söz veriyorum," dedim. "Bir şeyler duyacak mısın sence?"

Başparmağını çenesinde gezdirdi. Hafif sakallıydı ve onu olduğundan daha büyük gösteriyordu. "Duyduğumdan emin olmak için zahmete gireceğim. Buna bağlı olan çok şey var."

"Sadece hayatım," dedim usulca.

"Hım, önemli değil, değil mi?"

Gülümsedim. Sonra, "Sana söylemem gereken bir şey var," dedim.

"Ne hakkında?"

"Yukarı hakkında. Geçenlerde yukarı çıktım ve bir şehir buldum. Terk edilmişti ya da ben öyle sandım."

Wren dondu. "Ya da sen mi öyle sandın?"

Ona Michael'dan, yer üstünde gelişen medeniyetten bahsedip bilgiyi sindirmesini izledim.

"Vay canına," dedi sonunda. "İnanamıyorum... Şu anda burada olduğuna inanamıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, yukarıda hayatta kalmanın bir yolunu bulduğuna, yine de *buraya* dönmeyi seçtiğine inanamıyorum."

Sırıttım. "Yarım kalmış bir işim var," dedim ona.

Bana göz ucuyla baktı, ağzı benimki gibi gülümsemeyle kıvrıldı. Sonunda parmak boğumlarıyla dizime vurdu ve banyoya giderek gözden kayboldu. Bir saniye sonra elinde kalın bir gazlı bezle yeniden belirdi. "Kolunu saracağım. Gerisini yanına al. Her gün değiştirilmesi gerekiyor."

Sessizce kolumu uzatıp çalışmasını izledim. Her zaman çok dikkatli, çok titiz ama yine de hızlıydı. Söylediği ve yaptığı her şeyden, hatta hareket edişinden bile beceriklilik akıyordu. Hiçbir şey ona angarya değildi, hiçbir şeyden şüphe duymazdı, hiçbir şeyi savsaklamazdı.

"Acıdı mı?" diye sordu, gazlı bezi bağlarken.

"Biraz."

“Yemek yemen gerekiyor.”

“Gideceğim.”

“Öyle demek istemedim. Yani, kalmak ya da gitmek istersen, benim için fark etmez.”

Wren’e merakla baktım ve yüzünün her zamankinden farklı görüldüğü dikkatimi çekti. Rahatsız. Hatta kızarmış. Daha yakından inceleyemeden uzun kollu beyaz bir tişörtü elime tutuşturdu.

Kolumu işaret ederek, “Bunu gizli tutmalısın,” dedi. “Yetkililer fark ederse ifşa olursun. Yakında Bergess’in silahının da ateşlendiğini anlarlar.”

Geceyi geçirdiğim atletten daha sıcak tutacak bir şeyim olduğu için mutlu bir şekilde tişörtü elime aldım, sonra kaskatı hareketlerle başımdan geçirdim. Tişörtü aşağı indirmeme yardım etti ve derin bir nefes aldım. “Seni gibi kokuyor.”

Bir saniye birbirimize baktık. Sonra ayağa kalktım. “Gideceğim.”

Kaşlarını çatmıştı ve neredeyse yolumdan çekilmeyeceğini sandım. Ama sonra kenara çekilip iç çekti ve ben kapıdan çıkarken tek kelime etmeden beni izledi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Yumruğumu kaldırıp kapıya üç kez vurdum. Kolumun etrafındaki bandajı gizleyecek kadar bol olan, kendime ait beyaz bir eşofman üstü giymiştim. Bugün ağrı hafiflemişti ve bu sabah gazlı bezi değiştirdiğimde yara daha iyi görünüyor gibiydi.

Babam kapıyı açtı. “Bizi unuttuğunu sandım,” dedi sertçe ve daha önce uğramadığım için mutsuz olduğunu anladım.

“Meşguldüm.”

Bana bakıp başıyla onayladı. “Gardiyan olarak çalışmak nasıl bir şey?”

“Hâlâ eğitimdeyim.”

“Ne kadar daha?”

“Bir hafta.”

Bu sefer kapıyı arkamdan sakince kapattı. Annem kucığında nakış işiyle her zamanki koltuğunda oturuyordu, onu görünce göğsüm sıkıştı. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım. Alışmış olmamam komikti.

“Stadyum’da geçirdiğin onca zamandan sonra fazla eğitime ihtiyaç duymayacağın kesin,” dedi babam.

“Duymuyorum,” dedim. Sonra ona Landry’den bahsetmeyi düşündüm. Belki etkilenirdi. Belki iğrenirdi. Hangi tepkinin daha çok acıtacağından emin olamadım. “Buraya annemle konuşmaya geldim,” diye ekledim. “İstedığın gibi.”

“Yoğun programına göre üstelik.”

Dudaklarımın arasından kaçan iç çekişe engel olamadım. “Evet, Baba. Yoğun programıma göre. Dediğim gibi, meşguldüm.”

Bana bir bakış attıktan sonra okumakta olduğu eski püskü kitaba geri döndü.

Anneme döndüm, onu dalgın hâlimden kurtarmak için nakış işini parmaklarının arasından almam gerekeceğini düşünüyordum.

Ama bunun yerine bana baktı, bakışları soğuk, net ve mükemmel derecede ölçülüydü. Duvarın yanındaki koltuğundan, “Gardiyan olduğunu duydum,” dedi.

“Seçeneğim yoktu,” dedim hemen ve ben bile sesimin ne kadar savunmacı olduğunu duydum.

“Her zaman bir seçenek vardır, Eve.”

“Bu sefer değil. Düşmanlarım var, tehlikeliler.”

Kaşları kalktı. “Hak ettiğin türde mi?”

Başının üzerindeki duvarda bir noktaya baktım. Tombul yanaklı bir bebek bana gülümsüyordu; anneme hayır, böyle düşmanları hak etmiyorum demek istedim. Ama sonra Landry’yi, Bergess’i ve yıllar boyunca dövdüğüm ve yumrukladığım tüm insanları düşündüm. Zaar’ın dizini kırışımı ve Daniel’i suratından bıçaklayışımı düşündüm. Tüm bunları düşündüm ve “Belki de hak ettiğim türdedirler,” dedim.

“Liderlerden birini vuran sen miydin?”

Aniden görüşümü bulandıran yıldızları kırıştıtarak uzaklaştırdım. “Pardon?”

“Bir gardiyanın yerleşke liderlerinden birini vurarak öldürdüğünü söylüyorlar.”

Bir adım geri çekildim. "Neden benim olduğumu düşünüyorsun?"

Sadece omuz silkti. "Sadece bir soruydu, Eve."

Bu yüzden başımı, gereğinden fazla güçlü bir şekilde iki yana salladım. "Ben öldürmedim," diye düşünmeden tepki vererek yalan söyledim. Çünkü bu kadar büyük sonuçları varken gerçeği kimse bilmemeliydi. Ya da belki de annemin karşısında kusurlu olduğumu kabul etmek istemiyordum. Bazen ölümle sonuçlanacak hatalar yaptığımı.

"Ya." Koltuğunda kıpırdandı ve kısa bir an için belki, sadece belki, hayal kırıklığına uğradığını düşündüm.

Ama bu olamazdı.

Belki de hissettiği hayal kırıklığı tamamen farklı bir nedenden kaynaklanıyordu. Belki de yalan söylediğimi bildiği için hayal kırıklığına uğramıştı.

"Nüfus Kontrol Şefi'ydi," dedim yüksek sesle.

Gözlerini ayırmadan bana baktı. "Biliyorum."

Duvardaki fotoğrafa döndüm ve bir memnuniyet dalgası hissettim. Onun da hissettiğinden emindim.

"Eve."

"Efendim?"

"Konuşmak istediğin başka bir şey var mı?"

Cevap vermek yerine kot pantolonumdan bir silah çıkardım. "Bunu bir süre önce bir gardiyandan aldım," diye açıkladım. "Artık kendi silahım var ve bence bunu almalısın. Gardiyanlar arama yapmayı bitirdi, her ihtimale karşı onu burada saklayabilirsiniz."

"Her ihtimale karşı?"

Bir süre sessiz kaldım. Hiçbir açıklamam yoktu, kesinlikle mantıklı değildi. Sonunda, "Bazı değişiklikler olacak," dedim ve konuyu orada bıraktım.

"Ve değişim geldiğinde, bir silahın yardımcı olabileceğini mi düşünüyorsun?"

“Evet.”

Bakışlarını benden bir saniye bile ayırmadı. “Nasıl ateşleyeceğim konusunda bana bir fikir versen iyi olur,” dedi.

Bu yüzden de onu doğru pozisyonda ayağa diktim ve ağır silahı nasıl kavrayacağını göstererek nasıl ateşleyeceğini açıkladım. Ona Wren’in bana söylediklerini anlattım; ona silahı sabit tutmasını ve tepme eğilimi olduğunu söyledim. Babam köşede burnundan solurken bile annem dikkatle dinledi ve ben işim bittiğinde, silahı kendi elleriyle işlediği minik kırmızı çiçeklerle kaplı bir bohçaya sarıp yatağın altına sakladı.

Usulca ayağa kalktı, o kadar yavaş ki endişelendim. Ama başını kaldırdığında gözlerinde delici bakışlar olduğunu fark ettim. Güçlü bir şey tarafından ele geçirilmişti. *İçinde* güçlü bir şey vardı. “Gittiğinde,” diye fısıldadı, “seninle gelmeme izin ver. Bana söz ver.”

Bu yüzden gözlerinin içine bakıp söz verdim.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

“Yine sen,” dedi Michael sırtarak. Beni baştan ayağa süzdü.
“Ama çantaların yok.”

“Fazla kalmayacağım,” diye açıkladım. “Biraz boş zamanım vardı ve temiz hava almak istedim.”

“Bu her zaman iyi bir fikirdir. Hafızam beni yanıltmıyorsa, bayat yerleşke havasından daha kötü bir şey yoktu.”

“Öyle,” diye katıldım, sonra Anne ve AJ’in uzakta, hurda yığını gibi görünen şeyleri ayıkladığını gördüm. Birbirimize el salladık.

“Yürüyüşten dilin damağına yapışmıştır. Sana biraz su getirebilir miyim?”

“Ayrabilir misiniz?”

“Elbette,” dedi hoş bir şekilde, kuru ot gibi görünen şeyleri yere atıp beni yarım silindire doğru götürürken. “Burada temel ihtiyaçlarımızı fazlasıyla karşılayabiliyoruz.”

“Herkes nerede?” diye sordum, boş binaya adımımı attığımda.

“Çoğu yiyecek veya malzeme topluyor. Veya şunu,” diye ekledi, bana doğru ittiği su bardağını işaret ederek. “Diğerleri canları ne isterlerse onu yapıyor.”

Başımla onayladım. “Ya bahsettiğin çocuk?”

“Uzakta, Eve, buranın birkaç saat batısında bir kapağı izliyor.”

Uzakta. Sözcük mideme bir yumruk indirdi. Başımı ağrıttı. Bugün gelmemin tek nedeni burada yaşayan çocukla konuşmak değildi, gerçekten temiz hava almak istemiştım ama hayal kırıklığımı inkâr edemezdım.

Michael bunu fark etmiş olmalı ki, “Üzgünüm, kötü zamanlama,” diye ekledi. “Bu çocuğu ne zamandır arıyorsun?”

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Çünkü çocuğu, *Jack*’i uzun zamandır aramıyordum. Neredeyse hiç aramamıştım arayamazdım. Ben yeraltında kilitliyken o yer üstündeydi. Bu yüzden sadece şunu söyledim: “Geçen dokuz yılda onu düşünmediğim bir gün bile olmadı.”

Michael başını öne doğru eğdi. “Kulağa gerçek aşk gibi geliyor, bu.”

Normalde çok iyi tanımadığım insanlara içimi açmazdım ama Michael’da güvenilir bir şeyler vardı. Gözlerinde parıltıyan nazik bir şey vardı. Bu yüzden de, “Kardeşimdi,” dedim.

Normalde zeki olan bakışları bir an duraksadı. Sanki onu derinden üzen bir şeyi düşünüyormuş gibi içine kapandı hatta. Ama bir an sonra bu ruh hâlinde çıktı. “Kan bağları gerçekten güçlüdür,” dedi başını öne eğerek.

Yavaş yavaş, Michael’ın da ailesinden ayrı düştüğünü anladım. Ne de olsa o da tıpkı Jack gibi yerleşkesinden atılmıştı. “Özür dilerim,” dedim ona. “Bazen kendi hayatıma o kadar kapılıyorum ki...”

“Hepimiz kapılıyoruz, Eve,” dedi, elimi güven verici bir şekilde sıkarak. “Özre gerek yok.”

“Zor muydu? Aileni geride bırakmak mı?”

“Elbette zordu,” diye itiraf etti. “Ama en azından On İki’de yeterince güvende olduklarını biliyorum. Yukarıya atılırlarsa büyük ihtimalle benim küçük kampıma rastlarlar.” Sırıttı.

“Neden? On İki çok yakın olduğu için mi?”

“Çıkış noktasından yüksek binaları kaçırmak zor olur, diye düşünüyorum.”

Aklım bir kez daha Jack’e kaydı. Michael’ın kampında kapakları izleyen çocuğa. Kendimi yeniden Michael’a odaklanmaya zorladım. “On İki’nin kapağına bakan kimse var mı?”

“Yok. Sürgünlerin yolu buraya sorunsuz bir şekilde çıkıyor gibi görünüyor. Asıl bir gözcüye ihtiyaç duyanlar daha uzaktaki yerleşkeler.”

“Kapakları izlemek sıkıcı olmuyor mu?”

Güldü. “Neyse ki hepimizin doğası farklı. Bu, hepimizin farklı şeyleri tercih ettiği ve bazı üyelerimizin yalnızlıktan hoşlandığı anlamına geliyor. Ayrıca bir insanın ansızın ortaya çıkması oldukça heyecan verici, sence de öyle değil mi?”

“Sanırım.”

“Arama nasıldı?” diye sordu Michael, omzumun üzerinden birine. Döndüm ve Rex’in kapı eşiğinde elinde sürahiler tuttuğunu gördüm. Sürahilerin çoğunun içinde bardak ve çatal bıçak takımı gibi küçük malzemeler vardı.

“Başarılı,” dedi sürahileri yere bırakırken. Alnındaki teri sildi. “Merhaba Eve,” dedikten sonra kendine bir bardak su doldurdu.

Anne ve AJ bir an sonra ortaya çıktı ve kapının dışına büyük bir metal levhaya benzeyen bir şey bıraktılar. “Yine çatal mı?” diye sordu AJ, Rex’in malzemelerine bakarken. “Güzel.”

“Sonunda o hurdayı kurtarmışsın,” diye yorum yaptı Michael. Çöp olduğunu sandığım metal parçasına doğru yürüdü ve elini beğeniyle üstünde gezdirdi. “Akan çatımız için mükemmel bir çözüm bu,” dedi sevinçle.

“Yalnızca birkaç saat sürdü,” dedi AJ. “Yağmur varillerinin yanında mı saklasak?”

“Harika bir fikir,” diye katıldı Michael, AJ ile Anne, metali göz önünden kaldırmak için çalışmaya koyuldu.

Rex, sürahilere dönerek, “Gidip yeni malzemeleri derede yıkayacağım,” dedi.

“Yardım etmek için birazdan seninle orada buluşacağım,” diye ona güvence verdi Michael. Tekrar yalnız kaldığımızda, merakla bana baktı. “Burada yaşıyor olsaydın Eve, sence hangi mesleğe yönelirdin?”

O meyveleri yiyip o suyu içtikten sonra Wren’le beraber ne kadar hastalandığımızı hatırlayarak, kolumun yeniyle ağzımı kuruladım. Hurda metalin bana çatı malzemesi yerine çöp gibi göründüğünü düşündüm. Üstelik yedek çatal veya sürahi bulmak için hangi yöne döneceğimi veya nereye bakacağımı da bilmiyordum. “Herhangi bir işi nasıl yapacağımı bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

Michael’ın asla solmayan sırtışı genişledi. “Tabii ki bilmiyorsun. Yine de öğrenmen uzun sürmez,” dedi güven verici bir şekilde. “Bu kadar meraklı olduğun için çok iyi bir malzeme toplayıcısı olacağını düşünüyorum. Ayrıca kaslısın da ve burada kampta işimize yarayan bazı eşyalar oldukça ağır olabiliyor.”

“Dört gözle bekliyorum,” dedim ona ve ciddiydim. Çünkü sadece yer üstündeki bu özgür uygarlıkta boş boş yaşamak istemiyordum. Katkı sağlamak da istiyordum.

“İşlerden bahsetmişken, yerleşkenizde aşçı olarak çalışma ihtimalin nedir?”

Başımı iki yana salladım. “Ben bir gardiyanım.”

“Ah. Peki ya arkadaşların? Aralarında yemek yapmayı bilen var mı?”

“Evet,” dedim, Hunter’ı düşünerek. Hemen kendimi düzelttim. “Hayır.” Çünkü Yerleşkeden Wren ile beraber Seçkinleri ve sırlarını ifşa edemedim, sözde “kapağı” açmanın bir yolunu

bulup On Bir'in vatandaşlarını salamadan ayrılmaya zorlanırsam... Önce aileme ve arkadaşlarıma söyleyecektim. Benimle gelmeyi seçeceklerini umuyordum; gelmelerinin onlar için daha güvenli olacağını düşünüyordum ve onlar yanımdayken burası daha keyifli olurdu. Ancak Hunter arkadaşım değildi, bana ihanet ettikten sonra arkadaşım olamazdı. Peki ona yukarıdaki dünya hakkındaki gerçeği anlatacak mıydım?

Hayır demek istedim ama hayır dersem kendime karşı dürüst davranmış olamazdım. Artık arkadaş olmasak bile, Hunter'ın kalbimde her zaman özel bir yeri olacaktı. Çok uzun yıllar boyunca yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmemişti. Ayrıca bana karşı derin hislerini açıkladığı itirafı da vardı. Bunu ona borçluydum, değil mi?

Bu arada Michael güldü. "Evet, hayır," diye tekrar etti. "Bunu belki olarak yorumlamalı mıyım?"

Omuz silktim. "Aşçı mı arıyorsun?"

"Pek sayılmaz. Hepimiz sırayla yemek pişiriyoruz ve ben bu şekilde seviyorum. Peşinde olduğum uzmanlık bu. Aslında ekmek gibi nişastaları pişirmenin bir yolunu bulmak istiyorum. Bitkileri kurutuyorum, sonra onları toz hâline getiriyorum ve suyla karıştırıp birkaç gün mayalanmaya bırakıyorum. Pardon. Daha önce sıradan konular hakkında çok konuştuğum konusunda uyarıldım."

"Hiç de değil," dedim ona. "Bence gerçekten ilginç."

Sırıttı. "Pekâlâ. Neyse, içimden bir ses bunun sağlam bir başlangıç olduğunu söylüyor ama şu âna kadar çıkan hiçbir şey yenilebilir durumda olmadı."

"Yani denemeye devam mı edeceksin?"

"Mükemmelleştirene kadar," diye onayladı.

Onu sessizce inceledim. Bu tür şeyleri anlatması, yukarıda yaşadığı sorunları ve sıkıntıları, *ekmek* geliştirme çalışmalarını tartışması rahatlatıcıydı. Hayatın bu kadar basit olabileceğini düşünmek rahatlatıcıydı. Daniel'in saldırısına uğrayacağım, bir

gardiyan tarafından vurulacağım ya da bir Seçkin tarafından diri diri yakılacağım diye endişelenmek yerine, yemek için lezzetli bir şeyler yapmaya odaklanabilirdim.

“Koluna dikkat ediyor gibisin, Eve. Yaralı mısın?”

“Vurulduğum,” diye itiraf ettim. Ardından, yüzündeki ifadeyi görünce, “Kurşun sıyırdı. Büyük bir olay yok,” diye ekledim.

“Bana büyük bir şeymiş gibi geldi. Doktorumuzun ilaçlar için bitki topluyor olması çok yazık. Eminim yardım edecek bir şeyi olurdu.”

“Burada bir doktorunuz mu var?”

“Yaralanmalar yer üstünde de oluyor,” dedi, her zamanki sırtışıyla. “Hatta nadir mide bulantısı da.”

“Demek doktorun var ama aşçın yok,” dedim ve ben de gülümsedim. “İlginç.”

Güldü. “Bu her şeyi özetliyor. Ama inanır mısın bilmem, aşçılık konusunda kitaplardan birkaç şey öğreniyorum. Şunlara bak,” diye ekledi ve binanın arkasına doğru yürüdü. Onu takip ettim ve bir dolabı açıp içinden bir yığın sararmış kâğıt çıkarmasını izledim. “Eski dünyadan yemek kitapları,” dedi. “Dairelerde ne kadar çok bunlardan bulduğuma inanamazsın. Dünya bu kadar ısınmadan önce yemek kültürü çok büyük olmalı.”

“Yemek kültürü mü?” diye sordum, en yakınımıdaki kitabı çevirip açarken. Sayfalar narin ve solmuştu ancak bu, içini dolduran ağız sulandıran resimlerin etkisini azaltmıyordu.

“Tuhaf, değil mi? Yerleşke sistemi kurulurken sanırım öncelik hayatta kalmaktı ve bu tür şeylerin güzelliği,” yemek kitabına parmağıyla vurdu, “yok oldu. Ama artık tüm bunlarla yukarıda tekrar buluştuğumuza göre, değerini bilmemek ayıp geliyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Eve?”

Başımınla onayladım. Çünkü Yerleşke On Bir’deyken ben de sadece hayatta kalmaya odaklanıyordum. Ama On Bir benim

geleceğim değildi, bunu artık biliyordum. *Bu* benim geleceğimdi ve neredeyse sevinçten gülecektim.

Yine de yukarıdaki hayata heyecanlanmak için henüz erkendi. Aşağıda hâlâ yapacak çok şey varken heyecanlanamazdım. Tozlu yemek kitapları ve taze içme suyuyla bu bina şimdiden ev gibi gelse bile. Michael'la sohbet etmekten zevk alsam ya da buradaki eski dünyayla yeni dünya hakkında bir şeyler öğrenmeyi sevsem bile.

Onun da vakti gelecekti. Şüphesiz.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pazartesi sabahı gardiyanlık eğitim odasına girdiğimde diğerlerinin en uzak uçta toplandığını gördüm. Ayak bileği bej renkli bandajlarla sarılı gibi görünen en tıknaz çocuklardan birinin etrafını sarmışlardı. Dövüşlerin bir başka zayıyatıydı.

Dolaplara doğru gittim. Başkasının acısı beni mutlu etmiyordu ama dikkatlerinin benimle alakası olmayan bir şeyle dağılmış olmasına sevindim. Ve sonra bir anda donup kaldım. Kalbim o kadar hızlı attı ki başım döndü.

Çünkü aklıma bir fikir gelmişti.

Düşünmek, doğru mu yoksa çok çok yanlış mı diye merak etmek için zaman yoktu. Bu tür bir analizin daha sonra yapılması gerekecekti.

Şimdi harekete geçmeliydim.

Omzumun üzerinden şöyle bir baktım ve diğer yeni gardiyanların seslerinin odanın uzak tarafından gelmeye devam ettiğini duyunca silahımı çıkardım. Sonra sola doğru üç adım attım. Daniel'in silahı dolabındaki en alttaki kancada asılıydı ve parmaklarımla ustalıkla silahını kaldırıp kendi silahımla değiştirdim

Onun silahını pantolonumun kemerine taktım. Sağa üç adım attım. Bitti.

Sonra eğitim odasının kapısı hızla açıldı ve arkasında iki adamla Nkrumah içeri girdi. Bana baktı, hatta bakışları üstümde oyalandı ve o anda ellerimin iki yanımda sinyal verdiğini görüp görmediğini merak ettim. Daniel'in yüzünü kesen yara izi gibi benim de yüzüme yayılan suçluluğu görebiliyor mu diye merak ettim.

Görmemiş olmalıydı çünkü dikkatini uzak köşedeki gruba çevirip onları çağırdı. "Sana ne oldu?" diye sordu bileği sargılı olana. Çocuğun tepkisini dinlemek yerine grubumuza yeni katılan iki adama baktım.

Bir tanesi, teni çiçek bozuğuyla kaplı, saçı topuz yapılmış bir gardiyandı. Diğeri ise bakımlıydı ve jilet gibi giyinmişti. Bir Seçkin. Neden burada olduklarına veya bundan sonra neye maruz kalacağımıza dair hiçbir ipucu vermiyorlardı.

Maax karnımı dirseğiyle dürttü. "Sence bu hafta yine devriyeye gönderilecek misin?"

"Duruma bağlı. Hâlâ dövüşüyor musunuz?"

Nkrumah'a karanlık bir bakış attı ve başını iki yana salladı. "Sanırım bitti. Baksana." Şişmiş ve mosmor bir gözü işaret etti. "İlk morarmış gözüm. Normalde ağlamam ama kahretsin. Eğlence olsun diye dövüştüğüne inanamıyorum. Göründüğünden daha dayanıklısın, İki."

Kendimi gülümsemeye zorladım. Şu anda normal davranmam gerektiğini hissediyordum.

Nkrumah boğazını temizledi. "Ziyaretçilerimiz silahlarınızı kontrol etmek istiyor. İtirazı olan var mı?"

Sözleri kulaklarımda çınladı. Parmaklarım şiş ve sıcaktı. *Ziyaretçilerimiz silahlarınızı kontrol etmek istiyor.* Bu tür prosedürler için aklıma gelen tek bir sebep vardı, o da çok önemli bir adamı öldüren silahı bulmaktı.

Bir kereliğine, içgüdülerim işe yaramış gibi görünüyordu.

"Herkesin silahı dolabında mı?"

Çevremdekiler başlarıyla onayladı. Hepsi. Kafasını iki yana sallayan tek kişi bendim.

Nkrumah'ın gözleri kısıldı. "Seninki nerede?"

Yavaşça kemerimin arkasına uzanıp benim olmayan silahı çıkardım. Gardiyan ilerledi ve ben de silahı uzattığı eline bıraktım.

"İlk olma onurunu sen kazandın, Aşağı Ortalı. Eğitim odasına adım attığınız anda, ben aksini söylemedikçe, silahlar dolaplara konur."

"Be-ben yeni geldim," diye kekeledim.

"Bir dahaki sefere geç kalma. Aşağı Ortalı," diye ekledi.

Cevap veremeden silah bana geri verildi. Onu dolabıma tıktım ve "Bu ne için?" diye sordum. Sesim çatladı çünkü cevabı zaten biliyordum. Etrafımdaki yüzler bana diğerlerinin olayı bilmediğini söylüyordu.

"Yukarıda biri birkaç gece önce vuruldu," diye açıkladı Nkrumah. "Son zamanlarda ateşlenmiş bir silah arıyorlar. Şanslılar," diye devam etti, "çünkü bugün silah eğitimine başlıyoruz."

Diğerleri, silah kontrolünün nedenine kayıtsız olsalar da eğitim yüzünden biraz heyecanlı göründüler. Yüz ifademi onlarınkiyle eşleştirmeye çalıştım ama Seçkin ve gardiyan dolapları taranmaya başladığında, pek ikna edici değildim.

Sonunda Daniel'in dolabına ulaştıklarında arkamı döndüm. Çünkü tam olarak ne yaptığımı biliyordum: Yerleşke On Bir'in liderlerinden biri olan Ted Bergess'in cinayetini üstüne yıkmıştım. Daniel benim düşmanımdı, ondan yerleşkedeki diğer tüm sivillerden daha çok nefret ediyordum. Zalim ve kötü biriydi ve dünya onsuz daha iyi bir yer olacaktı.

Ama Bergess'i vurmamıştı. Ben vurmuştum.

Oyalandıklarında ve Nkrumah çağırıldığında gözlerimi kapattım. Çok geçmeden Daniel'i da çağırdılar.

Sonunda yan döndüm ve diğerleri büyük bir ilgiyle izlerken ben gözümün ucuyla olanlara baktım. "Bu silahla yakın zamanda ateş edilmiş," dedi gardiyan. Kaşlarını çatmıştı. "Bir kurşun da kayıp. Nedenini açıklamak ister misin?"

Daniel'in kafası şaşkınlıkla hareket etti, sonra sağa sola sallandı. Avuçlarını uzatmıştı. "Hiçbir fikrim yok. Ateş etmedim, yemin ederim. Onu *nasıl* kullanacağımı bile bilmiyorum."

Nkrumah kollarını göğsünde kovuşturdu. "Bu mantıklı," dedi ziyaretçilerimize. "Buradaki yeni gardiyanların hiçbiri nasıl kurşun sıkılacağını bilmiyor."

"Doğrult ve sık," diye mırıldandı Seçkin. "Üstün bir yetenek gerektirmiyor."

Sonra birkaç dakika öncesine kadar benim olan silahı aldı ve gardiyan Daniel'i omuzlarından yakaladı. Kapının olduğu yönü işaret etti. "Sen biraz bizimle geleceksin," dedi kulağına doğru.

Daniel'in gözleri panikle parladı. Geleceği gözünün önünden geçiyor olmalıydı. Bir yanımla gülmek istedi; vahşi yanımla. Ancak gülmedim, tabii ki gülmedim.

Sonra, öne doğru itildiğinde gözleri beni yakaladı ve donup kaldı, gözbebekleri küçüldü. "Bunu *sen* yaptın," diye hırladı.

Yüzüm bir sırtıyla yukarı kıvrılmaya başladı ama tam zamanında kendimi durdurdum. Sonuçta, henüz güvende değildim ve Daniel beni dinleyen herkese benim adımı haykıracaktı. Ve ona kulak vermekten çok memnun olacak insanlar vardı. Şimdi ne vicdan azabı çekmenin ne de kutlama yapmanın zamanıydı.

Nkrumah dudaklarını büzerek arkalarından baktı. Sonra kaşlarını çatarak bize döndü. "Bir hafta geçti ve şimdiden iki gardiyan eksik. Sizce bu dışarıdan nasıl görünüyordur? İşe aldığım kişiler üzerinde kontrolüm yok gibi görünüyor." Şimdi odayı arşınılıyordu. "Gardiyan olarak yaşamamanın iki kuralı vardır; söylememe gerek olmadığını sandığım iki kural. Bir, asla kardeşine sırtını dönme." Bana baktı ve ekledi, "Omuz omuza savaşıyoruz, nokta. İki, asla bir Seçkin'i vurma. İşimiz onları hayatta tutmak, öldürmek değil."

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Ben de bir kez olsun yetkili adamı dinleyerek ve başımı sallayarak oyuna dâhil oldum. Şu anda tek hedefim bir günü daha atlatmaktı.

"Güzel. Şimdi, söylediğim gibi, bugün nasıl ateş edileceğini öğreneceksiniz. Bütün gün atış eğitimi yapacağız. Akşam ye-

meği vakti geldiğinde kollarınızı kaldırabileceğinizi sanmayın. Silahlarınızı alın ve beni takip edin.”

Gardiyan merkezinin koridorundan atış poligonuna geçtik, Daniel’in silahının benimkinden hiçbir farkı yoktu. Menzil beşinci kattakiyle aynı görünüyordu, aniden diğerlerine ateş etmeyi bildiğimi belli edemeyeceğimi fark ettim. Daniel’in yorumundan sonra kanıt niteliği taşırdı.

Bu yüzden Nkrumah silahın nasıl tutulacağını, vücudun nasıl konumlandırılacağını, silahın nasıl sabit tutulacağını anlatırken pürdikkat dinledim. İlk atışlarda kenarlara nişan alıp sinirli davrandım. Beni gözlemleyen herkesin anlayabileceği kadarıyla, bu konuda diğerleri kadar yeniydim, bundan emindim. Ama yavaş yavaş diğerleri iyileştikçe ben de iyileştim. Kolumdaki hafif ağrının her atışta daha da belirginleşmesi ve irkilmeme sebep olması dışında, neredeyse kurnazlığıma gülecektim.

Gardiyan merkezinin yemekhanesinde yenen öğle yemeğinden sonra hareket hâlindeyken ateş etmeyi öğrendik ki bu benim için bile yeni bir beceriydi. Bu sefer gerçekten çabaladım ve kendimi dövüştüğüm zamanki gibi zorladım. Tam odaklandım ve bu, sabahki olaylardan sonra çok ihtiyaç duyduğum bir oyalanmaydı. Günün sonunda ince bir ter tabakasıyla kaplıydım ve kollarımın gerçekten ağrımalarının nedeni sadece kurşun sıyrığı değildi.

Yorgunluk güzel bir duyguydu. Diğerleri de bunu hissediyordu; bunu inlemelerinden anlayabiliyordum. Hepimiz gardiyan merkezinden dışarı çıkarken, artık benden korkmadıklarını, benden tiksiniyorlardı ya da hissettikleri her neyse artık hissetmediklerini fark ettim. Belki Landry’nin beni öldürmeye çalıştığını bildikleri için, belki de Daniel’in bu sabah tutuklanması yüzündendi: Onlara dünyamızdaki tek zalimin ben olmadığımı hatırlatmıştı. Ya da belki de bunu geçen zaman yapmıştı.

“Açıktın mı?” diye sordu Maax arkamdan. Etrafımızdaki koridorlar insanlarla doluydu, iş günü bitmişti.

“Pek sayılmaz,” diye itiraf ettim ve köprücük kemiğime bir dirsek yedim.

“Gelmelisin, İki,” dedi. “On dakika sonra gardiyan merkezinin kafesinde buluşacağız. Diğerlerini tanımak için iyi bir fırsat.”

Ona bir bakış attım.

“Tam bir pislik değiller,” dedi gülerek. “Senin yalnız kurt falan olduğunu biliyorum ama Nkrumah’ın dediği gibi, gardiyan merkezinde arkadaşların olsun istersin.” Sonra güleç suratlı, gür, parlak saçlı orta yaşlı bir kadın omuzlarına sarıldı. Aynı düşük gözlere sahiplerdi.

“Seni yakaladım,” dedi kadın.

“Eve, bu benim annem. Anne, sana bahsettiğim kız bu. Dövüşebilen.”

Bana doğru bir el uzandı ve gözlerimi ona diktim. Bazen diğer kızları anneleriyle gördüğümde -aklı başında, akıllı ve var olan anneleriyle- ağzımda acı bir tat meydana geliyordu. Göğsüme tuğla yığını oturmuş gibi oluyordu. Bu hissi yuttum ve elimi uzattım.

“Fiona,” dedi kadın, kendini tanıtarak. “Edelman ailesiyle bağlantısı olan sen misin?”

Wren ve ben artık sevgili olmayabilirdik ama aramızda bir bağ vardı. Bunu inkâr edemezdim. “Benim,” diye homurdandım.

“Babasını tanıyordum,” diye açıkladı Fiona, insan gevezelikleri arasından. İnsanların bizi ileriye doğru itmesine izin verdiğimizde yüzü bir gülümsemeyle parladı. “Thom, gerçekten hoş bir adamdı.”

Sözleri beni şaşırttı. Belki de Wren’in annesi Cynthia ile bağlantılı birinin hoş olabilmesine inanmak güç olduğu içindi. Hatta oğlunun bile. Wren birçok, birçok şeydi. Ancak tam olarak hoş biri değildi. “Wren zaman zaman ondan bahsediyor.”

“Umarım bahsediyordur,” diye yanıtladı. “Bir ebeveyn kaybetmek çok kötü, özellikle de o yaşta. Babasını tanıma şansı hiç olmadı.”

“Hâlâ tanımıyor,” diye mırıldandım kollarımı ovuştururken.

“Efendim?”

İlgisi beni hazırlıksız yakaladı. Bütün konuşma beni hazırlıksız yakalamıştı; yutkundum. “Önemli değil. Annesi onun hakkında konuşmayı reddediyor, hepsi bu.”

“Göçüp gitmiş kocası hakkında konuşmayı mı reddediyor?”
Omuz silktim.

“Biliyor musun, Thom ve ben uzun yıllar çıktık.”

Birden ona daha fazla ilgiyle baktım. “Gerçekten mi?”

“Ah, evet. Ve ilişkimiz bittikten sonra bile yakın arkadaş olarak kaldık. Wren onun hakkında bir şeyler duymak istiyorsa, paylaşacak çok hikâyem var. Kesinlikle onu herkesten iyi tanıyordum, hatta... *ondan* bile.” Bana göz kırptı. “8578B’de yaşıyorum; kapım her zaman açık.”

Muhtemelen ona teşekkür etmeliydim. Ve Maax onu başımı ağrıttığı için azarlarken gülümsemeli, en azından veda etmeliydim. Bunun yerine hareketsiz ve sessiz kaldım, beynim onun sözleri yüzünden uğulduyordu.

Belki de Edelman sözcüğüyle *hoş* sözcüğünün aynı cümlede kullanılmasını anlamaya çalışıyordum. Belki de böyle özel meseleleri bir yabancıyla konuştuğum için kendimi Wren’e ihanet etmiş gibi hissediyordum. Ya da belki Thom’un alt kattan biriyle çıktığını öğrenmek...

Ama sonunda, Thom ve Fiona tıpkı şimdi Wren ve ben gibi arkadaş olmuşlardı. En başında bir ilişki yaşamamalıydılar. Ne onlar ne de biz.

...

Ertesi akşam, Maggie’yi Connor’la ve Emerald’i Eunjung’la yemek yerken buldum. Sessizce dörtlünün arasına oturdum ve kendi kendime, onun yerine gardiyanlarla yemek yemiş olmayı diledim.

Dün gece o kadar da kötü geçmemişti, hem de hiç. Çoğunlukla Maax ve Sam’le konuşmuştum ancak diğer gardiyanlar da yeterince arkadaş canlısıydı ve hiçbiri benim Aşağı Ortalı olmamı umursar görünmemişti. Çoğunlukla Daniel’in tutuklanmasından konuşmuşlardı, bu beni rahatsız etmişti ama en azından Landry’nin konusu hiç açılmamıştı. Yani daha kötü de olabilirdi.

“Eve!” diye bağırdı Maggie, başını Connor’ın omzuna koyarken. “Seni görmeyeli uzun zaman oldu. Birlikte daha *çok* vakit geçireceğimizi kararlaştırdığımızı sanıyordum, daha az değil.”

“Bugünlerde fazla boş vaktin yok gibi.” Tek kaşımı Connor’a doğru kaldırdım.

“Yakın zamanda Stadyum’da bir dövüşe çıkacak mısın?” diye sordu Connor. “Son maçında gerçekten eğlendim.”

Emerald genizden gelen alaycı bir sesle güldü. “Evet, hepimiz eğlendik. Mavi Devre’de verdiğimiz efsane kutlama partisini görmek lazımdı.” Elini ağzına götürüp büyük bir şişeden içer gibi yaptı.

“Sorunun yanıtı,” dedim Connor’a, lokmalarımın arasında, “kaydolmayacağım, hayır.”

“Hadi ama kızım,” diye inledi Emerald. “Mavi Devre’nin sana ihtiyacı var!”

“Çalışıyorum.”

“Dövüşlerin çoğu hafta sonları oluyor.”

“Gardiyanlar hafta sonları izin kullanmaz.”

“Evet, peki ama gardiyanlar haftanın yedi günü de çalışmıyorlar.” Sonra daha dik oturdu. “Eunjung’la tanıştın mı?”

Başımı iki yana salladım ve Emerald bizi tanıştırdı. Eunjung’un elini kendi elimle kavrayınca ne kadar narin olduğunu fark ettim, bir deri bir kemikti. Daha önce hiç kimseyi yumruklamadığına dair bir yıllık payıma bahse girerdim. Sonra bana gülümsedi ve yüzünde karanlık, uğursuz bir şey göremedim ve ne kadar farklı olduğumuzu anladım. Onu kıskandım. Bu kadar iyi biri olsaydım, Wren ile hâlâ birlikte olabilirdik.

Sonra omzuma biri vurdu ve yumruğumu havaya kaldırıp ayağa dikildim. Beynim tüm olasılıklarla dolup taşı ve aklıma ilk gelen Daniel olduğu, Seçkinlerin gitmesine izin verdiği, ona tuzak kurduğumu anladığı ve şimdi skoru eşitlemeye geldiğiydi.

Ama onun Daniel ya da bir düşman olmadığını gördüm. Aslında, şu anda burada, Ortalı kafeteryasında görmeyi umduğum son kişiydi. Öylece bakakaldım.

"Hâlâ hoş beşin işleyişini kavrayamadın demek ha, Eve?" dedi Wren otururken. "Sorun yok. Çoğu insan merhaba ile başlar."

Maggie ve Emerald bizi yakından izliyordu, onları suçlayamazdım. Benden *ayrılmıştı*. O zaman neden Ortalı kafeteryasındaydı?

Eunjung, Wren'e el sallayıp beni gösterdi. "Bu kim?" diye sordu. Basit bir soruydu, arkadaşça bir soruydu.

"Şey... hiç kimse."

"Hiç kimse mi?" diye tekrar etti Wren. Bana göz ucuyla baktı. "Of."

Gözlerimi devirdim. "Adı Wren. Bir Seçkin, anlamadıysan. Bu da Eunjung," dedim ona. "Emerald'ın..."

"Kız arkadaşı," diye bitirdi Eunjung. Emerald'ın elini tuttu ve utangaç biçimde gülüştüler.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi, sonra beni dürttü. "Her şey yolunda mı?"

"Burada ne yapıyorsun, Wren?"

"Yemek yiyorum."

"Wren."

"Büyütecek ne var? Daha önce burada çok kez yemek yedim, ayrıca Connor burada. Kimin umurunda ki?"

"Benim." Sesim diğerlerinin duyamayacağı kadar kısıktı. "*Benim.*"

"Neden?"

Başımı iki yana salladım. Tabii ki ona gerçeği söyleyemedim. Eski günlerdeki gibi buraya gelmesinin, aramızdakilerin değişmesinin canımı ne kadar yaktığını anlatamazdım.

Ama belki de kısmen anlamıştı çünkü sesini daha da kısıp bana doğru eğildi ve "Senin için bir fark yaratacaksa, haberlerle geldim," dedi.

Yavaşça başımla onayladım. "Yaratıyor."

"Bergess'i öldüren gardiyanı bulduklarını sanıyorlar."

Hareketsiz kaldım, nefesimi tutup bekledim.

Wren gözünün ucuyla bana baktı. Sonra nefes verdi. "Zaten biliyorsun, değil mi?"

“Hayır.”

“Korkunç bir yalancısın, Eve, her zaman öyleydin. Bana bunu nasıl anladığını söyle.”

Birkaç dakika sadece akşam yemeğime konsantre oldum. Sonunda Wren'e dönerek beni bu kadar yakından izlediği gerçeğini göz ardı ettim. “Birinin Bergess'i öldürmekle suçlandığını mı söylüyorsun?”

Bana ters bir bakış attı. “Sıradan *biri* değil. Daniel. Ve sadece suçlanmadı. Suçu kanıtlandı. Yarın idam edilecek.”

Sözleri kulaklarımda yüksek sesle çınladı.

“Bu iyi haber. Bunun farkındasın, değil mi? Daniel pisliğin teki. Ve artık temizdesin.” Durdu. “Bilmediğine emin misin?”

“Evet,” diye yalan söyledim. Çünkü ona gerçeği, benim yaptığım bir şey yüzünden Daniel'in yarın öleceğini söylemek istemiyordum. Bunu kendime bile itiraf etmek istemiyordum.

“Anlayamadığım şey, o olduğundan nasıl bu kadar emin olabildikleri.”

“Bilmiyorum.” Sonra ağızma başka bir lokma daha attım ve çenemi yukarı aşağı hareket etmeye zorladım. Tadı varsa da hiç fark etmedim. Rahatlatıyorsa da hiçbir şey hissetmedim. Hissettiğim tek şey boşluktu. Çünkü iyi olmaya karar verdiğimde bile kötü olmayı başarıyordum.

“Belki gardiyan merkezindeki çevrene sorabilirsin. Diğerleri bir şeyler duymuş olabilir.”

“Belki,” diye tekrar ettim. Zar zor dinliyordum. Tek düşünebildiğim üçtü. Yakında üç ölümden ben sorumlu olacaktım. Bununla yaşayamazdım... ve bu yüzden de yaşamayacaktım. Bunun yerine Daniel'i kurtarmanın bir yolunu bulacaktım.

Arkadaşlarıma, “Yoğun bir gün geçirdim,” dedim. “Yatacağım. Seni görmek güzeldi,” diye ekledim Wren'e, ona pek bakmadan.

On dakika sonra kapım tıklatıldı. Yanıt vermek yerine dizlerimin üstüne kalkıp yatağımın üzerinde asılı olan nakışı çıkardım. Bir süre sadece ona baktım, parmaklarım her dikişin üzerinde gezindi. Elimde bulunan, annemin sevgisine en yakın şeydi ve şu anda bu sevgiye ihtiyacım vardı. Belki de ona hep ihtiyacım olmuştu. Nakışı dikkatlice katlayıp kare şekline getirdim ve botumun burnuna soktum. Sonra nihayet kapıya gittim.

“W-Wren,” dedim kekeleyerek.

“İçeri gelebilir miyim?”

Ona yer açmak için kenara çekilip yatağıma oturdum.

“Burada ne yapıyorsun?”

Kaşını kaldırdı. “Sohbetin ortasında kafeteryadan neden kaçtığını merak ettim.”

“Sohbetin *ortası* mıydı?”

“Öyleydi.”

“Şey, *kaçtım* diyemem.”

“Hadi ama,” dedi, gülümseyerek. Masamın üstünde duran topu aldı ve bana doğru fırlattı. “Yabancı yok.”

“Hayır, yok. *Sen* varsın,” diye ona hatırlattım ve topu geri fırlattım. Sonra sesim kesildi. “Artık sevgili değiliz, unuttun mu? İlişkimizi bitirdin. Artık beni tanıyamıyorsun bile. Bu arada, seni anlıyorum. Benden ayrılmakta haklıydın. Ama...” Derin bir nefes aldım. “Ama belki artık kafeteryaya ya da buraya gelmemelisin, belki de bu, her şeyi... daha da zorlaştırıyordur. Seninle yerleşkenin özgürleşmesine yardım etmek istiyorum, gerçekten istiyorum ama geri kalanı...”

Hareket etmedi. Gözlerinde yabancı bir duygu parıltısıyla bana baktı. “Seni artık tanıyorum.”

Kalbim bir an için durdu. “Bu ne anlama geliyor?” diye fısıldadım.

Omuz silkti, topu ellerinin arasında ileri geri fırlattı. “Her zamanki gibi asi ve zor birisin elbette, ama sen *canlısın*. *Umu*rsuyorsun. Artık kendi sefaletine takılıp kalmış değilsin.”

"Ama," dedim ve sözcükler ağızımdan hışımla döküldü, "şimdi de Bergess'i öldürdüm ve eğer durdurmazsam Daniel da ölecek!"

Gözleri kısıldı. Hatta boyu birkaç santim uzamış da bana tepeden bakıyor geldi. "*Durdurmazsam* derken? Eve, ne yapmayı planlıyorsun?"

Sessizlik oldu.

Bu yüzden inanılmaz derecede kontrollü bir sesle, "Daniel'ı kurtarmanın hiçbir yolu yok. Bitti."

Botlarımın bağcıklarını açmaya başladım. "İzle beni."

"Hadi ama..."

"Ne yapacağımı mı öğrenmek istiyorsun? Onu yer üstüne götüreceğim. Bu gece. Onu Michael'la diğerlerine götüreceğim. Ölmesine izin vermeyeceğim."

"Seni öldürmeye çalıştı."

"Onu kurtarmaya çalışmazsam, onu ben öldürmüş olurum!"

"Nasıl?" diye talep etti. "Bu nasıl *senin* hatan oluyor? Sırf Bergess'i vurdun diye o pisliği kurtarma ihtiyacı mı hissediyorsun?"

"Pek sayılmaz." Sesim kısıldı ve artık içimden şaka yapmak gelmedi.

"Öyleyse bana ne yaptığını söyle." Kırılacağımdan korkarmışçasına topu bana nazikçe fırlattı.

"Meseleyi kendi ellerime aldım."

"Yani?"

Gözlerimi devirdim. "Gitme vaktin geldi demek." Topu ona fırlattım ama gözünü bile kırpmadan topu yakaladı.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi yumuşak bir sesle. Gözlerinde, biz dışarıya ilk adımımızı atmadan önceki, çok eski zamanlardaki, başka bir yaşamdaki bakış vardı. Tüylerimi diken diken etti.

Sonra derin bir nefes verdim. "Silahlarımızı değiştirdim. Dün. Eğitim sırasında. Ne gurur duyduğum ne de önceden gerçekten kafa yordüğüm bir şey, ama sonucu bu."

"Silahlarınızı değiştirdin. Ve?"

"Yetkililer silahlarımızı kontrol etmek için geldiklerinde, yakın zamanda ateş edilmiş ve mermisi eksik olan tek silah onunkiymi."

Wren sustu. Sonunda botlarımı bağlamayı bitirip ona baktığımda, dudaklarında bir gülümseme olduğunu gördüm.

“Komik değil.”

“Hayır, değil.” Gözlerini bana dikti. “Ama etkileyici. En azından bunun farkındasın, değil mi?”

Cevap vermek yerine bıçağımı bir botuma, el fenerimi diğerine soktum. Bence hiç etkileyici değildi.

“Daniel’ı kurtarmak kesinlikle daha az zekice,” diye devam etti.

“Kimse sana sormadı,” diye hatırlattım ona.

“Seni vazgeçirme şansım var mı?”

“Hayır.”

“Planımız ne o zaman?”

“Planımız mı?” Ona baktım, sonra tekrar gözlerimi devirdim. “Gitmen gerek. Işıklar birazdan sönecek, hazırlanmayı bitirmem gerekiyor.”

“Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?”

“Daniel’in mı?”

Başıyla onayladı.

“Hücresinde kilitli.” Sesimdeki şüpheyi duymadığını umdum. Ya da ilk başta Daniel’in hücresinin nerede olduğunu bilmediğimi.

“Pek sayılmaz.”

“Söyle bana”

“Bu bilgiyi seninle paylaşmaktan mutluluk duyarım...”

“Tabii gelmene izin verirsem,” diye bitirdim.

Sırıttı.

“Tam bir pisliksin.”

“Bununla yaşayabilirim.”

“Tamam... Sen kazandın.” Ona doğru bıkkın bir şekilde iç geçirdim. “Yardıma ihtiyacım var gibi görünüyor zaten.”

Gülümsemesi sırtıma dönüştü. “Bu kadar heyecanlı görünme. Gardiyan merkezindeki gözaltı hücrelerinden birine kilitlendi. Yerini biliyor musun?”

“Elbette.”

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Unutma,” dedi Wren karanlığın içinden, biz dördüncü kata çıkarken, “öncesinde sen benden ayrıldın.”

Karanlıkta kalan vücuduna baktım ve midemde bir şey yükselip yayıldı. “Evet,” demeyi becerdim. “Ne olmuş?”

Yaklaştı ve eğilerek ağzını kulağıma eğdi. “Ödeşmiş sayılıyoruz.”

Titredim. “Belki de ödeşmişsizdir,” diyerek nefesimi verdim, onu ileri doğru götürürken. Artık nabzım hızlı atıyordu ve tehlikeli bir şekilde dengesizdi.

Ama gardiyan merkezine vardığımızda duraksadım. Kendimi yeniden odaklanmaya zorladım. El fenerimin yardımıyla şifreyi girdim ve yapmak üzere olduğum şeyin gerçekliğini idrak etmeye başladım: Yakalanırsam gardiyanlık işim biter ve kaderimi, artık neyse bu kader, beklemek için bir gözaltı hücresine, Daniel’in yanına atılırdım.

Bir yanımda Daniel gibiler için hayatımı riske atmanın aptalca olduğunu düşünüyordu. Diğer yanımda başka seçeneğim olmadığını biliyordu. Ancak Wren’in vardı. Onu durdurmak için elimi kaldırdım. “Yakalanırsak...” diye fısıldadım.

“Biliyorum, Eve,” dedi ben sözümü bitiremeden.

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Omzuma bir elini koydu. "Evet, zorundayım."

Bir süre sadece birbirimize baktık. Sonra derin bir nefes alarak onu ileri yönlendirdim. Gardiyan merkezi karanlık ve sakindi. Soldaki koridor yönetim ofislerine, sağdaki koridor ise kafeteryaya ve henüz tam erişime sahip olmadığım gardiyanlara yönelik diğer hizmetlere çıkıyordu. Tam ileride atış poligonu, benim gibi yeni gardiyanların eğitim odası ve son olarak da gözaltı hücreleri vardı. Üniformam ya da Nkrumah ve diğer gardiyanlar tarafından görülme riski olmadan burada olmak garipti. Garip ve rahatsız ediciydi. Kendimi öğretmenler odasında gizlenen bir öğrenci gibi hissettim.

Ve sonra... "Burada ne yapıyorsun, İki?"

Maax'ın sesiyle yerimde sıçradım. "Şey... dolabımda bir şey unutmuşum," diye kekeledim. Yüzünün büyük bir kısmı gölgelerin arasından görüldü. "Ya sen?"

"Bunu çalışıyordum." Görebilmem için bir rulo el bandajını kaldırdı, bembeyaz olduğu için kolayca gördüm. "Sam bana meydan okudu."

Gülümsedim. "Sam, ha? Yani bu, artık Nkrumah'ı gönlünden attığın anlamına mı geliyor?"

"Öyle," diyerek sırtıttı. "Benim zevkim için fazla kaçık. Bu kim?" dedi ve bakışlarını Wren'e çevirdi. Ama ben ağzımı açmadan göğsüne hafifçe vurdu. "Sen şu Seçkin'sin, değil mi? Edelman. Baban ve annem eskiden çıkarlarmış, Eve sana söyledi mi? Bu arada adım Maax."

Wren, uzattığı elini sıktı ama hareketleri her zamankinden daha sertti. "Bana söylemedi, hayır."

"Duydun işte. Günlük dedikodunuzu verdim. Yukarı Ortalı ve bir Seçkin, büyük bir skandal derdim ama kahretsin şu hâlinize bir bakın."

Ona ayrıldığımızı söylemedim. Wren de söylemedi. Bir süre rahatsız edici bir sessizlik içinde yan yana dikildik. Sonra, "Dinle, Sam saat tutuyor, kaçsam iyi olur. Tanıştığımıza sevindim," dedi. El sallayıp gitti ve etrafımızdaki koridor rahat bir sessizliğe büründü.

"Babam hakkında bana söylemediğin başka bir şey biliyor musun?" diye sordu Wren.

"Evet, aslında. Maax'ın annesinden onun hoş bir adam olduğunu duydum."

Hoş sözcüğüyle Wren'in kafasının bana doğru kamçı gibi döndüğünü gördüm ama sadece sakince bakışlarına karşılık verdim. Sonra onu gardiyan merkezinin daha derinlerine götürdüm. Birkaç dakika sonra, toplam altı tane olan bir dizi metal kapının önünde dikiliyorduk. Sadece birinin üzerinde kalın bir asma kilit vardı. Sabah sadece bir kişinin ölmesi planlanıyordu.

Ona dokundum. Şifreli bir kilit türü değildi; bir anahtar lazımdı. Ve anahtar herhangi bir yerde olabilirdi ama büyük ihtimalle onu buraya kilitleyen gardiyan daydı. O gardiyanı ve anahtarı bulmak imkânsız görünüyordu.

"Ateş ederek açmamız gerekecek," dedi Wren omzumun üzerinden.

Başımı iki yana salladım. "Çok gürültü çıkarır. Gardiyanlar koşarak gelir."

"Bu da hızlı davranmamız gerektiği anlamına geliyor." Kuşkuyla görünüyor olmalıydım çünkü konuşmaya devam etti: "Geceleri pek kimse çalışmıyor, unutma, ayrıca çalışanlar da tüm yerleşkeye dağılmış durumda."

Haklıydı, ama tam silahıma uzanacağım sırada beni bileğimden yakaladı. "Ben olmalıyım," dedi sessizce.

"Neden?"

"Çünkü gardiyan merkezinin içindeyiz. Sabah kontrol edecekleri silahlar sadece sizinkiler olacak," diyerek kendi silahını çekti.

"Dün atış poligonundaydık. Ben olduğumu anlayamazlar."

"Bu riske girmek istiyor musun? Peki. Unutma, ben senden daha iyi nişancıyım ve o kilidi açmak için ne kadar fazla ateş edersen gardiyanlar gürültüyü o kadar çabuk takip eder."

İsteksizce kapıdan uzaklaştım ve el fenerini oraya doğrulttum.

Wren birkaç adım geri çekilip silahı asma kilide doğrulttu. Gözlerimi sımsıkı kapattığım sırada şiddetli bir patlama oldu. Bir saniye sonra yerde yatan kırık asma kilidi gördüm. Wren

mermiyi ve kovani alınca kapıyı iterek açtım. Daniel gri bir tulum giymiş hâlde içeride dikiliyordu. Sakin görünüyordu ama gözleri onu ele vermişti. Çok büyüklerdi. Korkudan cam gibi görünüyorlardı.

Öleceğinden korkmuş hâldeyken bile ondan nefret ediyordum. Şimdi bile, kötülükten başka bir şey yaymıyordu. Bu yüzden neredeyse tereddüt ettim, onu neredeyse ölüme terk edecektim. Bunun yerine dişlerimi sıktım, el fenerini kapattım ve kolunu kavradım.

“Ne olu...”

“Kapa çeneni ve dediğimi yap.” Ardından adımlarımızın izin verdiği ölçüde hızlı bir şekilde koridorda çıkış yönünde ilerledik. Bağırışları duyabiliyordum; birisi ateş sesini duymuş ve her kimse, kaynağını arıyordu. Etrafımızda karanlık titriyor gibi görünüyordu. Her an gardiyanların kapılardan içeri girmesini, silahlarını çekmesini, silahlarını ateşlemesini bekliyordum.

Ben şanslı bir insan değildim, yine de bir şekilde gardiyan merkezini geçip dördüncü katın koridorlarına koştuk. Neredeyse anında kulaklarım ağır ayak seslerini işitti ve botumun içine sıkıştırılmış olandan daha güçlü bir el fenerinin düşmanca parıltısını gördüm.

“Saklan,” diye tısladım ve Daniel’i duvara çektim. Sırtımı soğuk betona bastırdım ve onu da aynısını yapmaya zorladım. Bir saniye direndi. Bir an için, bana güvenmektense gardiyanlarla şansını denemeyi tercih etti. Yüzündeki yara izine bakınca onu suçlayamıyordum.

Sonra Wren silahını Daniel’in karnına bastırdı ve üçümüz hareketsiz kaldık.

“Sen bir aptalsın,” dedi öfkeyle Wren, tehlike geçtikten sonra. Onlara sessiz olmalarını işaret ettim, Wren Daniel’in kafasına bir tokat yaptırdıktan sonra ikisini ileri yönlendirdim. “Yarın seni ölüme gönderecekler,” diye fısıldadım öfkeyle. “Sence şu anda onlardan yardım istemek gerçekten mantıklı mı?”

“Neler döndüğünü nasıl bilebilirim?” diye sordu Daniel boğuk bir sesle. “Beni aydınlatmak ister misin?”

“Senin değersiz hayatını kurtarıyorum,” diye fısıldadım, onları merdiven boşluğuna götürürken. “Ama bana bir sebep verirsen, seni gardiyanlara teslim ederim.”

Hiçbir şey söylemedi, onu küçümseyerek baktığı Aşağı Ortalı koridorlarına götürdüğümde bile.

Mutfağa varmam biraz zaman aldı, tahmin ettiğimden daha uzun sürmüştü. Bir gardiyanla karşılaşmaktan korkmuyordum aslında. Bizimle dış dünya arasında duran herkese karşı şiddet kullanabilirdim, bunu biliyordum. Onların yanından geçebilir ve bu geceki görevini sona erdirebilirdim. Ancak bunun yaşanmasını istemiyordum. Çünkü diğer yeni gardiyanlardan tamamen nefret etmiyordum. Maax'den hoşlanıyordum. Ve Sam'den de. Trevor'dan da biraz hoşlanıyordum. Gardiyanların o kadar da kötü olmadığını fark etmiştim. Ve bu yüzden birini incitmek zorunda kalacağım bir konumda olmak istemiyordum.

“Plan ne, *Eve*?” diye sordu Daniel, biz depoda kıpırdamadan dururken. “Beni bir sürü ampulle birlikte o ağlardan birine mi tıkacaksın?”

“Beni kızdırman konusunda sana ne demiştim Daniel?”

“En azından bana planın ne olduğunu söyle.”

Wren'le birbirimize baktık. Sırrımızı paylaştığımız ilk kişinin o olduğuna inanmak zordu. Ama başka seçenek yoktu, düz bir sesle, “Seni dışarı çıkarıyoruz,” dedim.

Bir an için Daniel'in dili tutuldu. Sonra başını iki yana salladı ve yere tükürdü. “Sabah gönderileceğim yere, o zaman annen...”

Wren karnına bir yumruk indirdi, temiz bir vuruştur, onu yere düşürdü. “Sözlerine dikkat et,” dedi tane tane.

“Asla yer üstüne gönderilmeyecektin,” diye açıkladım. “Diri diri yakılacağın beşinci kattaki yakma fırınına gidiyordun. Kendini toparlamazsan hâlâ gidebilirsin.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Pis pis gülümsedim. “Yer üstü bize anlattıkları kadar sıcak değil. Doğru değil mi, Wren?”

Wren, "Çok hoş aslında," diye ekledi ve ardından Daniel'ı omuzlarının altından yakalayıp ayağa kaldırdı. Onu merdivene doğru itti. "Önce kim gitmek ister?"

"Biz gidelim," dedim. "Önce o gider ve düşerse, bizi de düşürür."

"Haklısın."

"Bekleyin. Bekleyin." Daniel'ın tüm vücudu titriyor gibi göründü. "Şu anda ciddi misiniz? Yani... yukarısı hakkında? Şu... yakma fırını hakkında?"

"Çok ciddiyiz."

Haberleri sindirmesi bir dakikasını aldı ama sonunda deponun tavanına baktı. "Ve bu merdiveni tırmanmamız mı gerekiyor?"

"Uçamıyorsan tabii."

"En tepeye mi?"

"Yer üstüne gidiyoruz. Sence?"

"Doğru. Ben sadece... Bilmiyordum..."

"Derdin ne senin, Daniel. Korktun mu?"

Wren kollarını kavuşturup sırtıttı. "Biliyor musun, Eve, bence gerçekten korkuyor."

"Pekâlâ," dedim yavaşça, "ya kendine hâkim olursun ya da bu muhteşem yerleşkemizin seni öldürmesine izin verirsin. Seçim senin." Sonra merdivenin en alt basamağına bir ayağımı attım ve her adımda ağrıyan kolumdaki yarayı görmezden gelerek yavaş yavaş tırmanmaya başladım. Wren peşimden geldi ve bir dakika sonra Daniel'ın harcadığı eforla homurdandığını duydum.

Üstteki ağa manevra yapmak, daha önce birkaç kez yaptığım için artık sorun yaratmıyordu ancak bu kadar aşağıda olan beton zemini görmek midemin altüst olmasını engellemiyordu. "İzle," diye talimat verdim omzumun üzerinden. Sonra kendimi yukarı çekip ağın ortasında duran metal yığınının doğru yuvarlandım. Bunu Daniel için yapmıştım, benden birkaç saniye sonra kendini kolaylıkla çeken Wren için değil.

Vücudunun nasıl hareket ettiğini ya da kaslarının gömleğinin altında nasıl kıvrıldığını fark etmedim. Etmedim. Ayrıca şimdi

yanımda uzanması ya da vücutlarımızın temas ettiği noktanın, acıtmayan bir zonklama gibi atması da umurumda değildi.

Sonra Daniel bağırdı ve Wren ona doğru atıldı. Daniel'i tişörtünün yakasından tutarak ağdan çekti. Daniel aşağıdaki zemine kusarken kendimi hızlıca metal aletlerin üzerinden kaldırdım ve erişim kapağını iterek açtım.

Dışarı çıktığımda Daniel'i unuttum; göğsümü dolduran temiz hava hissinin, tepemde parlayan sonsuz gece göğünün tadını çıkardım. Bu duyguya alışacağımı sanmıyordum.

"Hangi yöne?" diye kabaca sordu Wren, Daniel'i ek binadan dışarı iterken. Belki kustuğu, belki de dış dünyanın sahiden soğuduğunu keşfetmenin şokundan, Daniel'in yüzü ay ışığı altında kül rengi görünüyordu.

Güneş panellerini işaret ettim ve panellere ulaştığımızda Daniel kendinden geçmişçesine nefesinin sıcaklığı hakkında bir şeyler mırıldanıyordu.

"Kapa çeneni," diye çıkıştı Wren sonunda. "Bunu tüm yol boyunca dinleyemem."

"Bu yol nereye gidiyor?"

"Diğerlerine," diye yanıtladım. "Diğer yerleşke sürgünlerine. Barınakları ve yiyecekleri var. Hayatta kalmanın tek yolu bu."

"Hayatta kalmamı umursuyor musun, Eve?"

"Hayır. Pek de umursadığım söylenemez. Ama sana hayatta kalma şansı vermek bundan sonra biraz daha rahat uyumamı sağlayacaksa, öyle yapmam gerek."

"Öte yandan ben," dedi Wren, paneller arasında tek sıra hâlinde yürürken, "ne olursa olsun rahat olacağım. Bu yüzden ağzından hoşuma gitmeyen tek bir kelime çıkarsa, hoşuma gitmeyen tek bir hareket edersen seni vururum. Anladın mı? Seni kurtarma saçmalığı Eve'in fikriydi," diye ekledi. "Benim değil."

"İyi yürekli, Eve," diye homurdandı Daniel. "Artık bu rolü mü oynuyor? Eminim Landry hâlâ burada olsaydı bu konuda söyleyecek sözü olurdu."

Yürümeyi bıraktım. Düşüncesiz sözleri yüzünden beynimin içinde öfke alevlendi. Ya da belki hiç de düşüncesiz değillerdi.

Belki de hassasiyetle hesaplanmışlardı ve incitmeyi hedefliyorlardı. Belki de bu akşam kendimden ve davranışlarımdan şüphe etmemi istiyordu, çünkü ona dik dik bakarken yaptığım tam olarak buydu. Daniel'i *adil* olduğu için mi kurtarıyordum? Yoksa kendi kafamda kahramanı oynamak için mi? *Wren*'i iyi yürekli biri olduğumu ikna etmek için mi? İyi yürekli, Eve. *İyi yürekli, Eve.*

"Kurtarılmaya değmeyeceğini biliyordum," dedi Wren dişlerinin arasından.

"Haklısın," dedim. Çünkü ben bir mutant ya da yaratım hatası değildim; doğruyu yanlış anlıyordum ve Daniel bunu değiştiremeyecekti. Ayrıca onun hiç kimseye karşı ahlaki bir üstünlüğü yoktu. Onu yolumdan ittim ve yerleşkeye doğru döndüm. "Sanırım seni burada bırakacağım, Daniel. Ve sakın geceyi atlatacağını düşünme, buradaki canavarlar ölümcül. Başını dik tut, tamam mı?"

"Bunu bana tuzak kurduğun için yapıyorsun. O Seçkin'i sen öldürdün, değil mi?"

"Neye inanmak istersen ona inan, ne dersin?" diye seslendim. "Dışarıda iyi şanslar."

"Hey. Hey. Özür dilerim, tamam mı? Sen kazandın, yine sen kazandın. Yeni değil. Beni diğerlerine götür. *Lütfen. Lütfen* beni diğerlerine götür."

Yürümeye devam etmek, onu unutmak istedim. Benim yardımına layık değildi. Ama O Seçkin'i öldürüp ona tuzak kurmuştum, bu yüzden botlarım yavaşladı. "Bir kelime daha söylersen biter," diye uyardım onu. "Bu sefer ciddiyim. Bu senin son şansın."

"Pekâlâ." Ellerini kaldırdı. "Pekâlâ."

Sesinde umutsuzluk ve gözlerinde yenilgi vardı ve sadece tüm bunlar yüzünden başımla onayladım. Sonra şehre doğru döndüm ve düşmanımı bir gün benim olacağını umduğum hayata götürdüm.

Sonunda önümüzde kuleler yükseldi. Ay ışığında cepheleri siyah ve meşumdu. Daniel onlara bakıp küfretti. Wren sessizdi ama duruşundan bu görüntünün onda da bir etki bıraktığını anlayabiliyordum.

Geliş yolculuğu olaysız geçmişti. Üçümüz tek sıra hâlinde yürürken, bizi Yerleşke On Bir'den uzaklaştıran adrenalın etkisini yitirdiği için üzerimize yorgunluk çökmüştü. Kendi düşüncelerimiz dışında karanlıkta bize eziyet edecek ne bir hayvana ne de başka bir şeye rastlamıştık.

Bir yanım Michael ve diğerlerini göreceğim için heyecanlıydı. Bu, onların güzelce hazırlanmış yaşamlarına bir kez daha göz atmak için güzel fırsattı. Belki, sadece *belki* genç çocuğun Jac olup olmadığını görmek için güzel fırsattı. Ama kapılarının önüne bir pislik bırakmaya gelmişim ve bu konuda açık sözlü olmayı planlasam da bu düşünce midemi bulandırıyordu. Yine de kendimi sorgulamak için iş işten geçmişti, bu yüzden ayağımın altındaki kırık betona tekme attım ve yarım silindire doğru ilerlemeye başladım. Diğerlerine yakın olduğumuzu söyledim.

Sonunda gölgelerin arasından bir ses geldi. "Orada kim var?"

"Michael'ı görmeye geldik," diyerek bağırdım. "Ona Eve Hamilton olduğunu söyle. Yerleşke On Bir'den."

Sonra, "Eve?" dediğini duydum. Mürekkep karası karanlığa baktığımda grubumuza yaklaşan uzun boylu ve geniş bir çocuk gördüm. Koyu tenliydi, içten bir gülümsemesi vardı.

"Rex!" diye rahatlayarak bağırdım. "Michael'la konuşmam gerek. Burada mı?"

Aksanıyla hemen tanınan başka bir ses, "Burada," dedi. Michael yanıma geldiğinde omzumu sıktı. "Seni tekrar görmek güzel." Ay ışığının altında ışıltılı gözleri parıldadı. "Yerleşkendeki işini hallettin herhâlde?"

Başımı iki yana salladım. "Pek sayılmaz. Ama Daniel'i yukarıya erkenden çıkarmak zorunda kaldım ve bir süre sizinle kalabileceğini düşündüm." Merhaba demesi için Daniel'in koluna homurdanarak dirsek attım.

“Arkadaşın mı?” diye sordu Michael ve bakışları Daniel’in yüzündeki yara izinde durdu.

“Hiç de değil,” diye yanıtladım hızla. “Ama onu kurtarma yükümlülüğüm vardı ve ben de kurtardım.”

Michael düşünceli bir şekilde başıyla onayladı ve ardından Rex’e döndü. “Onu içeriye yerleştirebilir misin?”

Rex, Daniel’i götürmeden önce, “Seni tekrar görmek güzel,” dedi.

“Bu senin erkek arkadaşın mı, Eve?” diye sordu Michael, Wren’e bakarak. Sesi her zamanki gibi iyi niyetliydi.

“Bu Wren. Şey... Pek sayılmaz.”

“Pek sayılmaz,” diye tekrarladı Michael. “Pekâlâ. Soruları burada kesmem gerekiyor sanırım, ha.” Sırıttı.

Nedenini anlamadım ama bu konuşma Wren’in kaşlarını çatmasına neden oldu.

“Burada, bir ot yığınının arasında dikilmenin bir anlamı yok, değil mi?” diye sordu, beni metal binaya doğru yönlendirirken. “Hadi,” diye ekledi Wren’e, “diğer tarafta bir ateş var.”

“Bu saatte mi?” diye sordum. “Gecenin köründe?”

Michael güldü. “Eti pişirmek biraz zaman alıyor, özellikle de büyük av etini,” diye açıkladı belime kadar yükselen yeşil bitkilerin arasından geçerken. “Bugünün avı geç oldu ve ayrıca burada canımız istediğinde yatıyoruz. Umarım açsındır,” diye ekledi.

Ciddi olup olmadığını anlamak için göz ucuyla ona baktım. Bana gülümsedi, ama bence ciddiydi.

“Hangi yerleşkedensin?” diye sordu Wren.

“On İki.”

“Kovuldunuz mu?”

“Arkadaşım Muji’yle. Benim hatamdı. Bitmek bilmeyen merakımın bedeli. Ama buraya kadar gelmeyi başardık ve bizim gibi yerleşkeden atılan birkaç kişi daha bulmamız uzun sürmedi. Ve kısa sürede ne kadar kalabalık olursak o kadar iyi durumda olduğumuzu keşfettik.”

“Neden?”

“En başta, etrafta birkaç kişi varken akşam yemeğini avlamak daha kolaydı.”

Wren onu değerlendirdi. “Akşam yemeği?”

“Hayvanı,” dedi sırtarak. “Onları doğru pişirdiğin sürece yiyebilirsin. Sayıları daha çok olduğu için küçüklerden başladık. Çoğunlukla tavşan. Ne olduğunu öğrenmek ister misin?”

Wren ve ben birbirimize baktıktan sonra başımızla onayladık.

“Yaklaşık şu kadarlar.” Elleriyle gösterdi. “Ayrıca sevimliler, bu yüzden onları yerken vicdan azabı çekmemek biraz zaman aldı. Tabii ki, açlık her şeyin önüne geçti.”

“Hayvanı ateşte pişirdiğini mi söylüyorsun?”

“Önce derisini yüzüyoruz,” diye açıkladı. “Piştikten sonra yemek güvenli hâle geliyor. Hem de çok lezzetli.”

Wren’e baktım. “Bunu bilmek yararlı olurdu.”

“Belki de bize saldıran şeyi pişirmeliydik.”

Güldüm. “Bizi haftalarca tok tutardı.”

“En azından.” Michael’a doğru döndü tekrar. “On İki ne kadar uzakta?”

“Buradan yaklaşık bir saat. Sadece bu yüzden üyelerimizin çoğunun oradan olduğunu söyleyebilirim. Bütün bunlara rastlamamak elde değil.” Ve şimdi yürüdüğümüz yerin hemen ötesinde uzanan yüksek binalara baktı.

“Yukarıdaki hayat hakkında yerleşkenize haber uçurmayı hiç denediniz mi?” diye sordum. “Güvenli olduğunu falan, bilirsin.”

Wren bana sert bir bakış attı ama Michael sadece içini çekti. “Birkaç girişimde bulunduk aslında, hepsi de nafile oldu. Dürüst olmam gerekirse, bu çabadan vazgeçtik. Basitçe anlatmak gerekirse, On İki’den biri yer üstüne gönderildiğinde, yalnız başlarına bir asansöre binerler. Yerleşkenizdeki gibi bir izleme istasyonu yok. Bir keresinde zamanlamayı mükemmel biçimde ayarlayıp asansörle bir not gönderdik, ama ondan hiçbir şey çıkmadı. Görülüp görülmediğini bile bilmiyoruz. Ondan sonra birimizin asansöre atlayıp yeraltına indiği bir plan üzerinde çalışmaya başladık ama bu çok riskli bulundu. Bu fikir biraz intihar görevi gibiydi. İnsan-

ların şaşırtıcı haberlere nasıl tepki vereceğini tam olarak bilmek zordur. Bana ilk rastladığın zamanı hatırlıyor musun?”

Güldüm.

“Bunu düşündükçe içim hâlâ ürperiyor,” dedi koluma şakayla vurup. “Üstüme doğrultulmuş bir silah görmeyeli uzun zaman olmuştu. Neden sordun?”

Cevap vermeden önce Wren’e baktım ama bakışları yaklaştığımız metal yarım silindire ve arkasından yükselen turuncu bölmeye odaklanmıştı. “Yerleşke On Bir liderlerinin dünyanın soğuduğunu bildiğini düşünüyoruz. Aslında uzun zamandır bildiklerini düşünüyoruz.” Tepemde parlak bir şekilde yanan bir milyon yıldız bakıp, “Bu konuda bir şeyler yapmak istiyoruz,” diye ekledim.

Başıyla onayladı. “Yarım kalan işin bu mu?”

“Yarım kalan işimiz.”

“Büyük olasılıkla bir intihar görevi.”

Sözleri üzerine irkildim. Wren’in yüzü ifadesizdi, tamamen okunmaz hâldeydi. “Olmayacağını umuyoruz,” dedim sonunda.

“Fikrimi ister misiniz? Güvenli bir şekilde yer üstüne çıkana kadar tetiği çekmeyin.”

“Orada değilken tetiği nasıl çekeriz ki?” diye sordu Wren.

Sesinde pek anlamadığım bir ton vardı ama Michael fark ettiyse de bunu tamamen duymazdan geldi. “Yaratıcı olun. Kapıların altından el ilanları atın. İnsanlara ihtiyaç duydukları bilgileri verin ve gerisini onlara bırakın.”

“İşe yaramaz,” dedi Wren. “Birkaç kişi inansa bile çıkış mühürlenir ve seçeneklerimiz ortadan kalkar. *Onların* seçenekleri ortadan kalkar.”

“Kesinlikle bir risk.”

“Almak istemediğimiz bir risk.”

Michael delici gözlerle Wren’e baktı. “Sanırım aklında şiddet var.”

Wren, bakışlarına karşılık verdi. “Sanırım öyle.”

“Ne düşünüyorsun, Eve?”

Sessizce soruyu düşündüm. Michael'ın fikri, umut verici, temiz ve yapılabilir görünüyordu ancak Wren'in itirazını görmezden gelmek imkânsızdı. Ve onunki doğruysa, muhtemelen tek yol şiddetti. Sorumluları ortadan kaldırdığımızda, On Bir vatandaşlarının kaçmasını engelleyecek herkesi ortadan kaldırdığımızda, görevimiz biterdi.

Ancak yer altında iktidarda olanların sayısı çoktu ve silahlılardı. Ve en önemlisi, yanlarında gardiyanlar vardı. "Şiddet, açık savaş anlamına gelir," dedim ve rüzgâr yön değiştirdi. Yüzüme düşen tüm saçları uçuşturdu. "Her iki taraf için de kitle katliamı olur. Ancak yöneticiler insanları dışarı çıkarmaya istekli değilse, o zaman işi düzgün bir şekilde yapmak için tek yol bu."

"Özgürlük uğruna ölüm," diye yorumladı Michael. "Gerçekten buna değer mi?"

Wren kendine geldi. "Bütün bir yerleşke gelirse tahtını kaybetmekten mi endişeleniyorsun?"

Kaşlarımı çatarak ona döndüm ama Michael sadece güldü. "Sorun değil," dedi. "Ben ve buradaki arkadaşın olaylara aynı şekilde bakmıyoruz, hepsi bu. En azından bazı konularda."

Sözleri içimi rahatlatırsa da Wren'i daha da kızdırmıştı. Sonra yarım silindirin uzak tarafından döndük ve karşımızdaki manzara dışında ne Michael'a ne de Wren'e odaklanabildim.

İlk başta hissettiğim şey endişeydi. Hiç bu kadar güçlü, ürkütücü ve yoğun bir şey görmemiştim. Ve büyülenmiş gibi hissetmemiştim. Çünkü ateş dans ediyor, şefkatle gece göğünü okşuyor ve güneş misali bir aydınlık sağlıyordu.

Yakınlaştık ve avuçlarımı kaldırdım. O kadar ısındılar ki kanamadıklarından emin olmak için kontrol etmem gerekti. Tenimin yanmadığını görünce ısı neredeyse dayanılmaz olana kadar yaklaştım. Ona dokunmamam gerektiğini biliyordum, içgüdüsel olarak bu tür şeylerin beni incitebileceğini biliyordum ve bunu şu anda da hissedebiliyordum. Ama bu beni durdurmadı. Daha çok çekildim, güvelerin ateşin etrafında pervane olması gibiydi ve birdenbire bu ifade bana çok mantıklı geldi, hatta bu düşünceye gülümsedim.

Sonra Wren elini sertçe karnıma bastırdı. Bana garip bir bakış atıp beni uzaklaştırdı.

“Çok mu yaklaştım?” diye sordum.

“Çok.” Elini gereğinden biraz daha uzun süre karnımda tuttu ve parmaklarının her birinin yarattığı baskıyı hissettim.

“Oldukça dikkat çekici, değil mi?” dedi Michael, omzumun üzerinden. Aksanı, sesini hafif ve keyifli hâle getirmişti. Ya da belki gerçekten keyifliydi.

“İnanılmaz.”

“Bunu nasıl yakıyorsunuz?” diye sordu Wren.

“Ateş yakmak için geliştirdiğimiz bir avuç yöntemimiz var; kuru otların üzerinde büyüteç tutmak, yakındaki binalardan topladığımız çelik gibi. Rex yaklaşık bir ay önce birkaç kibrit buldu, bu da işi kolaylaştırıyor ama bunlar bittiğinde sabır gerektiren yöntemlere geri dönmek zorunda kalacağız.” Sırıttı. “Ya da daha fazla kibrit bulacağız, sanırım.”

“Bütün bunları nasıl öğrendin?” diye sordum sonra. Çünkü bahsettiği şeylerden herhangi birini denemek aklıma gelmezdi.

“Çoğunlukla deneme yanılma. Unutma, Muji ve ben atıldığımızda siz ikiniz gibi yemek için yeraltına dönme seçeneğimiz yoktu.”

“Doğru.”

“Ve yeterince uzun düşününce, çoğu malzemenin birçok kullanım alanı olduğunu oldukça hızlı bir şekilde öğrendik. Yerleşke arkadaşınız Daniel’in gözlük takıyor olma ihtimali var mı? Bazen, güneş gözlük camına doğru bir şekilde vurursa, ateş yakmak için tek ihtiyacın olan şey budur.”

Başımı iki yana salladım. “Bence onun oldukça işe yaramaz olduğunu göreceksin.” Sonra sesimi alçalttım. “Dinle, madem konu açıldı, Daniel işe yaramaz biri değil. Senin yerinde olsam güvenmeyeceğim biri ve onu sana yüklediğim için gerçekten üzgünüm ama On Bir’de ölecekti.” Avuçlarımdaki teri silmek için bir dakika bekledim. Tüm bunları Michael’a anlatırken sandığımdan daha fazla gerilmiştim. “Örneğin, burada silah varsa...”

“Silahlar güvenle kilit altında ve onun bir kilometre bile yaklaşmamasını bizzat sağlayacağım. Başka bir şey var mı?”

Ayaklarımın üzerinde kıpırdandım. “Sadece bu... Bilirsin. Umarım onu buraya getirmemde bir sakınca yoktur. Getirmezdim aslında ama tüm üyelerinizin yerleşim yerlerinden atıldığını söyledin ve şey...”

“Rahatla, Eve. Zor insanlarla uğraşmaya fazlasıyla alışkınız.” Bana bakıp göz kırptı.

“Teşekkürler,” dedim. Omuzlarımdan bir ağırlık kalkmış gibi hissettim ama ben daha fazlasını söyleyemeden, yiyecekler ortalıkta dolaşmaya başladı ve Michael, ikimizin de tabak alması için Wren’le beni yaklaştırdı. Bir dakika sonra tamamen yabancı görünen yiyeceklerle baktık. Seçkin katında, Ortalı kafeteryasının sunduklarından çok daha iyi yiyeceklerle büyüyen Wren bile şaşkın görünüyordu. Yemek renkli ve suluydu. Çeşitli dokulara sahipti. Hepsinden gelen güçlü ve garip bir şekilde çekici bir aroma vardı. Parmaklarımdan arasına bir parça et alıp inceledim. Wren’e baktım. “Afiyet olsun.”

Suları çenemden aşağı damladı ve onları yakalamak için elimi kullanmak zorunda kaldım. Güldüm, sonra bir ısırık daha aldım ve bir tane daha.

Wren beni izleyip sırtıttı. “O kadar iyi, ha?”

Başımı hevesle evet anlamında salladığımda o da yemeye başladı. Yıllardır, hatta bir haftalık yemek paketlerinden sonra bile bu kadar zevkle yemek yediğimi hatırlamıyordum. Belki de buradaki yiyeceklerin tadı çok farklı olduğu içindi: çok daha zengin, çok daha lezzetli. Ya da belki de temiz havada yemek yediğim, ensemde serin bir esinti, önümde çatırdayıp çıtırdayan sıcak bir ateş olduğu içindi. Nedeni her neyse, bana tekrar bütünleştığimi hissettirdi. Hiçbir zaman gerçekten yaralanmamış olmama rağmen onarılmış ve iyileşmişim.

Ve bundan da önemlisi, ben üçüncü kere katil olmamıştım. Tam istediğim gibi Daniel’i kurtarmıştım.

Üyelerden biri tabakları topladı, diğeri ise su gezdirdi. Bardağını inceleyip tek seferde içen Wren’e kaşlarını kaldırdım.

Sanırım etkilenmişti. Geri kalan sürenin çoğunu daha önce hiç görmediğim diğer kamp üyelerine bakarak geçirdim. Hayatın her basamağından insanlar vardı burada; akranlarımdan onlarca yaş büyükler bile vardı. Ancak hiçbir yerde bir çocuk yoktu. On iki yaş civarında bir erkek çocuk yoktu. Jack olabilecek hiç kimse yoktu.

“Merhaba, Eve,” diyen bir ses geldi omzumun üzerinden. “Gezinirken adını duydum gibi geldi.”

Döndüm ve Muji’yi gördüm. Tıpkı Michael ve Rex’le karşılaştığımdaki gibi, eski bir dostu selamlıyormuşum gibi hissettim ve sııttım.

“Vay canına, bu geçen seferkinden çok daha bir tepki. Eve, silahını Michael’la bana doğrultup bizi neredeyse bir ömür namlu ucunda tuttu,” diye ekledi, Wren’e kendini tanıtmadan önce.

Wren karşılık verirken izledim. İnkâr edilemeyecek kadar yakışıklıydı ve Muji’nin ona bakışından onun da bunu görebildiğini anladım.

“Burada iyi besleniyorsunuz,” diye yorum yaptı.

“İyi de yaşıyoruz. Aramıza katılıyor musunuz, yoksa o şeyi üzerimize mi atıyorsunuz?” Bir kemiği kemiren ve kalabalığın epey uzağında duran Daniel’i başıyla işaret etti. Hayatında ilk kez kendinden emin görünmüyordu.

“Şimdilik atıyorum,” dedim.

“Siz de onu grubunuzdan atmak isterseniz,” diye ekledi Wren, “alınmayız.”

Kahkahayla başını geriye attı ve o anda onu kışkandım. Sadece özgürce yaşamıyor, bunu *benimsiyordu*. Ben de benimsemek istiyordum. Burada yaşamak istiyordum, günlerimi ateşte yemek pişirerek, Michael’la ekmek tarifleri geliştirerek, yeni üyeler arayarak, *Jack*’i arayarak geçirmek istiyordum.

“Michael burada yaşayan bir çocuk olduğundan bahsetmişti ama onu göremedim,” dedim Muji’ye. “Kimden bahsettiğimi biliyor musun?”

“Tabii, Tuck.”

“Tuck?”

"Biz ona böyle diyoruz," dedi omuz silkerek.

"Gerçek adı ne? Biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Konuşmuyor, Michael sana söylemedi mi? Onu bulduğumuzda oldukça zor durumdaydı. Geçmişte ne yaşamış bilmiyorum ama harika şeyler olmadığını söyleyebilirim. İyi çocuk ama. Zamanının çoğunu çok uzakta, kapakları izleyerek geçiriyor. Bu kadar çok insanın etrafında olmaya alışık olduğunu sanmıyorum," diye ekledi ve kalabalığa işaret etti. "Neden soruyorsun?"

"Merak."

"Öyle mi? Gerçek neden ne peki?"

Acı bir şekilde sııttım. "Yılar önce erkek kardeşim dışarı atıldı."

"Ah, anladım. Şey, asla bilemezsin, değil mi? Saha görevinde olması çok kötü, söylemeden edemeyeceğim, buralardan geldiğini sanmıyorum."

"Ya?" Vücudum bu bilgiyi yutmayı reddediyormuş gibi boğazımın arkasında bir yanma hissettim.

"Eh, kim bilir. Ama ne zaman bu bölgeden olup olmadığını sorsam, hayır anlamında başını sallıyor."

"On Bir birkaç saat uzaklıkta," diyerek işaret ettim.

"Yirmi saat ötedeki kapakları izlemeye alışkın," diye hatırlattı bana.

"Kapaklardan biri açıldığında ne oluyor?" diye sordu Wren ve ben bu fırsatı değerlendirerek kendimi toparladım. Muhtemelen Jack değildi. Ancak bu, tüm umutların kaybolduğu anlamına gelmiyordu. Başka bir yerde aramaya devam edebilirdim, değil mi? "Bu çocuğun... Tuck," diye devam etti Wren, "kovulan kişiyi sana mı getirmesi gerekiyor?"

"Aşağı yukarı," dedi kabul ederek. "Dost canlısı biri. Küçük de. Bence öleceğini düşündüğün bir yere atılmış olsan ve sevimli küçük bir çocuk seni gülümseyerek karşılasa ve seni ormanın içine çağırırsa, sen de onu takip ederdin. Ne yaptığınızı bilmiyorsanız, burası biraz zorlayıcı."

"Fark ettik."

“Yerleşke hayatından bahsetmişken,” dedi Muji bana, “yerleşkende hayat nasıl?” Yüzümü incelediğinde Kyle yüzünden hâlâ mor olduğunu hatırladım.

Gülmek istedim, hayat nazik değildi. *Ben* nazik değildim. Ama tek yaptığım omuz silkmek oldu.

“O kadar kötü ha? Burada kalmak için daha fazla sebep.” Saçlarımı karıştırdı, sonra kalabalığın içinde kayboldu ve yol boyunca üyelerle rahat bir tavırla hoşbeş etti.

Arkasından baktım. Hepsine baktım.

“Geçen sefer de zor muydu?”

Wren’e baktım. “Ne zor muydu?”

“Geri dönmeyi seçmek.”

“Tabii ki hayır,” diye yalan söyledim.

“Yerleşkedekileri yer üstüne çıkaramayız.”

Başımınla onayladım. Bunu biliyordum.

“Ama seni bir daha benimle gelmeye de zorlamayacağım.”

Sözleri beni şaşırttı. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, aşağıda yardımına ihtiyacım var ve yardımını istiyorum. Ama yine benden nefret etmene izin veremeyeceğim. Ayrıca, söyledikleri doğru.” Ve Michael’ı başıyla işaret etti, bunu yaparken gözleri kısıldı. “Büyük ihtimalle özgürlüğün büyük bir bedeli olacak. Onların yanı sıra senin için daha güvenli.” Bir an sonra gölgelerin arasına girerek gözden kayboldu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Etrafımda insanlar sohbet ediyor, gülüyordu. Michael ve Muji ateşin diğer tarafında durmuş Daniel’la konuşuyordu. Kimse bana bakmıyordu, bu yüzden onlara veda etmeden dönüp gecenin içinde kayboldum. Wren’in hâlâ taze olan ayak izlerini takip ettim. Ancak ormanın içine girince ona yetişebildim.

“Bu da neydi böyle?” diye seslendim sinirle.

Durdu, sonra orman zeminine dökülen ay ışığının altında bana baktı. “Bu da neydi?”

“Beni beklemedin bile, *nesi* bu. Ayrıca unutmadan, bu gece Michael’a bu kadar nazik davrandığın için teşekkürler. *Hiç* huzurumuzu falan kaçırmadın.”

Sadece gözlerini devirdi.

“Ne oldu, Wren? Onun nesi bu kadar kötü? Yaptığı şey olağanüstü, bunu kör olan bile görür. Unutma, yukarıda birkaç *gün* bile kalamadık.”

“Evet, bunu görebiliyorum,” diye itiraf etti. “Olağanüstü. Mutlu oldun mu?”

“Öyleyse neden pislik gibi davranıyorsun?”

Wren gözlerini kısarak bana baktı. “Gücü elinde tutan insanlardan şüphelenmen gerektiğini şimdiye kadar anlamadın mı? Gerçekten de bir kontrol rejiminden diğerine mi geçmek istiyorsun?”

“Onun böyle biri olup olmadığını bilemezsin.”

Omuz silkti. “Haklısın. Bilemem. Öyleyse git aralarına katıl, bunu seveceğine eminim.”

Gözlerimi dikip ona baktım.

Buz gibi bir sesle güldü. “Tahmin edeyim. Sana nasıl baktığını fark etmedin. Her fırsatta sana nasıl dokunduğunu?”

Şimdi gülme sırası bana gelmişti. “Ciddi olamazsın. *Kıskandın* mı? Beni nasıl ektiğine falan bakarsak, kesinlikle hayır.”

“Seni ekmedim. Seni uyandırmaya çalışıyordum, hepsi bu. Ayrıca bir cevap için de beklemedim çünkü cevabının ne olacağını biliyordum.”

“Eh, yanıliyordun, çünkü işte buradayım, geri dönmeye hazırım. Yerleşke On Bir’in özgür kalmasını ben de en az senin kadar istiyorum. Şaşırdın mı?”

Kaşı çok hafif kalktı. “Tamam,” dedi yavaşça. “Evet, şaşırdım. Yani, geri döneceğini falan biliyordum ama...”

Bir an orada durup boş gözlerle ona baktım. Hışırdayan yaprakların sesi sessizliği doldurdu. Sonra kaşlarımı çattım. “Geri döneceğimi biliyordun. Öyleyse neden şaşırdın?”

“Dönmen gerektiğini hissettiğin için döneceğini düşündüm, benim hatırım için. Sen bu seçimi yapmak zorunda kalmadan ben ayrıldım. Ayrıca bilmiyorum...” Ayaklarına bakıp ekledi, “Güvende olmanı istiyorum.”

“Bekle. Bekle, bekle. Senin hatırın için mi? Tüm yerleşkenin hatırına karşı mı?” Ona doğru bıkkın bir şekilde baktım. “Bunun yanlış anlaşılmasını istemem ama belki de egonu bir kenara bırakman gerek, Wren.”

Nedense sözlerimin ardından kahkaha attı.

Kaslarım savunmayla gerildi ama bir saniye sonra ben de güldüm. Anlamsızdı ama iyi geldi. Uzun bir gece uykusu gibi şifalı geldi.

Kahkahalarımız nihayet yatıştığında eskisinden daha çıplak bir şekilde birbirimize baktık. "Sana hâlâ kızgıyım," dedim net bir şekilde.

Başıyla onayladı. "Tek bilmem gereken On Bir'de benden nefret edip etmeyeceğin."

Ağaç tepelerinin arasından görebildiğim birkaç yıldız baktım, sonra başımı iki yana salladım. Hayır.

"Pekâlâ, öfkenle başa çıkabilirim. Ayrıca, seni başka bir ruh hâlindeyken tanıyabileceğimi sanmıyorum."

Koluna hafifçe vurdum. "Dikkat et, Seçkin."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Ertesi gece yatak örtülerimin arasındayken, güzel bir rüya gördüğümü fark ettim. Maggie ve Emerald oradaydı. Wren de. Bütün sevdiğim insanlar. Bir çayırdaki ya da yer üstünde başka bir arazide duruyorduk, rüzgârda sallanan otlar çıplak bacaklarımı gıdıklıyordu ve tepemde kuşlar dans ediyordu. Cildimin güneşten pespembe olduğu bir yerdi. Ama artık bir şey şakağıma soğuk ve sert bir baskı yapıyordu. Artık korku boğazıma oturmuş nefes almamı engelliyordu

Karanlığın içinden bir ses, “Seni gafil avladım,” dedi. “Sonunda avlayacağımı biliyordum. İşleri yoluna koymadan önce vaktin gelmesini beklemek zorunda kaldım.”

Sesimi çıkmaya zorladım. “İşleri yoluna nasıl koyacaksın?”

Ben güldü. “Erkek arkadaşının beni böyle tehdit etmesinden hoşlandığımı mı sanıyorsun? Bu ukala tavrını sevdiğimi mi sanıyorsun? Senin gibi kızların cinayetten paçayı kurtarabileceğini sanıyor,” diye tısladı. Sonra tonu değişti, heyecanlıydı. “Cinayetten bahsetmişken, şu bölüm şefi Bergess’i duydun mu?”

“Seçkin katında vuruldu,” diye cevap verdim ve kendimi kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışırken bir şekilde sesimi

duygusuz tuttum. Tabii ki işe yaramadı. Elimden bir şey gelmezdi. Silahım masanın üstündeydi ve kafamın yan tarafına bastıran silah tam bir itaat anlamına geliyordu. Tek seçeneğim kelimelerdi: kelimeler aracılığıyla ikna etmem gerekiyordu. Bu da benim güçlü özelliklerimden biri değildi. “Cinayeti işleyeni yakaladılar,” dedim sonra. Yapmam gereken şey sohbeti devam ettirmekmiş gibi geliyordu. “Değil mi?”

“Gardiyan merkezindeki yenilerden biri, senin gibi. Ancak bir nedenden dolayı kayıp ve böyle bir şeyi başarmak için içeriden yardıma ihtiyacı var. Komik, grup içinde sorgulama kaydı olan tek kişi sensin.”

Kendimi gülmeye zorladım. “Ne yani sorgulamadan geçtim diye –*masum* bulundum bu arada– hücremde saklandığımı mı düşünüyorsun? Işığı aç ve etrafına bir bak.”

“Hayır. Bu silahı kaldırdığım an öleceğimi biliyorum. Nasıl hareket ettiğini bilecek kadar dövüşmeni izledim.”

Başımı sallamaya başladım ama durmamı emretti. Ben de, “Daniel ve ben yıllardır birbirimizden nefret ediyoruz,” dedim. “Etrafa sor, On Bir’de ona yardım etmek isteyecek son kişi benim.”

“Fikrini değiştirmiş olabilirsin.”

“Değiştirmedim,” dedim ona. Sonra ekledim: “Onu arıyorsan, belki de Daniel’in arkadaşlarına danışmalısın. Uzun sürmez; çok arkadaşı yoktur.”

“Özellikle sen birini öldürdüğünden beri.”

Sözleri üzerine dişlerimi sıktım ama sanırım bunu ben istemiştim. “Bir kazaydı.”

“Elbette öyleydi. Pekâlâ. Bu arada, erkek arkadaşın nasıl?”

“Artık birlikte değiliz.” Açık sözlülüğümden hemen pişman oldum. Çünkü fiziksel varlığı olmasa bile, Seçkin statüsü bana biraz nüfuz, biraz önem sağlardı. Hiç istemesem bile ek bir koruma katmanıydı.

Karanlığın içinden Ben’in gülümsediğini duydum. Yavaşça ve büyük bir heyecanla, “Bir gerçek,” dedi. Sonra genizden alayla

güldü. “İlgimi çekti diyemem. Tanıdığım en erkeksi sürtüksün, bunu biliyor musun?”

“Daha önce söylendi.”

“Ayrıca ölüsün de.”

Kalbim bir an için durdu. “Beni vuracak mısın?”

“Hayır. Bu yeterince eğlenceli olmaz. Ve o kadar da iyi görünmez, özellikle de artık gardiyan olduğun için. Ama başını daha fazla belaya sokman an meselesi ve cezan kafana sıkılan bir kurşundan çok daha acı verici olacak.”

Yakma fırınına düşündüm ve vücudumdaki her kas gerildi. Ve tabii ki bahsettiği şey buydu, gardiyanlar idama mahkûm edilenleri oraya bizzat götürüyordu. Yakma fırınının *neden* kullanıldığını biliyorlar mı acaba, diye merak ettim. Gerçek onlara söylendi mi, yoksa saçma sapan bir yalanla mı beslendiler?

Muhtemelen ikincisi geçerliydi. Aşağıda yalandan bol bir şey yoktu. Bütün varlığımız bir yalandı.

Sonra tabancanın soğuk namlusu kalktı ve Ben’in ayak seslerinin kapıya doğru geri çekildiğini duydum. Nefesimi tuttum...

“Çok yakında tekrar görüşeceğiz, Eve,” dedi karanlık bir sesle. Sonra gitti.

Uzun bir nefes verip lambayı yaktım. Kapıyı kilitledim ve silahımı yastığın altına koydum, az önce de pek yardımcı dokunmazdı ya neyse. O içeri girdiğinde çok derin uyuyordum, bunun sorumlusu dünkü geceydi. Tam da ima ettiği gibi gardımı indirmiştim.

Bir bardak su içtikten sonra aynadaki yansımama baktım ve şanslı olduğumu düşündüm. Ben, çok daha acımasız olabilirdi. Ama şans beni ancak bir yere kadar götürürdü; bir dahaki sefere hazır olmalıyım. Uyarısı kafamda yankılanırken parmaklarımı çıtlattım. Daniel’i serbest bırakanın ben olduğumdan şüpheleniyordu; hatta Andrews bile şüpheleniyor olabilirdi.

Ama sorunları olan tek kişi ben değildim. İktidardakiler Daniel’in kaçması, açıklanamaz ve benzeri görülmemiş bir şekilde ortadan kaybolması yüzünden sarsılmıştı. Bütün gün

gardiyanlar arama yapıp yerleşkenin her katını iyice taradı, insanlar sorgulandı ve ben bütün gün gülmemek için dilimi ısırarak zorunda kaldım. Onu bulmanın an meselesi olduğunu söylüyorlardı. Burada çok fazla saklanma yeri vardı ve kimse sonsuza kadar saklanamazdı. Keşke bilselerdi.

Yatağa geri dönerken gözlerim yatağımın üstündeki boş duvar parçasına takıldı. Annemin nakışının asılı olduğu yere. *Gittiğinde seninle gelmeme izin ver.* Sözleri beynimde yankılandı. Ama sorun onu yanıma almak değildi; sorun yerleşkenin geri kalanıydı. Çünkü bir cevap için beynimi ne kadar zorlarsam zorlayayım yetersiz kalıyordum.

Tıpkı Michael'ın önerdiği gibi, yer üstünde bekleyen güzel dünyayı özetleyen, liderlerimizin bizi beslediği yalanları ve bizi öldürmek için kullandıkları yakma fırını anlatan broşürler yapabiliirdik. Ama somut bir kanıtımız yoktu. Belki kimse dinlemezdi, belki de çok korkarlardı. Belki de yetkililer bizi zamanında yakalarsa kaçmaya çalışan herkesle beraber biz de öldürülürdük.

Bir diğer seçenek de saf şiddetti. Yeterince gardiyanı, yeteri kadar Seçkin'i öldürmenin bir yolunu bulursak kimse önümüze çıkamazdı. Kapsamlıydı, evet, ama çok acımasızdı.

Belki de ihtiyacımız olan tek kişi, en tepedeki adam Katz'dı. Eliyle Kehanet'in kilidini açabilecek adam. Belki de onu kontrolümüz altına alırsak On Bir'i güvenli bir şekilde bitirebilirdik. Ancak kimse onun gibi özenle korunmuyordu. Ona ulaşmak çok zordu.

Gözlerimi kapatıp iç çektim. Kolay bir cevap yoktu ama başka ne bekliyordum ki.

Elbette başka bir olasılık daha vardı: hiçbir şey yapmamak. On Bir'deki güç hiyerarşisini yıkmak, Michael'ın kendi yerleşkesinde öğrendiği gibi beyhude bir çabadan başka bir şey değildi. Ya da belki bulunacak bir çözüm yoktu çünkü ne zaman düşünsem aklıma Wren geliyordu ve her zaman olduğu gibi dikkatim dağılıyordu. Bu hiç adil değildi.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Gardiyan üniformamı çıkarıp kot pantolonumu giydim. Bir eğitim günü daha bitmişti. Tüm gün bir masanın başında oturup kalabalık kontrolü yapmak, protestolarda görev almak, gösterileri dağıtmak hakkında bilgi edinmekle geçmişti. Böyle zamanlar için önemli bilgilerdi. Belki de bilgiyi Sully'ye, Aşağı Ortalılarda nefret edenlerin sözcüsüne iletir ve buna göre plan yapmasına izin verirdim. Bu düşünceye gülümsedim. Ancak şimdilik benim de planlarım vardı.

Wren'le konuşmam gerekiyordu. Ona Ben'in ziyaretinden ve onun beni Daniel'in serbest kalmasına yardım etmekle ilgili suçlamasından bahsetmem gerekiyordu. Çünkü bu durum bir şeyleri değiştirirdi, sahiden değiştirirdi. Kesinlikle Seçkin'i görmek için bir bahane aramıyordum. Elbette nedeni bu değildi.

Ama Yerleşkeler Arası İlişkiler Departmanına yaklaştığımda adımlarım yavaşladı, sonra tamamen durdu. Çünkü gideceğim çelik kapının önünde zaten biri duruyordu. Topuklu ayakkabı giyen, saçları yeni taranmış biri.

Wren benim erkek arkadaşım değildi, bunu biliyordum. Ama yer üstündeyken, öyleymişiz gibi bazı durumlar yaşamıştık. Onunla yıldızların altında güldüğümü hatırladım, karnıma bastırıldığı elini hissettim ve tekrar tekrar *bu kızın* burada olma nedenini merak ettim.

Belki de gece geç saatlerde bana işkence eden tüm soruları Addison'a sormalıydim. Çok sık takılıyorlar mıydı, son zamanlarda öpüşmüşler miydi, *sevgililer* miydi? Ama sonra Wren belirdi ve Addison onun elini kavradığında düşüncelerim yok oldu.

Kendime engel olamayarak kalabalık koridorda onlara doğru ilerledim. Bir şeye üzüldüğünü gördüm ve bunun Ted Bergess'in öldürülmesi, katil olduğundan şüphelenilen Daniel Munro'nun kaçışı olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Kimin elini tuttuğu düşünülürse, ironikti. Ama Wren buna ya da herhangi bir şeye atıfta bulunmadı. Sadece sessizce dinledi ve Addison'ın temasına karşılık vermese de uzaklaştırmıyordu da. Sonra kafası yana doğru kamçı gibi sertçe döndü; bakışlarımı hissedebiliyormuş gibi omzunun üzerinden bana baktı.

Beni görünce döndü ve Addison'ın kolları düştü. Wren beni gördüğüne şaşırılmış ya da sinirlenmiş görünmüyordu. Aslında düşünceli görünüyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Addison bana. Sinirlendiği açıktı.

"Seninle aynı şeyi," diye karşılık verdim, bakışlarımı Wren'den ayırmadan. "Seninle konuşmam gerek."

Bana düşünceli bir şekilde bakmaya devam etti. Belki de ne yapacağımı görmek için bekliyordu, bu yüzden hiçbir şey yapmadım. Bakışlarına karşılık verdim.

Addison'ı tedirgin etmiş olmalı ki, "Neler oluyor?" diye sordu. "Neden hâlâ senin etrafında dolanıyor?"

Wren'in ona bunun önemli olmadığını, arkadaş olduğumuzu söylemesini ve başka bir şey olmadığına dair içini rahatlatmasını bekledim. Bu sefer yalan söylemesine bile gerek

yoktu. Ama bunun yerine, Addison kolunu çekiştirirken bile sessiz ve hareketsiz kaldı. Gözlerimi biraz kıstım. *Ne yapıyordu?*

Kızı bir an önce sakinleştirmezse, gardiyan merkezindeki işim tehlikeye girecekti. Ama sonra ufak bir gülümsemeyle dudağı yukarıya doğru kıvrılınca anladım. En azından anladığımı sandım.

“Onun suçu değil,” dediğimi duydum. “Beni buraya o çağırmadı, gelmemle hiçbir ilgisi yok.” Sonra kendimi cesur hissettiğim için, “Onu özlediğim için buradayım,” diye ekledim bakışlarımı ondan bir saniye bile ayırmadım.

Sonra tek kaşını kaldırdı ve yüzüme bir sıcaklık yayılınca döndüm. Birdenbire parıldayan koridorlarda yürüdüm. Gülümsememi silmek için elimin tersini kullandım ama işe yaramadı. Çünkü orada Wren benim adıma konuşmamıştı. Önderlik eden Seçkin değildi. Bence beni anlıyordu ve bence o da beni önemsiyordu.

Sonra merdivenlere yaklaştığımda bir el omzumu kavradı. Bir an Wren olduğunu, Addison’ı terk edip peşime düştüğünü düşündüm. Ama o an uzun sürmedi. Kavrayış çok sıkıydı. Başparmak etime çok fazla baskı yapıyordu. Ve göz ucumla etrafımda dalgalanan siyah cüppeler gördüm.

Saygıdeğer Yargıç Andrews tarafından korkutulmayı reddettim, korkmayı reddettim, Ben’in uyarısı zihnimde yankılansa bile dimdik durdum.

“İyi günler, Bayan Hamilton,” dedi. Her heceden hoşnutsuzluk akıyordu. “Neden size hep burada, beşinci katta, hoş karşılanmadığınız bir yerde rastlıyorum? Aşağıdaki evinizden hızlıca gelmek için uzak bir yer.”

“Kütüphaneye bir kitap iade ediyordum,” diye yalan söyledim.

Ölçülü bir kontrole güldü. “Arkadaşın Bay Edelman’ı görmek için burada gelmediniz, değil mi? Kaynaklarım, ikinizin oldukça yakın olduğunuzu söylüyor ki bu, özenle planlanmış

medeniyetimizdeki farklı konumlarınızı göz önünde bulundurursak, garip.”

“Aslında burada birkaç arkadaşım var,” diye başka bir yalan söyledim

“Ah. Belki de gardiyan merkezindeki yeni konumunuz gerçekte kim olduğunuzu saklıyordu.”

“Aşağı Ortalı olmamı mı kastediyorsunuz?”

Kaşlarını çattı. “Yalnızca kısmen. Ted Bergess ismi bir çağrışım yapıyor mu?”

Soru karşısında kaskatı kesildim ve gözleri çok hafif bir şekilde kısıldı. Beni dikkatle izliyordu. Zoraki bir sakinlikle, “Elbette,” dedim. “Birkaç gün önce öldürüldü. Adını herkes biliyor.”

“Doğru, Bayan Hamilton. Hayret verici ama bir gardiyan tarafından öldürüldü.”

“Bunu ben de duydum. Daniel Munro’ymuş, yeni gardiyanlardan biri. Kaybolan.” Yüzüm ifadesizdi, bir şey ele verdiğini sanmıyordum.

“Gerçekten de kayboldu. İkinizin birbirinizden kişisel menfaatiniz varmış gibi görünüyor, değil mi? Aynı zamanda ikiniz de gardiyan merkezi tarafından işe alındınız.”

Güldüm. “Ölmüş olmasını sizden çok umuyorum. Bu nasıl kişisel menfaat oluyor?”

“Görüyorsunuz ya, Bayan Hamilton, ben bunu hiç umuyorum.”

Sustum. Sonrasında ne diyeceğini dört gözle bekledim.

“Görüyorsunuz ya,” diye devam etti yavaşça, “genç Daniel’in, Bay Bergess’i öldürdüğünü düşünmüyorum, hatta onu öldürdüğünü hiç sanmıyorum.” Kollarını göğsünde kavuşturdu ve düşündüğünü belli ederek parmağını dudağına koydu. “İlginç bir durum bu, Bayan Hamilton. Daniel’in esaretten olağanüstü kaçışından kısa bir süre sonra, zavallı Bay Bergess’in cesedinin bulunduğu yerden çok da uzak olmayan bir yerde silahından

çıkan bir kurşun bulundu. Üstünde kan vardı. Ne var ki genç Daniel hücreye kilitlenmeden önce gardiyanlar tarafından iyice soyuldu, standart prosedür, anlarsınız. Yaralı olmadığı anlaşıldı, belgeleri kendim kontrol ettim.

“Ya?”

Bir adım daha attığında cübbesi elimin tersine değdi. “Mantığım hatalıysa beni düzeltin Bayan Hamilton,” diye devam etti, “ama Bay Bergess’in vurduğu kişinin ona saldıran kişinin ta kendisi olduğunu düşünüyorum; onu vuran ve öldüren kişi. O kişi Daniel değildi. Olamazdı, sonuçta genç Daniel yarasızdı. Ve bu yüzden suçlu serbest hâlde, yetkililerden kaçmaya devam ediyor. Aslında, sana küçük bir sır vermek isterim, sanırım tam şu anda ona bakıyorum.”

Kanım dondu. *Andrews biliyordu*. Bergess’i öldürenin *ben* olduğunu biliyordu ve kaçma dürtüme direnmek için her şeyimi kullandım. Dövüş Ligi’nde yetişen kız gardını aldı ve ifadesiz yüzümle, pasif bir şekilde, “Tam şu anda ona mı bakıyorsunuz?” diye sordum. Cesur ve gösterişli bir şekilde omzumun üzerinden arkama baktım.

“Çok güzel, Bayan Hamilton,” dedi alayla. “Omzunuzun üzerinden bakmaya devam edin. Arkadaşınız Bay Edelman da öyle. Bu sırada siz benimle geliyorsunuz.”

Donup kaldım. Kalbim bir an için durdu. “Efendim?”

Bana kötü bir şekilde gülümsedi. “Şüphelerimin doğru olup olmadığını görmek istiyorum. Yani, burada, Seçkin atriumunun ortasında soyunmak istemiyorsanız, beni takip edin.”

Ama o anda, onun dediğini mi yapacağıma, yoksa var gücümle kaçmam mı gerektiğine karar vermeden yeni bir yüz belirdi.

Cynthia Edelman. Wren’in annesi. Beni gördüğünde gözlerini kıstı, bakışları Aşağı Ortalı kıyafetlerimin üstünde gezindiğinde midem kasıldı. Soğuk bir sesle, “Umarım buraya oğlumu görmek için gelmemişsindir,” dedi.

Sessiz kaldım, Andrews'la yaptığım konuşma yüzünden, ağzımı açamayacak kadar sarsılmıştım.

Gözleri parlayarak bir adım yaklaştı. "İkinizi bir daha beraber görürsem..." Sesi alçaldı ama uyarı çok netti. Sonra meslektaşına döndü. "Tartıştığımız haydut Payda ile ilgili acil durum sorgulaması başlamak üzere. Davaya başkanlık etmen gerekiyor."

"Carney yapamaz mı?" diye sordu Andrews.

"Hasta. Acele et," diye ekledi Cynthia. "Birinci kattaki aşağılığı yok etmek için beklediğimiz an geldi."

Andrews başıyla onayladı ama onun peşinden gitmeden önce bana döndü. "Şansının yaver gittiğini düşünme," diye tısladı. "Yarın seni alması için bir gardiyan göndereceğim." Sonra gitti ve yaralı kolumdaki acı bir azalıp bir çoğalırken onun ve Cynthia'nın ardından bakakaldım.

...

On beş dakika sonra, döndüğümde Wren'in Ortalı kafeteryasında arkamda durduğunu gördüm. Annesinin *buna* ne diyeceğini merak ettim. Şu anda en büyük endişem bu olmasa da, Cynthia'nın uyarısı aklımdaydı. Bu beni tedirgin etmişti; tek nedeni kadının benden hoşlanmaması değildi. Beni rahatsız eden kendi çocuğunun duygularını bu kadar kolay görmezden gelmesiydi. Yerleşkenin toplumsal normlarını oğlunun mutluluğundan üstün tutabilmesiydi. Onu biraz olsun umursuyor muydu, yoksa ayrıcalıklı bir Seçkin olarak konumu her şeyi gölgede mi bırakıyordu merak ettim.

Sonra Wren, "Etkileyici, Eve," dedi.

"Etkileyici olan ne?"

"Yukarıda gösterdiğin soğukkanlılık." Sonra sırtıp yanıma oturdu. "Birine yumruk bile atmamışsın."

“Komik, Wren. Belki de temiz işini bırakıp komediyi denemelisin.”

Düşünüyormuş gibi çenesini tuttu. Sonra şakacı bir şekilde beni itti. “Bekle. Az önce işime *temiz* mi dedin?”

Omuz silktim.

“Sanırım insanlara yumruk atmayı içermeyen herhangi bir iş senin kitabında temiz oluyor. Endişelenme, üstüme alınmadım.”

Gözlerimi devirdim. “Addison üzgün mü?”

“Benim yüzümden değil.” Sırıttı. “Kafeteryaya gelmemi yasaklandığını falan biliyorum ama üst kata geldiğinde aklında bir şeyler varmış gibi geldi.”

Bir şeyden daha fazlası vardı, diye düşündüm kendi kendime, sonra hâlâ kurşun yarısından dolayı yanan kolumu kavradım. Çünkü Yargıç Andrews, benim Bergess’in ölümünde parmağım olduğunu düşünmekle kalmıyor bunu kanıtlamanın yolunu da biliyordu. *Yarın* kanıtlamanın yolunu. “Bunu burada tartışamayız,” diye fısıldayarak masadan kalktım.

Ayağa kalkamadan beni yakaladı. “Yemeğini bitir, Eve.”

“Efendim?”

“Kendini savunmak için o silaha ihtiyacın var gibi görünmeye başladın. Yemek ye.”

“Dikkat et, Seçkin.” Ama tekrar oturup çatalımı aldım.

Yemeğimi bitirirken Wren, Maggie ve Connor’la sohbet etti. Eunjung ve Emerald’ı da güldürdü. Ve bir an için, ihtimaller bana karşı olsa da, sorun listem gün geçtikçe uzasa da, her şey yolundaymış gibi geldi. Her şey kolay geldi.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

“**P**ekâlâ, kahretsin. İsimsiz kızı mı görüyorum,” dedi bir ses ve bakmadan onun Sully olduğunu anladım. “Seni hiçbir protestoda görmedim.”

“Meşguldüm.”

“Meşgul müydün?”

“Evet, yeni çalışmaya başladım. Belki bir dahaki sefere on altı yaşından büyükleri saflarına katarsın.”

Kafeteryanın hemen dışında durup yolumuzu kapatan Sully güldü ama gözlerinin kısıldığını gördüm. Muhtemelen az önce ona gösterdiğimden daha fazla saygı görmeye alışmıştı, en azından biz Aşağı Ortalılar arasında. “O daha büyük gibi görünüyor,” diye ekledi ve çenesiyle arkamda dikilen Wren’i işaret etti.

Wren.

Ona bakıp iç çektim. Neden hep böyle temiz giysiler giymek zorundaydı? Tişörtleri neden bu kadar yeniydi? Duruşu neden bu kadar tutarlı bir şekilde dikti? Sully onun ne olduğunu anlayacaktı, bundan emindim; Wren pamuk gibi ellerini

ceplerinde saklasa bile. Aramızda bir Seçkin'in yemek yediğini öğrendiğinde Sully'nin yüzünde belirecek ifadeyi düşününce biraz güldüm. Ama çoğunlukla titredim. Çünkü Sully'nin keskin bir adaletsizlik duygusu vardı, bazı numaraları vardı ve bu numaraları tehdit olarak algıladığı herkese karşı çok hızlı bir şekilde kullanabiliyordu.

"Senin olayın ne delikanlı?" dedi Wren'e. "Yüzünün tanıdık geldiğini söyleyemem. İkinci Kat'a evim güzel evim diyen birine benzemiyorsun."

Wren cevap vermeden kaburgalarına dirsek attım. "O bir Ortalı," diye hemen araya girdim. "Ve işlerimize alıştığımızda bir sonraki protestoya katılmaya özen göstereceğiz. Mutlu oldun mu?"

"Peki senin işin ne, isimsiz kız?"

Beni gafil avlamıştı. Ona gardiyan olduğumu söylemek, Wren'in bir Seçkin olduğunu söylemek kadar tehlikeliydi.

"Gazete için çalışıyoruz," dedi Wren yumuşak bir sesle ve şaşkınlıkla ona bakmak için hafifçe döndüm. Sonra jeton düştü: Ben yemek yerken Maggie ona işinden bahsediyordu ve o da bunu hatırlamıştı. Benim ona dirsek attığım noktaya bir dirsek de ben yedim. "Değil mi, isimsiz kız? Bu arada, bu harika bir lakap. Bundan sonra sana böyle hitap etmemin sakıncası var mı?"

Güldüm; kendime engel olamamıştım. Biz birbirimizi dürtüklerken, Sully kendi kendine gençler işte, diye mırıldanıp bizi rahat bıraktı.

Sonra merdiven boşluğuna doğru ilerlerken yükselen sesler duydum. Sesler kızgındı ve aniden mavi yeşil karelerden oluşan bir kapüşonlu gördüm.

İlk olarak Hunter ve Zaar'ın birbirine bağırdığını gördüm. İkinci olarak da Zaar'ın artık koltuk değneği kullanmadığını. İkisi de beni görünce durdu ve Hunter bana doğru kaşlarını çatı.

“İti an çomağı hazırla,” dedi Zaar yüksek sesle. “Ben de Hunter’ın başka bir mesaj iletmesini sağlamaya çalışıyordum.” Parmaklarını tehditkâr bir şekilde çıtlattı.

“Başka mı?” diye sordu Wren. Hunter’a baktı.

“Artık arkadaş değiliz,” dedim Zaar’a, “bu yüzden onu habercin olarak kullanmayı bırak. Bir sorunun varsa,” diye ekledim, “beni kendin bul.”

Hunter koluma vurdu. “Sen git, Eve. Bununla kendim ilgilenebilirim.”

“Yapamazsın demedim. Ama ben kendim için dövüşebilecekken senin dövüşmen aptalca.” Veri kartımı eskisi kadar umursamadan kollarımı sıvadım ve Zaar’a baktım. Doğası Daniel veya Landry kadar kötü olmayabilirdi ancak onların acımasız oyunlarına her zaman istekli bir şekilde katılmıştı. Küçüklüğünden beri onlarla birlikte bana işkence etmişti. “E hadi,” diye devam ettim, “Mesajını duymak için sabırsızlanıyorum. Dur tahmin edeyim, tüm arkadaşlarının gitmesine üzüldün. Ya da gardiyan merkezinde yerini aldığım için hâlâ bana kızgınsın ya da bir dakika... Kırık dizin mi yoksa?”

Zaar dişlerini gıcırdatarak, “Bütün hepsini saydın,” dedi. “Olay şu ki...”

“Eve. Git buradan,” diye tekrarladı Hunter. “Sadece saçmalıyor. Boş yere...”

“Seninle arkadaş bile değil,” diye sözünü kesti Wren. “Neden ona ne yapacağını söylüyorsun?” Sesi alçak ama sertti, dikkatinin yalnızca Hunter’da olduğunu fark ettim. Belki de Zaar’ı ne kadar kolay pataklayabileceğimi biliyordu. Ya da belki Hunter’ın beni ne kadar incittiğini bildiği içindi.

“Olay şu ki,” diye tekrarladı Zaar, ikisini de görmezden gelerek, “benim gibi biri için neredeyse dokunulmazsın. Bilirsin, gardiyan silahlı, eğitilmiş bir dövüşçü falan olduğun için. Ama belki gösterişli işin ve gösterişli erkek arkadaşın hakkında söylentiler yayılırsa, sana *dokunabilecek* biri çıkar. Aslında pek çok

kişi çıkabilir ve geçmiş performanslarına bakılırsa, bu sadece bir dokunuştan çok daha fazlası olur...”

Sully.

Tek yapması gereken Sully’ye söylemekti ve ölürdüm. Saklamaya dikkat etsem de bu düşünce kendimi ifşa olmuş ve rahatsız hissetmeme neden oldu. “Öncelikle o artık benim erkek arkadaşım değil. Ve Aşağı Ortalıların kimlerin koridorlarında devriye gezmesini istediğini biliyor musunuz? Ah evet, diğer Aşağı Ortalıların, *bariz bu.*” Sözcükleri inanıyormuş gibi tükürerek söyledim ve sonra onu göğsünden ittim. “Beni tekrar tehdit et de Zaar neler olacağını görelim.”

“Her neyse. Daniel ve Landry gittikten sonra burada daha güvende olacağını düşünme,” dedi tembelce, kafeteryaya doğru yöneldi. Geçerken de bana omuz attı.

Gözlerimi sırtına diktim. Garip, şimdiye kadar hiç düşünmemiştim. Daniel, Landry ve Dennis’in ortadan kaybolmasıyla düşman listem kısalmıştı. Sanırım son zamanlarda farklı türde bir düşmanla, kendimle savaşmaya fazla odaklanmıştım.

Ayrıca, eski düşmanlarım gitmiş olsa bile, yerlerini doldurmak için yenileri ortaya çıkıyordu, değil mi? Ben ve Yargıç Andrews yerleşkede dolaşıyordu. Ve muhtemelen Sully ve çevresi de. İyi ki rehavete kapılmak hiç aklıma gelmemişti. İyi ki yürüyen bir hedef olmaya alışkındım.

Wren’e göz attığımda, hâlâ Hunter’la bakıştıklarını gördüm.

Hunter küçümseyen bir sesle, “Kız arkadaşın bile değil,” dedi onu taklit ederek. “Öyleyse neden buradasın, neden onu takip ediyorsun?”

Wren ona birkaç saniye baktıktan sonra güldü. “Onu *yıllarca* takip ettiğin gibi mi demek istiyorsun?”

“Teşekkürler çocuklar,” dedim yüksek sesle, “az önce Zaar’a karşı arkamı kolladığınız için.” Aralarına girdim ve abartarak gözlerimi devirdim. Bu öfkelerini sakinleştirmeye yetti.

“Arkanı kollamak mı?” diyerek ıslık çaldı Wren. “Gerçekten yumuşadın, Eve. Hatırladığıma göre, Dövüş Ligi’nde en hızlı dövüş rekorunu kıran sendin.”

“Komiksin Seçkin, her zamanki gibi.” Sonra Hunter’a döndüm. “Başka mesaj iletmeye çalışırsa bana söyle, tamam mı?”

“Gözünü tekrar morarttıktan sonra mı önce mi?”

“Sonra.” Sırttık ama hemen ona hâlâ kızgın olduğumu hatırladım. Ardından Hunter kalabalık kafeteryanın içinde gözden kayboldu.

Zaar’ın aklımı bulandırmasını ya da sinirimi bozmasını istemiyordum, onu tatmin etmek istemiyordum ama kendime engel de olamıyordum. Onu bulup Sully’den uzak bir yerde oturduğunu görene kadar kafeteryayı taradım. Sonra sakinleştirici bir soluk alıp Wren’i merdivenlere yönlendirdim.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

“Bu, hücrene giden gizli bir yol falan mı?” diye sordu Wren. Başımı iki yana salladım. “Hücreme gitmiyoruz.”

“Açıklamak ister misin?”

“Şey, yerleşke hakkında konuşmamız gerekiyor ve içimden bir şeyleri yumruklamak geliyor, bu yüzden ikisini birleştirebileceğimizi düşündüm.”

“Bir şeyleri yumruklamak mı istiyorsun? Tuhaf. Karakterine hiç uygun değil, Eve.”

“Kariyer değiştirmek konusunda sana ne demiştim? Gerçekten, ciddi olarak düşünmen gereken bir şey. Bu arada Stadyum’a gidiyoruz.”

Zaar’la atışmam beni sarsmıştı, nedeni bu olmalıydı. Ve bir de Hunter vardı. Ondan eskisi gibi nefret etmiyordum, bunu midemin derinliklerinde hissediyordum. Yine de nefret etmek istiyordum, peki öyleyse neden edemiyordum? Bana *ihanet* etmişti; ona öfkelenmek kolay olmalıydı. Yine de ona, sanki hiçbir şey olmamış gibi gülümsemiştim.

Bağışlama kapasitem karakterim hakkında ne söylüyordu? Yumuşak kalpli miydim? Zayıf? Barışı her şeyden çok mu arzuluyordum? Yoksa Hunter'a olan sevgim, kabul etmek istediğimden daha mı derindi?

"Neden hep aynı takım için dövüşüyorsun?" diye sordu Wren, ben onu Mavi Devre'nin eğitim odasına götürürken. Bu akşam programlanmış dövüş olmadığı için içeri boştu. Bruno'nun eskiden oturduğu masanın üstündeki mavi kol bandını eline aldı.

Cevap vermeden önce odaya sevgiyle baktım: yıpranmış kanepeye, farklı ağırlıklara, eski koşu bandına. "İnsanlar sanırım. Erick ve Anil. Bruno da, tabii ölmeden önce. İyi insanlar hepsi. Ve tabii ki Emerald."

"Hım."

İdman odalarını Stadyum'a bağlayan metal yarım silindirin kapısını açık tuttum. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Emerald'la değil," dedi sırtarak.

Bir saniyeliğine başının arkasına baktım, sonra onu eski ter kokan kum torbalarının arasından geçirdim. Ancak birbirimizi ilk gördüğümüz yere vardığımızda yürümeyi bıraktım. Wren'in hatırlayacağını düşünmüyordum ama sırtarak, "Beni buraya getirerek bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun, Eve?"

Bıkkınlıkla yüzümü ekşittim. "Ancak hayalinde," diye karşılık verdim. Sonra yüzümün kızardığını görmesin diye kum torbasına birkaç kez vurdum.

"O zaman *hatırlıyorsun?*"

"Seninle burada tanıştığımı mı?" Omuz silktim. "Elbette."

"Ve beni ne kadar yakışıklı bulduğunu."

"Ah, kesinlikle. Ayrıca, *Kahretsin, bu temiz Seçkin sahiden beni dövebilir*, diye düşünmüştüm." Gülümseyerek ona döndüm.

"Yine mi temiz? Aman be."

"Ya sen?"

Düşünür gibi çenesine hafifçe vurdu. “Bir bakayım. Ben acımasız bir Aşağı Ortalı’nın gelmesini beklerken kum torbalarıyla vakit öldüren sinir bozucu biri olduğunu düşünmüştüm. Hayatımda tanıştığım herkesten daha fazla tavırlı olduğunu düşünmüştüm. Ve senin güzel olduğunu düşünmüştüm. Göz kamaştırıcı biçimde güzel.”

Hemen bir el bandajı alıp ellerimi sarmaya başladım. *Bununla* ne demek istemişti?

Bir süre birbirimize bakmadan torbalara vurduk. Sonra boğazını temizledi. “Benimle bir şey hakkında konuşmak istiyordun.”

Cevap vermeden önce torbaya birkaç kez daha vurdum. “Dün gece Ben ziyaretime geldi.”

“Ne demek istiyorsun?” Wren döndü. “Hücrene mi?”

“Evet. Gecenin köründe. Ama önemli olan bu değil...”

“Değil mi?” Artık bağıırıyordu. Keyfimiz kaçmıştı.

Ona doğru yürüyüp sesimi alçalttım. “Wren. Andrews, Bergess’i *benim* öldürdüğümü düşünüyor.”

Bana boş gözlerle baktı. “Andrews. Adalet Şefi Dominic Andrews’tan bahsetmiyorsundur herhâlde.”

Başımla onayladım. “Sorgulamamdaydı. Suçlu ilan edilmemi istedi ama reddedildi. Landry’den sonra da...”

Wren iç çekti. Sonra kum torbasına döndü ve sadece bir kez vurdu. Kamçı şaklaması gibi gürültülüydü ve kum torbası hızla ileri savruldu. “Onu fazlasıyla etkilemişsin gibi görünüyor.”

“İyi yönde değil,” diye itiraf ettim.

“Ne düşündüğü önemli değil. Herkes suçlunun Daniel olduğuna inanıyor. Ortadan kaybolması da bunu doğruladı.”

Kum torbama geri dönüp başımı iki yana salladım. “Artık değil. Bergess’in attığı kurşunu bulmuşlar. Üstünde benim kanım olanı. Ve Daniel’in yaralanmadığını biliyorlar.” Derin bir nefes alıp kum torbasına zincirini sallayacak kadar sertçe vurdum. “Kolum hâlâ tam olarak iyileşmedi. Andrews yarın bir

gardiyanın beni yanına getireceğini söyledi, böylece üzerimde kurşun yarası var mı diye bakabilecek.”

Wren yavaşça başıyla onayladı. “Bu sorun olur işte.”

“Hem de büyük bir sorun.”

“Yarın saklanabilirsin ama sonsuza kadar değil. Sanırım bu zamanımızın tükendiği anlamına geliyor.”

Birçok açıdan, diye düşündüm, Zaar’ın uyarısını hatırlayarak.

“Yerleşkenin liderlik piramidinin nasıl işlediğini biliyor musun?”

Yumruklar arasında ona baktım. “Pek sayılmaz,” diye itiraf ettim. “En tepedeki tahtta oturan şanlı Komutan Katz hariç.”

“İkinci sorumlu, Katz’ın yardımcısı Anthony Boynton. Cras Thornton yönetici müdür ve onun altında müdür yardımcıları var. Annem onlardan biri, zamansız ölümüne kadar Bergess de öyleydi.”

“Annen ve Bergess’in departman şefleri olduğunu sanıyordum.”

“İki işleri var. Bu onlara, liderlik piramidine düşük rütbeli yetkilileri getiren diğer şeflerden daha fazla otorite veriyor. Buna güvenlik departmanının başındaki Sitwell ve adaletin başındaki iyi arkadaşı Andrews gibi insanlar da dâhil.”

Yumruklarımı salladım ve yerleşkenin liderlerini ezberlemeye çalıştım. Sonuçta Katz’dan sonra hedeflerimiz onlardı. “Sence hepsi, yani departman şefleri, yer üstünü biliyor mu?”

Cevap vermeden önce birkaç dakika kum torbasına vurdu. “Bilmiyorum,” diye itiraf etti sonunda. “Ama şeflerin üstündeki herkesin bildiği kesin.”

“Demek Katz, Boynton, Thornton ve annen. Sadece dört kişi biliyorsa...”

“Bundan daha fazlası biliyordur,” dedi çabucak. “İlk başta keşfi yapan bilim insanları biliyordur mesela. Ve bazı şefler de biliyor olmalı. Mesela Sitwell. Bazen doğrulanan suçluları

yakma emrini veren o. Artık güneşin neden kullanılmadığını bilmemesi mümkün değil.”

“Doğru.”

“Sonra gardiyanlar da var.”

Ona göz ucuyla baktım. “Bildiklerini sanmıyorum. Bence işlerini yapıyorlar, suçlu ilan edilenleri yakma fırınına falan götürüyorlar ve bence ne yaptıklarını biliyorlar. Ama nedenini bildiklerini sanmıyorum.”

Wren kemerli metal tavanı inceledi. Sonra başıyla onayladı. “Katılıyorum. Sayıları çok fazla, çok riskli olur.”

“Yine de liderlere dokunmaya çalışırsak bu sorun yaratacaktır.”

“Büyük bir sorun,” diye katıldı. Sonra iç çekti. “İnsanları Kehanet’ten çıkarmak istiyorsak Katz’a ihtiyacımız olduğunu biliyorsun. Unutma, sadece onun el izi Kehanet’i açıyor.”

“Ki bu zor olacak. Hatta imkânsız belki. Bu da elimizde yalnızca deponun kaldığı anlamına gelir.”

“Ama bu kadar insanı depo yerine Kehanet’ten çıkarmak çok daha hızlı olur, bu yüzden...”

“Katz’a odaklanmalıyız.” Atriumda, aynı adamın vurma mesafesinde dikildiğimi belli belirsiz hatırladım. Saldırmayı, onu Kehanet’e sürüklemeyi, kapıyı açmayı ne kadar çok istediğimi düşündüm. Sanırım bir şey bulmuştum.

“Belki de odaklanmalıyız,” diye kabul etti Wren. “Bu yolla, en azından bir şeyler ters giderse çıkış yolumuzu korumuş oluruz.” Gözünün ucuyla bana baktı. “Katz’ın canlı olmasına ihtiyacımız yok, biliyorsun.”

“Şey, canlı ya da ölü, ona nasıl ulaşacağız ki?”

Omuz silkti. “Söylemesi yapmaktan daha kolay olabilir.”

Mecburen kabul ettim. Sonra parmak boğumlarımdaki el bandını çekerek çıkardım ve nefesimi verdim. “Bana mı öyle geliyor yoksa On Bir’i bitirmek biraz imkânsız mı?”

“Kesinlikle basit olmayacak.”

“Katılıyorum.”

Kum torbasına ara vermeden on yumruk attı. “Bir dakikalığına başa dönelim. Babam bana cesetleri takip etmemi söyledi.”

“Ve takip ettik. Yakma fırınına bulduk. Dünyanın soğumasının, orada yaşayabilmemizin ne anlama geldiğini biliyoruz.”

“Belki de bana bundan daha fazlasını anlatmaya çalışıyordu. Belki de bana tüm yerleşkenin rehin tutulduğunu söylemeye çalışıyordu.”

“Bir çocuktun,” diye hatırlattım ona. “Tam olarak ne yapmanı bekliyordu ki?”

Kollarını sallayıp bana döndü. “Belki de şu anda yapmaya çalıştığımız şeyi yapmamı, buna bir son vermemi bekliyordu.”

O kadar yakınımda duruyordu ki temiz, erkeksi kokusunu alabiliyordum ve odaklanmam için çok çalışmam gerekti. “Ya da belki tek istediği *senin* özgür olmandı.” Sesim titredi. Nedeni kum torbası mıydı, konuşmamızın ağırlığı mıydı, yoksa bana yakınlığı mıydı ayırt edemedim.

“Sormak için yanımda olmaması çok kötü.”

Bakışlarım onunkilerle buluştu. “Ama biri hayatta.”

“Sevgili annemden bahsetmiyorsundur herhâlde.”

Başımı iki yana salladım. “Maax’ın annesi Fiona’dan bahsediyorum. Uzun yıllar sevgililermiş ve ayrıldıktan sonra bile arkadaş kalmışlar. Kimsenin babanı ondan daha iyi tanımadığını kendisi bizzat söyledi.”

“Gerçekten eski kız arkadaşına yakma fırınından bahsettiğini mi düşünüyorsun? Yer üstünden?”

“Daha iyi bir planın var mı?”

“Hayır, yok.”

“Belki de ona bir şeyler anlatmıştır. Belki de yerin üstüne çıkma ya da yerleşkeyi özgür bırakma planı vardı...”

“Doğru anladığımdan emin miyim? Bir dakika önce babamın, kendimi kurtarabilmem için cesetleri takip etmemi söylediğini düşünüyordun. Şimdi de On Bir’in tamamını kurtarmak için

büyük bir plan yaptığını düşünüyorsun?” Şüpheli görünüyordu ve onu gerçekten suçlayamadım.

“Fikrimi açıkça söyleyeyim mi? Hayır, bir ana planı olduğunu sanmıyorum. Sana cesetleri takip etmeni söylediğinde, ölmeden önce sana önemli bir bilgi iletme ihtiyacı dışında herhangi bir amacı olduğunu sanmıyorum.”

Sessiz kaldı.

“Bak, Fiona muhtemelen yakma fırını veya yer üstü hakkında hiçbir şey bilmiyor. Haklısın. Ama babanı tanıyordu. Onu iyi tanıyordu. Ve pek çok kişi ona güveniyor gibi görüldüğüne göre, dikkatimizi oraya verelim.”

Bana baktı, gözleri canlıydı. “Pekâlâ. Gidip Fiona’yı görelim.”

...

Bir kez daha yoluma biri çıktı. Bu sefer Sully veya Zaar değildi. Jules, elleri cebinde ayakta dikiliyordu. “Seni buralarda bulabileceğimi düşünmüştüm.” Wren’le az önce çıktığımız Mavi Devre idman odasını işaret etti.

“Merhaba,” dedim kısık sesle.

Bir süre ikimiz de bir şey demedik. Hareket bile etmedik. Bu güzeldi, çünkü Jules’un yakınlarının başına gelenler için Wren’i suçladığını hatırlamaya ihtiyacım yoktu. Çünkü hiç unutmamıştım.

Sonra yıpranmış botları öne doğru atıldı ve bir saniye sonra kollarını Wren’e doladı. Wren, gergin biçimde Jules’un sırtına hafifçe vurdu. İkisine ağzım bir karış açık hâlde baktım.

Sonunda Jules, Wren’i bıraktığında, “Emrin uygulanmış,” dedi.

“İkimiz için de,” diye onayladı Jules. “Ve Marcy için de.”
“Güzel.”

“Şey, çocuklar?” Sesim şaşkın ve kararsızdı. “Neler oluyor?”
Jules bana baktı. “Ne, sana söylemedi mi?”

“Hayır.” Sorgularcasına Wren’e döndüm ama bana bakmadı.

“Başka kata atandık, Eve. Avery ve ben. Ve Avery’nin bakıcısı Marcy de. Buna inanabiliyor musun?” Sanki kendisi de inanamıyormuş gibi biraz güldü, sonra ellerini kaldırıp bana bir numaranın iki numaraya dönüştüğü kırmızı tenini gösterdi. “Artık Payda değiliz!”

Wren başıyla onaylayınca, Jules’a sıkıca sarıldım ve birdenbire ikimiz de zıplamaya başladık. Gözyaşlarının yanaklarını ıslattığını hissettim. “Ama... Nasıl?” demeyi başardım sonunda. İnsanların ceza olarak bir kat aşağı indirildiğini duymuş olsam da, böyle bir şeyi hiç duymamıştım.

“Belki de elinde sihirli bir değnek vardır,” dedi utangaç bir sesle. Göz kırptı, sonra koridorda ilerledi. “Yarın hücrene uğrarım komşu!” diye bağırdı, omzunun üzerinden.

Haberleri sindirirken bir dakika kadar arkasından baka kaldım, sonra Wren’e döndüm. “Açıklamak ister misin?”

“Son birkaç haftadır torpil arıyordum,” diye açıkladı usulca. Duvardaki grafitiyi inceledi. “İşe yaramazsa diye bir şey söylemek istemedim ama...”

Ne yaptığımı fark bile edemedim kollarımı boynuna doladım. Artık sevgili olmamamız umurumda değildi, ona elimden geldiğince, kaslarımın izin verdiği kadar sıkıca sarıldım. Çünkü o anda göğsümde binlerce duygu dolanıyordu. Neşe. Rahatlama. Jules ve Avery’nin eskisinden daha iyi bir geleceğe sahip olması içimi rahatlatmıştı. Wren ve ben yerleşkeyi özgür bırakmakta başarısız olsak bile, en azından onlar rahat edecekti.

Tabii ki bu, hiçbir şekilde benim zaferim falan değildi. Bir kez daha Wren’in benimkiyle taban tabana zıt olan gerçek doğasını gördüm. Son birkaç haftadır yalnızca tek bir kişiye, kendime odaklanmıştım. Jules, Avery ya da başka biri için hayatı kolaylaştırmaya çalışmamıştım. Ama Wren yapmıştı.

Her zaman bir çift olamayacak kadar uyumsuz olduğumuzu biliyordum ama bunun sebebinin onun beşinci kattan, benimse

ikinci kattan gelmem olduğunu sanmıştım. Oysa nedeni bu değildi. O benden daha iyi bir insandı. Bunu o gün, Stadyum'da ilk karşılaştığımızda görmeliydim. Benimle dövüşmek istememişti. Yeteneğiyle boy ölçüşemeyecek birini incitmek istemiyordu çünkü bunun cesurca bir şey olmadığını biliyordu.

Peki ya ben? Sırf kırabiliyorum diye Zaar'ın dizini kırmamın cesurca bir yanı yoktu. Ya da iş başvurusunda o kıza yumruk atmamın, hatta Seçkin katında kibirle bana baktı diye o genç adamı itmemin de. Wren'in gölgesinde dikildim ama şu anda bu beni küçük hissettirmiyordu; aksine *hayranlık* hissediyordum. Daha iyi biri olmak istememe neden oluyordu.

"Sen harikasin," dedim kulağına doğru. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve alınlarımız birbirine değecek şekilde başını kendime çektim. Dosdoğru gözlerinin içine baktım ve ciddi bir sesle tekrar söyledim. "Sen *inanılmazsın*."

Dudakları gülümsemesini bastırmaya çalışıyormuş gibi kıvrıldı. Ve zaten dudaklarına baktığım için, sadece ne olduğunu görmek, şüphelerimin doğru olup olmadığını anlamak, beni geri öpüp öpmediğini görmek için dudaklarımı onunkilere bastırmaya karar verdim...

Göz açıp kapayıncaya kadar öpücüğüme karşılık verdi. Âdeta aç bir şekilde öptü beni. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi. Beni öyle sert öptü ki geriye doğru sendeledim ve sonra eliyle başımın etrafına öyle bir sardı ki orada, tam olmak istediğim yerde kalakaldım. Günlerdir olmak istediğim yerde.

İşin garibi, gerçekten nefes alamıyor olmamdı. Beni öyle sert öpüyordu ki gülümsemekten kendimi alamadım ve bu, durumu daha da kötüleştirdi. Ciğerlerimin yanması mutluluktan mı yoksa oksijen eksikliğinden miydi bilmiyordum ama sonunda omuzlarını ittim ve çenesinin altındaki yumuşak noktaya doğru güldüm. "Wren," dedim, nefes almaya çalışarak.

Göğsü elimin altında inip kalkıyordu. "Fazla mı geldi?"

Biraz düşündüm, sonra onu yavaşça çenesinden öptüm, şansına inanamıyordum. "Asla."

"Güzel. Belki bir dahaki sefere cazibemi konuşturduğumda, ipucunu alman bu kadar uzun sürmez."

"Beni uzun zaman önce öpebilir ve ikimize de zaman kazandırabilirdin."

"Tabii son zamanlarda seni insanları yumruklarken görüp aklımı kullanmam dışında," dedi ve beni tekrar öptü.

"Jules'a yardım ettiğin için teşekkürler," diye mırıldadım.

"En azından bunu yapabilirdim." Sonra delici bakışlarını bana doğrulttu. "Senin için her şeyi yaparım, biliyorsun."

Yutkundum. "Ben de senin için her şeyi yaparım."

Bir süre birbirimize sarılarak öylece durduk ve hayatı yaşamaya değer kılan anların böyle anlar olduğunu fark ettim. Savaşmaya devam etmeye değer anların. "Önemli bir şeyin ortasında değil miydik?" diye sordum en sonunda.

"Böyle bir dikkat dağınıklığını her gün yaşamaya razıyım," dedi saçlarıma doğru. Sonra alnımdan öptü ve döndü. "Ama ısrar ediyorsan..."

Botunun arkasına tekme attım. "Senin gibi pislik bir Seçkin nasıl böyle bir aziz olabildi, ha?"

"Hımm." Çenesini ovaladı. "Sanırım her şey o pislik Seçkin'in bir kızla tanışmasıyla başladı..."

Fiona'nın hücrelerini bulmak zordu. Yukarı Ortalı hücreleri alt kattakinden farklı bir şekilde yerleştirilmişti ve ben onun kapısını tıklattığımda Yerleşke On Bir ışıklarını söndürmüştü. Neredeyse cevap vermeyeceğini düşünüyordum; gecenin bu saatinde tehlikeli bir şeydi. Ama bu sefer daha yüksek sesle tekrar tıklattım, sonunda kapı birkaç santim açıldı ve loş ışık altında, kahverengi bir gözün kapıya yaklaştığını gördüm.

"Fiona?" Sesim kararsızdı. "Ben, Eve. Eve Hamilton, Maax'ın gardiyan merkezinden arkadaşı. Burada Wren Edelman ile birlikteyim. Wren'in babası hakkında sana birkaç şey sorabilir miyiz diye merak ediyorduk."

Bir dakika sonra, Fiona elinde bir fenerle koridora çıktı. Koridoru, benim küçük el fenerimin yapamayacağı bir şekilde aydınlattı. Bir Üst Ortalı lüksü olmalıydı. "Sen babanın tıpatıp aynısısın," dedi hemen Wren'e. "Kasların hariç, onun hayaletime bakmak gibi. Thom her zaman zayıf olmuştu." Maax gibi annesi de güleç yüzlüydü.

Ama sözler Wren'i hazırlıksız yakalamış olmalıydı. Fenerin parıltısı altında, gözleri boş ve kaba göründü, bir saatten kısa bir süre önce aşağıda gördüğüm kişinin tam tersiydi.

Fiona'nın gülümsemesi soldu. "Bunu sana daha önce kimse söylemedi mi?"

Sessizlik oldu.

Sert yüz hatlarına, hafif çarpık duruşuna baktım ve kırıl-ganlığını hissettim. Bu yüzden bir adım öne çıktım. "Sana yer üstüyle ilgili bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyorduk," dedim.

Fiona soruya şaşırmış gibi bana baktı. Sonunda başını iki yana salladı. "Yer üstü derken neyi kastediyorsun? Belki hafı-zam tazelenir."

"Orayla ilgili meşgul olduğu bir şey," dedi Wren gölgelerin arasından.

"Bu kelimeyi kullanman komik," dedi bir süre sonra. İki parmağını çenesine vurdu. "Ölümünden önceki aylarda, ne zaman birbirimizi görsek, bana hep meşgul görünürdü. Sanki akli başka yerdeydi, söylediğim tek bir şeye odaklanamıyordu. O sırada birbirimizden uzaklaşacağımızdan endişelenmişim." İç çekti. "Ama yer üstü? Hayır, bununla ilgili bir şeyden bah-settiğini söyleyemem."

Yüzümdeki hayal kırıklığını saklamakta zorlandım ama sonra Wren'inkini fark ettim. Yüzü karamsar bir ifadeyle karar-mıştı. "Öldüğünde ikiniz arkadaştınız," dedi. Bunu bir gerçek gibi söylemişti. "Hastalığında da mı arkadaştınız?"

"Tabii ki sonuna kadar arkadaştık. Cynthia yıllar önce hamile kaldığında... şey. Bundan sonra kesinlikle birbirimizi daha az gördük ama yine de yakındık. Onu hâlâ önemsiyordum ve onu her zaman sevdim." Duraksadı ve gözlerinin parladığını fark ettim. "Bunu daha önce itiraf ettiğimi söyleyemem, yüksek sesle değil ama sanırım bir şekilde her zaman ikimizin yeniden bir araya geleceğimizi düşünmüştüm. Bir şekilde, bir gün." Güldü ve bu, fener ışığının sallanmasına neden oldu. "Pek mantıklı değildi. Hele Cynthia ile evlenip sen doğduktan sonra. Üstelik onun Seçkin ve benimse olmadığım gibi hiç de küçük olmayan bir gerçek vardı. Sanırım ta ilk başta bir ilişki

yaşamamamız gerekiyordu.” Tekrar Wren’e odaklanırken gözleri hafifçe kısıldı. “Hangi hastalıktan bahsediyorsun?”

“Böbrek hastalığı.” Sesi artık daha sertti. Daha çok tanıdığım Wren’e benziyordu.

Yavaşça başıyla onayladı. “Evet, bir iki kez bahsettiğini hatırlıyorum. Tedavisi kolay bir hastalıktı. Pek sıkıntı çıkarmıyordu.”

Wren kaşlarını çattı. “Pek sıkıntı çıkarmıyordu mu? Babamın *ölmesine* neden oldu.”

Fiona’nın gözleri benimkilere kaydı. Yüzü kaygılı bir gülümsemeyle gerildi. “Bunun farkında değildim,” dedi dikkatlice.

“Neden öldüğünü bilmiyor muydun?”

Başını iki yana salladı. “Onu neyin öldürdüğünü hiç öğrenemedim. Ölümü tamamen beklenmedikti.”

Fenerin yaydığı ışık altında Wren’in hareketsiz kaldığını gördüm. “Tamamen beklenmedik,” diye tekrarladı Wren, dalgın bir sesle. “Öyleyse, böbrekleri onu yüzüstü bırakmıyordu. O ölmüyordu.”

Fiona başını iki yana salladı. “Öyle olduğunu sanmıyorum,” dedi Fiona, boğuk bir sesle.

Sessizlik yoğun ve aşılmazdı. Yukarı Ortalı koridorları boştu. Uzaktan gelen şiddet yankıları yoktu, gölgelerden gelen konuşma sesleri yoktu, devriye gezen bot sesleri yoktu.

“O zaman ne demek bu?” diye fısıldadı Wren. “Böbrek değilse, onu ne öldürdü?”

“Üzgünüm. Sonunda ne olduğunu bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum. Bunca insan arasından bunu senin...”

“Ne? Kendi babamın nasıl öldüğünü en iyi benim bileceğimi mi?” Karanlık bir sesle güldü. “Annem bu sıradan detayları benimle paylaşmak istemedi. Belki de nedeni suratımdır. Belki de ona babamı hatırlatıyorumdur. Ondan hep nefret etti, ben de onun kopyasıyım sonuçta, değil mi?” Bakışlarını bana çevirdi. “Sanırım gidip ona soracağım.”

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Fiona'ya hızlıca teşekkür ettikten sonra, karanlıkta Wren'in peşinden koştum.

Ona yetiştiğimde, beni fark etmiş gibi görünmüyordu. Adını söylediğimde de tepkisi değişmedi, sonunda onu kolundan yakaladım. "Wren, dur."

İsteksizce döndü. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Gerek yok," dedim omuz silkerek. "Ne düşündüğünü zaten biliyorum."

"Ne düşünüyormuşum?"

"Geçen sekiz yıl boyunca babanın hastalıktan öldüğünü sandın ve şimdi bu inancın milyonlarca parçaya bölündü. Benimle aynı şeyi merak ediyorsun. Hastalık yüzünden ölmediyse, *nasıl öldü?*"

"Bu özetliyor," diye kabul etti, yine ilerlemeye başladı. "Ölümünden sorumlu kişiyi bildiğimden oldukça emin olduğum kısım dışında."

"Annen mi?"

Başıyla onayladı.

“Onunla yüzleşecek misin?” diye sordum, yetişmek için koşarak.

“Bir itiraf koparacağım.”

“Ve sonra ne olacak?”

Hiçbir şey demedi.

Bu yüzden gerçekten aklımda olanı söyledim. Peşinden koşup ona yetişme nedenimi. “Ona zarar veremezsin, Wren.”

“Vereceğimi söylemedim.”

“Onu yetkililere mi teslim edeceksin?”

Başını iki yana salladı. “O herkesten güçlü, Yargıç Andrews’u çoktan cebine atmıştır. Katz’la arkadaş olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile.”

Sırtımdan aşağıya bir titreme yayıldı. *Arkadaşlardı*. Bir katille arkadaştı. Bir canavarla. Sonra donup kaldım. “Wren—Katz!”

Durdu ve karanlıkta bana şaşkın bir bakış attı. “Ne oldu?”

“Katz’a ulaşmak için anneni kullanabiliriz. Etrafında bir milyar gardiyan olmadan onu yakalamamızın tek yolu bu.”

Bir an hareketsiz kaldı. Sonra gözleri heyecanla parladı, zeminden yükselen loş ışık sayesinde bunu gördüm. “Gönüllü olmaz.”

“Ama bir intikam peşindeysen...”

“O hâlde On Bir’i bitirmek için onu kullanmak en büyük intikam olur.” Başka bir şey söylemeden elimi tuttu ve beşinci kata çıkan merdivenleri fırlatarak çıktık. Bir gardiyan karanlığın içinden bize seslendi ama Wren durmadı, hızını azaltmadı bile. Arkamızda ağır ayak seslerinin ve bağırış çağırışın yankılanmasını bekledim ama birkaç koridor sonra sessizlikten başka bir şey olmadığını fark ettim. Belki de gardiyan bir Seçkin’in adımlarını tanıyabiliyordu. Belki de tehlikeyi hissetmişti çünkü şu anda Wren gözünü karartmıştı. Babasına ne olduğunu öğrenmeye ve –göğsümü beklentiyle şişiren kısım– On Bir’i bitirmeye kararlıydı.

Bu olacaktı. Bu gece.

Tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyordum ama yetişmek için çabalarken tamamen kaybolmadığımı da fark ettim Wren'le, gardiyan eğitimi sırasında yerleşkenin haritalarını inceleyerek yeterince zaman geçirdiğim için Cynthia'nın dairesine yaklaştığımızı biliyordum.

Sonunda beyaz ve tamamen lekesiz bir kapının önünde durdu. "Annem onun için üzülmen gereken bir insan değil," diye bana hatırlattı.

Başımınla onayladım fakat eskisi kadar emin değildim.

"Bizi Katz'a götürmesinin tek yolu," diye devam etti, "ölüm tehdidi."

"Annenin kafasına silah dayamak istediğine emin misin?"

"Babamın ölümünden o sorumluydu, evet. Eminim. Ayrıca bunu yerleşke için yapıyorum. On Bir'i bu gece bitirirsek bir daha asla arınma olmayacak. Artık insanlar boş yere ıstırap çekmeyecek."

Derin bir soluk aldım. "Öyleyse ben de eminim."

Bir saniye sonra yumruğunu kaldırdı ve menteşeleri titretecek kadar sert bir şekilde kapıya tekrar tekrar vurdu. Komşuların uyanmasını sağlayacak kadar sertti. Kapıların ardından gelen ayak seslerini duyabiliyordum; hatta biri koridora bile baktı. Wren elindeki göreve odaklanmış durumdaydı elbette ama aynı zamanda kızgındı da. Tahmin ettiğimden de kızgındı.

Güm, güm, güm.

Kapı nihayet açıldığında, annesi şık kıyafetler içinde ve elinde bir kadeh şarapla dikiliyordu. Wren bir davet beklemedi, sadece kapıyı sonuna kadar açtı, onu geriye doğru iterek yolundan çekti. Ardından daireye girdim, kapıyı kapattım ve geniş, beyaz, pürüzsüz ve parlak, Seçkin katının geri kalanı kadar tertemiz odaya baktım. Burada yaşayan kadın kadar soğuk ve duygusuzdu. Beni bu konuda uyarması komikti. Aşağı Ortalı beni Wren'le birlikte yakalaması konusunda. Yine de burada, onun evinde birlikteydik ve bunu durdurmak için yapabileceği

hiçbir şey yoktu. Belki de hiç olmamıştı. Belki de toplum ilkelere ve sözde normları insanları ne kadar birbirinden ayırmaya çalışsa da aşk her zaman bir yolunu bulacaktı.

“Bu da ne böyle?” diye sordu ve ihanete uğramış bir tavırla Wren’e döndü. “Ne cüretle komşuları bitmek bilmeyen bir gümbürtüyle uyandırıyorsun. Gecenin bir vakti evime dalıyorsun. Onca insan arasından *onu* evime getiriyorsun. Senin bile bu kadar düşebileceğini düşünmezdim, Wren.”

“Buraya kavga etmek için gelmedim. Sana bir şey sormak için geldim.”

“Çabuk ol,” dedi bana bakarak.

“Bana nasıl öldüğünü anlat.”

“Zihin mi okuyorum ben?” diye çıkıştı. “*Kimden* bahsediyorsun?”

Wren ürkütücü bir biçimde gülümsedi. “Thom. Senin kocan. Benim *babam*.”

Bu, söylemesini beklediğim şey değildi. Yüzünde ani bir şaşkınlık belirdi, sonra bakışları tekrar benimkilere kaydı.

“Hayır, anne,” dedi Wren, kararlı bir şekilde. “Bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Ve seni temin ederim ki şu anda biri için endişelenmen gerekiyorsa benim için endişelenmelisin.”

Çenesi meydan okurcasına kalktı. “Öz annenle böyle mi konuşuyorsun?”

“Sorumu cevapla. Çünkü böbrek hastalığından ölmediğini biliyorum. Bu yüzden bir kez daha soruyorum: *Babam. Nasıl. Öldü?*”

Her nasılsa Cynthia kendinde alay etme cüretini buldu, işte o anda ona *vurmak* istedim. Kendi annemin varlığıyla yokluğu bir olabilirdi, bana ilgi göstermektense kendi isteğiyle hayal âlemine dalmış olabilirdi ama bana asla bu kadar kayıtsız davranmazdı. Wren için üzüldüm; böyle bir kadınla büyümek zorunda kaldığı için midem bulandı. Ölümünden bu yana sekiz

uzun yıl geçmesine rağmen babasına bu kadar bağlı kalmasına şaşmamalıydı.

Ama sakın kalmam gerekiyordu. Duygularıma kapılmam gerekiyordu; bu yüzden dairedeki tek bir dekorasyona, kanepenin üzerine asılı duran tabloya bakarak dikkatimi dağıttım. Beyaz bir arka plan üzerinde beş siyah dikdörtgen üst üste istiflenmişti. En üstte de bir üçgen duruyordu. İlk başta hiçbir anlamı olmadığını düşündüm ama sonra yerleşkeyi temsil edebileceği aklıma geldi ve ona daha bir ilgiyle baktım.

Cynthia sonunda, "Seni hep şımarttı," dedi.

"Nasıl öldü, Anne?" Wren'in sesi sarf ettiği öz kontrole titriyordu. Cynthia'nın ateşle oynadığını hissettim. Peki o hissedebiliyor muydu?

"Tuhaf olan," diye devam etti, "o gittiğinde tek bir göz yaşı bile dökmedin. Bak işte, senin kayıp bir vaka olduğunu başından beri biliyordum. Çarpık ve duygusuz bir çocuktun ama baban bunu göremeyecek kadar aptaldı..."

Wren şarap kadehine vurunca cam yere düşüp paramparça oldu ve Cynthia'yı şoka sokarak susturdu. "*O nasıl öldü?*"

"Hastalıktan."

"Hayır hastalıktan değildi. Yakılması emrini sen verdin. Senin verdiğini biliyorum."

Donup kaldı. Yoğun, içten bir sessizlik yaşanıyordu.

"Evet," diye alay etti Wren. "Yer üstünün tamamen güvenli olduğunu biliyorum. Yani bana olanları anlatsan iyi edersin. Bana babama ne olduğunu anlat."

Korkmalıydı ama o da tıpkı oğlu gibi buzdan yapılmıştı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum..."

Wren'in yüzü öfkeyle buruştu. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar eliyle annesinin sabahlığını kavradı. Bir an karnım kassıldı ama sonra onun hareketsiz olduğunu gördüm; annesini ne itti ne de elini geri çekti. Orada öylece durdu, avucunda sıkıldığı kumaşla yüz hatlarına kötülük kazınmıştı. Cynthia,

oğlu karşısında fiziksel olarak güçsüzdü ve bence şu anda bu gerçeği hatırlamıştı.

Normalde gözleri zekâ dolu baksa da artık korkuyla parlıyordu. “Öğrendi,” diye fısıldadı.

“Neyi?”

“Yukarıyı. Ve bu bilgiyi öğrenen her vatandaş idam edilir.”

Wren’in yüzü kül rengi, amansız beton bir levhaya dönüştü ama onun bunu fark ettiğini sanmıyordum. Cynthia haklıysa ve bu bilgiye ulaşan herhangi bir vatandaş idam ediliyorsa Wren büyük tehlike altındaydı. Ne de olsa, onun oğlu olması, sevme yeteneğinden yoksun, herhangi bir şeyi ya da kimseyi güç, prestij, ayrıcalığın önüne koyamayan bir kadın için hiçbir şey ifade etmezdi. Sanırım ben de tehlikedeydim. Bu durumda Katz’a ulaşmak için daha fazla sebebimiz vardı. Bu durumda On Bir’i bitirmek için daha fazla sebebimiz vardı.

“Yerleşkenin acı gerçeği bu,” diye ekledi Cynthia.

“Demek onu öldürdün. Kendi *kocanı* öldürdün!”

“Elbette *ben* öldürmedim, Wren,” dedi ve sesi eskisine göre daha yumuşak, hiç duymadığım kadar yumuşaktı. İnsana benziyordu âdeta. “Beni ne sanıyorsun sen? Onun ölüm emri üstümdekiler tarafından, yani liderimiz tarafından verildi. Durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.”

“*Saçmalık!*” Sesi dairede yankılandı. “Katz, babamın bildiğini nasıl öğrendi?”

Hiçbir şey söylemedi.

“Doğru ya,” diyerek güldü Wren. “Çünkü ona sen söyledin. Seninle *-eşiyile-* sırrını paylaşabileceğini düşündü...”

“Benimle *sırrını paylaşmadı,*” diye aniden öfkeyle. “Bu bilgiyle karşıma çıktı, tehdit olarak kullandı. Durdurulmasaydı yerleşkeyi yok edecekti...”

“Yok mu ederdi? *Özgür kıları* demek istedin herhâlde. Alt katta bok gibi yaşayan tüm insanların gerçekten burada kalmak istediğini mi sanıyorsun?”

“Wren Edelman! Aşağı katların şampiyonu.” Pis bir kahkaha attı. “Burada ayrıcalıklı bir yaşam sürdürün evlat ve uygarlığımızı yeryüzünün üzerine salıverirsek bütün bunlar boşa gidecek. Senin için yaptım bunu, göremiyor musun? *Tüm* hepsi senin içindi!”

Bir sakinlik oldu ve kısacık bir an Wren’in buna kandığını düşündüm. Ancak Wren silahını çıkarıp ona doğrulttu.

Gözleri dehşetle parlıyordu. “Wren...”

Nefesimi tuttum. Çünkü Wren’in bundan sonra ne yapacağından veya aklının nerede olduğundan emin değildim. Düzgün düşünemeyecek kadar üzgün olduğundan endişeliydim.

“Beni Katz’a götür,” dedi sonra ve tüm kaslarım bir anda rahatladı.

“Katz’a mı?” Kafasının karıştığını gördüm. Beyninin her sorun, her nüans, her olası çözüm üzerinde çalıştığını gördüm. Sonunda nefesini verdi. “Tamam. Katz. Babanın ölümünden sorumlu olan o. Ben değilim, Wren. Asla ben olmadım.”

İşe yaramıştı. Oluyordu işte. Katz’a gidip onu On Bir’i *bitirmek* için kullanacaktık.

Sonra kapı gümbürtüyle açıldı ve sessizliği tanıdık bir ses böldü. “Silahı bırak yoksa kız arkadaşın ölür.”

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Sitwell kapıyı arkasından kapattı. Silahının namlusunu kafama doğrultmuştu. “Ondan uzak durma tavsiyeme kulak asmayacağını bilmeliydim,” dedi. Gözlerini kısarak baktı. “Yargıç Andrews’un seni öldürmesine izin vermeliydim. En başta böyle bir pisliği işe almamalıyım. Anlamadıysan, gardiyanlıktan kovuldun.”

Sözleri üzerine içimde bir şeyler öldü, sonra bu saçmalığa, bu gecenin koşulları altında bile nefret ettiğim bir işi umursamama neredeyse gülecektim. Ancak Sitwell buradayken, silahı kafama doğrultulmuşken, Katz’a ulaşmanın çok daha zor olduğunun farkındaydım.

Yani, belki de bu geceki görevi yerine getiremeyecektik. Belki de yarını görecektik kadar yaşamayacaktık.

Sitwell, Wren’e, “Sen, delikanlı,” dedi, “bir daha asla kızımın yanına adım atmayacaksın. İş olması, sana gelmesi ya da onu aşağı kattaki bir serseriye karşı savunman umurumda değil. Seni onun üç metre yakınında yakalarsam, seninle bizzat

ilgileneceğim. Cynthia'nın oğlu olsan da suçluların arasında yerini alırsın. Anlatabildim mi?"

Wren ona bakma zahmetine girmede. Bunun yerine annesine baktı ve alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

"O zaman bunu evet olarak alıyorum. Şimdi silahını indir. Çünkü blöf yaptığımı sanıyorsan, Yerleşke On Bir'i Bayan Hamilton gibi bir Aşağı Ortalı'dan kurtarmayı umursadığımı sanıyorsan acı bir uyanış yaşarsın. Edindiğin arkadaşlara bak."

"Git buradan Sitwell," dedi Wren. "Bunun seninle ve Eve ile hiçbir ilgisi yok. Bu annemle benim aramda."

Ama Sitwell gitmedi. Bunun yerine daha da yaklaştı. O kadar yakındı ki silahının ucu saçına değdi. Wren gözünün ucuyla izliyordu.

Bu kadar yakından izlemesi hoşuma gitmedi. Bu, Sitwell'den gelen tehdidi ciddiye aldığı anlamına geliyordu. Wren adamı benden çok daha iyi tanıyordu ve Sitwell'in beni gerçekten öldüreceğinden endişeleniyorsa konu ciddi demektir.

Sonra Wren soğuk bir tavırla, "Addison'ın bilmediğini varsayıyorum. Karının da."

Sitwell sessiz kaldı.

"Artık inkâr etmenin bir anlamı yok," diye devam etti, gergin ve küçümseyen bir sesle. "Landry'yle olan fiyaskodan sonra Eve'i hücrede tuttuğun zaman anlamalıydım. Senin üzerinde o kadar fazla etkim yok. Ama annemi mutlu etmeye çalışıyorsan, belki de vardır. Ee, siz ikiniz ne zamandan beri yatıyorsunuz? Birkaç ay... Yoksa daha mı uzun?"

Odayı ağır bir sessizlik kapladı.

"Komik olan şu ki, Sitwell, beni kızdırsaydın annemin gözüne daha çok girebilirdin."

Sitwell sonunda, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi. Sesi öfkeyle doluydu.

"Sanırım az önce seni uyaranlar komşulardı," diye ekledi Wren. "Bir gürültü duydular, değil mi? Tanrı korusun, bir Aşağı

Ortalı gördüler, değil mi? Böylece gelip giderken gördükleri adamı buldular, iyi ki kapıyı açan karın değildi, seni...”

“Wren,” diye uyardı annesi. Sesi gergin olsa da otoriter olmayı başarmıştı. “Yine seni ilgilendirmeyen şeylerden bahsediyorsun.”

“Defol, Sitwell,” diye tekrarladı Wren. “Dışarı çık yoksa onu görür görmez Addison’a söylerim. Kızın senden nefret edecek ve evliliğiniz mahvolacak. İstedğin bu mu? Hepsi bu yalancı pislik için mi?”

“Bunu yapma,” dedi Sitwell yavaşça. “Annenden bahsediyorsun. Şu anda uğruna savaştığın şey her ne ise, o hâlâ senin annen. Onu serbest bırakman *gerek*.”

“Gerek mi?” Karanlık bir tavırla güldü ve annesini salmaya hiçbir niyetinin olmadığı bana olduğu kadar Sitwell’e de açık mı diye merak ettim. “Babamı öldürdü. Diğer tarafa bakmazsan sıradaki sen olacaksın.”

“Yalan söylüyor,” diye tısladı Cynthia, Sitwell ayağıyla zemine vururken.

“O hâlde, bu Aşağı Ortalı’yı ne kadar önemseydiğinizi görelim,” dedi.

Yarım saniye sonra silahının kabzası kafatasıma vurdu. Kırmızı bir akım gördükten sonra etraf karardı. Yüzüm sıcaktı, yapış yapış. Dizlerimin üzerindeydim; ağırı neredeyse midemi bulandırmıştı.

Bir an için kayıtsız ve bitkin hâldeydim ama sonra bu durumda daha önce pek çok kez bulunduğumu hatırladım. *Bu limon suyu, Eve. Başka bir şey değil*. Bu yüzden oda sallansa da kendimi çevirip tam beni kaldırmak için eğilirken Sitwell’in suratına yumruk attım.

Tam gözünün altına, beklemediği sert bir yumruk. Kâğıt kadar ince teni, altındaki damarlar yüzünden maviye çalan teni yarıldığında içimde ufak bir memnuniyet hissi duydum. Ona tekrar saldıramadan önce kulaklarımı sağır eden bir patlama

oldu. Bu beni durdurmaya yetti. Belli ki bir uyarı atışıydı ve ben hareket edemedi hâlâ tüten silahı şakağıma dayadı.

Akkor tabancanın verdiği acıyla inledim ve sonra sonun geldiğini anladım. Fırsatı kaçırmıştım. Silah dipçığının vurduğu yerdeki kemiğimin zonklaması önemli değildi, midemin derinliklerindeki hisle kıyaslanamazdı: *Kaybetmişim*.

Pekâlâ. *Şimdi* Katz'a nasıl ulaşacaktık?

Sitwell ilgisizce, "Dikiş atılmalı," dedi, kafamdaki yarayı inceleyip. "Tabii anneni bırakıp silahını teslim etmezsen pek bir önemi yok."

Wren'in niyetini anlayamıyordum; gözlerimde çok fazla kan vardı ve başım çok ağrıyordu. Ama gözümün ucuyla Sitwell'e dik dik baktığını gördüm. "Gitmesine izin ver. *Şimdi*."

"Peki sen annenin gitmesine izin verecek misin?"

Wren bir an için sadece kaşlarını çattı. Sonra, bir dakikalık uzun bir sessizliğin ardından, "Pekâlâ," diye mırıldandığında âdeta bir parçam öldü. Kozumuzu kaybetmiştik. Ve o olmadan Katz'a ulaşmamızın hiçbir yolu yoktu. On Bir'i bitirmenin hiçbir yolu kalmamıştı ve vücudumdaki her hücre bağırarak, çığlık atmak ve ağlamak istiyordu. Keşke daha önce tepki verseydim, keşke bir şekilde Sitwell'in elinden silahı çekip alsaydım...

Sonra silahın namlusu kalktı. Wren annesini kaba bir tavırla ileri doğru itip silahını verdi ve ben de öne doğru itildim. Cynthia'nın eski yerine geçip düşmemek için duvara yaslandım. Gözüme durmadan akan kanı silemeden Cynthia kapıya doğru ilerledi ve Sitwell'i arkasından sürükledi. Başım ne dediklerini duyamayacak kadar çok zonkluyordu ve bu yüzden tek yapabildiğim onların arkasından bakmak oldu, kaşlarım o kadar çatılmıştı ki sanki iğne iplikle oldukları yere dikilmiş gibiydiler.

"Bu geceki davranışların, Wren," diye seslendi birden, "haddini aştı. Tam bir açıklama ve özür bekliyorum ama önce Jeffrey'ye teşekkür etmeliyim. Yalnız."

Onlar gider gitmez Wren kollarını bana doladı ve dizlerimin bağı çözüldü. "Özür dilerim," dedim boğuk bir fısıltıyla.

"Ne için?"

"Katz'ı yakalama fırsatımız kaçtı."

"Bu senin hatan değil, Eve," dedi ve beni öptü. "Başka bir yol bulacağız."

Yavaş yavaş başımın dönmesi geçti. "Hayır, bulamayacağız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani... Bence bu bir tuzak."

Beni yakından izledi. "Neden bahsediyorsun?"

"Yer üstünü biliyoruz. Bunu öğrenen herkesin ölmesi gerektiğini annen kendi ağzıyla söyledi. Yerleşke On Bir'in acı bir gerçeği, unuttun mu?"

"Ben onun oğluyum," dedi, ama kaşlarını çatıp başını iki yana salladığında daha sözcükleri söylemeyi bitirmemişti. "Sanırım onun gibi biri için bu küçük detayın hiçbir önemi yok."

Doğrulamakla uğraşmadım. "İyi durumda olmasının nedeni Sitwell," dedim. "Silahın olmasa bile, neden şu anda seninle tekrar yalnız kalmak istesin ki?"

Bakışları odaksızdı. "Yani dışarıda dikilmiş kapıyı açmamızı bekliyorlar, ateş etmeye hazırlar..."

"İşleri kitabına göre yapıyorlar. Mecbur kalmadıkça ellerini kirletmezler." Derin bir soluk aldım. "Tahminimi söyleyeyim mi? Biri dışarıda duruyor. Silahlı. Diğer gardiyanları almaya gitti. Sanırım burada biraz daha kalırsak tutuklanacağız."

"Sonra yakılırsınız," diye ekledi.

Birbirimize baktık. Söylediklerimi çürütmek istediğini görebiliyordum. Yanılıyor olmamı ne kadar çok istediğini. Birkaç dakika önce kontrol bizdeydi, oysa şimdi?

"Depoya gitmemiz gerekiyor."

Başımınla onayladım. Yerleşke On Bir'deki zamanımız resmen dolmuştu. On Bir'i bitirmeyi başaramamıştık. On Bir'i yüzüstü bırakmıştık. Ve şimdi, hayatta kalmak istiyorsak kaçmalıydık.

Sessizce bu gerçeğe kendini teslim etti. Yüz hatlarındaki değişimi gördüm, damarlarındaki kararlılığın sertleştiğini hissettim. “Silahsız zor olacak,” dedi sonunda.

“İyi ki benimki var.” Kot pantolonumun arkasından çıkarıp ona uzattım.

Bir an için ona baktı. “Hazır mısın?” diye sordu, kapıya doğru ilerlerken.

Kanı sildim ve başımla onayladım. *Rahatla, Eve*, demeye çalıştım kendime ama kalbim küt küt atıyordu. Belki biraz hazırdım, yanılmaktan korkuyordum; Wren'i yanlış yönlendirmekten. Ama çoğunlukla haklı çıkmaktan korkuyordum.

Birbirimize baktık, sonra Wren kapıyı açtı ve bir silah emniyetinin bariz sesini duyduk.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Beni öldürmeyi planlıyorsun, Anne.”

“İçeri dön, Wren. Burada işimizi bitirmedik.”

“Bitirmeyenler kimler? Erkek arkadaşını hiçbir yerde göremiyorum.”

Tek ışık zemin boyunca uzanan turuncu minik lambalardan gelse de Sitwell’in ortadan kaybolduğu apaçık ortadaydı.

“Biz arkadaş ve meslektaşız, kaçınıcı kez söylüyorum. Şimdi içeri geri dön.”

“Yoksa ne, beni vuracak mısınız?”

Pis pis gülümsedi. “Sana silah doğrultulması hoş bir duygu değil, değil mi? Düşünsene, senin için yaptığım onca şeyden sonra, sanki bir pislikmişim gibi beni öldürecektin. Böyle yüreksiz biri benim oğlum olamaz.”

“Oğlunun babasını öldüren kimse benim annem olamaz.”

“Ah, o konuda.” Kıkırdadı. “Onu öldürenin hastalık olmadığını nasıl anladın?”

“Eski bir arkadaşından.”

Gözleri kısıldı.

"Aşağı kattan bir arkadaş, hem de."

"Fiona."

"Doğru bildin. Güzel kadın. Seninle çıkmaya karar verdiğinde babam için her şey kesinlikle yokuş aşağı gitti."

"Peki ya yukarısı? Bana Thom'un onca yıl önce ona güvenecek kadar aptal olduğunu söyleme."

Wren başını iki yana salladı. "Hiçbir şey bilmiyor. Yukarıyı öğrenmemin sebebi Eve ve babamın cesetleri takip etmekle ilgili verdiği ipucuydu. Bilirsin, onu ölüme götürmeden hemen önce. Bu kadar esrarengiz olmasına şaşmamalı, aksi takdirde on yaşındaki oğlunu öldürürdün."

"İçeri dön, Wren. Şimdi."

"Bizi gardiyanlara tutuklatman için mi? Hayır." Vücudu rahattı, sesi normaldi. Sonra kolu mekanik bir şekilde kalktı, saniyeden çok daha kısa bir sürede annesinin elindeki *kendi* silahını kavradı.

Onun ihtiyaç duyduğu şey de tam olarak buydu. Parmağı kıpırdadı, tetiği çekti. Kulaklarımda sağır edici bir patlama gümbürdedi.

Gözlerimi açtığımda Wren iki büklümdü, çığlık attım. Ama doğrulup kızgın silahı annesinin elinden aldı ve yüzünün ortasına tüm gücüyle bir yumruk indirdi. Bu onu yere düşürdü ve Wren de bu fırsatı kullanarak silahı geri aldı.

İşte o zaman kalça kemiğinin hemen üzerindeki, tişörtüne yayılan kırmızı lekeyi fark ettim. Gözlerimi ona dikip o kadar uzun ve o kadar sert baktım ki renk beynime ve göz kapaklarımın ardına işlendi ve her göz kırpmışında onu gördüm.

Gölgelerin arasından, "Üçüncü hata, Bayan Hamilton," diyen bir ses geldi ve bir başka patlama koridoru aydınlattı. Dalgalanan cüppeler gördüm. Andrews'un kafama doğrulttuğu silahı gördüm. Kurşunun kafatasımın beş santim kadar yanındaki kapı çerçevesini ikiye ayırdığını duydum.

Hemen bir el daha ateş edildi, bu sefer ki Wren'in elindeki silahtan gelmişti.

Ama Andrews hızla köşeye saklandı, bir an için merminin onu tamamen ıskaladığını düşündüm. Sonra inlediğini, yere düşen metalin sesini duydum ve ileri atıldım.

Andrews'un yerde kanlar içinde kaldığını görmeyi umuyordum. Yer üstüne götürmek için silahını almayı, ona hele şükür demeyi umuyordum. Bunun yerine bana doğru bir yumruk savruldu ve kaçarken dengemi kaybettim. Bu fırsatı kullanıp beni saçımdan yakaladı, başımı geriye çekerek başımdaki kanayan yarayı açtı.

Neredeyse çığlık atacaktım.

Ama Andrews gibilerinin paniğe kapıldığını görmelerine izin vermeyecektim. Tişörtünde kıpkırmızı bir leke ve ayağının dibinde bir saldırgan yatarken, Wren'in ikinci kez imdadıma yetişmesine izin vermeyecektim. Bu *benim* kavgamdı. Bu yüzden kafamı rahatlatmak için Andrews'un eline yaslandım, sonra bacağımı onunkinin arasına hızla geçirdim.

İnledi ve saçımdaki tutuşu kendimi kurtarabileceğim kadar gevşedi. Dirseğimi çenesinin altına vurdum ve çenesine, dişlerini kana bulayan sert bir yumruk indirdim.

Yarım saniye sonra o da kulağıma, acısıyla beni şoka sokan bir yumruk indirdi. Sonra bana kafa atıp burnumu kırdı, bundan emindim. Kanın metal tadı ağızıma doldu.

Biri yoğun bir kahkaha attı ve ben neredeyse yere devriliyordum. Tam o sırada kahkahaların kendi göğsümden geldiğini fark ettim. Bunun nedeni, bu Seçkin'in şanslı birkaç darbe indirdi diye beni gerçekten yenebileceğini düşünmesiydi. Bir Aşağı Ortalı olan beni. Tüm hayatını dövüşmekle, *hayatta kalmakla* geçirmiş olan beni. Peki ya o? Hayatı için savaşmak, gerçek acıyı deneyimlemek için asla savaşmak zorunda kalmamıştı.

Güçlü olsa bile, ben yaralı olsam bile yine de beni alt edemezdi.

Aniden kendimi yerimde zıplarken, yumruklarım önümde havaya kalkarken buldum. Stadyum'daydım, insanlar adımları haykırıyordu, ayaklarını yere vuruyorlardı. Kafamdaki, kulağımdaki ve burnumdaki ağrı hissini toplayıp kutuya koyduktan sonra bir kenara attım. Sonra beynimin içindeki bir pim çekildi ve patlayıcı bir güçle önce sağ yumruğumla, sonra sol yumruğumla, ardından tekrar sağ yumruğumla ona vurdum. Üç darbeyi de var gücümle yüzüne indirmiştım.

Birinci hata. İkinci hata. Üçüncü hata, diye saydım kısık sesle.

Sonra Adalet Bakanlığı'ndaki prestijinin anımsatıcıları olan beyaz şeritlerle sıkıca kavranmış boynuna saldırdım. *Birinci hata. İkinci hata. Üçüncü hata.* Nefes borusuna inen darbeler öksürüp tükürmesine neden oldu, adice bir hamleydi; neredeyse kulağıma yumruk atması kadar adiceydi.

Sonunda yere yığıldı. Acı, oksijensiz kalmak dikkatini dağıtmıştı, bunu fırsat bilip önünde çömeldim. Wren'in sıktığı kurşunun neden olduğu yara cübbesini kanla ıslatmaya başlamasına rağmen yaşayacağını biliyordum. Çünkü uzaktan bağırışlar ve ağır ayak sesleri geldi. Birisi bu prestijli Seçkin'i kurtaracaktı; sadece alt katlardan olan bizleri ölüme terk ediyorlardı.

Fazla zamanım yoktu, hemen yaralı yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Beni hiçbir zaman anlamadın, Andrews," diye fısıldadım. "Ben asla acımasız biri olmadım, asla bir canavar olmadım. En azından bu fikri sen kafama sokan kadar. Geceyi atlatamazsan bir şeyi unutma. Daha en başından, tüm bunlar senin eserin, unutma."

"Eve!" Wren omzumu tuttu. "Eve, hadi gidelim, şimdi. Geliyorlar!"

Yüzümden hâlâ kan damlarken düşmanıma son bir anlamlı bakış attım ve arkamı döndüm. Köşeyi dönen Wren'i karanlığın içinde takip ettim.

Hızla, daha uzağa, tehlikeden uzağa ilerledik.

Gardiyanlar şimdiye kadar Yerleşke On Bir'in yaralı kıdemli üyelerini bulmuşlardı. Bizi eskisinden daha ısrarcı bir şekilde avlayacaklardı. Bu düşünce bacaklarıma güç verdi ve daha da hızlı ilerledim, Wren'le birlikte omuz omuza...

Ama gardiyanlar da hızlıydı.

En hızlı olanı bizi yan koridorda gördü ve silahını ateşledi. Patlama, yaralı kulak zarımı sıcak bir bıçak gibi deldi ama mermisi bize ulaşamadan köşeyi döndük.

Ve sonra... zihnim bulanık olsa da, bir şey fark etmeye başladım. Wren'le artık omuz omuza değildik. O yavaşlamıştı. Ne var ki uzun zaman önce yer üstündeyken canavardan kaçarken ayak uyduramayan *bendim*. İkimiz arasında yavaş kalan *ben* olmalıydım.

Koşarken ona baktım. Karanlığa rağmen çabayla bükülen, katılaştıran yüz hatlarını gördüm. Gömleğindeki kırmızı lekenin de oldukça büyüdüğünü gördüm. Bir anda iliklerime bir soğukluk işledi. Efordan terlesem de, hayatımda hiç olmadığı kadar üşüyordum.

Yakında en hızlı gardiyanın görüş alanına girdiğimizde bir kez daha yakalanabilir bir av olacaktık. Arkamızda yankılanan ayak seslerini şimdiden duyabiliyordum, gardiyanın yaklaştığını hissedebiliyordum, artık tadını alabileceğim kadar yakın olan özgür bir yaşamı elimden aldığını...

"Wren."

Gölgelerin arasından bir fısıltı geldi.

"Wren. Buradayım."

Aniden parmakları tişörtümün arkasını kavradı, varlığımın her bir zerresi devam etmek için haykırıırken beni durmaya zorladı. Ancak o zaman bir kapının aralık olduğunu fark ettim. Wren beni içine sürükledi ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kapıyı kapattı. Bir sürgünün çekildiğini duydum, yere çarparken usulca inlediğini duydum. Dışarıdan ayak sesleri geldi.

Büyük bir daire ışıkla aydınlandı ve gözlerimi kırptıştırarak şu anda görmeyi beklediğim belki de en son kişiye baktım. Addison.

Bakışları benimkilere takılıp kalmadı. Bunun yerine dizlerinin üzerine çöküp Wren'in tişörtünü kaldırdı.

İrkildim ama ne o, ne yeni taranmış saçları ne de Wren'e olan yakınlığı yüzündendi. Bunların hiçbiri umurumda değildi. İrkilmemin nedeni Wren'in oluk oluk kanayan bir kurşun yarası olmasıydı ve bu gece Yerleşke On Bir'den kaçmanın önündeki en büyük engelin gardiyanlar olmayabileceğini anlamıştım.

"Onu yatırmama yardım et," diye emretti Addison. Düşünmek için durmadım, sadece karşısına geçip dediğini yaptım. Tek kelime etmeden onu geriye doğru ittim. Sonra tişörtünü olabildiğince yukarı sıyrarak pürüzsüz tenini gözler önüne serdi ve bu kurşun deliğini daha net gösterdi. Kendi kendine mırıldandı, sonra dairenin uzak bir köşesinde gözden kayboldu.

Onca yer varken kendimi burada bulmanın şaşkınlığı yok oldu. Gerçeği idrak ettim ve boğazıma bir yumru oturdu. Bu olamazdı.

Bir dakika önce dövüşüyordu, son sürat koşuyordu. Peki ya şimdi?

Hayır, Eve.

Ağlama zamanı değildi. Vazgeçme zamanı değildi. Ve kesinlikle Wren'in ne kadar derinden korktuğumu görmesinin zamanı değildi. Bu yüzden yüzlerimizin aynı hizada olması için dikkatle öne doğru eğildim ve adını söyledim.

Bana baktı ama gözlerinden ne kadar acı çektiğini görebiliyordum. Donuk bakıyorlardı. Çoğunlukla beyazı görünüyordu, buraya kadar gelebilmesine bile şaşırdım.

"Wren," dedim tekrar. "İyi olacaksın. Beni anlıyor musun?" Çenemi o kadar fena sıkıyordum ki dudaklarım uyuşmuştu. Ama onun iyi olmasına ihtiyacım vardı. Benim buna ~~ihtiyacım~~ vardı.

Bence bunu anladı. Bakışlarımı yakaladı ve başıyla onayladı.

Sonra Addison geldi ve Wren'in dudaklarının arasına bir hap sokmasını izledim. Yutabilmesi için ağzına su tuttu. "Güçlüsün," dedi, ardından elime kapağı açık bir şişe ve bir havlu tutuşturdu. "Üstüne antiseptiği dök, ardından mümkün olduğu kadar bastır. Kanamayı yavaşlatacak."

"Peki hap?"

"Acıyla baş etmesine yardım edecek. Acele et."

Wren'in üstüne ata biner gibi oturdum. Bir elimle şişeyi, diğer elimle havluyu tuttum ve oraya ait olmayan deliğe baktım. Ve sonra dondum.

Yapamazdım, üstüne antiseptik dökemez, yaraya bastıramazdım. Çok büyük bir acı vermişti, aşırı yoğun bir acı ve bunun yapan kişi olmak istemiyordum.

"*Şimdi*, Eve."

Adımı ilk defa söylemişti. Başımı kaldırıncı bana dik dik baktığını gördüm. Küçümseme yoktu. Tiksinti yoktu. Aramızda üç kat yoktu; bir Seçkin ve Aşağı Ortalı değildik. Değer verdiğimiz birini çaresizce kurtarmaya çalışan iki insandık.

Sevdiğim birini. Belki o da seviyordu.

Dişlerimi sıkıp üzerine kötü kokulu sıvıyı boca ettim ve tüm gücümle yaraya bastırdım. Kıvrandığını görmemek için gözlerimi kapattım ama panik dolu soluklarını ya da göğsünün derinliklerinden yankılanan iniltiyi duymazdan gelemedim. Canımı kulağıma gelen patlamadan daha çok yaktı.

Kendimi olduğum yerde tutmaktan kaslarım ağrımaya başladığında, solukları yavaşladı. Gözlerimi açtım ve kan kaybının da yavaşladığını gördüm.

Addison bir kenarda dikilmiş, kolları göğsünde kavuşturmuş hâlde beni uzaktan izliyordu. "Başınız ne kadar belada?" diye sordu en sonunda.

"Çok fazla."

"Wren'in bile mi?"

“Özellikle Wren’in,” diye düzelttim. “Ama onu güvenli bir yere götürebilirim sanırım.”

“Nereye?”

Başımı iki yana salladım. “Sana söyleyemem.”

“Neden peki?”

“Çünkü şefler öğrenirse seni de öldürmeye çalışırlar.”

Alayla homurdandı ama ifadem kararlıydı.

“Sen ciddi misin?” diye sordu en sonunda. Bakışları delici ve zeki bir hâl aldı. Kibirli ve lüks bir dünyada büyümemiş olsaydı, aslında o kadar da kötü olmayacağını fark ettim. Wren’in neden en başta onunla çıktığını anladım.

“Keşke olmasaydım.”

Hâlâ şüpheli görünse de tartışmadı. Bunun yerine, “Ona dikiş atıp yarayı saracağım,” dedi. “Sonra ikinizin de gitmesi gerek. Bu şartlar altında babamın gelip beni kontrol etmesi çok uzun sürmez.”

Başımla onayladım ve malzeme almak için ortadan kaybolduğunda Wren’in yanına geçtim. Başının yanına diz çöktüm ve kanlı parmaklarımla yanağını okşadım. Rengi solgundu ama gözleri eskisinden daha uyanıktı. “Yolumuz uzun,” dedim ona.

Ağzının yarısı bir sırtışıyla yukarıya doğru kıvrıldı. “Kurşuna dayanabilecek kadar çetin ceviz olan tek kişinin kendin olduğunu mu sanıyorsun, Eve?”

Boğazımda kahkaha yerine bir yumru belirdi. Onu öpmek istedim ama Addison içinde çeşitli aletlerin bulunduğu küçük metal bir tepsiyle dönmüştü. Dikiş atmaya başlayınca kenara çekildim ve sonunda kapıya gidip kulağımı dayadım. Sessizlikten başka bir şey yoktu. Muhtemelen şimdiye kadar beşinci katın tamamı taranmıştı, bu da bu koridorlardan herhangi bir engel olmadan geçebileceğimiz anlamına geliyordu. Alt kattan pek umutlu değildim.

“Bitti,” dedi Addison.

Birbirine düzgünce dikilmiş deriyi inceledim ve yeteneğine hayran kaldım. Sonra üstüne kalın bir kare gazlı bez yerleştirip iyice bantladı. Birlikte ayağa kalkmasına yardım ettik ama kalkar kalkmaz duvara yaslanıp kolunu yüzüne bastırdı.

Ona gergin bir şekilde baktım. Sonra da Addison'a.

"Başı dönüyor," diyerek içimi rahatlattı. "Geçecek."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Islak bir bez ve şapkayı bana doğru fırlattı ve "Annem doktor," diye açıkladı. "Saçların çok dikkat çekiyor. Yüzünü kaplayan kan da öyle."

Elimden geldiğince kendimi temizledim, sonra şapkayı dikkatli bir şekilde başımın üstüne yerleştirdim. Wren ve ben anlamlı bir şekilde birbirimize başımızı salladık, o duvardan uzaklaşırken ağırlığının yarısını omzuma aldım.

"Teşekkür ederim," dedim gitmeden önce, her zamankinden daha ciddi bir şekilde.

"Söyleyemeyeceğin kadar tehlikeli olan o yer var ya? Onu oraya götür. Lütfen."

Başımla evet işareti verdim ve dışarı çıktık.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

iki koridor sonra Wren durdu. Kolunu omzumdan çekip topallayarak kapıya doğru ilerledi. Üç vuruş, sonra iki, sonra bir. Eskiden Hunter'la paylaştığıma benzer gizli bir koddu.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım.

“Long’u çağırıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü hem gardiyanları gözleyip hem beni taşıyamazsın.”

Ben itiraz edemedim Long kapıyı çekerek açtı. Wren’in rengi atmış yüzünü görünce gülümsemesi kayboldu. Gömleğini kirleten büyük kırmızı lekeyi fark ettiğinde kaşları çatıldı. Ve bana attığı afallamış bakışa bakılırsa, yüzümdeki kanı silme konusunda pek iyi bir iş çıkaramadığımı tahmin ettim. “Siz iyi misiniz? Ne oldu?”

“Zamanımız yok,” dedi Wren alçak sesle. Long’un yanından geçti ve ben içeri girer girmez Long kapıyı kapattı. “Gardiyanlar peşimizde ve bir maceraya atılmak istersen yardımın işime yarar.”

“Gardiyanlar mı?” Şokunu hissettim ve şaşırmadım. Gardiyanlar öyle her gün bir Seçkin’i kovalamazdı. “Şey, evet, bir

maceraya her zaman hazırım, bunu biliyorsun. Sen iyi misin, Eve? Şapkan güzelmış. Yüzündeki kanla uyumlu olsa da tam olarak senin rengin değil.”

Gözlerimi devirdim. “Wren için yeni bir tişört al, olur mu? Ve silahını.”

“Silahımı mı?” Tek kaşını kaldırdı. “Bana tehlikeli bir görev için fazla güveniyorsunuz gibi görünüyor.”

“Gardiyanlar fırsat yakaladıklarında öldürmek için ateş edecekler,” diye açıkladım.

“Sitwell de,” diye ekledi Wren.

“Addison’ın babası mı? Ne bok yaptın? Bekle, *vuruldun* mu yoksa?”

“Annem tarafından.”

Long şaşkın görünüyordu. “Öyleyse gardiyanlar neden *sizi* kovalıyor?”

“Buna devam ederseniz bütün yerleşke bizi arayacak,” diye araya girdim. “Gitmemiz gerek. *Hemen.*”

Bu yüzden koltuğunun arkasına atılmış tişört yığınınına döndü ve birini Wren’e fırlattı. Ama Wren üstünü değiştirmeye başladığında hareketleri o kadar yavaş ve kararsızdı ki, sarsak ellerini ellerimin arasına alıp kollardan geçirmesine yardım ettim. Vücudunun nasıl titrediğini ya da derisinin terle nasıl ıslandığını fark etmemiş gibi yaptım. Temiz tişörtü sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi göğsünün üstünde kaydurdım.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı.

Başımla onayladım ve Long’un sehpanın üstündeki dağınıklığı aramayı bitirmesini, kâğıtları kaldırmasını ve çöpleri bir kenara atmasını bekledim. Sonunda aradığını buldu, silahı ve birkaç yedek mermiyi cebine sıkıştırdı. Kollarını iki yana açıp bana baktı. “Senin için yeterince hızlı mı?”

Cevap vermek yerine kapıya uzandım.

“Bekle,” dedi. “Plan nedir? Gardiyanlar sizi arıyorsa, sizce de...”

"Yerleşkeden ayrılıyoruz," diye açıkladı Wren. "Sen de gelebilirsin ya da biz vardığımızda geri dönebilirsin. Ancak şu anda sadece ikinci kata inmemiz gerekiyor."

"İkinci katta ne var?"

"Çıkış yolu," dedim ve kapıyı hızla açtım.

Koridora çıktığımda kulak kabarttım. Bu koridorları yeterince iyi tanı mıyordum. Buradaki ihtimallerimden hoşlan mıyordum. İkinci kat âdeta beni çağırıyor, gardiyanlarla dolu olsa bile bana sesleniyordu.

"Al, Eve." Soğuk bir silahı avucumun içine kaydı.

"Ama..."

"Senin. Benim var," diyerek temin etti Wren.

Başım la onayladıktan sonra kısa, dar koridorlarından geçerek beşinci katın atriumuna giden daha geniş kanallara ilerledim. Sonra durdum. "Ana merdiven izleniyordur," dedim ve neden daha önce düşünmediğimi anlamadım. "Aşağı inmenin başka bir yolunu bulmalıyız."

Wren başını iki yana salladı. "Diğer merdivenler çok uzak. Ayrıca silahlıyız."

"Ben kimseyi vurmuyorum. Mecbur kalmadıkça."

Long bir ona bir bana baktı. "Ben Eve'in tarafındayım," dedi en sonunda. "Üzgünüm dostum. Yaralı falan olduğunu biliyorum ama başınız söylediğiniz kadar büyük bir beladaysa, tüm ana kontrol noktalarında gardiyanlar olacak."

Wren bir an için gözlerini kapattı ve ben onu gölgelere rağmen yakından izledim. Kendini ne kadar zayıf hissettiğini ancak tahmin edebilirdim. Nasıl korumasız hissettiğini. Onu ne kadar çok dolandırırsam hayatta kalma ihtimali o kadar düşecekti ve bu düşünce içimi titretti. Ama boyun eğdi, buna mecburdu, gözlerini açıp sırtını atriuma döndü. Birkaç koridor geçtikten sonra ayak seslerini duyduk. Gergin konuşma sesleri geliyordu.

"Bu taraftan," diye fısıldadı Wren, sonra kolunu Long'dan çekti ve çok iyi tanıdığım bir kapıya doğru yürüdü. O şifreyi

girerken adım sesleri yaklaştı. Vakit kaybetmeden, bu geceye kadar kendisine ait olan bölüme girdik. Her biri sarı kâğıtlar, bilgisayarlar ve temiz kalemlikle dolu masalar etrafımıza çevreledi. Daha önce gözlerimle gördüğüm bir manzara değildi bu. Böyle önemli işler aşağıda yoktu.

“Başka kapı var mı?” diye sordu Long. Bizi odadan geçirirken Wren’e ayak uydurmak için koşması gerekti.

“Evet.”

“Yavaşlar mısın? Şu anda sana yardım etmem gerekiyor, unuttun mu?”

“Long haklı,” diye seslendim. “Gücünü önemli an için saklaman gerekiyor.”

Wren omzunun üzerinden karanlık bir bakış attı. Ancak adım aralıkları kısaldı ve Long’un bir kez daha ilerlemesine yardım etmesine izin verdi. Adrenalin patlaması geçer geçmez acı yeniden belirdi ve yutkunduğunu gördüm.

Ben de yutkundum.

Arka kapıdan çıkarken, eskisinden daha temkinliydik. Ancak bu kattaki Seçkinlerin uyuduğundan emin olduğumuzda birkaç metre ilerledik ve sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Wren dikdörtgen camlı bir kapıyı işaret etti. Bir merdiven.

Aşağıya inerken belli etmeden onu yakından izledim. Donuk turuncu ışıkların altında, Long’un yardımıyla bile her adımda yüzünü buruşturduğunu görebiliyordum. Depoda bizi bekleyen, tek başına tırmanmak zorunda kalacağı merdiveni düşündüm ve içim öyle bir ürperdi ki neredeyse düşecektim.

Yavaş yavaş dördüncü katı, ardından üçüncü katı geçtik. Bizi hiçbir gardiyan beklemiyordu. Başım ve yüzüm daha az ağrıyordu ya da belki, kesintisiz ağrı akışına alışmıştım. Belki hücreme girip dış dünya için birkaç şey alma fırsatım olurdu. Belki Maggie’nin kapısını çalıp ona da gelmesini söyleyebilirdim. Belki burayla ora ve depo arasındaki yol tamamen kapalı değildi ve dışarı çıkmayı başarırđık, güvenli bir yere ulaşırdık ve sonra Wren güçlendiğinde tekrar On Bir’i bitirmeye çalışırdık.

Sonra gölgeler kıpırdandı ve ikinci kata açılan kapının yanından bir ses geldi. "Anladım."

...

Bir silahın namlusuyla karşı karşıya gelmek hiç hoşuma gitmemişti. Bu güçsüzlük hissi eziciydi. Yeni bir başlangıca hazırlanırken aniden sonu görmek de öyle.

"Bire karşı üç," diye hatırlattı Wren gardiyana. Silahı çekmişti, Long'un ki de öyle.

"Beni vurursan," diye söze başladı gardiyan, "görevdeki diğer tüm gardiyanlar senin tam olarak nerede olduğunu öğrenir. Direnmenin bir manası yok. Bitti."

Sesi tanıdıktı. Gözlerimi kısıtım, yüzünü seçemeyeceğim kadar karanlıktı. Sonra dank etti.

"Trevor?"

Tereddüt etti. "Eve?"

Wren ve Long'a bakarak bir el feneri çıkardı. Sonra bakışları üzerimde gezindi. Şişmiş olduğunu tahmin ettiğim burnumda ve saçıma bulaşmış kurumuş kanda duraksadı.

"Kahverengi saçlı bir erkek; Seçkin. Sarışın bir kadın; Aşağı Orta. İkisi de uzun boylu, yaralı ve son derece tehlikeli. Böyle söylediler. Peşinde oldukları sen miydin yani?"

"Böyle olmak zorunda değil," dedim sessizce. "Üç kişiyiz, görüyorsun ya? Ve şapkam var. Tarife hiç de uymuyoruz."

"Enerji Şefi'ne saldırdığını söylüyorlar. Ve Adalet Şefi'ne."

"Sadece bizi öldürmeye çalıştıktan sonra."

Başını iki yana salladı. Sonra beni kıvrandıran üç kelime söyledi. "Emir aldım."

"Ama..."

"Kenara çekil, Eve," diyerek araya girdi Wren, omzumun üzerinden. Sesi gergin ve sabırsızdı. "Tek yol bu," diye ekledi ve silahının emniyetinin açılma sesi merdiven boşluğunu doldurdu.

Trevor'ın ona endişeyle baktığını gördüm. Silahını eskisinden daha sıkı kavradığını fark ettim.

Hızlıca hareket edip aralarına girdim. "Hayır."

"Eve..."

"Onu vuramazsın."

"O bir *gardiyan*."

"Bana yardım etti. Hatırlıyor musun, Trevor? O Yukarı Ortalı'nın beni pataklamasına izin verdiğimde bana doğru yolu gösterdiğini hatırlıyor musun? Hâlâ bana söylediklerini düşünüyorum, sürekli düşünüyorum. Vicdan azabı geçmişe değiştirmez demiştin, hatırlıyor musun?"

Yavaşça başıyla onayladı.

"Bizi şimdi tutuklarsan, ölürüz. Üçümüz de... Bu kesin. Kendini vicdan azabından kurtar ve bırak gidelim."

"Sadece işimi yapıyorum."

"Lütfen Trevor." Sesim çaresizdi. Onu silahını indirmeye ikna edemezsem, her yönden mermiler uçuşacaktı. Muhtemelen hepimiz ölecektik. "*Lütfen*. İyi bir insan olduğumu biliyorsun. Bir seferinde, bu konuda benden daha emindin."

Bir süre sessiz kaldı. Sonra başını iki yana salladı. "Ana koridora yaklaşma," diye fısıldadı. "Ya da hücrene."

Anlamadan gözlerimi kırıştırdım, sonra göğsüm sevinçle doldu. Tıpkı aşağıda onunla ilk tanıştığım zamanki gibi, nezaketi karanlıkta beklenmedik bir şekilde parıldadı. O kadar büyük bir güçle aydınlattı ki, neden yıllarımı insanlar hakkında en kötüsünü düşünerek, insanlığa bu kadar az inanarak geçirdiğimi merak etmemi sağladı. Yanından geçerken kolunu sıktım, iyiliğin karşılığını vereceğime sessizce yemin ettim, sonra ikinci katın kapısını çekip diğerlerini bana ait olan pis koridorlara yönlendirdim.

Başımdaki zonklayan ağrıya rağmen duvar boyunca uzanan kahverengi bir çizgi gördüm ve tavanların ayrı bir alçak olduğunu fark ettim. Yemekhanenin yakınında olmalıydık ve bu

da mutfağın uzakta olmadığı anlamına geliyordu. Bitiş çizgisi görüş alanına girmişti.

Buna rağmen, Wren ve Long'u birkaç dakikada bir durdurup, ayak seslerini dinlemek için nefeslerini yavaşlatmalarını sağladım. Ses gelmiyordu. Koridorlar ıssızdı, o kadar ıssız ki On Bir'de sadece biz varmışız gibi geliyordu.

Nefesimi verdim. Her şey yoluna girecekti, *her şey*. Her ne kadar Katz'a ulaşamasak, On Bir'i bitiremesek de, Wren yaralanmış olsa da, hazır olmadan yerleşkeden ayrılmaya zorlansak da. Her şey yoluna girecekti. Wren iyileşecekti. Geri dönüp Katz'a ulaşacak ve her vatandaşa yerleşkeden çıkma şansı verecektik. Evet, her şey yoluna girecekti. Ama tam o an bir şey hatırladım.

Gittiğinde seninle gelmeme izin ver.

Sözcükler beynimde dönüp durdu, omuzlarıma ağırlık gibi çöktü ve kafamın içindeki zonklama bir kademe daha arttı. En çok annem, benden bile çok, Yerleşke On Bir'den çıkmak istiyordu. Bu yer ona inanılmaz derecede acımasız davranmış, yavrusundan ayırmıştı. Burada olduğu sürece mutluluğu asla bilemeyecekti ve onu bir gün daha burada çürümeye terk edemezdim, bir gün bile. Onu almak için buraya döneceğimize güvenemezdim; bu da onu *şimdi* gidip almam anlamına geliyordu.

Omzumun üzerinden Wren'e baktım. Terle kaplı, gri bir yüz. Hâlihazırda yürümek için harcadığı çaba çok fazlaydı; ondan daha fazlasını isteyemezdim. Bu yüzden yalnız gitmem gerekiyordu.

Karanlığın içinde mutfak kapısı belirdiğinde titreyen parmaklarımla şifreyi girdim. İçerisi boştu ve diğerlerini hızla kasap bölümünün etrafından dolandırdım, el fenerimin ışığını yansıtan parlak bıçakların yanından geçirdim ve sonunda yüksek tavanlı depoya soktum. İçimin rahatlamış olması gerekirdi ama sadece tırnaklarımı kemiriyordum.

"Burası da neresi?" diye sordu Long, boynunu uzatıp tavana bakarken.

“Yerleşkenin deposu. Wren dinlenirken sana her şeyi açıklar. Şuraya git, ağların diğer tarafında gözden kaybolabilirsin,” diye cevap verdim. “Yakında dönerim,” diye eklerken soğukkanlı davranmaya çalıştım.

Wren’in gözleri hemen kısıldı. “Sen ne...”

“Bir şeyi halletmem gerekiyor.”

“Eve...”

Başımı iki yana salladım. “Bir söz verdim ve onu tutmaya niyetliyim. Yakında döneceğim.”

Kolunu Long’dan çekti ve bana doğru yürüdü. İlk birkaç adımı normaldi ama sonra acıyla iki büklüm oldu. “Oraya gitmiyorsun,” dedi boğuk bir sesle. “Bu çok tehlikeli. Buraya vardığımız için bile şanslıyız.”

“Bu, bozamayacağım bir söz.”

“Pekâlâ, gitmene izin vermeyeceğim.” dedi net bir şekilde.

Kararlılığı beni gülümsetti. “Beni durduramayacağını ikimiz de biliyoruz,” dedim usulca.

“O zaman ben de seninle geliyorum.”

“Benimle gelmiyorsun, Wren.” Elini kaldırdım ve işaret parmağımı avucunda gezdirerek her ayrıntıyı ezberledim. “Ama...”

“Eve...”

“Hayır, sadece dinle. Bir şey olursa... Herhangi bir nedenle dönmezsem, beni arama. Dışarı çık, Michael’a git, sadece *git*.”

“Bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

“Evet, yapabilirsin.”

“Aklından bile geçirme.”

“Wren.”

Yaklaştı. “*Eve*.”

Gözyaşlarım aniden gözlerimden aşağıya doğru süzüldü. “Lütfen bana gideceğini söyle. Lütfen bunu benim için yap.”

Eli boynuma dolandığında teninin ne kadar yapış yapış ve soğuk olduğunu fark ettim, tanıdığım Wren gibi değildi. Ama gözlerinin parlama şekli şüphelerimi silip götürdü. “Kime söz verdiysen,” diye mırıldandı, “onu boz.”

“Anneme verdiğim bir sözdü.”

Gözlerinde bir şeyler kıpırdandı. Sanırım bunun bozacağım bir söz olmadığını anlamıştı.

“Ona Yerleşke On Bir’den bir çıkış yolum olduğunu söyledim. Onu yanımda götüreceğime söz verdim. Neler yaşadığını biliyorsun, şimdi ona sırtımı dönemem.”

Çektiği bunca acıya rağmen yaralarım dikkat ederek başını eğdi ve alnını benimkine dayadı. “O zaman geri dön,” diye fısıldadı. “*Bana söz ver.*”

Titrek bir şekilde güldüm. “Pekâlâ.”

“Söyle.”

“Söz veriyorum, geri geleceğim,” dedim ona, tutabileceğimden emin olmadığım bir söz olmasına rağmen. Farkındalık bir tuğla gibi üzerime indi.

Sonra beni öptü —bu sefer nazikçe— ve ölürsem bu an zihnimde taze olacağı için memnundum. Bu an, beni bundan sonra olacaklara götürecekti.

“Dinlen,” diye ısrar ettim. Elini son bir kez sıktım ve bir dakika sonra tekrar İkinci Kat’ın koridorlarına çıktım. Hava nemliydi, bana kendimi üşümüş ve savunmasız hissettirdi ama belki de bunun nedeni artık Wren’in kollarında olmamamdı. Ama şu anda odaklanmam gerekliydi çünkü anneme ulaşmak ana koridoru geçmek demekti ve Trevor beni bu konuda uyarmıştı.

Nedenini on dakika sonra anladım. İkinci katın ana arterine baktığımda silahları hazır hâlde devriye gezen iki gardiyan gördüm. Muhtemelen hücre kapıda ve Wren’in dairesinde de başka bir çift konuşlandırılmıştı. Peki ya diğerleri? Çoğu gece vardiyasında çalışmazdı ama zor zamanlardan geçiyorduk. Peki, kaç gardiyan daha yataklarından çıkarılmıştı? Maax, Sam ve diğerlerinin uykularından uyandırılmalarına, daha eğitimlerini bile bitirmemiş olmalarına rağmen giyinmeleri ve beni avlamaları için emir verilmesine daha ne kadar vardı? Kaybedecek zaman olmadığını farkındaydım ama gardiyanların Cömert Ağaç’a doğru yürüyüşünü izlerken aklıma bir fikir geldi.

Bıçaklı ve otoriteden hoşlanmayan biri daha vardı. Şiddet eğilimi de cabası. Muhtemelen bu sıradan, yerinde bir huzursuzluktan ibaretti. Ama Yerleşke On Bir'in sırrını bizden başka birinin de biliyor olması mümkündü. Ne de olsa, yer üstünü biz öğrendiysek, belki başka birileri de öğrenmişti. Wren'in babası gibi öldürülmemiş biri. Bizim aksimize, Yerleşke On Bir'den kaçmaya zorlanmayacak biri.

Bir saniye sonra saklandığım yerden fırlayıp, yüreğim ağzımda, gardiyanları takip ederek ana koridor boyunca ilerlemeye başladım. Hemen dönerlerse, beni görecektlerdi. Ama aramızda boşluk vardı, şapka takıyordum ve tek başımaydım. Beni hemen vurmayacaklarından neredeyse emindim.

Ama tamamen emin olmadığım için her an kaçmaya hazırdım. Ses çıkarmadım, nefes bile almadım. Birkaç adım sonra sola sapacaktım. Görüş alanlarının dışına çıkacak, avucumun içi gibi bildiğim bir katın yüreğinde olacaktım. O anda gardiyanlardan uzun olan bir şaka yaptı. Diğeri bir teneke kutuya tekme atarak duvardan sektirdi. *Az kaldı*, diye avaz avaz bağırdı beynim. Sonra köşeyi dönerken uzun olan döndü...

Fark edilip edilmediğimi görmek için durup beklemedim. Bunun yerine bacaklarım adrenaline dolarak bir koridordan diğerine fırladı. Bir erzak dolabının üstünden atladım, koştum ve ne pahasına olursa olsun koşmaya devam ettim. O kadar hızlı koştum ki zemini kaplayan turuncu lambalar tek bir sonsuz çizgi hâlini almakla kalmayıp yer üstünde gördüğüm ateş gibi alev aldı, beni yönlendirerek bana hayat veren kadına gittikçe daha da yaklaştırdı.

Sonra durdum. O kadar hızlı durdum ki vücudumdaki her kas tek bir tendon gibi gerildi.

Çünkü sesler hemen önümden, köşeden, hayatım boyunca tanıdığım o tanıdık koridora çıkan son köşeden geliyordu. Eski-den Maggie ve Hunter'la yürüdüğüm, birlikte top oynadığımız koridordan.

Gardiyanlar, onlar olmalıydı. Onlar köşeyi döner dönmez saldırarak, onları etkisiz hâle getirecektim. O kadar sert vuracaktım ki kendilerini toparlamaları birkaç dakika alacaktı. Ateş etmeyecektim.

Saniyeler geçti, sonra dakikalar. Sesler yükselmedi. Adımlar yaklaşmadı, dövüş takımı köşeden sallanarak gelmedi. Sonra jeton düştü. Gardiyanlar koridorda devriye gezmiyordu. Bir koridordan diğerine geçmiyorlardı. Ebeveynlerimin kapısına konuşlanmışlardı.

Ellerimi yüzümden geçirip kendime sakın kalmayı telkin ettim. Sonra köşeden usulca göz attım. Ben'in en yakında dikildiğini gördüm. O olduğunu bodur gölgesinden ve yılışık sesinden anladım. Merhametimi hak etmiyordu, ama ya öteki? Diğerini tanıımıyordum ve bu düşünce beni kaygılandırdı. Sonuçta Trevor'a, onu beni bıraktığına pişman etmeyeceğime söz vermişim. Daha da önemlisi bir daha dile bile alınmayacak bir şiddet eyleminde bulunmak istemiyordum. Ancak annemi hücrelerinden kurtarmamın başka bir yolu yoktu.

Yavaşça silahımı çektim. Bir süre ona bakıp ağırlığını hem gerçek hem de farazi olarak değerlendirdim. Sonra onu kaldırıp karanlıkta Ben'in kafasına doğrulttum. Parmağım tetiği okşadı, ön kolumdaki kaslar tel gibi gergindi...

Ateş et, Eve.

Patlamayı gözümün önüne getirdim, iki tane, gardiyanların önce dizlerinin üstüne, sonra yan taraflarına düştüklerini gördüm. Bir adrenalın dalgasıyla annemi cesetlerinin ve kirli zeminde biriken kan gölünün etrafından çekiştirerek götürdüğümü hayal ettim. Gardiyanların beni gece boyunca özgürlüğe doğru kovaladığını duydum.

Ama yapamadım. Ellerimi kana bulayamazdım. Ne şimdi ne de bir daha. İşte bu yüzden de sözümü tutamayacaktım. Annemi yanımda götürmeyecektim. Bunun yerine onu çürümeye bırakmalıydım.

Ben cesur değildim; ödlektim.

Hayal kırıklığı o kadar yoğundu ki tehlikelerle dolu koridorlarda yavaşça ilerledim, adımlarım geriye doğru ilerlerken topuklarım gürültülü bir şekilde kayıyordu ve dikkatsiz davrandığımı biliyordum. Bu yüzden bir süre sonra kendimi durmaya zorladım ve gözlerimi sımsıkı kapattım.

Wren'e depoya dönme sözü vermiştim, değil mi? Alnını benimkine bastırıldığını hissettim, parmaklarını ensemden hissettim. Zayıf olması gerekirken ne kadar güçlü olduğunu hissettim ve bu, bana da güç verdi.

Gözlerimi hemen açtım. Bir süreliğine kendime bir ödlek olmadığını söyleyecektim. Ben cesurdum ve sevdiğim birine verdiğim bir sözü daha bozmayacaktım.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Alnıma bir silah dayandı.

Bir erzak dolabından çıktığım anda bir milisaniyelik kısa bir sürede yaşanmıştı bu. Tam depoya doğru ilerlerken. Tesadüfen oradan geçen bir gardiyan göz ucuyla beni gördü.

“Herhangi bir konuda sana yardımcı olabilir miyim?” diye sordum sorgulamam sırasında kullandığım, masumiyet dolu sesimle.

“Terfim konusunda bana yardım edebilirsin diye düşünüyorum, bebeğim.” Silahlı gardiyan güldü.

Sesimdeki tüm numaralar silindi. “Nasıl yapacağım bunu?”

“Azılı arananları yakalan gardiyanlara büyük puanlar veriliyor.”

“Arandığımı mı sanıyorsun? Sadece yürüyüşe çıktım. Erkek arkadaşım beni terk etti falan filan. Beni yalnız bırak.”

El fenerini yüzüme doğrultunca gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Kıkırdadı. “Uzun, sarışın, yaralı. Yanında bir adam olmaması hariç tarife tam uyuyorsun. Ah, bir de tehlikeli,” dedi alayla. “Sanırım o raporu bir avuç ödlele hazırlamış.”

Bir an sıırttım, elimde değildi. “Terfiyi bu kadar çok istiyorsan yanımdaki, çok daha tehlikeli olan adamı yakalaman lazım.” Dişlerimi yaladım. “Yoksa çok mu korktun?”

Bir adım yaklaşarak beni inceledi. “Ben bir gardiyanım, bebeğim. Beni korkutan pek az şey vardır. Yani...”

Cümlesini bitiremedi çünkü artık yalnız değildik. Telaşlı ayak sesleri ve kumaş sürtünme sesleri geldi. Gergin biçimde karanlığa doğru baktık ve yeni gelenin üstündeki gardiyan üniformasının ana hatlarını görünce göğsüm sıkıştı. İkiye karşı bir. İşim bitmişti.

Ama daha yakından baktığımda, bu gardiyanın diğerleri kadar iri olmadığını gördüm, o hâlde bir kadındı. Ayrıca yüz maskesini takarken zorlandığını ve cephane dolu yeğinin üstüne tam oturmadığını fark ettim. Sanki bu kıyafetleri daha önce hiç giymemiş gibiydi.

Hareket ettiğinde hızması zeminden gelen donuk ışıktaki parıltıya ve az kalsın iç çekecektim. *Maax*. Bir yanımda rahatlarken diğer yanımda panikledi. Seçkinler, yeni gardiyanları devriyeye çıkardıysa Wren’le beni yakalamayı çok istiyor olmalıydılar.

“Sen de kimsin?” diye hırladı gardiyan ona. “Yeni kan mı?”

Maax’in kısık sesinin evet dediğini duydum. Sonra bakışları bana kaydı, eli silahına uzandı. Ama sonra donunca beni loş ışıktaki bile tanıdığını anladım.

Gardiyan, *Maax*’a, “Seçkinlerin aradığı kız bu,” dedi. “Bir erkekle geziyor olmalı ama onu henüz bulamadım. Ama bana yardım edebilirsin.”

Maax gözlerini benden ayırmadı. “Bir adamla mı?” Wren olduğunu bildiğine bahse girerdim. Sonuçta gecenin bir körü koridorda dolanırken bizi görmüştü. “Adın neydi senin?” diye devam etti gardiyan, bir gözünü bende tutup ona bakmaya çalışırken.

“Joss,” diye yalan söyledi.

İçime bir rahatlık yayıldı. *Maax* sadece arkadaşım değil, ayrıca yandaştı. Landry’yle olan dövüşten sonra iyi biri olduğuma inanmıştı ve hâlâ da buna inanıyordu.

Gardiyan bana doğru döndü. "Bana ve Joss'a onun nerede olduğunu söyleyecek misin? Yoksa seni döverek mi öğrenmek zorunda kalacağım?"

Başparmağımı omzumun üzerinden erzak dolabına doğru uzattım. "Oraya saklandı. Yüzüne vurmak için kapıyı açmanı bekliyor."

Önce bana sonra kapıya baktı. "Bunun dili de fena uzunmuş," dedi Maax'a. Sonra gözleri kısıldı ve bana sertçe baktı. "Bu ağızla anneni mi öpüyorsun?"

"Pek sayılmaz, hayır."

Sonra tam da yapmasını istediğim şeyi yaptı. Silahın nam-lusunu erzak dolabına doğrultacak şekilde kaydırды. "Senin yüzüne ne yapacağına bir bakalım, ne dersin? Kapıyı aç."

"Kendin aç."

"Aç yoksa seni vururum."

Parmaklarım yavaşça kapı koluna dolandı. Gıcırdayan menteşeler siyah bir dikdörtgeni ortaya çıkardı. Gardiyan birkaç santim öne çıktı ve el fenerini kaldırdı. O anda, sanki Yerleşke On Bir'in en çok aranan adamı yuvarlanarak dışarı fırlayacakmış gibi kenara sıçradım. Bana bebeğim diyen gardiyan umduğumdan daha da ürkekti. Silahıyla süpürgelerle dolu bir odaya ateş etti ve dikkati dağıldığı anda yumruğumu burnuna indirdim, kolunu kavrayıp silah düşene kadar büktüm.

Maax onu kafa üstü erzak dolabına soktu, ben de silahı aldım ve sonra bakışları benimkilerle buluştu. Teşekkür edecek, sarılacak zaman yoktu. Ama arkadaşşıma gülümsedim ve o da bana gülümsedi, sonra zıt yönlerde doğru koştuk.

Diğer gardiyanlar silah seslerini takip ederek geleceklerdi. Böylece ana koridorda devriye gezen, beni yavaşlatan ya da yoluma çıkan kimse kalmadı. Bir ara güldüm ama sonra aklıma annem geldi. Kahkaham boğazımda düğümlenerek hıçkırıklara dönüştü.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

“Eve?” diye fısıldadı Long, karanlığa doğru.
“Wren iyi mi?”

“Ne aptal bir soru bu böyle,” diye şaka yaptı Wren, arkasından. Ama el fenerimin yardımı sayesinde ben bile öyle olmadığını gördüm. Kireç gibi olmuştu.

Long’a doğru, “Sana onu dinlendirmeni söylemiştim,” diye bağırdım neredeyse. “Dinlendi mi?”

“Hayır, pek sayılmaz. Sürekli senin için endişelenmekle meşguldü.”

Wren yavaşça bana doğru yürüdü. “Annen nerede?”

Aramızdaki boşluğu kapattım, sonra yarasına dikkat ederek ona sokuldum. “Hücresinin kapısında konuşlanmış iki gardiyan vardı.”

“Ee?”

“Yapamadım... Yapamadım.”

“Doğru olanı yaptın, Eve.”

Tam tersi olması gerekmesine rağmen ona sarıldım ve belki haklıdır diye düşündüm. Belki de daha fazla ölüm ve yıkım

gerçekten de çözüm değildi. Annem yıllarını burada, her bir gün nakış işleyerek öldürmüştü ve birkaç gün daha öldürebilirdi. Wren'i tekrar iyileştirmek ve yer üstündeki işleri halletmek için tek ihtiyacım olan birkaç gündü. Sonra geri gelip onu alacaktık – babamı da. Yerleşke On Bir'i kesin olarak bitirmenin bir yolunu bulacaktık. Bu düşünce zihnimde alev alev yanarken başımı kaldırdım ve Wren'i dudaklarından öptüm.

“Siz ikiniz ölümüm olacaksınız, biliyorsunuz değil mi?” diye araya girdi Long. Yüzüne düşen bir tutam siyah saç geriye ittirdi. “Beni bir dakika daha bekletirseniz yumruk atmaya başlayacağım.”

Wren'in kollarının arasından ona bakıp, “Çok korktum,” diye karşılık verdim. “Hem neden bu kadar telaşlandın ki?”

“Ah, önemli bir nedeni yok. Sadece bir gezegenin içinde değil de *üstünde* dikilmek nasıl bir his öğrenmek istiyorum.”

Tek kaşımı kaldırdım.

“Wren bana her şeyi anlattı. Yaptığınız onca saçmalığa inanamıyorum. Bir de arkadaşımıdır, tanırım dersin.” Wren'in ensesine bir tane tokat patlattı. “Ve şimdi kıcını Kutsal Lider'e kadar taşımam gerekiyor, değil mi? Adı neydi, Mitchell mi?”

“Michael.”

“Doğru. Şey, gardiyanlar burayı aramayı akıl etmeden önce gitsek iyi olur, ne dersiniz?”

Başımla onayladım, ardından Wren'e döndüm. Yüzüm şişti, hâlâ kurumuş kan damlalarıyla kaplıydı ve saçlarım da karma-karışmıştı. Beynim ağır ve yavaş hareket ediyor gibi geliyordu, kalbim de öyleydi. Ama doğrudan gözlerinin içine bakınca aramızda tarif edilmesi zor bir bağ hissettim.

“İyi misin?” Sesi kısıktı.

“Asıl sen?” Benimki boştu.

Genzinden bir ses çıkardı. “Artık döndüğün için mi? Evet. İyiyim.”

Bizi buraya getiren korkunç olaylar dizisine rağmen gülümsedim ve sonra döndüm. “Merdivenden önce Wren çıkacak.”

“Olur,” diye kabul etti Long.

Ancak Wren hareket etmedi. “İlk sen çık. Düşersen...” Sesi hiçliğe karıştı.

“Düşersen, en azından aşağıdayken seni tutma fırsatım olur. Bu yüzden dediğim gibi, önce sen.”

Kaşlarını çattı. “Burada senin hayatından bahsediyoruz, Eve.”

“Burada *senin de* hayatından bahsediyoruz, Wren. Sensiz o merdivene adım atmayacağım ve burada bunun hakkında konuşarak ne kadar çok zaman harcarsak, yakalanma ihtimalimiz de o kadar artar.”

“Benim için ölmeyeceksin,” dedi kulağıma doğru Wren.

“Ölmüyorsun, nokta.”

Bana birkaç saniye bakıp başını iki yana salladı. Ama ilerlemeye başladı ve eskisinden daha canlı hareket ettiğini fark ettim. İyi olacaktı. *Buradan canlı çıkacağız.*

İlk on basamak güçlü ve hızlıydı. Ancak ortaya geldiğimizde hızı düştü. Sık sık dinleniyordu. Zamanımın yarısını omzumun üzerinden kapıya bakarak ve yaklaşan ayak seslerini dinleyerek geçirdim. Geri kalan zamanlardaysa Wren’in botlarına bakıp her adımının sonuncusu olup olmayacağını merak ettim. Odağını kaybedecek mi, acıya daha fazla dayanabilecek mi. Düşerse ne olacağını da merak ettim. Bu olursa büyük ihtimalle hepimiz ölürdük.

“Neredeyse vardın,” dedim. Belki hayal ediyordum, belki sandığım kadar kötü değildi. Ancak en sonunda evet dediğinde, öyle olduğunu anladım. Çünkü bu tanıdığım bir ses değildi. Yaralı ve tükenmiş, güçsüz bir sestti. Onu şu andaki gibi hiç görmemiştim. Nihayet merdivenin en tepesine vardık ve özgürlük o kadar yakındı ki onu neredeyse parmak uçlarımda hissedebiliyordum.

Wren, bitip tükenmiş vücudunu ağır bir şekilde iplerin üstünde yavaşça hareket ettirdi, ardından ağlara yaklaştı. Güzel, çok güzel. İlerleme kaydediyorduk. İpleri geçmeye başladığımda, el fenerimin ışığıyla onun tepeden ikinci ağda, uzun zaman önce dinlenmek için kullandığım aynı noktada yattığını gördüm. Geçen sefer kollarım titremişti. Yorgunlardı ve ağrıyorlardı. Üstelik vücudumda bir kurşun falan da yoktu.

Bu sefer titremedim; ne yüksekte ne de düşmekten korkuyordum. Dikkatim çok dağınıktı, Wren'e çok odaklanmıştım, kendimi sona çok adamıştım. Sonra yanında uzanıp yüzündeki teri silmesini izledim. Tıpkı her şeyin farklı olduğu birkaç saat önce, Stadyum'da yaptığım gibi, onu ilk gördüğüm anı düşündüm. O zaman bile çok nazik bir ifadesi olduğunu düşünmüştüm.

Ne kadar da haklıydım.

Çünkü içinde bir canavarın pusuda beklediğini düşünse de o canavar, doğuştan gelen iyiliğinin gölgesinden bile korkuyordu. O kötü ya da çarpık değildi; annesi yanıliyordu. *Ben* ondan şüphelenerek hata etmişim. Depo kapısının net bir şekilde açılıp kapanma sesiyle bu an paramparça oldu.

Telaşla el fenerini kapatınca karanlığa gömüldük, sadece kulaklarımızı kullanabiliyorduk. Benimkinin akan kanla dolu olması çok kötüydü. Andrews'un yumruğundan dolayı hâlâ uğuldaması çok kötüydü.

Sesler. Kesinlikle birkaç ses geliyordu. Sonra ışıklar açıldı, keskin ışıklar kamaşan gözlerimi kapatmaya zorladı. Yüksek tavanlı odada yankılanan topuk sesleri vardı. Mutfaktakiler topuklu giymiyordu herhâlde...

Belki de güçlü biriydi. Belki de özellikle bizi arayan güçlü biriydi. Belki de Wren'in annesiydi.

Hayır. O da yaralıydı. Değil mi? Wren de aynı şeyi düşünüyordu, düşündüğünü biliyordum.

Long, ağın en ucundaydı, üçümüz arasında en açıkta olan oydu ve gözleri korkuyla alev almıştı. Hatta nefes bile almı-

yordu. Ama sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından sesler kayboldu ve ışıklar söndü. El fenerimi açarken yüksek sesle nefes verdim.

“Keşke yedek bir iç çamaşırı getirseydim,” dedi Long, yana doğru manevra yaparken. Sırıtmaya başladım ama sonra Wren’i gördüm ve ağzının köşelerinin gergin olduğunu gördüm. Long’un ona ödünç verdiği tişörtte kırmızı lekeyle kaplanmıştı.

Yarası yeniden açılmıştı.

Islak bir çarşaf gibi soğuk bir şey üstüme yayıldı çünkü tırmanış... Onun için çok fazlaydı. Long gördüğünde kısık sesle küfür etti.

“Kötü mü?” diye mırıldadı Wren.

“Hayır,” diye yalan söyledim. “Eskisi gibi kanamıyor.”

“Pekâlâ.”

“Nasıl hissediyorsun?”

Avuçlarını dikkatle gözlerine bastırdı ve nefes verdi. Nefes aldı. Nefes verdi. “Emin değilim,” dedi en sonunda.

Long’la bakıştık. Onun için büyük bir itiraftı ve bu onun zorlandığı anlamına geliyordu. Gerçekten zorlanıyordu.

Ölemezdi. Böyle bitemezdi. Bitemezdi.

“Hadi,” dedi Long ve birlikte onu santim santim ağın kenarına doğru sürükledik. En tepeye çıkıp yüzüstü uzandım ve Wren’i de üstüme çekmek için tüm gücümü kullandım. Ağırdı, ölü gibi ağırdı ve onu çekmemiz birkaç dakika sürdü.

İşte. İşte. Deponun zirvesindeydik. Gardiyanlardan kurtulmuştuk, özgürlüğü tadacaktık. Bir de kemiklerime yayılan o ürperti hissi gitseydi...

Ama inlediğini duydum, ıstırabını sanki kendi ıstırabımmış gibi göğsümde hissettim, var gücümle ek binaya giden erişim kapağını iterek açtım. Başım Yerleşke On Bir’in üzerine çıkacak şekilde çömeldim ve kendi kendime bunun, bu şekilde buraya son gelişim olduğunu hatırlattım. Bu zalim ve kaba medeniyetin tutsağı oldum son andı.

Bundan daha fazla zevk alamamam üzücüydü.

Bu gece Katz'a ulaşamamamız ve On Bir'i bitirmenin bir yolunu bulamamamız kötü olmuştu. Ayrılmadan önce arkadaşlarıma söyleyecek, Aşağı Ortalı arkadaşlarıma duyuracak vakit bulamamam çok kötüydü. Tabii bir de annem vardı. Onu yanıma alacağıma söz vermişim. Bu yerine getiremeyeceğim bir sözdü, henüz getiremeyecektim. Başkalarının hayatına onunkinden daha fazla öncelik vermişim çünkü tetiği çekecek iradeyi toplayamamışım.

Ben bir ödlektim. Değil mi?

Çok fazla düşünce, çok fazla duygu.

Ama en azından artık özgürdüm. En azından Wren'leydim, yine birlikteydik, hep olmamız gerektiği gibi. Sadece diğerlerine ulaşana kadar onu hayatta tutmalıydım...

Üstteki ağa geçmeye çalışırken sığılan soluklarını sakınleştirdiğinde ona elimi uzattım. Elimi tuttu ve Long'un yardımıyla onu yerin üstüne çektim.

"İstersen geri dönebilirsin," dedim Long'a, Addison'ın şapkasını yere fırlatırken.

"Onu tek başına taşıyamazsın." Sesi gergindi. Wren için endişeleniyordu, eskisinden daha fazla.

Karanlığın içinde başımla onayladım. Bir saniye sonra kapıyı açtım.

Hava ferahlatıcı, canlandırıcıydı. Long'un dili tutuldu ve bence bu Wren'e de bir hayat hissi verdi, çaresiz bir hayat hissi. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Artık bizim olan bir dünyaya bakarken bu şekilde parlıyorlardı.

Sormadan kolunu omzuma doladım, Long ağırlığının yarısını ben de diğer yarısını aldım ve tişörtünün üzerindeki kan lekesi büyüdü. Birlikte güneş panellerine doğru ilerledik ama bu arada ben Kehanet olarak bilinen cam piramidi düşündüm. Ay ışığının altında parlıyordu. Aşağıdaki sırlar dağının sessiz bir anımsatıcısıydı.

“Bu bir son değil, biliyorsun,” dedi Wren, acı perdesinin ardından karanlık bir sesle. Ona bakmaya cüret edebildiğimde bilincine gúçlúkle tutunmuş olsa da gözlerinin amaçla parladığını gördüm. “Bundan paçayı sıyıramayacaklar.”

“Hayır, sıyıramayacaklar.”

Aniden adaletsizliğe dair o his karnımda kor gibi alev aldı, öfkeyle gürlledi ve şu anda Yerleşke On Bir’in koridorlarına dönüp alt katları özgürleştirebilmeyi diledim.

şimdilik, şimdilik yine yaralarımızı sararak ve zamanımızı bekleyerek, başarısızlığın ve pişmanlığın acı tadını yutarak, artık evimiz dediğimiz bu cesur yeni dünyada bizi bekleyen her şeye kendimizi hazırlayarak, yalnızca topallayarak ilerleyebilirdik.

Wren yaşarsa.

Ve sonra dikkatim dağıldı, o kadar dikkatim dağıldı ki düşüncelerim milyonlarca farklı parçaya ayrıldı. Çünkü geldiğimden beri ilk kez burada yeni bir şey fark ettim ve bu ne bitkiler, ne ağaçlar, ne de bir canavardı.

Bir çift gözdü bu; bir insana aitti, bize karanlığın içinden sabırla bakan genç bir oğlana aitti. Gözümün ısırıldığı genç bir oğlana.

İKİNCİ KİTABIN SONU

TEŞEKKÜRLER

Ajanım Rachel Beck'e ve editörüm Stacy Abrams'a minnettarım. *On Bir Üçlemesi*'ne daha en başında inandığın için teşekkür ederim, Rachel. Stacy, *On Bir'i Yıkma*'nın yayımlanma süreci boyunca gösterdiğin sabır, rehberlik ve görüşlerin için teşekkür ederim. İkinizle de çalışmak bir ayrıcalıktı.

Ayrıca Entangled Teen'deki tüm ekibe emekleri ve nezaketleri için teşekkür etmek istiyorum. Sizlerle çalışmak büyük bir zevk olmaya devam ediyor.

Ve son olarak aileme ve arkadaşlarıma, benim için dünyalara bedel olan sonsuz destekleri için teşekkür etmek istiyorum. Teşekkür ederim!

YAZAR HAKKINDA

Jerri Chisholm genç yetişkin yazarı, uzun mesafe koşucusu ve bir çikolata bağımlısıdır. Çocukluğu büyük ölçüde yalnızlık içinde, arkadaşı olarak benimsediği hayal gücü ve papağanıyla geçmiştir. Bunu takiben, kamu siyaseti alanında yüksek lisansını tamamlayarak avukat olmuştur. Ancak nihayetinde mesleği bırakmaya karar vererek kendini daha yaratıcı olabileceği, kuş dostu yazarlık kariyerine adanmıştır. Chrisholm, kocası ve üç çocuğuyla birlikte yaşıyor ama heyhat, artık bir papağanı yok.

jerrichisholm.com

